CHARLAINE HARRIS

MAI RĂU DECÂT MOARTEA

Deşi nu poate merge şi nici nu poate vedea la fel de bine ca altădată, mama mea, Jean Harris, rămâne cea mai complexă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. A fost bastionul existenței mele, temelia pe care mi-am construit viața şi cea mai bună mamă pe care o femeie o poate avea.

MULŢUMIRI

Jos pălăria pentru Anastasia Luettecke, o perfecționistă, care mi-a oferit termenii în latină pe care-i foloseşte Octavia. Şi îi mulțumesc lui Murv Sellars pentru că a fost omul de legătură. Ca întotdeauna, le datorez multe mulțumiri lui Toni L.P. Kelner şi Danei Cameron, pentru comentariile valoroase şi pentru timpul prețios pe care mi l-au dăruit; de asemenea, favoritei mele Debi Murray, care m-a ajutat cu enciclopedicele sale cunoştințe despre universul lui Sookie. Grupul de cititori entuziaşti – cunoscut drept „Charlaine’s Charlatans" – mi-a oferit suport moral (şi etic), şi sper că această carte îi va recompensa pentru tot.

Dacă această carte ar fi *Stăpânul Inelelor,* iar eu aş avea o voce şi un accent englezesc inteligent ca al lui Cate Blanchett, v-aş putea povesti evenimentele din acea toamnă într-un mod plin de suspans. Iar voi ați fi nerăbdători să aflați restul.

Dar ce s-a întâmplat în dragul meu colțişor din nordul statului Louisiana nu e deloc o epopee. Războiul vampirilor a semănat mai degrabă cu ocuparea unei țări mici, iar războiul vârcolacilor cu un incident de frontieră. Chiar şi în analele istorice ale Americii supranaturale – bănuiesc că există pe undeva – acestea reprezentau capitole minore… asta dacă nu erai direct implicat în preluarea puterii şi incidente.

Apoi au devenit al naibii de importante.

Şi totul se întâmpla din cauza Katrinei[1], dezastrul care continua să împrăştie durere, nenorocire şi schimbări permanente în calea sa.

Înainte de uraganul Katrina, Louisiana avea o înfloritoare comunitate de vampiri. De fapt, populația de vampiri din New Orleans explodase pur şi simplu, făcând din oraş locul în care trebuia să mergi dacă doreai să vezi astfel de creaturi; şi o mulțime de americani doreau. Cluburile de jazz ale ne-viilor, care prezentau muzicieni pe care nimeni nu-i mai văzuse cântând în public de câteva decenii, reprezentau atracții speciale. Cluburile de striptease ale vampirilor, vampiri cu calități de medium, acte sexuale cu vampiri; locuri mai mult sau mai puțin secrete, unde puteai, în acelaşi timp, să fii muşcat şi să ai un orgasm; toate astea erau disponibile în sudul Louisianei.

În partea nordică a statului… nu existau atâtea posibilități. Eu trăiesc în partea nordică, într-un orăşel numit Bon Temps. Dar chiar şi în zona mea, unde vampirii nu sunt chiar atât de numeroşi, ne-viii însemnau paşi importanți în domeniile economic şi social.

Una peste alta, afacerile vampirilor din Statul Pelicanului înfloreau. Dar chiar atunci a intervenit moartea regelui Arkansasului, în timp ce soția sa, regina Louisianei, îi era

---

1 Uraganul Katrina a lovit oraşul New Orleans în 2005, fiind cel mai distrugător uragan de până atunci.

alături la scurt timp după nuntă. Din moment ce corpul se evaporase şi toţi martorii erau supranaturali, cu excepţia mea, legea oamenilor nu s-a sesizat. Dar ceilalţi vampiri au făcut-o, iar regina, Sophie-Anne Leclerq, s-a trezit într-o poziţie foarte nesigură din punct de vedere legal. Apoi a venit Katrina, care a măturat de pe faţa pământului baza financiară a imperiului lui Sophie-Anne. Cu toate acestea, regina se recupera de pe urma dezastrelor, când un altul a prins-o din urmă. Sophie-Anne şi câţiva dintre partizanii săi cei mai înfocaţi – şi eu, Sookie Stackhouse, telepată şi fiinţă umană – au fost cu toţii prinşi într-o explozie teribilă în Rhodes, care urmărea distrugerea hotelului pentru vampiri numit Piramida din Gizeh. O facţiune a grupului Frăţia Soarelui a revendicat atentatul, iar în timp ce liderii acestei „biserici" îndreptate împotriva vampirilor nu au recunoscut crima, toată lumea ştia că nu se putea spune că Frăţia suferea din cauza celor care fuseseră grav răniţi în explozie, şi cu atât mai puţin pentru vampirii morţi (definitiv, fără cale de întoarcere) sau pentru oamenii care lucrau pentru ei.

Sophie-Anne îşi pierduse picioarele, mai mulţi membri ai anturajului său, precum şi pe cel mai iubit companion al său. Viaţa îi fusese salvată de avocatul său pe jumătate demon, domnul Cataliades. Dar convalescenţa reginei avea să fie de durată, ea aflându-se într-o poziţie extrem de vulnerabilă. Ce rol am jucat eu în toate astea? Am ajutat la salvarea de vieţi după ce piramida s-a dărâmat şi eram îngrozită că m-aş putea afla acum în raza de observaţie a unor indivizi care vor vrea să-mi petrec timpul în serviciul lor, folosindu-mi telepatia pentru scopurile lor. Unele dintre aceste scopuri erau lăudabile şi nu m-ar fi deranjat să dau o mână de ajutor în operaţiuni de salvare, din când în când, dar voiam în acelaşi timp să-mi păstrez intimitatea. Eu eram în viaţă; prietenul meu, Quinn, de asemenea; iar cei mai importanţi pentru mine, dintre vampiri, supravieţuiseră şi ei. În ceea ce priveşte necazurile cu care se confrunta Sophie-Anne, consecinţele politice ale atacului şi faptul că grupuri de fiinţe supranaturale înconjurau statul slăbit al Louisianei, ca hienele în jurul unei gazele moarte, ei bine, nu mă gândeam deloc la asta.

Aveam în minte alte lucruri, chestii personale. Nu sunt obişnuită să gândesc cu bătaie lungă în viitor; asta este singura mea scuză. Nu numai că nu mă gândeam la situația vampirilor, dar mai exista o problemă supranaturală pe care nu o luasem în calcul şi care s-a dovedit a fi crucială pentru viitorul meu.

În apropiere de Bon Temps, în Shreveport, există o haită de vârcolaci ale cărei rânduri sunt îngroşate de bărbați şi femei care lucrează la baza aeriană Barksdale. Anul trecut, această haită s-a împărțit în două facțiuni, învățasem la Istoria Americii ce spunea Abraham Lincoln[2] despre casele divizate, citând din Biblie.

Se pare că am fost aproape oarbă când am presupus că aceste două situații se vor rezolva de la sine şi am ignorat faptul că rezolvarea lor m-ar putea implica şi pe mine. Sunt telepată, nu clarvăzătoare. Mințile vampirilor sunt pentru mine nişte goluri mari şi relaxante. Vârcolacii sunt dificil de citit, deşi nu imposibil. Asta este singura mea scuză de a nu fi fost atentă la necazurile care se pregăteau în jurul meu.

Ce mă preocupa într-atât? Nunțile... şi prietenul meu dispărut.

---

2 Discursul la care se face referire a fost ținut de către Abraham Lincoln la 16 iunie 1858, în Springhfield, Illinois, când a acceptat nominalizarea sa la postul de senator din partea Partidului Republican din Illinois. Citatul este: *„A house divided against itself cannot stand"* - „O casă divizată din interior nu poate rezista", şi este inspirat din Matei 12:25.

Capitolul 1

Făceam un aranjament drăguț din sticlele de tărie pe masa pliantă din spatele barului portabil, când Halleigh Robinson apăru în grabă; fața ei – atât de drăguță de obicei – era acum roşie toată şi brăzdată de lacrimi. Din moment ce trebuia să se mărite într-o oră, iar ea purta încă blugi şi un tricou, mi-a atras imediat atenția.

— Sookie, zise, ocolind barul ca să mă apuce de mână. Trebuie să mă ajuți.

O ajutasem deja punându-mi hainele de chelneriță în loc de rochia drăguță pe care intenționasem s-o port.

— Desigur, am spus, imaginându-mi că Halleigh voia să-i pregătesc o băutură specială – deşi, dacă i-aş fi ascultat gândurile, aş fi ştiut deja altceva.

Oricum, încercam să mă port cât mai frumos şi mă ecranam până peste poate. Nu e o joacă să fii telepat, mai ales la un eveniment atât de agitat ca o nuntă dublă. Mă aşteptasem să fiu oaspete, nu barman.

Dar barmanul firmei care aducea mâncarea fusese implicat într-un accident de maşină când venea dinspre Shreveport, iar Sam, la care se renunțase când Evenimente Extreme (Elegante) EE (E) insistaseră să folosească barmanul lor, fusese brusc angajat din nou.

Eram puțin dezamăgită să fiu de partea unde se lucra a barului, dar trebuia să-i fac un serviciu miresei în ziua ei cea mai specială.

— Ce pot face pentru tine? am întrebat.

— Am nevoie de tine să-mi fii domnişoară de onoare, zise.

— Ăăă… ce?

— Tiffany a leşinat după ce domnul Cumberland a făcut

prima serie de fotografii. E în drum spre spital acum.
Mai era o oră până la nuntă, iar fotograful încercase să scape de grija unei serii a fotografiilor de grup. Domnişoarele şi cavalerii de onoare erau deja aranjaţi. Halleigh ar fi trebuit să fie deja în rochia de mireasă, şi în loc de asta, iat-o în blugi şi cu bigudiuri, nemachiată şi cu faţa brăzdată de lacrimi.
Cine putea rezita unei astfel de situaţii?
— Ai măsura potrivită, zise. Iar Tiffany este, probabil, pe cale să fie operată de apendicită. Aşa că, ai putea să-i probezi rochia?
I-am aruncat o privire lui Sam, şeful meu. Sam îmi zâmbi şi încuviinţă:
— Du-te, Sook. Nu deschidem oficial decât după ceremonie.
Aşa că am urmat-o pe Halleigh în conacul familiei Bellefleur, Belle Rive, restaurat de curând şi amintind acum într-un fel de gloria sa de dinainte de război. Podelele din lemn străluceau, balustrada scării sclipea ca aurită, iar tacâmurile de argint expuse pe servanta uriaşă din sufragerie fuseseră proaspăt lustruite. Peste tot se agitau chelneri în haine albe, cu logoul Evenimente Extreme (Elegante) EE (E) brodat elaborat, cu negru. Evenimente Extreme (Elegante) EE (E) devenise furnizorul numărul unu pentru piaţa de lux din America. Am simţit un junghi în inimă când am observat logoul, pentru că tipul meu dispărut lucra pentru ramura supranaturală a EE (E). Nu am avut totuşi prea mult timp să simt durerea, pentru că Halleigh mă trăgea pe scări în sus într-un ritm neobosit.
Primul dormitor de la etaj era plin de tinere în rochii aurii, toate agitându-se în jurul viitoarei cumnate a lui Halleigh, Portia Bellefleur. Halleigh trecu valvârtej prin faţa acelei uşi pentru a intra în cea de-a doua cameră, pe stânga. Era la fel de plină de tinere, dar acestea erau îmbrăcate în sifon bleumarin. În cameră era un adevărat haos, cu toate hainele obişnuite ale domnişoarelor de onoare îngrămădite peste tot. Lângă peretele vestic se afla o măsuţă pentru machiaj şi coafat, iar lângă ea stătea stoică o femeie în halat roz, cu un ondulator în mână.
Halleigh făcu prezentările ca şi cum ar fi aruncat nişte confetti:
— Fetelor, ea este Sookie Stackhouse. Sookie, acestea sunt:

sora mea, Fay, cea mai bună prietenă a mea, Sarah, cealaltă cea mai bună prietenă a mea, Dana. Şi iată rochia. Este mărimea opt.

Eram uimită că Halleigh avusese prezența de spirit să o dezbrace pe Tiffany de rochia de domnişoară de onoare înainte ca aceasta să pornească de urgență către spital. Miresele sunt necruțătoare. În câteva minute, nu mai rămăsesem decât cu lenjeria pe mine. Eram fericită că purtam una drăguță, fiindcă nu era vreme să fac pe pudica. Cât de jenant ar fi fost să port chiloți de bunicuță, găuriți! Rochia era căptuşită, aşa că nu aveam nevoie de furou, un alt noroc. Mi-am pus o pereche de ciorapi, apoi am tras rochia peste cap. Uneori port zece – de fapt, de cele mai multe ori – aşa că mi-am ținut respirația în timp ce Fay trăgea fermoarul. Dacă nu respiram prea mult, era în regulă.

— Super! zise una dintre femei (Dana?) foarte încântată. Acum pantofii.

— Oh, Doamne! am exclamat când i-am văzut. Aveau tocuri foarte înalte şi o culoare care să se asorteze cu rochia bleumarin; i-am încălțat anticipând durerea. Kelly (poate) a închis baretele şi m-am ridicat. Toate ne-am ținut respirația în timp ce eu am făcut un pas, apoi un altul. Erau cam cu o jumătate de număr mai mici. Şi jumătatea asta era cam... mare.

— Rezist cât durează ceremonia, am spus, şi toate au aplaudat.

— Vino-ncoace, atunci, mă invită Halat Roz, şi m-am aşezat pe scaunul ei, iar ea mi-a mai pus un strat de machiaj peste cel pe care-l aveam deja, şi mi-a rearanjat părul, în timp ce domnişoarele de onoare adevărate, împreună cu mama lui Halleigh, o ajutau pe aceasta să îmbrace rochia.

Halat Roz avea o mulțime de păr cu care să se lupte, deoarece în ultimii trei ani îi mai tăiasem din când în când doar vârfurile, şi acum trecea cu mult de umeri. Colega mea de apartament, Amelia, îmi decolorase câteva şuvițe, care ieşiseră foarte bine. Eram mai blondă ca niciodată.

M-am examinat în oglinda până-n pământ şi nu-mi venea să cred ce transformare suferisem în numai douăzeci de minute.

De la barmanița în cămaşă albă şifonată şi pantaloni negri, la o domnişoară de onoare în rochie bleumarin şi, pe lângă asta, şi cu zece centimetri mai înaltă.

Şi ştiți ceva? Arătam *grozav!* Rochia avea o culoare nemaipomenită pentru mine, fusta cădea uşor evazată, mânecile nu erau prea strâmte, şi decolteul arăta decent, astfel încât să nu par o paraşută. Cu sânii mei, nu e deloc greu să arăt ca una din astea dacă nu am grijă.

Am fost trezită din reveria autoadmirativă de către Dana cea eficientă, care-mi zise:

— Auzi, uite aici tot ce am repetat.

Din acel moment, am ascultat şi am încuviințat. Am studiat desenul. Am mai încuviințat puțin. Dana era o fată organizată. Dacă vreodată ar fi urmat să invadez o țărişoară, ea era femeia pe care mi-aş fi dorit-o alături.

Până când am coborât scările cu mare atenție (fustele lungi şi pantofii cu toc nu sunt o combinație prea bună), eram pe deplin instruită şi gata pentru prima mea călătorie spre altar în calitate de domnişoară de onoare.

Cele mai multe dintre fete făcuseră asta de vreo două ori înainte să împlinească douăzeci şi şase de ani, dar Tara Thornton, singura prietenă suficient de apropiată încât să-mi ceară aşa ceva, îşi pusese pirostriile cât eu fusesem plecată din oraş.

Când noi am coborât, participanții la cealaltă ceremonie erau adunați jos. Grupul Portiei avea să fie înaintea grupului lui Halleigh. Cei doi miri şi cavalerii lor trebuiau să fie deja afară dacă totul decurgea conform planului, căci mai erau doar cinci minute până să înceapă.

Portia Bellefleur şi domnişoarele ei de onoare aveau în medie cu şapte ani mai mult decât grupul lui Halleigh. Portia era sora mai mare a lui Andy Bellefleur, inspector în poliția din Bon Temps şi mirele lui Halleigh. Rochia Portiei mi s-a părut puțin exagerată – era atât de plină de perle şi avea atâta dantelă şi paiete, încât cred că ar fi putut sta în picioare şi singură – dar, în fond, era ziua cea mare pentru Portia şi putea să poarte orice i-ar fi trecut prin cap. Toate domnişoarele de onoare ale Portiei erau îmbrăcate în auriu.

Toate buchetele domnişoarelor se asortau – alb şi albastru-închis şi galben. Combinate cu albastrul-închis al rochiilor domnişoarelor care o însoțeau pe Halleigh, rezultatul era deosebit.

Organizatoarea nunții, o femeie slabă şi agitată, cu o claie mare de păr negru, cârlionțat, număra persoanele cu voce tare. Când a fost mulțumită că toți cei de care era nevoie se aflau acolo şi ştiau ce au de făcut, a deschis larg uşile duble către uriaşa curte interioară pavată cu cărămidă. Am putut vedea mulțimea, cu spatele la noi, aşezată pe peluză, în două grupuri de scaune albe, pliante, cu un covor roşu trecând printre cele două grupuri. Mulțimea stătea cu fața la platforma pe care se afla preotul în fața unui altar îmbrăcat în pânză şi pe care se aflau sfeşnice strălucitoare. În dreapta preotului, mirele Portiei, Glen Vick, aştepta, cu fața întoarsă către casă. Şi, deci, către noi. Părea foarte, foarte nervos, dar zâmbea. Cavalerii săi de onoare stăteau deja la locurile lor, încadrându-l.

Domnişoarele îmbrăcate în auriu ale Portiei păşiră afară în curte, şi una câte una îşi începură marşul către altar prin grădina minunată. Mirosul florilor umplea aerul nopții. Iar trandafirii de la Belle Rive erau înfloriți, chiar şi în luna octombrie.

În cele din urmă, pe un profund crescendo al muzicii, Portia traversă curtea îndreptându-se către capătul covorului, în timp ce organizatoarea nuntii îi ridica (cu ceva efort) trena rochiei, astfel încât să nu „măture" cărămizile de pe alee.

La semnalul preotului, toată lumea se ridică şi se întoarse astfel încât să poată vedea intrarea triumfală a Portiei. Ani în şir aşteptase acest moment.

După ce Portia ajunse în siguranță la altar, era rândul nostru. Halleigh ne sărută pe fiecare dintre noi în aerul de lângă obraz, în timp ce treceam prin fața ei, spre curte. Făcu asta chiar şi cu mine, ceea ce era drăguț din partea ei. Organizatoarea ne trimise una câte una, să ne aşezăm în fața cavalerilor care ne corespundeau. Al meu era un văr de-al familiei Bellefleur, venit din Monroe, şi care se arătă destul de uimit să mă vadă apărând în locul lui Tiffany. Am mers în

ritmul lent asupra căruia Dana insistase şi am ținut buchetul cu mâinile strânse în unghiul potrivit. Le-am urmărit pe celelalte domnişoare ca un uliu. Voiam să fac totul aşa cum se cuvine.

Toate capetele erau întoarse către mine, iar eu eram atât de nervoasă, încât am uitat să-mi activez scutul care să mă apere. Gândurile mulțimii mă năpădiră într-un val de comunicare nedorită. *E atât de drăguță... Ce s-a întâmplat cu Tiffany...? Uau, ce ținută... Grăbiți-vă, am nevoie să beau ceva... Ce naiba fac aici? Mă târăşte la toate trăsnăile din district... Îmi plac torturile de nuntă.*

Un fotograf apăru în fața mea şi-mi făcu o poză. Era cineva cunoscut, un vârcolac drăguț, pe nume Maria-Star Cooper. Era asistenta lui Al Cumberland, un fotograf faimos, care avea atelierul în Shreveport. I-am zâmbit Mariei-Star, iar aceasta a mai făcut o poză.

Am continuat să străbat covorul, păstrându-mi zâmbetul, şi dând la o parte toată vorbăria din capul meu.

După o clipă, am observat că în mulțime erau goluri, ceea ce-mi indica prezența vampirilor. Glen ceruse în mod special ca nunta să se desfăşoare seara, tocmai pentru a putea invita câțiva dintre cei mai importanți clienți de-ai săi, din rândul vampirilor. Sunt sigură că Portia îl iubea foarte mult dacă a acceptat asta, pentru că ea nu-i suporta absolut deloc pe sugătorii de sânge. De fapt, aceştia îi dădeau pur şi simplu fiori.

Mie îmi plăceau oarecum vampirii, deoarece creierele lor erau închise pentru mine. Să fiu în compania lor era ciudat de odihnitor. Mă rog, exista o problemă din alte puncte de vedere, dar cel puțin creierul meu se putea relaxa.

În cele din urmă, am ajuns la locul care-mi fusese desemnat. I-am urmărit pe martorii Portiei, apoi pe cei ai lui Glen, aşezându-se în formă de „V" întors, cu un spațiu în fața cuplului. Şi grupul nostru proceda la fel. M-am oprit şi am respirat uşurată. Pentru că luasem locul domnişoarei de onoare, treaba mea era ca şi terminată. Tot ceea ce aveam de făcut era să stau nemişcată şi să par atentă, şi credeam că pot face asta.

Muzica urcă într-un al doilea crescendo, şi preotul dădu din nou semnalul. Mulțimea se ridică şi se întoarse să privească cea de-a doua mireasă. Halleigh începu să înainteze cu pas lent către noi. Radia pur şi simplu. Halleigh îşi alesese o rochie mult mai simplă decât a Portiei, şi părea foarte tânără şi foarte drăguță. Era cu cel puțin cinci ani mai tânără decât Andy, poate chiar cu mai mult. Tatăl lui Halleigh, la fel de bronzat şi de în formă ca şi soția sa, ieşi în față pentru a o lua de braț; dar, din moment ce Portia mersese către altar singură (tatăl ei era mort de mult), se hotărâse că şi Halleigh va face la fel.

După ce m-am uitat bine la zâmbetul lui Halleigh, am privit spre mulțimea care se întorcea pentru a urmări înaintarea miresei.

Erau multe fețe cunoscute: profesori de la şcoala elementară unde preda Halleigh, membri ai departamentului de poliție unde lucra Andy, prietenii încă în viață şi clătinându-se ai bătrânei doamne Caroline Bellefleur, colegi avocați ai Portiei şi oameni care lucrau în sistemul juridic, şi clienții lui Glen Vick şi alți contabili. Aproape toate scaunele erau ocupate.

Puteau fi văzute câteva chipuri negre, câteva arămii, dar majoritatea oaspeților erau de rasă caucaziană şi provenind din pătura mijlocie. Cele mai palide fețe din mulțime erau ale vampirilor, bineînțeles. Pe una dintre ele o ştiam bine. Bill Compton, vecinul meu şi fostul meu iubit, stătea cam la jumătatea mulțimii, purtând smoching şi arătând foarte bine. Bill reuşea să se simtă confortabil în orice ar fi purtat. Lângă el stătea iubita sa umană, Selah Pumphrey, agent imobiliar din Clarice. Purta o rochie vişinie care-i punea în evidență culoarea închisă a părului. Erau prezenți probabil vreo cinci vampiri pe care nu-i cunoşteam. Am bănuit că erau clienți de-ai lui Glen. Deşi Glen nu ştia, mai existau şi alți invitați care erau mai mult (sau mai puțin) decât simpli oameni.

Şeful meu, Sam, era un caz rar de teriantrop adevărat, care se putea transforma în orice animal. Fotograful era vârcolac, la fel ca şi asistenta lui. Pentru toți invitații obişnuiți, arăta ca un afro-american cam durduliu şi mai degrabă scund, purtând un costum drăguț şi cărând după el un aparat de fotografiat mare.

Dar, când era lună plină, Al se transforma în lup, la fel ca şi Maria-Star. Mai erau alţi câţiva vârcolaci în mulţime, deşi îl ştiam doar pe unul dintre ei – Amanda, o femeie cu părul roşu, care se apropia de patruzeci de ani şi care avea un bar în Shreveport, numit Părul Câinelui. Poate că firma lui Glen se ocupa de registrele contabile ale barului.

Şi mai era şi un vârcolac-panteră, Calvin Norris. Calvin venise cu cineva, mă bucuram să văd asta, deşi am fost mult mai puţin încântată după ce mi-am dat seama că era Tanya Grissom. Câh. Ce făcea din nou în oraş? Şi de ce apărea Calvin pe lista invitaţilor? Îmi plăcea de el, dar nu vedeam legătura.

În timp ce eu cercetam mulţimea în căutare de feţe familiare, Halleigh îşi ocupă locul lângă Andy, şi acum toate domnişoarele de onoare şi toţi cavalerii trebuiau să se întoarcă şi să asculte slujba.

Din moment ce nu aveam o implicare afectivă foarte mare în acest eveniment, m-am trezit că mintea mea rătăcea, în timp ce părintele Kempton Littrell, preotul de la biserica episcopală, care, de obicei, venea la micuţa biserică din Bon Temps o dată la două săptămâni, începea slujba. Lămpile care fuseseră puse să lumineze grădina se reflectau în ochelarii părintelui Littrell şi dădeau o anumită paloare chipului său. Arăta aproape ca un vampir.

Totul se desfăşura conform planului. Doamne, ce bine că eram obişnuită să stau în picioare la bar, pentru că rolul de domnişoară de onoare presupunea să stai foarte mult timp în picioare, şi cu tocuri, pe deasupra. Arareori purtam tocuri, şi cu atât mai puţin unele de zece centimetri. M-am simţit ciudat să am un metru şaptezeci. Am încercat să nu mă fâţâi şi m-am străduit să dau dovadă de răbdare.

Acum, Glen punea inelul pe degetul Portiei, iar Portia părea aproape drăguţă, cum priveşte în jos, către mâinile lor unite. Nu avea să se numere niciodată printre oamenii mei preferaţi – nici eu printre ai ei – dar îi doream numai bine. Glen era osos şi avea părul negru, care se tot rărea, şi purta ochelari cu multe dioptrii. Dacă ai fi sunat la o agenţie de casting şi le-ai fi cerut pe cineva care să joace un rol de contabil, pe Glen ţi l-ar fi trimis. Dar puteam să spun, având informaţia direct din

mintea lui, că o iubea pe Portia, şi ea de asemenea pe el.

M-am mişcat puțin, lăsându-mi greutatea mai mult pe piciorul drept.

Apoi, părintele Littrell a luat-o de la capăt cu Halleigh şi Andy. Mi-am păstrat zâmbetul (nu era prea greu, aveam exercițiu de la bar) şi am urmărit cum Halleigh devenea doamna Andy Bellefleur. Eram norocoasă. Nunțile de rit episcopal puteau fi foarte lungi, dar cele două cupluri aleseseră cea mai scurtă slujbă.

În cele din urmă, muzica izbucni în note triumfătoare, iar proaspăt căsătoriții porniră spre casă. Grupurile o luară după ei în ordinea inversă venirii. În drumul meu de la altar m-am simțit cu adevărat fericită şi puțintel mândră. O ajutasem pe Halleigh când avusese nevoie... şi foarte curând aveam să dau jos acei pantofi.

De pe scaunul său, Bill îmi prinse privirea, şi, în tăcere, îşi duse mâna la inimă. Era un gest romantic şi total neaşteptat, şi pentru o clipă m-a tulburat. Aproape că am zâmbit, deşi Selah era acolo, lângă el. Mi-am amintit chiar la timp că Bill era un şobolan ticălos şi mi-am continuat drumul meu chinuitor. Sam stătea la aproape un metru în spatele ultimului rând de scaune, purtând o cămaşă albă, asemănătoare celei pe care o purtasem şi eu, şi pantaloni negri. Chiar şi claia sa ciufulită de păr blond-roşcat îi stătea bine.

I-am zâmbit sincer şi mi-a răspuns tot cu un zâmbet. Mi-a făcut semn cu degetul mare în sus, şi, deşi creierele teriantropilor sunt greu de citit, mi-am dat seama că îi plăcea felul în care arătam şi modul în care mă comportasem. Privirea ochilor săi albaştri nu se dezlipi o clipă de mine. Era şeful meu de cinci ani şi ne înțelesesem de minune în majoritatea timpului. Fusese destul de supărat când începusem să mă întâlnesc cu un vampir, dar apoi îi trecuse.

Trebuia să mă întorc la muncă şi încă repede. Am prins-o din urmă pe Dana:

— Putem să ne schimbăm? am întrebat-o.

— Mai avem de făcut poze, răspunse veselă Dana. Soțul său veni lângă ea şi o cuprinse pe după umeri.

Îl ținea în brațe pe bebeluşul lor, o chestie micuță, îmbrăcată

în culoarea unisex, galben.

— Cu siguranță nu aveți nevoie de mine pentru asta, am spus. Ați făcut o mulțime de poze mai devreme, nu-i aşa? Înainte ca... cum-o-cheamă... să se îmbolnăvească.

— Tiffany. Da, dar mai sunt de făcut.

Mă îndoiam foarte tare că familia îşi dorea să apar şi eu în ele, deşi absența mea ar fi stricat simetria în imaginile de grup. L-am găsit pe Al Cumberland şi l-am întrebat.

— Da, zise el, în timp ce le făcea poze domnişoarelor şi cavalerilor care-şi zâmbeau unii altora. Am nevoie de încă nişte poze. Trebuie să rămâi îmbrăcată aşa.

— Rahat, am trântit, pentru că mă dureau picioarele.

— Ascultă, Sookie, tot ceea ce pot face este să fotografiez grupul vostru primul. Andy, Halleigh! Adică... doamna Bellefleur! Poftiți aici, să terminăm cu fotografiile voastre.

Portia Bellefleur Vick păru puțin uimită că nu era grupul său primul, dar avea prea mulți oameni de salutat ca să fie cu adevărat supărată. În timp ce Maria-Star făcea fotografii scenei mişcătoare, o rudă îndepărtată împinse scaunul cu rotile al domnişoarei Caroline către Portia, iar Portia se aplecă să-şi sărute bunica. Portia şi Andy au trăit ani întregi alături de domnişoara Caroline, după ce părinții lor se stinseseră. Din cauza stării proaste de sănătate a domnişoarei Caroline, nunta se amânase de cel puțin două ori. Planul original fusese programat pentru primăvara trecută, şi totul făcut pe fugă, pentru că domnişoara Caroline era slăbită. A avut un atac de cord, apoi şi-a revenit. După asta, şi-a fracturat şoldul. Trebuie să spun că pentru cineva care supraviețuise în fața a două dezastre majore de sănătate, domnişoara Caroline arăta... Ei bine, ca să spun adevărul, arăta ca o doamnă foarte bătrână care avusese un atac de cord şi un şold fracturat. Era îmbrăcată într-un costum de mătase bej. Era chiar şi puțin machiată, iar părul ei alb ca zăpada era aranjat în stilul lui Lauren Bacall. Fusese o frumusețe la vremea ei, un tiran întreaga ei viață, şi un bucătar faimos până în trecutul recent.

Caroline Bellefleur era în al nouălea cer în această noapte. Îşi căsătorea ambii nepoți, primea o mulțime de omagii, iar Belle Rive arăta spectaculos, datorită vampirului care se uita la ea

cu o față pe care nu se citea nici o expresie.
Bill Compton descoperise că era strămoşul familiei Bellefleur şi îi trimisese anonim domnişoarei Caroline o sumă ameţitoare. Ei îi făcuse o adevărată plăcere să o cheltuiască şi nu avea nici cea mai mică idee că venea de la un vampir. Se gândise că e o moştenire de la o rudă îndepărtată. Mă gândeam cât de ironic era totul, având în vedere faptul că familia Bellefleur mai degrabă l-ar fi scuipat decât să-i mulțumească. Dar făcea parte din familie şi mă bucuram că descoperise o cale să se implice în viața acesteia.
Am tras adânc aer în piept, mi-am scos privirea întunecată a lui Bill din minte şi am zâmbit către aparat. Mi-am ocupat locul care-mi revenea pentru poze, ca să echilibrez grupul, am scăpat de vărul cu ochi bulbucați şi, în sfârşit, am țâşnit pe scări în sus ca să mă schimb în ținuta mea de barman.
Nu era nimerii sus şi a fost o uşurare să fiu singură în cameră.
M-am strecurat afară din rochie, am pus-o pe un umeraş şi m-am aşezat pe un scaun ca să desfac cataramele pantofilor ce mă chinuiau.
La uşă s-a auzit un zgomot uşor, iar când am ridicat privirea, am încremenit. Bill apăruse chiar în cameră, cu mâinile în buzunare, cu pielea strălucindu-i uşor. Avea colții scoşi.
— Încerc să mă schimb, aici, am spus acru.
Nu era cazul să fac pe pudica. Ştia fiecare bucățică din mine.
— Nu le-ai spus, începu el.
— Poftim?
Apoi mi-a picat fisa. Bill voia să spună că nu zisesem familiei Bellefleur că el era strămoşul lor.
— Nu, bineînțeles că nu, am spus. Mi-ai cerut să n-o fac.
— Am crezut că, fiind furioasă, le vei da această informație.
I-am aruncat o privire neîncrezătoare.
— Nu, unii dintre noi mai au şi onoare, am spus. Se uită în altă parte pentru un minut. Apropo, fața ți s-a vindecat bine.
În timpul exploziei bombei puse de Frăția Soarelui la hotelul din Rhodes, fața lui Bill fusese expusă la soare, cu nişte rezultate care-ți întorceau stomacul pe dos.
— Am dormit şase zile, zise. Când în cele din urmă m-am

trezit, aproape se vindecase. În ceea ce priveşte aluzia ta că nu aş avea onoare, nu pot spune în apărarea mea… decât că, atunci când Sophie-Anne mi-a cerut să te urmăresc… am fost reticent, Sookie. La început, nu am vrut nici măcar să accept să am o relație permanentă cu o femeie obişnuită. Am crezut că era ceva degradant. Am venit la bar să văd cine eşti când nu am mai avut de ales. Iar acea seară nu a ieşit deloc cum am plănuit. Am mers afară cu scurgătorii de sânge de vampir şi ştii la fel de bine ca şi mine ce s-a mai întâmplat. Când tu ai fost cea care mi-ai venit în ajutor, am decis că era mâna destinului. Am făcut ceea ce-mi ceruse regina mea să fac. Şi făcând asta, am căzut într-o capcană din care nu am putut scăpa. Încă nu pot.

Capcana amooooorului, m-am gândit, sarcastică. Dar era prea serios, prea calm, prea dezamăgit. Iar eu îmi apăram pur şi simplu inima.

— Ți-ai găsit o iubită, am spus. Du-te înapoi la Selah.

Am privit în jos ca să mă asigur că aveam micuța baretă de la cel de-al doilea pantof desfăcută. Când am privit din nou în sus, ochii negri ai lui Bill erau fixați asupra mea.

— Aş da orice ca să ne împreunăm din nou, zise. Am înghețat, cu mâinile în mişcarea de a-mi da jos ciorapul de pe piciorul stâng.

Bine, asta mă uimise din mai multe puncte de vedere. Mai întâi, biblicul „a se împreuna". În al doilea rând, era uimirea mea de a fi considerată un partener atât de memorabil.

Poate îşi amintea doar virginele.

— Nu vreau să stau la discuții în seara asta, iar Sam mă aşteaptă jos ca să-l ajut să aibă grijă de bar, am spus aspru. Pleacă.

M-am ridicat în picioare şi m-am întors cu spatele la el în timp ce îmi puneam pantalonii şi cămaşa, băgând cămaşa în ei. Apoi era rândul pantofilor sport negri. După ce m-am uitat rapid în oglindă ca să mă asigur dacă mai aveam ruj pe buze, m-am întors cu fața către uşă.

Plecase.

Am pornit în jos pe scările largi şi de acolo am ieşit pe uşa ce clădea spre curtea interioară, în grădină, uşurată să-mi iau

locul cu care eram mai obişnuită, cel din spatele barului. Încă mă mai dureau picioarele. La fel şi locul rănit din inimă ce purta eticheta Bill Compton.

Sam mi-a aruncat o privire zâmbitoare, iar eu m-am grăbit spre locul meu. Domnişoara Caroline respinsese dorința noastră de a lăsa la vedere un pahar pentru bacşiş, dar clienții barului îndesaseră deja câteva bancnote într-un balon de sticlă gol, iar eu intenționam să-l las acolo.

— Arătai foarte bine în rochie, zise Sam amestecând o cola cu rom.

Eu întindeam o bere peste bar şi i-am zâmbit bărbatului în vârstă care venise să o ia. Mi-a lăsat un bacşiş uriaş şi am privit în jos, tocmai bine ca să observ că, în graba mea, lăsasem un nasture neîncheiat la bluză. Scosesem la vedere un pic de decolteu în plus. Am fost jenată pe moment, dar nu era nasturele acela care te transformă în târfuliță, ci doar un nasture care spunea: „Hei, am sâni!" Aşa că l-am lăsat cum era.

— Mulțumesc, am spus, sperând că Sam nu observase această evaluare rapidă. Sper că am făcut totul cum trebuia.

— Bineînțeles, zise Sam, ca şi cum posibilitatea de a nu mă descurca în noul meu rol nu-i trecuse niciodată prin minte.

De asta e cel mai bun şef pe care l-am avut vreodată.

— Ei, bună seara, zise o voce uşor nazală, iar eu am ridicat privirea de la vinul pe care-l turnam ca să văd că Tanya Grissom ocupa spațiul şi respira aerul care ar fi fost mai bine folosite de altcineva. Partenerul ei, Calvin, nu se vedea nicăieri.

— Bună, Tanya, zise Sam. Ce mai faci? A trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut.

— Păi, a trebuit să rezolv nişte treburi în Mississippi, zise Tanya. Dar sunt din nou aici în vizită şi mă întrebam dacă nu ai nevoie de un ajutor cu jumătate de normă.

Mi-am ținut gura închisă şi mâinile ocupate. Tanya se dădu mai aproape de Sam când o doamnă în vârstă îmi ceru o apă tonică şi o felie de lămâie. I-am oferit-o atât de repede, încât m-a privit uimită, şi apoi m-am ocupat de următorul client al lui Sam. Puteam auzi din gândurile lui Sam că era încântat să

o vadă pe Tanya. Bărbații pot fi atât de idioți uneori, nu-i aşa? Ca să fiu cinstită, ştiam câteva lucruri despre ea pe care Sam nu le ştia.

Selah Pumphrey era următoarea la rând şi nu am putut decât să fiu uimită de norocul pe care-l aveam. Oricum, iubita lui Bill doar ceru un rom cu cola.

— Sigur, am zis, încercând să nu par uşurată, şi am început să amestec băuturile.

— L-am auzit, zise Selah foarte încet.

— Pe cine ai auzit? am întrebat neatentă din cauza efortului meu de a asculta ce vorbeau Sam şi Tanya – atât cu urechile, cât şi cu creierul.

— L-am auzit pe Bill când a vorbit cu tine mai devreme.

Pentru că eu nu am zis nimic, continuă:

— M-am strecurat pe scări în urma lui.

— Atunci ştia că eşti acolo, am spus absentă şi i-am întins băutura.

Ochii ei mă priviră uimiți o secundă – alarmați, furioşi? Plecă. Dacă dorințele ar putea ucide, aş fi zăcut moartă, pe jos.

Tanya începu să se îndepărteze de Sam, ca şi cum corpul ei se gândea să plece, dar mintea ei încă mai stătea de vorbă cu şeful meu. În cele din urmă, întreaga ei ființă se întoarse la partenerul său. Am privit după ea, bântuită de gânduri negre.

— Ei, astea sunt veşti bune, zise Sam zâmbind. Tanya e disponibilă pentru o perioadă.

— Oh, da, grozav, am răspuns.

Erau atâția oameni care-mi plăceau. De ce singurele două femei de care nu-mi păsa erau în seara asta la nuntă? Ei bine, cel puțin picioarele mele pur şi simplu plângeau de fericire că ieşiseră din pantofii prea mici.

Am zâmbit şi am pregătit băuturi şi am adunat sticle goale şi am mers la camioneta lui Sam ca să descarc mai multă marfă. Am deschis sticle şi am turnat vin, şi am şters ce se vărsase până când m-am simțit ca o maşinărie într-o perpetuă mişcare.

Clienții care făceau parte din lumea vampirilor veniră la bar în grup. Am destupat o sticlă de Royalty Blended, o marcă premium de sânge sintetic şi sânge adevărat al familiilor regale

contemporane. Trebuia să stea la rece, bineînțeles, şi era o tratație specială pentru clienții lui Glen, o tratație de care se ocupase personal. (Singura băutură pentru vampiri care depăşea Royal Blended la preț era aproape purul Royalty, care conținea doar o urmă de conservant.) Sam aranja paharele de vin. Apoi îmi spuse să-i servesc. Am fost mai mult decât atentă să nu vărs nici o picătură. Sam întinse fiecărui client paharul său. Vampirii, inclusiv Bill, lăsară bacşişuri grase, zâmbind larg în timp ce ridicau paharele în cinstea celor proaspăt căsătoriți.

După o înghițitură din lichidul întunecat din paharele de vin, îşi scoaseră colții ca să-şi arate încântarea. Unii dintre musafirii umani părură a nu se simți confortabil în fața acestei manifestări de apreciere, dar Glen era chiar acolo, zâmbind şi încuviințând. Ştia destule despre vampiri încât să nu propună strângeri de mână. Am observat că proaspăta doamnă Vick nu se amesteca nicidecum cu oaspeții ne-vii, deşi făcuse un pas către grup cu un zâmbet chinuit întipărit pe față.

Când unul dintre vampiri se întoarse pentru un pahar din obişnuitul Sângeadevărat, i-am întins băutura călduță.

— Mulțumesc, îmi spuse, lăsându-mi din nou bacşiş.

Când a ținut portofelul deschis, am observat un carnet de şofer din Nevada. Ştiu cum arată o mulțime de carnete, pentru că le cer actele puştilor care vin la bar; venise de departe pentru nunta asta. L-am privit cu adevărat pentru prima dată. Când şi-a dat seama că mi-a atras atenția, şi-a împreunat mâinile şi s-a înclinat uşor. Din moment ce citeam un roman polițist a cărui acțiune se desfăşura în Thailanda, am ştiut că era vorba de un *wai,* un salut curtenitor folosit de budişti – sau poate de thailandezi, în general? Oricum, dorise să se arate politicos. După o scurtă ezitare, am lăsat şervetul din mână şi i-am imitat mişcarea. Vampirul păru încântat.

— Îmi spun Jonathan, zise. Americanii nu-mi pot pronunța numele meu adevărat.

Probabil că era o urmă de aroganță şi dispreț, dar nu-l puteam învinovăți.

— Eu sunt Sookie Stackhouse, am zis. Jonathan era un bărbat mărunțel, avea poate un metru şaizeci şi cinci, cu o

piele arămie şi părul negru mai specific țării sale. Era cu adevărat arătos. Avea nasul mic şi îngust, buzele pline. Deasupra ochilor căprui, sprâncenele negre erau perfect drepte. Pielea îi era atât de fină, încât nu puteam detecta nici un por. Avea acea uşoară strălucire caracteristică vampirilor.

— El este soțul tău? întrebă luându-şi paharul şi dând din cap în direcția lui Sam.

Sam era ocupat să pregătească o pina colada pentru una dintre domnişoarele de onoare.

— Nu, domnule, este şeful meu.

Chiar atunci, Terry Bellefleur, văr de-al doilea cu Portia şi Andy, apăru să mai ceară o bere. Aveam o adevărată slăbiciune pentru Terry, dar făcea urât când se îmbăta, şi m-am gândit că tocmai era pe cale să se dea în spectacol. Deşi veteranul din Vietnam voia să stea să discutăm despre politica prezidențială în actualul război, l-am condus către un alt membru al familiei, un văr îndepărtat din Baton Rouge, şi m-am asigurat că tipul avea să-l supravegheze pe Terry şi să-l împiedice să plece la volanul camionetei sale.

Vampirul Jonathan *mă* urmări în tot acest timp şi nu eram sigură de ce făcea asta. Dar nu am observat nimic agresiv sau deplasat în atitudinea şi ținuta sa, iar colții nu erau scoşi. Părea deci în regulă să-l las în plata Domnului şi să mă ocup de treburile mele. Dacă era vreun subiect despre care Jonathan voia să-mi vorbească, aveam să-l aflu mai devreme sau mai târziu. Mai târziu era mai bine.

În timp ce descărcăm o ladă de cola din camioneta lui Sam, atenția îmi fu atrasă de un bărbat care stătea singur în umbra pe care o făcea marele stejar din partea vestică a peluzei. Era înalt, slab şi îmbrăcat impecabil într-un costum care era în mod evident foarte scump. Bărbatul înainta câțiva paşi, i-am putut vedea fața şi mi-am dat seama că şi el se uita la mine. Prima mea impresie a fost că era o creatură minunată şi nicidecum un bărbat. Orice ar fi fost, nu era uman deloc. Deşi avea o oarecare vârstă, era nemaipomenit de frumos, iar părul său, încă auriu-deschis, era la fel de lung ca al meu. Îl purta pieptănat pe spate. Era uşor ridat, ca un măr delicios care stătuse prea mult în sertarul frigiderului, dar spatele îi era

absolut drept şi nu purta ochelari.
Când a ieşit din umbră, vampirii se întoarseră toți deodată să-l privească. După un moment, îşi înclinară uşor capetele. Le întoarse salutul. Păstrară distanța, ca şi cum ar fi fost deosebit de periculos sau copleşitor.
Acest episod mi s-a părut foarte ciudat, dar nu am avut timp să mă gândesc la el. Toată lumea voia o ultimă băutură gratis. Recepția era pe sfârşite, iar oamenii se îndreptau spre partea din față a casei pentru plecarea însurățeilor. Halleigh şi Portia dispăruseră sus ca să se schimbe în hainele lor de călătorie. Personalul de la EE (E) avusese grijă să adune paharele goale şi farfuriuțele pe care se servise tort şi aperitive, astfel încât grădina arăta destul de ordonată.
Acum, că nu mai eram ocupați, Sam îmi dădu de înțeles că avea un gând care-l măcina:
— Sookie, mi se pare mie sau nu-ți place Tanya?
— Da, am ceva împotriva ei, i-am răspuns. Doar că nu sunt sigură că ar trebui să-ți spun despre asta. E clar că îți place.
O să credeți că gustasem din burbon. Sau din serul adevărului.
— Dacă nu vrei să lucrezi cu ea, vreau să aud motivul, zise. Eşti prietena mea. Îți respect părerea.
Era plăcut să aud asta.
— Tanya e drăguță, am spus. E deşteaptă. Astea erau lucrurile bune.
— Şi?
— Şi a venit aici ca să spioneze, am spus. Familia Pelt a trimis-o ca să afle dacă am ceva de-a face cu dispariția fiicei lor, Debbie. Îți aminteşti când au venit la bar?
— Da, răspunse Sam. În luminile împrăştiate peste tot în grădină, părea în acelaşi timp şi luminat strălucitor, şi în umbră. Ai ceva de-a face cu asta?
— Absolut, am spus. Dar a fost autoapărare.
— Ştiu că aşa trebuie să fi fost. Mă luă de mână. A mea tresări de surpriză. Te cunosc bine, mai adăugă fără să-mi dea drumul.
Încrederea lui Sam mă făcu să simt o căldură şi o strălucire în suflet. Lucram pentru Sam deja de o bună bucată de timp,

iar părerea lui însemna mult pentru mine. Am simțit că aproape îmi dau lacrimile şi a trebuit să-mi dreg vocea.

— Aşadar, nu am fost bucuroasă să o văd pe Tanya, am continuat. Nu am avut încredere în ea de la început, iar când am aflat de ce a venit în Bon Temps, chiar nu mi-a mai plăcut deloc. Nu ştiu dacă e încă plătită de familia Pelt. Şi în plus, în seara asta, a venit cu Calvin, şi nu avea nici un motiv să se dea la tine.

Tonul meu era mult mai furios decât intenționasem.

— Oh...

Sam părea nehotărât.

— Dar, dacă vrei să ieşi cu ea, eşti liber, am spus, încercând să relaxez atmosfera. Cred că nu poate fi chiar atât de rea. Şi bănuiesc că i se părea că face un lucru bun dacă vine să afle informații despre un teriantrop dispărut.

Asta suna chiar bine şi ar fi putut să fie şi adevărat.

— Nu trebuie să-mi placă persoanele cu care te vezi, am adăugat ca să fie clar că înțelesesem că nu am nici un drept asupra lui.

— Dar m-aş simți mai bine dacă ți-ar plăcea, îmi spuse.

— E valabil şi pentru mine, am fost de acord, spre propria-mi surpriză.

Capitolul 2

Am început să strângem cât mai în linişte şi fără să deranjăm, din moment ce mai erau încă oaspeți întârziați.

— Că tot veni vorba de întâlniri, ce s-a întâmplat cu Quinn? mă întrebă el în timp ce munceam. Eşti cam apatică de când te-ai întors din Rhodes.

— Păi, ți-am spus că a fost rănit destul de rău în atentat.

Ramura din EE (E) organiza evenimente speciale pentru comunitatea supranaturală: nunți ierarhice între vampiri, petreceri pentru vârcolaci ajunşi la vârsta transformării, întreceri pentru postul de lider al haitei şi altele asemenea. De asta Quinn era în Piramida din Gizeh când Frăția şi-a pus în practică nemernicia.

Oamenii din Frăția Soarelui erau împotriva vampirilor, dar nu aveau nici o idee că vampirii reprezentau doar partea vizibilă, vârful public al aisbergului în lumea supranaturală. Nimeni nu ştia asta; sau doar câțiva oameni ca mine, deşi se pare că din ce în ce mai mulți cunoşteau secretul. Eram sigură că fanaticii din Frăție i-ar urî pe vârcolaci sau pe teriantropii ca Sam la fel de mult pe cât urau vampirii... dacă ar şti că aceştia există. Era posibil ca momentul în care urmau să afle să fie foarte aproape.

— Da, dar aş fi crezut...

— Ştiu, şi eu aş fi crezut că între mine şi Quinn e ceva serios, am spus, şi dacă vocea îmi era tristă, era pentru că aşa mă simțeam. Am tot crezut că o să am veşti despre el. Dar nu am primit niciuna.

— Încă mai ai maşina surorii lui?

Frannie Quinn îmi împrumutase maşina ei, ca să pot ajunge acasă după dezastru.

— Nu, a dispărut într-o noapte când Amelia şi cu mine eram amândouă la muncă. Am sunat-o şi i-am lăsat un mesaj vocal

pe mobil ca să îi spun că a fost luată, dar nu m-a sunat înapoi.

— Sookie, îmi pare rău, zise Sam.

Ştia că suna oarecum nepotrivit, dar ce ar fi putut să spună.

— Da, şi mie, am răspuns, încercând să nu par prea deprimată.

Încercam cu greu să mă abțin să nu trec din nou prin aceleaşi gânduri întoarse pe toate fețele. Ştiam că oricum Quinn nu mă învinovățeşte în nici un fel pentru rănile sale. L-am văzut în spitalul din Rhodes înainte să plec şi se afla în grija surorii lui, Fran, care nu părea să mă urască atunci. Nu mă învinovățeau, nu mă urau – de ce nu primeam atunci nici o veste?

Era ca şi cum l-ar fi înghițit pământul. Mi-am frecat mâinile şi am încercat să mă gândesc la altceva. Să fiu ocupată constituia cel mai bun remediu când mă cuprindea îngrijorarea. Am început să cărăm unele dintre lucruri la camionul lui Sam, parcat cam la un cvartal distanță. El a cărat majoritatea obiectelor mai grele. Sam nu pare un tip solid, dar e cu adevărat puternic, aşa cum sunt toți teriantropii.

Până la zece şi jumătate eram aproape gata. După uralele ce se auzeau din fața casei, ştiam că miresele coborâseră pentru plecarea în luna de miere, îşi aruncaseră buchetele şi porniseră la drum. Portia şi Glen mergeau la San Francisco, iar Halleigh şi Andy aleseseră un hotel din Jamaica. Nu aveam cum să nu ştiu.

Sam îmi spuse că puteam pleca.

— O să-l iau pe Dawson să mă ajute să descarc la bar, zise.

Din moment ce Dawson care-i ținea astăzi locul lui Sam la Merlotte’s Bar era un tip solid, am fost de acord că e un plan bun.

Când am împărțit bacşişul, partea mea reprezenta în jur de trei sute de dolari. Se dovedise o seară profitabilă. Am îndesat banii în buzunarul de la pantaloni. Am făcut un sul mare, pentru că erau în majoritate bancnote de un dolar. Eram bucuroasă că mă aflam în Bon Temps şi nu într-un oraş mare, altfel mi-aş fi făcut griji că cineva îmi va da în cap până să ajung la maşină.

— Noapte bună, Sam, am spus şi mi-am căutat în buzunar

cheile de la maşină.
Nu mă încurcasem să car cu mine o poşetă. În timp ce coboram pe aleea curții din spate spre stradă, mi-am aranjat părul, conştientă de privirile celor din jur. Reuşisem să o împiedic pe doamna în halat roz să mi-l adune în creştet, aşa că mi-l lăsase liber şi-l ondulase *a la* Farrah Fawcett. M-am simțit ca o fraieră.
Pe lângă mine treceau maşini, majoritatea ale invitaților care plecau. Era şi ceva trafic obişnuit pentru sâmbătă seara. Şirul de maşini parcate în curbă se întindea mult spre stradă, aşa că întreaga coloană abia se mişca. Parcasem ilegal, pe contrasens, chestie care nu era, de obicei, mare lucru în orăşelul nostru.
M-am aplecat să descui portiera, când am auzit un zgomot în spatele meu. Cu o singură mişcare am luat cheile în mână, am strâns pumnul, m-am răsucit şi am lovit cât de tare am putut. Cheile i-au dat pumnului meu ceva tărie, iar bărbatul din spatele meu se clătină, ca să aterizeze în fiind la marginea peluzei.
— Nu vreau să-ți fac rău, zise Jonathan.
Nu e uşor să pari demn şi neameninţător când îți curge sânge din colțul gurii şi stai în fund, dar vampirului asiatic îi reuşi figura.
— M-ai luat prin surprindere, am zis, ceea ce era un mod delicat de a o spune.
— Văd asta, zise, şi se ridică foarte uşor în picioare. Scoase o batistă şi-şi tampona colțul gurii.
Nu aveam de gând să-mi cer scuze. Oamenii care se strecoară în spatele meu când sunt singură noaptea cam merită ce primesc. Dar m-am gândit mai bine. Vampirii se mişcă neauziți.
— Îmi pare rău că am presupus ce e mai rău, am recunoscut, ceea ce era un fel de compromis. Ar fi trebuit să văd întâi cine eşti.
— Nu, ar fi fost prea târziu, zise Jonathan. O femeie singură trebuie să se apere.
— Mulțumesc pentru înțelegere, am spus politicoasă.
Am aruncat o privire în spatele lui, încercând să nu se vadă

nimic pe chipul meu. Din moment ce aud atâtea lucruri uimitoare din creierele oamenilor, sunt obişnuită cu asta. L-am privit pe Jonathan.

— Ai… De ce eşti aici?

— Am trecut prin Louisiana şi am venit la nuntă ca invitat al lui Hamilton Tharp, zise. Stau în Districtul 5, cu permisiunea lui Eric Northman.

Habar nu aveam cine era Hamilton Tharp – probabil vreun amic de-al familiei Bellefleur. Dar îl ştiam pe Eric Northman foarte bine. (De fapt, la un moment dat, l-am cunoscut din cap până-n picioare şi în toate punctele dintre cele două extreme.) Eric era şeriful Districtului 5, o zonă întinsă din nordul Louisianei. Ceea ce ne unea era deosebit de complex şi simţeam al naibii asta în unele zile.

— De fapt, eu te întrebam de ce te-ai apropiat de mine acum?

Am aşteptat să-mi răspundă, cu cheile strânse în pumn. Îl lovesc în ochi, m-am hotărât. Chiar şi vampirii sunt vulnerabili acolo.

— Am fost curios, zise în cele din urmă Jonathan. Îşi ţinea mâinile strânse în faţă. Începea să-mi displacă din ce în ce mai mult.

— De ce?

— Am auzit ceva pe la Fangtasia despre femeia blondă pe care Eric o apreciază atât de mult. Eric are atât de multă experienţă că pare destul de puţin probabil ca vreo femeie umană să-l poată interesa.

— Şi de unde ai ştiut că aveam să fiu aici, la nuntă, în seara asta?

Pupilele i se dilatară. Nu se aşteptase să continui cu întrebările. Crezuse că va fi în stare să mă liniştească, poate chiar în acest moment încerca să mă supună cu farmecul său. Dar nu mergea cu mine.

— Tânăra care lucrează pentru Eric, copilul său, Pam, a pomenit ceva.

Mincinosu' roade osu', m-am gândit. Nu vorbisem cu Pam de vreo două săptămâni, iar ultima noastră conversaţie nu fusese deloc o discuţie ca-ntre fete despre programul meu din timpul liber sau de la muncă. Se refăcea ca urmare a rănilor pe care le

căpătase la Rhodes. Recuperarea sa, şi a lui Eric, şi a reginei a fost singurul subiect de conversație.

— Bineînțeles, am spus. Păi, atunci bună seara. Trebuie să plec.

Am descuiat uşa maşinii şi m-am strecurat cu grijă înăuntru, încercând să-mi țin ochii fixați asupra lui Jonathan, ca să fiu pregătită dacă făcea vreo mişcare bruscă. Rămase la fel de nemişcat ca şi o statuie, înclinându-şi capul către mine, după ce am pornit maşina şi am plecat. La următorul indicator de oprire mi-am pus centura. Nu vrusesem s-o fixez în timp ce el era atât de aproape. Am încuiat uşile maşinii şi am privit în jurul meu. Nu se zărea nici un vampir. M-am gândit: *asta a fost cu adevărat ciudat;* de fapt, ar trebui probabil să-i dau un telefon lui Eric şi să-i povestesc incidentul.

Ştiți, de fapt, care era cea mai ciudată parte? Bărbatul în vârstă, cu părul lung şi blond, stătuse în umbră, în spatele vampirului tot timpul. Privirile chiar ni s-au întâlnit o dată. Pe fața sa frumoasă nu se putea citi nimic. Dar am ştiut că nu voia să i se remarce prezența. Nu i-am citit mintea – nu am putut – dar cu toate acestea am ştiut asta.

Şi, cel mai ciudat dintre toate, Jonathan nu a ştiut că este acolo. Ținând cont de acutul simț al mirosului pe care-l au vampirii, ignoranța lui Jonathan era pur şi simplu de neînțeles.

Încă mai rumegam ciudatul incident când am ieşit de pe Hummingbird ca să intru pe aleea ce traversa prin pădure şi care ducea spre vechea mea locuință. Casa fusese construită cu mai mult de o sută şaizeci de ani în urmă, dar bineînțeles că mai rămăsese foarte puțin din structura inițială. Se făcuseră adăugiri, remodelări, iar acoperişul fusese înlocuit de vreo câteva ori de-a lungul deceniilor. Ceea ce fusese la început o fermă cu două încăperi, era acum mult mai mare, dar rămânea, cu toate acestea, un cămin foarte obişnuit.

În seara asta, casa părea liniştită în strălucirea luminii de siguranță de afară, pe care Amelia Broadway, cu care împărțeam locuința, mi-o lăsase aprinsă. Maşina Ameliei era parcată în spate, iar eu am parcat paralel cu ea. Am scos cheile pentru cazul în care era deja sus, pregătindu-se de culcare sau

dormind. Lăsase uşa cu plasă nezăvorâtă şi am închis-o eu în urma mea. Am descuiat şi apoi am încuiat uşa din spate. Eram paranoice în ceea ce priveşte siguranța, Amelia şi cu mine, mai ales noaptea.

Spre surprinderea mea, Amelia stătea la masa din bucătărie, aşteptându-mă. După săptămâni de stat împreună, stabiliserăm o rutină, şi, în general, Amelia s-ar fi retras sus până la ora asta. Avea propriul ei televizor, propriul telefon mobil, şi laptopul său, la etaj, şi-şi făcuse un permis la bibliotecă, aşa că avea destul de citit. În plus avea şi magia, despre care eu nu-i puneam întrebări. Nici odată. Amelia era o vrăjitoare.

— Cum a fost? întrebă, amestecând în ceai de parcă ar fi trebuit să creeze un vârtej minuscul.

— S-au căsătorit. Nimeni nu a făcut ca Jane Eyre[3]. Vampirii cu care avea afaceri Glen s-au comportat civilizat, iar domnişoara Caroline a fost foarte amabilă. Dar eu a trebuit să țin locul unei domnişoare de onoare.

— Oh, uau! Povesteşte-mi.

Asta am şi făcut, şi am râs puțin împreună. M-am gândit să-i spun Ameliei despre bărbatul cel frumos, dar nu am făcut-o. Ce aş fi putut spune? „S-a uitat la mine?" I-am povestit în schimb despre Jonathan din Nevada.

— Ce crezi că voia de fapt? întrebă Amelia.

— Nu-mi pot imagina, am răspuns ridicând din umeri.

— Trebuie să afli. Mai ales că nu ai auzit niciodată de tipul al cărui oaspete spunea că este.

— O să-l sun pe Eric – dacă nu în seara asta, atunci mâine-noapte.

— Păcat că nu ai cumpărat o copie a acelei baze de date la care meştereşte Bill. Am văzut o reclamă pe internet pentru ea, ieri, pe un site pentru vampiri.

Asta ar fi putut părea o schimbare bruscă de subiect, dar baza de date a lui Bill conținea imagini şi/sau biografii ale tuturor vampirilor pe care fusese capabil să-i localizeze prin toată lumea, şi ale câtorva de care abia auzise. CD-ul lui Bill îi

---

3 Personajul principal din romanul omonim a fugit de la nunta sa.

aducea mai mulți bani şefului său, regina, decât mi-aş fi putut imagina. Dar trebuia să fii vampir ca să obții o copie, iar ei aveau propriile metode ca să te verifice.

— Păi, din moment ce Bill cere cinci sute de dolari pe bucată, şi este deosebit de periculos să te dai drept vampir..., am zis.

Amelia dădu din mână:

— Ar fi meritat, concluziona ea.

Amelia e mult mai sofisticată decât mine... cel puțin în anumite privințe. A crescut în New Orleans şi şi-a trăit acolo o mare parte a vieții. Acum locuia cu mine pentru că făcuse o greşeală uriaşă. A trebuit să părăsească oraşul New Orleans, după ce lipsa ei de experiență provocase o catastrofa magică. A avut noroc că a plecat atunci, pentru că uraganul Katrina a lovit la scurt timp după. De când cu uraganul, chiriaşul său stătea în apartamentul de la etaj al casei Ameliei. Apartamentul ei, aflat la parter, suferise ceva stricăciuni. Nu lua bani de la chiriaş pentru că acesta supraveghea lucrările de reparații.

Şi iată şi motivul pentru care Amelia nu intenționa să se mute prea curând înapoi în New Orleans. Bob intră în bucătărie ca să mă salute, frecându-se cu afecțiune de picioarele mele.

— Bună, iepuraşul meu dulce, am spus luând în brațe pisica alb cu negru, cu păr lung. Ce face iubirea mea? Ce mult îl iubesc eu!

— O să vomit, zise Amelia.

Dar ştiu că şi ea îi vorbea la fel de dezgustător atunci când eu nu eram prin preajmă.

— Vreun progres? am întrebat-o ridicându-mi capul din blana lui Bob.

Făcuse baie în după-amiaza asta – îmi dădeam seama după cât era de pufos.

— Nu, îmi răspunse cu o voce dezamăgită. Am lucrat pe el o oră astăzi, şi am reuşit să-i fac o coadă de şopârlă. Am avut nevoie de toate resursele ca să-l schimb la loc.

Bob era un tip adevărat, adică un bărbat. Genul tocilar, cu păr închis la culoare şi ochelari, deşi se pare că Amelia descoperise că are nişte calități care nu erau vizibile atunci

când era îmbrăcat în haine de stradă. Amelia nu ar fi trebuit să practice magia transformatoare atunci când îl făcuse pe Bob pisică; se presupune că făceau sex într-un fel mai periculos. Nu am avut niciodată curajul să întreb ce voise ea de fapt să obțină. Mi-era clar însă că era vorba despre ceva destul de exotic.

— Treaba e că..., zise brusc Amelia, iar eu am intrat în alertă.

Motivul real pentru care stătuse trează ca să mă vadă urma să fie dezvăluit. Amelia era un transmițător foarte clar, aşa că am citit direct din creierul ei. Dar am lăsat-o să continue, pentru că oamenilor *chiar* nu le place dacă le spui că de fapt nu trebuie să vorbească cu tine, mai ales atunci când subiectul este ceva în legătură cu care s-au pregătit.

— Tata va fi în Shreveport mâine şi vrea să vină în Bon Temps să mă vadă, zise ea, dintr-o suflare. Vor fi el şi cu şoferul lui, Marley. Vrea să vină la cină.

A doua zi era duminică. Merlotte's va fi deschis doar după-amiaza, dar oricum nu era rândul meu să muncesc, am văzut asta aruncând o privire în calendar.

— O să plec să mă plimb, am spus. Mă pot duce în vizită la JB şi la Tara. Nu-i nici o problemă.

— Te rog, stai aici, zise, iar pe chip i se citea implorarea.

Nu a spus de ce. Dar puteam citi motivul destul de uşor. Amelia avea o relație foarte încordată cu tatăl ei; de fapt, luase numele de fată al mamei ei, Broadway, în parte şi pentru că tatăl ei era atât de cunoscut.

Copley Carmichael avea o puternică influență politică şi era foarte bogat, deşi nu ştiam cum îi afectase Katrina veniturile. Carmichael deținea uriaşe depozite de cherestea şi era constructor, iar Katrina putea să-i fi şters afacerea de pe fața pământului. Pe de altă parte, toată regiunea avea nevoie de cherestea şi reconstrucție.

— La ce oră vine? am întrebat.

— La cinci.

— Şoferul mănâncă la aceeaşi masă cu el?

Nu avusesem niciodată de-a face cu servitori. Aveam o singură masă, aici, în bucătărie. Cu siguranță, nu aveam să-l pun pe tip să stea pe treptele de la intrarea din spate.

— Oh, Doamne! exclamă. Era clar că nu se gândise la asta. Ce vom face cu Marley?
— Exact asta te întrebam şi eu... Poate că părusem prea răbdătoare.
— Auzi, zise Amelia. Nu-l cunoşti pe tata. Nu ştii cum e.
Ştiam din creierul Ameliei că sentimentele pe care le încerca față de tatăl ei erau cu adevărat amestecate. Era foarte greu să alegi între dragoste, frică, anxietate şi să găseşti atitudinea reală a Ameliei. Ştiam doar câțiva oameni bogați şi încă şi mai puțini care aveau angajați şoferi cu normă întreagă.
Această vizită se anunța interesantă.
I-am spus noapte bună Ameliei şi m-am băgat în pat, şi, deşi aveam multe la care să mă gândesc, corpul meu era obosit şi în curând am adormit.
Duminică a fost o zi frumoasă. M-am gândit la tinerii însurățel, proaspăt lansați în noile lor vieți, şi m-am gândit la domnişoara Caroline care se bucura de compania a doi dintre verii ei (mai tineri, de vreo şaizeci de ani) pe post de câini de pază şi companioni. Când Portia şi Glen aveau să revină acasă, verii se vor întoarce în mult mai umila lor casă, probabil oarecum uşurați. Halleigh şi Andy se vor muta în propria lor căsuță.
Mi-am pus întrebări în legătură cu Jonathan şi cu minunatul bărbat în vârstă.
Mi-am amintit să-l sun pe Eric noaptea următoare, când avea să fie treaz.
M-am gândit la cuvintele neaşteptate ale lui Bill.
Pentru a mia oară am făcut presupuneri în legătură cu tăcerea lui Quinn.
Dar înainte să ajung prea prost dispusă, am fost prinsă în uraganul Amelia.
Există o mulțime de lucruri legate de Amelia de care am ajuns să mă bucur şi chiar să le iubesc. Este directă, entuziastă şi talentată. Ştie totul despre lumea supranaturală şi despre locul meu în ea. Crede că ciudatul meu „talent" este minunat. Pot să vorbesc cu ea despre orice. Nu reacționează niciodată cu dezgust sau oroare. Pe de altă parte, Amelia este impulsivă şi încăpățânată, dar trebuie să iei oamenii aşa cum

sunt. M-am bucurat cu adevărat să o am pe Amelia la mine în casă.

Privind din punct de vedere practic, este o bucătăreasă decentă, are grijă să păstreze separate lucrurile mele şi ale ei, şi, Dumnezeu mi-e martor, e ordonată. Ceea ce Amelia face cel mai bine este *să curețe.* Face curățenie când e plictisită, face curățenie când e nervoasă, şi face curățenie când se simte vinovată. Nu sunt vreo puturoasă în ceea ce priveşte curățenia casei, dar Amelia este o expertă. În ziua în care a ratat la mustață un accident auto, mi-a curățat sufrageria, mobila, tapițeria, tot. Când chiriaşul a sunat-o să-i spună că acoperişul trebuia înlocuit, s-a dus la EZ Rent şi a adus acasă o maşină să curețe şi să lustruiască podelele de lemn la etaj *şi* la parter.

Când m-am trezit la nouă, Amelia era deja apucată de frenezia curățeniei, provocată de vizita tatălui ei. Am plecat la biserică la unsprezece fără un sfert, Amelia era în patru labe în baia de la parter, care trebuie să admit, arată foarte învechită cu plăcuțele octogonale de ceramică, albe şi negre, cu cada cu picioare ca nişte labe de leu; dar (mulțumită fratelui meu, Jason) are o toaletă mult mai modernă. Asta era baia pe care Amelia o folosea pentru că nu avea una sus. Aveam una mai mică, doar a mea, lângă dormitor, adăugată în anii ’50. În casa mea puteai vedea mai multe tendințe decorative din ultimele decenii, toate într-o singură clădire.

— Chiar crezi că era atât de murdară? am spus din prag.

Vorbeam cu spatele Ameliei.

Şi-a ridicat capul şi şi-a trecut o mână acoperită cu mănuşă de plastic peste frunte, pentru a da la o parte părul tuns scurt, care o deranja.

— Nu, nu e rău, dar vreau să fie minunat.

— Casa mea e doar o casă veche, Amelia. Nu cred că poate arăta grozav.

Nu avea nici un rost să-mi cer scuze pentru vârsta şi felul în care arăta casa. Asta era tot ce aveam şi-mi plăcea.

— Este o casă veche minunată, Sookie, zise mândră Amelia. Dar trebuie să fiu ocupată.

— Bine, am încuviințat. Mă duc la biserică. Voi fi acasă la

douăsprezece şi jumătate.

— Poți să treci pe la magazin după biserică? Lista e pe dulap.

Am fost de acord, bucuroasă că aveam de făcut ceva care să mă țină departe de casă mai multă vreme.

Dimineața părea mai degrabă una de martie (martie din Sud, adică) decât una de octombrie. Când am ieşit din maşină în fața bisericii metodiste, mi-am ridicat fața către adierea uşoară. Se simțea un iz iernatic în aer, aproape că-l puteai gusta. Ferestrele modestei biserici erau deschise. Când am început să cântăm, vocile noastre contopite pluteau parcă peste copaci şi iarbă. Dar am zărit câteva frunze căzând în timp ce preotul îşi rostea predica.

Ca să fiu cinstită, nu ascult întotdeauna predica. Uneori, ora petrecută la biserică este doar un moment în care mă gândesc, analizez sensul în care merge viața mea. Dar măcar aceste gânduri se potriveau în context. Iar când urmăreşti frunzele care cad din copaci, contextul devine destul de limitat.

Astăzi chiar ascultam. Reverendul Collins vorbea despre a-i da Domnului ce-i al lui, şi Cezarului ce-i al Cezarului. Asta părea o predică în stilul celor din cincisprezece aprilie[4], şi m-am trezit întrebându-mă dacă reverendul Collins îşi plăteşte taxele la timp. Dar după un timp, mi-am dat seama că vorbeşte despre legile pe care le încălcăm tot timpul fără să ne simțim vinovați – cum ar fi depăşirea vitezei legale, sau strecuratul unei scrisori în pachetul cu cadouri pe care le trimitem cuiva, fără să plătim taxele poştale şi pentru ea.

La ieşirea din biserică i-am zâmbit reverendului Collins. El întotdeauna pare puțin tulburat când mă vede.

I-am salutat pe Maxine Fontenberry şi pe soțul ei, Ed, când am ajuns în parcare. Maxine era grasă şi formidabilă, iar Ed era atât de timid şi de tăcut încât părea aproape invizibil. Fiul lor, Hoyt, era cel mai bun prieten al fratelui meu, Jason. Hoyt stătea în spatele mamei lui. Purta un costum drăguț şi se tunsese. Interesante semne.

— Iubito, dă-mi o îmbrățişare! zise Maxine, iar eu bineînțeles că asta am şi făcut.

---

4 Data la care se plătesc taxele.

Maxine fusese prietenă bună cu bunica mea, deşi se apropia mai degrabă de vârsta pe care ar fi avut-o tatăl meu. I-am zâmbit lui Ed, iar lui Hoyt i-am făcut semn cu mâna.

— Arăți bine, i-am zis, iar el mi-a zâmbit.

Nu cred că l-am văzut vreodată pe Hoyt să zâmbească aşa şi am aruncat o privire spre Maxine. Zâmbea cu gura până la urechi.

— Hoyt iese cu tipa aia, Holly, care lucrează cu tine, explică Maxine. Ea are deja un copil, iar asta e ceva la care trebuie să te gândeşti bine într-o relație, dar lui i-au plăcut întotdeauna copiii.

— Nu ştiam, am spus.

Fusesem cu adevărat pe dinafară în ultima vreme.

— E grozav, Hoyt. Holly e o fată bună.

Nu eram sigură că, dacă aş fi avut timp să mă gândesc, aş fi spus exact asta, aşa că poate mai bine că n-am avut. Erau câteva lucruri pozitive de apreciat referitor la Holly (îi era devotată fiului său, Cody, loială prietenilor, competentă la slujbă). Era divorțată de mai mulți ani, aşa că nu se putea spune că Hoyt era doar o consolare. M-am întrebat dacă Holly îi spusese lui Hoyt că aparținea religiei Wicca. Nu, sigur n-o făcuse, fiindcă Maxine nu ar fi zâmbit atât acum.

— Ne întâlnim cu ea la prânz, la Sizzler, zise ea, referindu-se la restaurantul cu specialități din carne de lângă autostrada interstatală. Holly nu se prea omoară cu mersul la biserică, dar ne străduim s-o convingem să vină cu noi şi să-l ia şi pe Cody. Mai bine ne-am grăbi dacă vrem să ajungem la timp.

— Bravo ție, Hoyt, am spus bătându-l pe braț când trecu pe lângă mine.

Îmi aruncă o privire încântată.

Toată lumea se mărita sau se îndrăgostea. Mă bucuram pentru ei. Fericită, fericită, fericită. Mi-am lipit un zâmbet pe față şi m-am dus la Piggly Wiggly[5]. Am căutat lista Ameliei în geantă. Era destul de lungă, dar eram sigură că până acum mai apăruseră şi alte lucruri de care avea nevoie. Am sunat-o şi deja se mai gândise la încă trei chestii pe care să i le cumpăr,

---

5 Lanț de supermarketuri.

aşa că am stat ceva în magazin.
Mi se lungiseră mâinile de la atâtea sacoşe cu care mă luptam să urc treptele verandei din spate. Amelia a ţâşnit spre maşină ca să ia restul pungilor.
— Unde ai fost? mă întrebă, ca şi cum m-ar fi aşteptat la uşă.
Mi-am privit ceasul.
— Am ieşit de la biserică şi am mers la magazin, am spus defensivă. Nu-i decât unu.
Amelia mă depăşi din nou, încărcată. Clătină exasperată din cap când trecu pe lângă mine, scoţând un sunet prelung care nu putea să sugereze decât îngrijorare totală.
Restul după-amiezii fu la fel, ca şi cum Amelia s-ar fi pregătit pentru întâlnirea vieţii ei.
Nu sunt un bucătar prost, dar Amelia îmi dădu voie să îndeplinesc doar cele mai mărunte sarcini legate de pregătirea cinei. Mi-a revenit tăiatul cepei şi al roşiilor. Oh, da, şi mă lăsă să spăl vasele folosite la gătit. M-am întrebat întotdeauna dacă putea spăla vasele aşa cum făcea zâna din Frumoasa din Pădurea Adormită, dar ea doar pufni când am pomenit de asta.
Casa strălucea de curăţenie, şi, deşi am încercat să nu bag de seamă, am observat că Amelia a spălat chiar şi podeaua din dormitorul meu. De regulă, nu ne invadam una alteia spaţiul.
— Scuze, am intrat în camera ta, zise brusc Amelia, iar eu am tresărit – eu, telepata.
Amelia mă bătuse cu propriile mele arme.
— Ştii, a fost unul dintre impulsurile acelea nebuneşti care mă apucă pe mine. Dădeam cu aspiratorul şi m-am gândit să curăţ şi podeaua de la tine. Şi până să mă gândesc mai bine şi terminasem deja. Ţi-am pus papucii sub pat.
— Bine, am spus, încercând să păstrez un ton neutru.
— Ştii ce? *Chiar* îmi pare rău.
Am încuviinţat şi m-am întors la ştersul vaselor şi la pusul lor la loc. Meniul, aşa cum fusese stabilit de Amelia, cuprindea salată verde cu roşii şi morcovi raşi, lasagna, pâine cu usturoi, şi amestec de legume la abur. Nu ştiam nimic despre legumele la abur, dar pregătisem toate ingredientele crude – dovleceii, ardeii graşi, ciupercile şi conopida. După-amiaza târziu am

fost considerată demnă să amestec salata, şi am pus fața de masă şi un mic buchet de flori pe masă, apoi am aranjat tacâmurile. Pentru patru persoane.

M-am oferit să-l iau pe domnul Marley în sufragerie cu mine, unde am fi putut mânca în fața televizorului, dar Amelia fu atât de oripilată de idee, încât parcă mă oferisem să-l spăl pe picioare.

— Nu, stai cu mine, zise.

— Trebuie să stai de vorbă cu tatăl tău, am spus. La un moment dat, voi ieşi oricum din cameră.

Trase adânc aer în piept, apoi expiră:

— Bine, doar sunt adultă...

— Fricoaso, i-am trântit-o.

— Nu l-ai cunoscut încă.

La patru şi un sfert, Amelia o luă la goană pe scări în sus ca să se pregătească. Eu stăteam în sufragerie şi citeam o carte de la bibliotecă, când am auzit o maşină pe pietrişul de pe alee. Am aruncat o privire către ceasul de pe polița şemineului. Era patru şi patruzeci şi opt de minute. Am strigat-o pe Amelia şi m-am ridicat să privesc pe fereastră. După-amiaza era pe sfârşite, dar din moment ce nu trecusem încă la ora de iarnă, era suficientă lumină ca să văd Lincolnul parcat în față. Un bărbat cu păr negru, tuns scurt, purtând costum, a coborât de pe scaunul şoferului. El trebuia să fie Marley. Nu purta şapcă de şofer, oarecum spre dezamăgirea mea. Deschise o uşă din spate. Coborî şi Copley Carmichael.

Tatăl Ameliei nu era foarte înalt, iar părul său grizonant şi des arăta ca un covor de calitate, des şi moale şi tuns cu precizie. Era foarte bronzat, iar sprâncenele îi erau încă negre. Nu avea ochelari. Nici buze. De fapt, avea buze, dar erau foarte subțiri, astfel încât gura îi părea o capcană.

Domnul Carmichael privi în jur, ca şi cum ar fi făcut o evaluare a proprietății.

Am auzit-o pe Amelia năvălind pe scări în spatele meu, în timp ce-l priveam pe bărbatul din curte încheindu-şi evaluarea. Marley, şoferul, se uita direct spre casă. Mă zărise la fereastră.

— Marley e oarecum nou, zise Amelia. Nu lucrează pentru

tatăl meu decât de vreo doi ani.
— Tatăl tău a avut întotdeauna şofer?
— Da, Marley este şi gardă de corp, zise Amelia relaxată, ca şi cum toată lumea ar avea gardă de corp.
Acum mergeau pe aleea cu pietriş, fără ca măcar să se uite la gardul viu, ordonat, din ilex. În sus pe scările din lemn. Au traversat veranda. Bat la uşă.
M-am gândit la toate creaturile înspăimântătoare care au fost în casa mea: vârcolaci, teriantropi, vampiri, chiar şi un demon sau doi. De ce ar fi trebuit oare să mă îngrijoreze acest bărbat? M-am îndreptat, mi-am calmat gândurile temătoare şi m-am dus la uşă, deşi Amelia aproape că m-a depăşit. În fond, era casa mea.
Am pus mâna pe clanță şi mi-am pregătit zâmbetul înainte să deschid uşa.
— Vă rog, poftiți, am spus, iar Marley a deschis uşa cu plasă pentru domnul Carmichael, care a intrat şi şi-a îmbrățişat fata, nu înainte să arunce o altă privire evaluatoare în jur.
Era un transmițător la fel de clar ca şi fiica lui.
Se gândea că locul arăta cam ieftin pentru fiica lui... Drăguță fata cu care trăia Amelia... Se întreba dacă Amelia făcea sex cu ea... Fata nu valora mai mult decât arăta... Nu avea cazier, deşi ieşise cu un vampir şi avea un frate cam sălbatic şi de nestăpânit.
Desigur, un bărbat atât de bogat şi puternic cum era Copley Carmichael o investigase pe noua colegă de apartament a fiicei sale. Un procedeu atât de simplu, care mie nu-mi trecuse prin minte, ca multe alte lucruri pe care le fac bogații.
Am tras adânc aer în piept:
— Sunt Sookie Stackhouse, am spus politicoasă. Dumneavoastră sunteți domnul Carmichael. Iar dumnealui este...?
După ce i-am strâns mâna domnului Carmichael, i-am întins-o lui Marley.
Pentru o secundă, am crezut că l-am prins pe tatăl Ameliei pe picior greşit, dar şi-a revenit într-un timp record.
— Acesta este Tyrese Marley, rosti calm domnul Carmichael.
Şoferul îmi strânse mâna cu blândețe, ca şi cum nu ar fi vrut

să-mi rupă oasele, apoi a salutat-o cu o mişcare a capului pe Amelia:

— Domnişoară Amelia, zise, iar Amelia păru furioasă, ca şi cum urma să-i ceară să renunțe la apelativul domnişoară, dar apoi se răzgândi.

Mă învăluiau tot felul de gânduri. Era suficient ca să mă țină ocupată.

Tyrese Marley era un afro-american cu pielea foarte, foarte deschisă la culoare. Nu era nici pe departe negru; pielea sa avea mai degrabă culoarea fildeşului vechi. Ochii erau căprui-deschis. Deşi părul îi era negru, nu era ondulat şi avea un reflex roşcat. Marley era un bărbat care nu trecea neobservat.

— Mă întorc cu maşina în oraş şi fac plinul, îi spuse şefului său. Cât stați dumneavoastră cu domnişoara Amelia. Când vreți să mă întorc?

Domnul Carmichael îşi privi ceasul.

— Peste vreo două ore.

— Eşti bine-venit să ni te alături la cină, am spus păstrând un ton neutru.

Voiam ca toți cei care veneau în casa mea să se simtă confortabil.

— Am câteva comisioane de făcut, zise Tyrese Marley fără nici o intonație. Mulțumesc pentru invitație. Ne vedem mai târziu.

Plecă. Gata, ăsta fu sfârşitul încercării mele de susținere a democrației.

Tyrese nu avea de unde să ştie cât de mult aş fi vrut să merg şi eu în oraş, mai degrabă decât să stau acasă. M-am adunat şi am demarat formalitățile sociale:

— Pot să vă aduc un pahar cu vin, domnule Carmichael, sau altceva? Amelia, tu ce vrei să bei?

— Spune-mi Cope, zise zâmbind.

Semăna prea mult cu rânjetul unui rechin, ca să-mi încălzească inima.

— Sigur, orice ai e bun. Tu, dragă?

— Nişte vin alb, răspunse ea, şi am auzit-o invitându-şi tatăl să ia loc, în timp ce mă îndreptam spre bucătărie.

Am turnat vinul în pahare şi le-am pus pe tava cu aperitivele: biscuiți sărați, brânză Brie gratinată şi gem de caise amestecat cu ardei iuți. Aveam nişte cuțite drăguțe care se asortau cu tava, iar Amelia făcuse rost de şervețele deosebite.

Cope mancă din toate cu poftă şi îi plăcu brânza. Gustă din vin, care era o marcă produsă în Arkansas, şi încuviință politicos. Mă rog, măcar nu l-a scuipat. Eu beau rareori şi nu sunt o cunoscătoare într-ale vinurilor. De fapt, nu sunt o cunoscătoare în nimic legat de mâncare şi băutură. Dar m-am bucurat de vin şi l-am savurat înghițitură cu înghițitură.

— Amelia, povesteşte-mi ce faci în timp ce aştepți să ți se repare casa, zise Cope, iar mie mi se păru o introducere bună.

Am dat să-i spun pentru început că nu şi-o trăgea cu mine, dar am considerat că putea fi puțin cam direct. Am încercat din răsputeri să nu-i citesc gândurile, dar jur că stând în aceeaşi cameră alături de el şi de fiica lui era ca şi cum aş fi ascultat o emisiune televizată.

— Am încheiat nişte polițe pentru unul dintre agenții locali de asigurări. Şi lucrez cu jumătate de normă la Merlotte’s, zise Amelia. Servesc băuturi şi câte ceva de mâncare.

— E interesantă munca la bar?

Cope reuşi să nu pară sarcastic, trebuie să recunosc asta. Dar, bineînțeles, eram sigură că îl verificase şi pe Sam.

— Nu e rău, răspunse ea cu un zâmbet uşor. Asta era un adevărat efort pentru Amelia, aşa că i-am cercetat gândurile, ca să văd că se străduia să intre în tiparul conversațional.

— Primesc bacşişuri bune. Tatăl ei aprobă.

— Şi dumneata, domnişoară Stackhouse? mă întrebă politicos Cope.

Ştia totul despre mine, cu excepția nuanței de lac de unghii pe care o port şi eram sigură că, dacă ar fi putut, ar fi adăugat şi asta la dosarul meu.

— Eu lucrez la Merlotte’s cu normă întreagă, am spus, ca şi cum el nu ar fi ştiut asta. Lucrez acolo de ani buni.

— Ai rude în zonă?

— Oh, da, suntem aici de-o veşnicie, am răspuns. Sau, mă rog, atât cât se poate vorbi despre veşnicie în America. Dar familia noastră nu mai e numeroasă. Am mai rămas doar

fratele meu şi cu mine.

— Un frate mai mare? Mai mic?

— Mai mare, am spus. Căsătorit de curând.

— Deci poate vor mai apărea nişte mici Stackhouse, zise, încercând să spună asta ca şi cum ar fi un lucru bun.

Am încuviinţat, ca şi cum posibilitatea mi-ar fi făcut şi mie plăcere. Nu-mi plăcea prea mult soţia fratelui meu şi m-am gândit că un copil al lor urma să aibă oricum destule probleme. De fapt, unul era pe drum, dacă nu cumva Crystal nu pierdea din nou sarcina. Fratele meu era un vârcolac-panteră (muşcat, nu născut), iar soţia lui era născută, adică vârcolac-panteră, de rasă. Să creşti în comunitatea de vârcolaci-panteră din Hotshot nu era uşor, dar avea să fie şi mai greu pentru copiii care nu erau de rasă pură.

— Tată, mai vrei nişte vin?

Amelia ţâşni ca o rachetă din scaunul ei şi se repezi spre bucătărie cu paharul pe jumătate gol. Nemaipomenit, rămâneam singură cu tatăl Ameliei.

— Sookie, zise Cope, ai fost foarte drăguţă să o laşi pe Amelia să stea cu tine în tot acest timp.

— Amelia plăteşte chirie, am spus. Plăteşte şi jumătate din alimente. Îşi plăteşte cele necesare.

— Oricum, aş vrea să mă laşi să-ţi ofer şi eu ceva pentru deranj.

— Ceea ce-mi plăteşte Amelia este suficient. În fond, a făcut şi nişte îmbunătăţiri în casă.

Trăsăturile i se aspriră, ca şi cum era pe cale să descopere ceva important. Oare credea că am pus-o pe Amelia să construiască o piscină în curtea din spate?

— Şi-a pus aer condiţionat în dormitorul ei de la etaj, am continuat. A plătit pentru o linie telefonică pentru internet. Cred că a mai cumpărat un covor şi nişte perdele tot pentru camera ei.

— Ea locuieşte sus?

— Da, am răspuns surprinsă că nu ştia deja. Poate că mai existau câteva lucruri pe care reţeaua sa de spioni nu le descoperise încă.

— Da, eu stau jos, aici, ea, acolo sus, împărţim bucătăria şi

sufrageria, deşi cred că Amelia şi-a luat un televizor şi sus. Hei, Amelia! am strigat.

— Da? veni din bucătărie vocea ei.

— Mai ai televizorul ăla mic sus?

— Da, l-am conectat la cablu.

— OK.

I-am zâmbit lui Cope, indicându-i că mingea conversaţională se afla acum în terenul lui. Se gândea la mai multe întrebări şi căuta cea mai bună metodă de abordare, astfel încât să obţină cât mai multe informaţii. Un nume ieşi la suprafaţă din vârtejul gândurilor sale, şi am avut nevoie de toate resursele ca să păstrez o expresie politicoasă.

— Primul chiriaş pe care Amelia l-a avut în casa din Chloe era verişoara ta, nu-i aşa? întrebă Cope.

— Hadley. Da, aşa este, am răspuns, păstrându-mi expresia calmă în timp ce încuviinţam. O cunoşteai?

— L-am cunoscut pe soţul ei, zise şi zâmbi.

Capitolul 3

Şti am ca Amelia se întorsese şi rămăsese în picioare lângă fotoliul pe care stătea tatăl ei, şi mai ştiam că îngheţase. Ştiu că şi eu mi-am ţinut respiraţia pentru o clipă.

— Nu l-am întâlnit niciodată, am continuat.

Mă simţeam de parcă mersesem prin junglă şi căzusem într-un puţ adânc. Cu siguranţă, mă bucuram că eram singurul telepat din casă. Nu spusesem nimănui, absolut nimănui, ce descoperisem în seiful lui Hadley când am petrecut ziua aceea la banca din New Orleans.

— Divorţaseră de o bună bucată de vreme când a murit Hadley.

— Ar trebui să-ţi faci timp să te întâlneşti cu el într-o zi. E un tip interesant, zise Cope, ca şi cum nu-şi dădea seama cu ce mă izbise.

Bineînţeles că-mi aştepta reacţia. Sperase că nu ştiusem nimic despre căsătorie, că voi fi luată complet prin surprindere.

— E un tâmplar talentat. Mi-ar plăcea să dau de el şi să-l angajez din nou.

Fotoliul pe care stătea fusese tapiţat cu un material crem, brodat cu o mulţime de floricele mici albastre, pe tulpini verzi arcuite. Arăta încă drăguţ, chiar dacă era uşor decolorat. M-am concentrat asupra imprimeului ca să nu-i arăt lui Copley Carmichael cât eram de furioasă.

— El nu reprezintă nimic pentru mine, indiferent cât de interesant este, am spus, cu o voce atât de echilibrată încât puteai să-ţi reglezi nivela după ea. Căsătoria lor era terminată de mult. După cum sunt sigură că ştii că Hadley avea un alt partener atunci când a murit.

Fusese ucisă, dar statul nu prea ia în vizor decesele vampirilor decât dacă sunt provocate de oameni. Vampirii

reglează între ei problemele juridice.

— Cred, totuşi, că ai vrea să vezi copilul, zise Copley.

Slavă Domnului că citisem asta în mintea lui Copley cu o secundă sau două înainte să spună asta cu voce tare. Chiar ştiind ceea ce avea să spună, am simțit cum remarca sa, aşa-zis întâmplătoare, a fost ca o lovitură în stomac. Dar nu voiam să-i ofer satisfacția de a-l lăsa să vadă asta.

— Verişoara mea, Hadley, era cam nestăpânită. Se folosea de droguri şi oameni. Nu era cea mai stabilă persoană din lume. Era cu adevărat drăguță şi avea un stil al ei, aşa că a avut mereu admiratori.

Gata, spusesem toate lucrurile bune şi rele despre verişoara mea, Hadley. Şi nu rostisem cuvântul „copil". *Ce copil?*

— Cum s-a simțit familia ta, când ea a devenit vampir? întrebă Cope.

Transformarea lui Hadley era de notorietate publică. Vampirii „transformați" trebuiau să se înregistreze când îşi începeau noua existență. Trebuiau să spună cine îi crease. Era ca un fel de control guvernamental al naşterilor de vampiri. Puteai să pui pariu că Biroul Afacerilor Vampirilor avea să cadă pe capul unui vampir care făcea prea mulți alți vampiri mici. Hadley fusese transformată de însăşi Sophie-Anne Leclerq.

Amelia puse paharul de vin la îndemâna tatălui său şi îşi reluă locul pe canapea, lângă mine.

— Tată, Hadley a trăit în apartamentul de la etaj în casa mea timp de doi ani, zise ea. Bineînțeles că ştiu că era vampir. Pentru numele lui Dumnezeu, credeam că vrei să-mi povesteşti ce mai e nou prin oraş.

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Amelia. Depuneam eforturi mari să nu mă prăbuşesc, şi doar anii în care făcusem mereu acest lucru când auzeam telepatic ceva îngrozitor au reuşit să mă țină întreagă.

— Trebuie să văd cum e mâncarea. Scuzați-mă, am murmurat, m-am ridicat şi am părăsit încăperea.

Vreau să cred că nu am alergat. Am încercat să merg normal. Dar odată ajunsă în bucătărie, am tot continuat să merg, să ies pe uşa din spate, să traversez veranda, să deschid uşa cu

plasă şi să ies în curte.

Speram poate să aud vocea fantomatică a lui Hadley spunându-mi ce să fac, dar nu s-a întâmplat aşa ceva. Vampirii nu lasă în urmă fantome, cel puțin din câte ştiu eu. Cred că unii dintre vampiri nu au suflet.

Nu ştiu. Asta e treaba lui Dumnezeu. Şi iată cum vorbeam aiurea, pentru că nu voiam să mă gândesc la bebeluşul lui Hadley, la faptul că nu ştiusem despre existența unui copil.

Poate era felul de-a se manifesta al lui Copley. Poate dorise întotdeauna să demonstreze vastitatea cunoştințelor sale, ca un mod de a-şi etala puterea în fața oamenilor cu care avea de-a face.

Trebuia să mă întorc în casă de dragul Ameliei. M-am adunat, mi-am reluat zâmbetul – deşi ştiam că e un zâmbet ciudat, nervos – şi m-am dus înapoi. M-am aşezat lângă Amelia şi le-am zâmbit frumos amândurora. Se uitau la mine aşteptând parcă ceva şi mi-am dat seama că discuția ajunsese într-un punct mort.

— Oh, zise Cope, brusc. Amelia, am uitat să-ți spun. Te-a sunat cineva acasă săptămâna trecută, o femeie pe care n-o cunosc.

— Cum o chema?

— Oh, stai să mă gândesc. Doamna Beech a notat. Ophelia? Octavia? Octavia Fant. Asta era. Cam neobişnuit nume.

Am crezut că Amelia avea să leşine. A căpătat o culoare ciudată şi s-a agățat cu o mână de brațul canapelei.

— Eşti sigur? întrebă.

— Da, sunt sigur. I-am dat numărul tău de mobil şi i-am spus că stai în Bon Temps.

— Mulțumesc, tati, articula cu greu Amelia. Pun pariu că mâncarea e gata; stai să mă duc să văd.

— Dar n-a verificat-o Sookie tocmai acum? Avea zâmbetul caracteristic al bărbatului care crede că toate femeile sunt cam prostuțe.

— Oh, ba da, dar e spre final, am spus în timp ce Amelia ieşea din cameră la fel de rapid ca şi mine. Ar fi îngrozitor să se ardă. Amelia s-a străduit din greu.

— O cunoşti pe această doamnă Fant? întrebă Cope.

— Nu, nu pot spune că o cunosc.

— Amelia părea aproape speriată. Nu încearcă nimeni să-mi rănească fata, nu-i aşa?

Părea un tip diferit atunci când spunea asta, unul pe care aş fi putut aproape să-l plac. Indiferent de alte lucruri, Cope voia ca nimeni să nu-i rănească fata. Adică nimeni, în afara lui.

— Nu cred.

Ştiam cine era Octavia Fant pentru că gândurile Ameliei tocmai îmi spuseseră, dar ea nu rostise nimic cu voce tare, aşa că nu era ceva ce să pot transmite şi altora.

Uneori lucrurile pe care le aud rostite cu voce tare şi cele pe care le aud în mintea mea devin cu adevărat încâlcite şi confuze – ceea ce constituie şi unul dintre motivele pentru care am reputația de a fi cumva la limita nebuniei.

— Sunteți constructor, domnule Carmichael?

— Cope, te rog. Da, printre alte lucruri.

— Cred că afacerea înfloreşte acum, am spus.

— Şi dacă firma mea ar fi de două ori mai mare, tot nu am putea ține pasul cu treaba pe care o avem de făcut, zise. Dar mi se pare îngrozitor să văd oraşul New Orleans atât de distrus.

Destul de ciudat, dar îl credeam.

Cina se derula destul de liniştită. Dacă tatăl Ameliei se simțea stânjenit să mănânce în bucătărie, nu lăsa să se vadă. Din moment ce era constructor, observă că partea din casă în care se afla bucătăria era nouă şi a trebuit să-i povestesc despre incendiu, dar asta se putea întâmpla oricui, nu-i aşa? Nu am menționat şi partea cu incendiatorul.

Lui Cope păru să-i placă mâncarea şi o lăudă pe Amelia, care se arătă deosebit de încântată. Mai bău un pahar de vin la masă, dar nimic în plus şi mancă la fel de moderat. El şi Amelia vorbiră despre prietenii familiei şi despre unele dintre rude, iar eu am rămas cu gândurile mele. Credeți-mă, aveam o mulțime!

După moartea lui Hadley, când am deschis cutia de valori de la bancă, am găsit acolo certificatul ei de căsătorie şi hotărârea de divorț. În cutie se mai aflau câteva lucruri ale familiei – nişte fotografii, ferparul mamei ei, mai multe bijuterii. Se mai

găsea acolo şi o şuviță de păr fin, închis la culoare şi fragil, lipit cu puțină bandă adezivă ca să nu se împrăştie. Fusese pus într-un plic. Când am observat cât de fin era părul, chiar m-am întrebat al cui putea fi. Dar n-am găsit vreun certificat de naştere sau alte dovezi din care să reiasă că Hadley născuse un copil.

Până acum nu avusesem nici un motiv să-l contactez pe fostul soț al lui Hadley. Nici măcar nu ştiam că există până nu deschisesem cutia. Nu era menționat în testament. Nu-l întâlnisem niciodată. Nu se arătase cât stătusem eu în New Orleans.

De ce nu trecuse copilul în testament? Cu siguranță, orice părinte ar fi făcut asta. Şi, deşi ne numise pe mine şi pe domnul Cataliades co-executori, nu spusese nici unuia dintre noi – mă rog, nu-mi spusese mie – nici că renunțase la drepturile asupra copilului.

— Sookie, îmi dai untul? mă întrebă Amelia, şi-mi puteam da seama din tonul ei că nu era prima dată când îmi adresa întrebarea.

— Bineînțeles, am spus. Vă mai pun şi câte un pahar cu vin?

Refuzară amândoi.

După cină, m-am oferit să spăl vasele. Amelia acceptă oferta mea după o scurtă pauză. Ea şi tatăl ei trebuiau să petreacă puțin timp singuri, chiar dacă Ameliei nu-i prea surâdea ideea.

Am spălat şi am pus la loc vasele destul de calmă. Am curățat blatul de lucru şi am strâns fața de masă pe care am aruncat-o în maşina de spălat de pe veranda din spate. Am mers în camera mea şi am citit puțin, deşi nu am fost prea atentă la ceea ce se întâmpla în pagina respectivă. În cele din urmă, am pus cartea deoparte şi am scos o cutie din sertarul meu cu lenjerie. Această cutie conținea tot ceea ce recuperasem din cutia de valori a lui Hadley. Am verificat numele de pe certificatul de căsătorie. Dintr-un impuls, am sunat la informații.

— Am nevoie de numărul de telefon al lui Remy Savoy, am cerut.

— Ce oraş?

— New Orleans.

— Numărul a fost deconectat.
— Încercați Metairie.
— Nu există.
— Bine, mulțumesc.
Bineînțeles, o mulțime de oameni se mutaseră după Katrina, definitiv, în alte părți. Oamenii care supraviețuiseră uraganului nu mai aveau, în multe cazuri, nici un motiv să se mai întoarcă. Nu mai aveau unde să stea şi nici vreun serviciu la care să meargă, în mult prea multe dintre cazuri.
M-am întrebat cum să dau de fostul soț al lui Hadley.
O soluție deloc inspirată îşi făcu loc în mintea mea. Bill Compton era un geniu al computerului. Poate reuşea să dea de Remy Savoy, să afle unde era acum, să descopere dacă avea copilul cu el.
Mi-am tot plimbat ideea prin minte, ca pe o gură de vin dubios. Ținând cont de discuția pe care o avusesem cu o seară înainte, la nuntă, nu mă vedeam apropiindu-mă de Bill ca să-i cer o favoare, deşi ar fi fost cel mai potrivit pentru a rezolva asta.
Un val de dor după Quinn aproape că îmi tăie genunchii. Quinn era un tip deştept şi umblat, şi cu siguranță ar fi avut un sfat bun pentru mine. Asta dacă îl mai vedeam vreodată.
M-am adunat. Am auzit o maşină care trăgea în zona de parcare de lângă aleea din fața casei. Tyrese Marley se întorsese după Cope. Mi-am îndreptat spatele şi am ieşit din cameră, cu nelipsitul zâmbet la care apelam în astfel de situații.
Uşa din față era deschisă, iar Tyrese stătea în cadrul ei, aproape umplându-l. Era un bărbat solid. Cope se aplecă să-şi sărute fiica pe obraz, iar ea acceptă fără vreo urmă de zâmbet. Bob, pisica, intră pe uşă şi se aşeză lângă ea. Pisica se uita în sus la tatăl Ameliei cu privirea sa fixă.
— Ai o pisică, Amelia? Credeam că urăşti pisicile. Bob îşi întoarse privirea către Amelia. Nimeni nu se poate uita mai fix decât o pisică.
— Tată! Asta era cu ani în urmă! El e Bob. E grozav.
Amelia ridică pisica alb cu negru şi o strânse la piept. Bob păru încântat şi începu să toarcă.

— Hmmm. Bine, te mai sun. Te rog, ai grijă. Nu-mi place să mă gândesc că eşti la celălalt capăt al statului.
— E doar la câteva ore de mers cu maşina, zise Amelia, părând brusc o adolescentă de şaptesprezece ani.
— Adevărat, zise, încercând să fie calm şi încântător. Dar nu-i prea reuşi. Sookie, mulțumesc pentru invitație, spuse peste umărul fiicei sale.
Marley fusese la Merlotte's ca să vadă dacă putea afla mai multe informații despre mine, am auzit limpede asta din gândurile sale. Adunase câteva frânturi. Vorbise cu Ariene, ceea ce nu era bine, şi cu actualul nostru bucătar şi cu debarasatorul nostru, ceea ce era bine. Plus diverşi clienți ai barului. Avea de dat un raport cam pestriț.
În momentul în care maşina se îndepărtă, Amelia se prăbuşi pe sofa cu uşurare.
— Slavă Cerului că a plecat, zise. Acum ai priceput ce vreau să zic?
— Da, am spus. Este un mare manipulator, nu-i aşa?
— Aşa a fost întotdeauna, zise. Încearcă să păstreze o relație, dar părerile noastre nu prea coincid.
— Tatăl tău te iubeşte.
— Aşa este. Dar iubeşte şi puterea şi controlul. Asta era un fel delicat de a o spune.
— Şi nu ştie că ai şi tu propria ta formă de putere.
— Nu crede deloc în ea, zise Amelia. O să-ți spună că e un catolic fervent, dar nu e adevărat.
— Într-un fel, asta e bine, am zis. Dacă ar fi crezut în puterea ta de a face vrăji, ar încerca să te pună să faci tot felul de lucruri pentru el. Pun pariu că pe unele dintre ele nu ai vrea să le faci.
Ar fi trebuit să-mi țin gura, dar Amelia nu se supără.
— Ai dreptate, răspunse. Nu aş vrea să-l ajut să forțeze lucrurile. E capabil să facă asta şi fără ajutorul meu. Dacă m-ar lăsa în pace, aş fi foarte mulțumită, întotdeauna încearcă să-mi îmbunătățească viața, în condițiile lui. Eu chiar mă descurc şi singură.
— Cine era persoana care a sunat la tatăl tău în New Orleans?

Deşi ştiam, trebuia să mă prefac.
— Parcă Fant se numea, nu? Amelia se cutremură:
— Octavia Fant este mentorul meu. Ea este motivul pentru care am plecat din New Orleans. Mi-am imaginat că sabatul meu avea să-mi facă ceva îngrozitor atunci când avea să afle de Bob. Ea este şefa sabatului. Sau a ceea ce a rămas din el. Dacă a mai rămas ceva.
— Aoleo!
— Da, nu-i de glumă. Acum va trebui să plătesc.
— Crezi că va veni aici?
— Sunt surprinsă că nu e deja aici.
În ciuda temerilor sale, Amelia fusese teribil de îngrijorată de bunăstarea mentorului ei, în urma uraganului. Făcuse eforturi uriaşe să dea de această femeie, deşi nu voia ca Octavia să fie cea care o găseşte *pe ea.*
Amelia se temea să nu fie descoperită, mai ales cu Bob aflat încă sub forma lui de pisică. Mira mărturisit că bâlbâială ei în materie de magie transformațională va fi considerată cu atât mai gravă cu cât ea era încă în stadiul de practică, sau ceva de genul acesta. Doar cu un pas mai sus de un începător, oricum. Amelia nu a discutat despre ierarhia vrăjitoarelor.
— Nu te-ai gândit să-i ceri tatălui tău să nu spună unde eşti?
— Să-i cer să facă aşa ceva l-ar fi făcut atât de curios, încât mi-ar fi întors toată viața cu susul în jos ca să afle de ce am vrut asta. Nu m-am gândit niciodată că Octavia îl va suna, din moment ce ştie limpede ce simt pentru el.
Ceea ce era, ca să fim delicați, oarecum contradictoriu.
— Am uitat să-ți spun ceva, îşi aminti brusc Amelia. Că tot vorbeam de telefoane... te-a sunat Eric.
— Când?
— Păi, aseară, înainte să ajungi acasă. Aveai atâtea noutăți când ai venit, că am uitat să-ți spun. În plus, ai spus că oricum urma să-l suni. Şi eram foarte supărată că vine tatăl meu. Îmi pare rău, Sookie. Promit că data viitoare îmi notez.
Asta nu era prima dată când Amelia uitase să mă anunțe că mă căutase cineva la telefon. Nu eram fericită, dar oricum faptul era consumat, iar ziua noastră fusese destul de stresantă. Am sperat că Eric aflase ceva despre banii pe care

regina mi-i datora pentru serviciile mele din Rhodes. Nu primisem încă înştiinţarea de plată şi nu-mi venea să o sâcâi, din moment ce fusese atât de grav rănită.

M-am dus la telefonul din camera mea să sun la Fangtasia, care ar fi trebuit să se afle în plină activitate. Clubul era deschis în fiecare noapte, în afară de luni.

— Fangtasia, un bar care muşcă, răspunse Clancy.

— Oh, grozav.

Vampirul care-mi plăcea cel mai puţin. Mi-am formulat cu mare grijă cererea:

— Clancy, sunt Sookie. Eric mi-a transmis să-l sun. A urmat un moment de tăcere. Eram gata să pun pariu că încerca să-şi dea seama cum ar fi putut să-mi blocheze accesul la Eric. În cele din urmă, realiză că nu putea.

— Un moment, zise.

O pauză scurtă în care am ascultat „Strangers în the Night". Apoi, Eric a ridicat receptorul.

— Alo? spuse.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme. Abia acum am primit mesajul tău. Mi-ai telefonat în legătură cu banii?

Câteva clipe de linişte.

— Nu, în legătură cu altceva. Vrei să ieşi cu mine mâine-seară?

M-am holbat la telefon. Nu am reuşit să leg un gând coerent. În cele din urmă, am spus:

— Eric, îl iubesc pe Quinn.

— Şi de câtă vreme nu l-ai mai văzut?

— Din Rhodes.

— De câtă vreme nu mai ai nici o veste de la el?

— Din Rhodes.

Vocea mea era împietrită. Nu aveam chef să vorbesc cu Eric despre asta, dar sângele nostru se amestecase suficient de des încât să avem o legătură mai profundă decât îmi convenea. De fapt, detestam legătura noastră, pe care fusesem constrânşi să o acceptăm. Dar când îi auzeam vocea, eram mulţumită. Când eram cu el, mă simţeam minunat, fericită. Şi nu puteam face nimic în legătură cu asta.

— Sper că îmi poţi acorda o seară, zise. Nu cred că te-a

rezervat Quinn.
— Asta a fost o răutate.
— Quinn este rău, pentru că ți-a promis că va fi aici, iar apoi nu şi-a ținut cuvântul.
Simțeam ceva întunecat în vocea lui Eric, o nuanță de furie.
— Ştii ce-i cu el? am întrebat. Ştii unde e? A urmat o tăcere sugestivă.
— Nu, zise Eric foarte blând. Nu ştiu. Dar e cineva în oraş care vrea să te întâlnească. Am promis că voi aranja asta. Aş vrea să te duc chiar eu în Shreveport.
Asta nu era *chiar* o întâlnire.
— Vrei să spui că e vorba de tipul acela, Jonathan? A venit la nuntă şi s-a prezentat. Trebuie să mărturisesc că nu mă inspiră tipul. Nu te supăra, dacă ți-e prieten.
— Jonathan? Care Jonathan?
— Vorbesc de tipul asiatic, poate thailandez? Era aseară la nunta familiei Bellefleur. A zis că voia să mă vadă pentru că stătea în Shreveport şi auzise o grămadă de lucruri despre mine. A zis că vorbise cu tine, ca un vampir cuminte, venit în vizită.
— Nu-l cunosc, zise Eric. Vocea lui era mult mai tăioasă. O să întreb aici, la Fangtasia, dacă ştie cineva ceva. Şi o să-i amintesc reginei de banii tăi, deşi nu prea e în apele ei. Deci faci ce te-am rugat?
M-am strâmbat la telefon.
— Cred că da, am replicat. Cu cine mă întâlnesc? Şi unde?
— Cu cine e încă secret, zise Eric. Cât despre unde, mergem să luăm cina la un restaurant drăguț. Genul care cere o ținută elegant-relaxată.
— Tu nu mănânci. Ce o să faci?
— O să te prezint şi o să rămân acolo cât timp ai nevoie de mine.
Un restaurant plin ar fi trebuit să fie în regulă, să reprezinte o garanție.
— Bine, am acceptat, nu foarte elegant. Ies de la muncă pe la şase sau şase şi jumătate.
— Trec să te iau la şapte.
— Lasă-mă până la şapte şi jumătate. Trebuie să mă schimb.

Ştiam că păream morocănoasă şi exact aşa mă şi simțeam. Detestam marele secret din jurul acestei întâlniri.

— O să te simți mai bine când o să mă vezi, zise. La naiba, avea perfectă dreptate.

Capitolul 4

Mi-am verificat calendarul „Un Cuvânt pe zi" în timp ce aşteptam să se încălzească placa pentru păr. Androgin. Pfui!

Din moment ce nu ştiam la ce restaurant mergem şi nici nu ştiam cu cine mă voi întâlni acolo, am ales cea mai confortabilă variantă şi m-am îmbrăcat cu o bluză de mătase albastru celest, de care Amelia se văita că-i este prea mare, şi nişte pantaloni negri, pantofi negri cu toc. Nu prea port bijuterii, aşa că un lanț din aur şi nişte cercei mici din aur reprezentau partea decorativă. Avusesem o zi grea la serviciu, dar eram prea curioasă în legătură cu seara ce avea să urmeze pentru a mă simți obosită.

Eric a fost punctual şi am simțit (surpriză) un val de plăcere când l-am văzut. Nu cred că era în întregime din cauza legăturii de sânge dintre noi. Sunt convinsă că orice femeie heterosexuală ar fi avut aceeaşi senzație la vederea lui Eric. Era un bărbat înalt şi probabil că la vremea sa fusese considerat uriaş. Era construit pentru a mânui o sabie mare cu care să-şi căsăpească adversarii. Părul blond al lui Eric se revărsa spre spate precum coama unui leu. Nu era nimic androgin la Eric, nici vreo frumusețe eterică. Era un adevărat mascul.

Eric se aplecă să mă sărute pe obraz. Am simțit căldură şi siguranță. Ăsta era efectul pe care-l avea Eric asupra mea, acum că ne amestecasem sângele de mai mult de trei ori. Amestecul sângelui nu fusese făcut din plăcere, ci din necesitate – cel puțin eu aşa crezusem – de fiecare dată, dar prețul pe care-l plăteam nu era mic. Eram legați acum, iar când se afla pe aproape, mă simțeam absurd de fericită. Încercam să mă bucur de senzație, dar, ştiind că nu era ceva natural, îmi venea greu să o fac.

Cum Eric venise cu minunata sa Corvette, eram super

încântată că purtam pantaloni. Să urci şi să cobori decent dintr-o asemenea maşină era o procedură foarte dificilă dacă purtai rochie. Am vorbit despre nimicuri în drum spre Shreveport, dar Eric era ciudat de tăcut. Am încercat să-l trag de limbă în legătură cu Jonathan, vampirul cel misterios de la nuntă, dar Eric zise:

— Vorbim despre asta mai târziu. Nu l-ai mai văzut de atunci, nu-i aşa?

— Aşa-i. Ar trebui să mă aştept să-l văd din nou? Eric clătină din cap. Urmă o tăcere tensionată. Din felul în care se agăța de volan, îmi puteam da seama că Eric se pregătea să spună ceva ce n-ar fi vrut.

— Mă bucur pentru tine că André nu a supraviețuit atentatului cu bombă, zise.

Copilul cel mai drag al reginei, André, murise în atentatul cu bombă din Rhodes. Dar nu bomba îl omorâse. Quinn şi cu mine ştiam ce se întâmplase cu adevărat: Quinn, cu o țepuşă mare din lemn, îi străpunsese inima lui André în timp ce vampirul zăcea neputincios. Quinn îl omorâse pe André pentru binele meu, pentru că ştia că André are pentru mine planuri care mă înspăimântau de moarte.

— Sunt sigură că regina îi va simți lipsa, am spus cu grijă.

— Regina este foarte agitată, zise. Iar vindecarea ei va dura luni întregi. Ceea ce voiam să spun…

Vocea i se pierdu. Nu prea era stilul lui Eric.

— Ce anume? am întrebat.

— Mi-ai salvat viața, zise.

M-am întors să-l privesc, dar se uita drept în față, la drum.

— Mi-ai salvat viața, mie şi lui Pam. M-am foit, simțindu-mă nu prea confortabil.

— Da, bine.

Inteligent răspuns, ce să zic. Tăcerea se prelungi până când am simțit că aveam ceva de spus.

— Legătura noastră de sânge funcționează. Eric nu răspunse imediat.

— Nu ăsta a fost principalul motiv pentru care ai venit să mă trezeşti în ziua când hotelul a sărit în aer, zise. Dar să nu mai vorbim despre asta acum. Ai în fața ta o seară importantă.

Da, şefu, am spus impertinentă, însă doar în sinea mea.

Ajunsesem într-o zonă a orăşelului Shreveport pe care nu o ştiam prea bine. Era categoric departe de artera comercială principală, cu care eram oarecum familiarizată. Ne aflam într-un cartier unde casele erau mari şi peluzele îngrijite. Magazinele erau mici şi scumpe... ceea ce distribuitorii numesc „buticuri". Am oprit lângă un grup de astfel de magazine. Erau dispuse în formă de L, iar restaurantul era în spatele L-ului. Se numea Les Deux Poissons[6]. Cred că se aflau vreo opt maşini parcate acolo şi fiecare dintre ele reprezenta venitul meu pe un an. Am privit în jos către hainele mele, simţindu-mă brusc neliniştită.

— Nu te îngrijora, arăţi minunat, zise calm Eric.

Se aplecă să-mi desfacă centura de siguranţă (spre surprinderea mea), şi, în timp ce revenea la locul său, mă sărută din nou, de această dată pe buze. Ochii săi albaştri ardeau pe chipul alb. Arăta ca şi cum toată povestea îi stătea pe vârful limbii. Dar apoi renunţă să o spună şi ieşi din maşină ca să o ocolească şi să-mi deschidă portiera. Poate nu eram eu singura pentru care funcţiona legătura de sânge, nu-i aşa?

Judecând după tensiunea pe care o simţeam în el, mi-am dat seama că mi se pregătea un mare eveniment şi am început să mă tem. Eric mă luă de mână în timp ce ne îndreptam spre restaurant şi-şi trecu absent degetele peste palma mea. Am fost surprinsă să descopăr că era o linie directă ce unea palma mea cu... cu... o zonă foarte delicată.

Am intrat în hol, unde se afla o mică fântână şi un paravan ce asigura intimitatea clienţilor. Femeia care stătea la intrare era frumoasă şi neagră, cu părul tuns aproape de piele. Purta o rochie drapată cu maro şi portocaliu şi cele mai înalte tocuri pe care le văzusem vreodată. Stătea probabil doar pe vârfurile degetelor de la picioare. M-am uitat mai atent la ea şi i-am verificat tiparul mental, şi am descoperit că era umană. Îi oferi lui Eric un zâmbet strălucitor şi avu bunul-simţ să mă includă şi pe mine în acel zâmbet.

— O petrecere în doi? întrebă.

---

6 Cei doi peşti (în lb. fr. în orig.).

— Ne întâlnim cu cineva, zise Eric.
— Oh, domnul...
— Da.
— Pe aici, vă rog.
Zâmbetul ei fu înlocuit de o expresie care exprima oarecare invidie, se întoarse şi păşi graţioasă în interiorul restaurantului. Eric făcu un gest ca să-mi indice să o urmez. Interiorul era destul de întunecat, iar pe mesele acoperite cu feţe de masă albe ca neaua şi cu şerveţele savant împăturite, pâlpâiau lumânări.
Ochii mei stăteau lipiţi de spatele femeii, astfel încât atunci când ea se opri nu mi-am dat seama că ajunsese la masa unde aveam să stăm. Se dădu într-o parte. Aşezat în faţa mea, stătea bărbatul minunat care fusese la nuntă cu două seri în urmă.
Femeia se răsuci pe tocurile înalte şi atinse spătarul scaunului aflat în dreapta bărbatului, ca să-mi indice că ar trebui să mă aşez acolo, după care ne anunţă că ospătarul nostru va veni imediat. Bărbatul se ridică să-mi ţină scaunul. Am privit spre Eric. Îmi răspunse printr-o înclinare încurajatoare a capului. M-am strecurat în faţa scaunului, iar bărbatul mi l-a împins uşor înainte într-o sincronizare perfectă.
Eric nu se aşeză. Voiam să-mi explice ce se întâmpla, dar el nu spuse nimic. Părea aproape trist.
Bărbatul cel frumos mă privea pătrunzător.
— Copilă, zise ca să-mi atragă atenţia.
Apoi îşi dădu spre spate părul auriu, lung şi fin. Niciunul dintre ceilalţi clienţi nu era aşezat astfel încât să poată vedea ceea ce îmi arăta mie.
Avea urechile ascuţite. Deci era zână.
Mai cunoşteam două zâne. Dar acestea evitau prin orice mijloace vampirii, pentru că mirosul zânelor este la fel de atrăgător pentru un vampir cum este mierea pentru urs. Aşa cum spusese un vampir dotat cu un simţ olfactiv deosebit, şi eu aveam ceva sânge de zână.
— Bine, am zis, ca să-şi dea seama că observasem urechile.
— Sookie, el este Niall Brigant, spuse Eric. Pronunţă numele

„Nye-all". O să-ți povestească mai multe la cină. Eu o să fiu afară, dacă ai nevoie de mine.

Salută zâna cu o înclinare a capului şi apoi dispăru.

L-am urmărit pe Eric plecând şi am fost cuprinsă de un val de teamă. Apoi am simțit o mână deasupra mâinii mele. M-am întors şi am întâlnit privirea zânei.

— Aşa cum a spus şi el, numele meu este Niall. Vocea îi era uşoară, asexuată, adâncă. Avea ochii verzi, cel mai profund verde pe care vi-l puteți imagina, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, culoarea nu prea mai conta, ceea ce se remarca era profunzimea. Mâna sa deasupra mâinii mele era uşoară ca o pană, dar foarte caldă.

— Cine eşti? am întrebat, şi prin asta nu-i ceream să-şi mai spună o dată numele.

— Sunt străbunicul tău, zise Niall Brigant.

— Oh, *rahat,* am spus şi mi-am acoperit gura cu mâna. Scuze, eu doar… Am clătinat din cap. Străbunic?

Am repetat încercând să mă obişnuiesc cu ideea. Niall Brigant încuviință cu o clipire delicată. La un bărbat adevărat gestul ar fi părut efeminat, dar nu şi în cazul lui Niall.

O mulțime de copii din zona mea le spun bunicilor „tataie". Aş fi vrut *tare mult* să-i văd reacția la aşa ceva. Ideea asta mă ajută să-mi câştig stăpânirea de sine.

— Te rog, explică-mi, am spus foarte politicos. Chelnerul apăru să ne ia comanda pentru băuturi şi să ne spună care sunt ofertele zilei. Niall comandă o sticlă de vin şi-i spuse că vom lua somon. Nu mă întrebă ce vreau. Arogant.

Tânărul încuviință cu mişcări viguroase ale capului.

— Grozavă alegere, zise.

Era vârcolac şi, deşi m-aş fi aşteptat să arate oarecare curiozitate în legătură cu Niall (care, în fond, era o creatură supranaturală pe care nu o întâlneai prea des), se părea că eu îl interesez mai tare. Am pus asta pe seama tinereții lui şi a sânilor mei.

Vedeți, se întâmpla ceva cu adevărat ciudat legat de întâlnirea cu autoproclamata mea rudă: nu m-am îndoit de adevărul spuselor sale. Acesta era adevăratul meu străbunic, iar această informație s-a aşezat la locul potrivit, ca o piesă

dintr-un puzzle.

— O să-ți povestesc totul despre asta, zise Niall. Foarte încet, transmițându-şi intenția, se aplecă să mă sărute pe obraz. Gura şi ochii i se ridară în timp ce muşchii i se mişcară când mă sărută. Rețeaua fină de riduri nu-i răpea cu nimic din frumusețe; era ca o mătase veche sau ca o pictură crăpată, dar realizată de un mare artist din trecut.

Asta era o noapte bună să fiu sărutată.

— Pe când eram încă tânăr, acum cinci sau şase sute de ani, obişnuiam să rătăcesc prin lumea oamenilor, începu Niall. Şi, din când în când, aşa cum se întâmplă cu orice bărbat, vedeam câte o femeie care mi se părea atrăgătoare.

Am privit puțin înjur, asta ca să nu mă holbez la el fără încetare, şi am observat ceva ciudat: nimeni în afara chelnerului nostru nu se uita la noi. Vreau să zic nici măcar vreo privire întâmplătoare. Şi nici un creier din încăpere nu ne remarca prezența. Străbunicul meu se opri în timp ce eu făceam asta, şi-şi reluă povestea când eu am terminat evaluarea situației.

— Într-o zi, am văzut o astfel de femeie în pădure, se numea Einin. A crezut că sunt un înger.

Rămase tăcut un moment.

— Era delicioasă, zise. Era plină de viață şi fericită şi simplă.

Privirea lui Niall era fixată pe fața mea. M-am întrebat dacă avea impresia că sunt ca Einin: simplă.

— Eram destul de tânăr încât să fiu infatuat, destul de tânăr încât să fiu în stare să ignor inevitabilul sfârşit al relației noastre, când ea îmbătrânea şi eu nu. Dar Einin a rămas însărcinată, ceea ce a fost un şoc. Zânele şi oamenii nu zămislesc decât rareori. Einin dădu naştere unor gemeni, ceea ce se întâmplă destul de frecvent la noi. Einin şi amândoi băieții supraviețuiră naşterii, lucru care în acele vremuri nu era nici pe departe o certitudine. Fiului cel mare i-a pus numele Fintan. Cel de-al doilea se numea Dermot.

Chelnerul ne aduse vinul, iar eu am fost smulsă din vraja pe care vocea lui Niall o coborâse asupra mea. Era ca şi cum aş fi stat lângă un foc de tabără, în pădure, ascultând o legendă străveche şi apoi, *buf!* Ne aflam într-un restaurant modern din

Shreveport, Louisiana, iar în jurul nostru se aflau oameni care habar nu aveau despre ce era vorba. Am ridicat automat paharul şi am luat o înghiţitură. Simţeam că am dreptul.

— Fintan cel-pe-jumătate-zână era bunicul tău patern, Sookie, rosti Niall.

— Nu, ştiu cine era bunicul meu.

Vocea îmi tremura puţin, am observat, dar era încă liniştită.

— Bunicul meu era Mitchell Stackhouse şi s-a căsătorit cu Adele Hale. Tatăl meu era Corbett Hale Stackhouse, iar el şi mama mea au murit luaţi de o viitură, când eu eram mică. Apoi am fost crescută de bunica mea, Adele.

Deşi îmi amintisem de vampirul din Mississippi care-mi spusese că descoperise o urmă de sânge de zână în venele mele şi chiar credeam că acesta este străbunicul meu, pur şi simplu nu am putut să-mi adaptez imaginea la familia mea, cea pe care o aveam în minte.

— Cum era bunica ta? mă întrebă Niall.

— M-a crescut, deşi nu era obligată să facă asta, am răspuns. Ne-a luat pe Jason şi pe mine la ea acasă şi s-a străduit din greu să ne crească aşa cum se cuvine. Ne-a învăţat totul. Ne iubea. A avut doi copii şi i-a îngropat pe amândoi, şi asta probabil că aproape a omorât-o, dar ea trebuia să fie puternică pentru noi.

— Era frumoasă în tinereţe, zise Niall.

Privirea ochilor săi verzi zăbovi pe faţa mea ca şi cum ar fi încercat să găsească ceva din frumuseţea acesteia în nepoata ei.

— Bănuiesc, am spus nesigură. Nu prea te gândeşti la bunica ta în sensul acesta, căutându-i frumuseţea fizică, vreau să zic, cel puţin nu în mod normal.

— Am văzut-o după ce Fintan a lăsat-o însărcinată, zise Niall. Era minunată. Soţul ei îi spusese că nu-i poate dărui copii. Avusese oreion la momentul nepotrivit. Asta e o boală, nu-i aşa?

Am dat din cap în semn de aprobare.

— S-a întâlnit cu Fintan într-o zi când bătea un covor agăţat pe o sârmă în spatele casei unde locuieşti tu acum. El i-a cerut un pahar cu apă. S-a îndrăgostit de ea într-o clipă. Ea îşi dorea

atât de mult copii, iar el i-a promis că-i poate oferi.
— Ai spus că relațiile dintre zâne şi oameni nu sunt prea fertile.
— Dar Fintan era doar pe jumătate zână. Şi ştia deja că poate lăsa însărcinată o femeie. Niall făcu o uşoară strâmbătură din gură. Prima femeie pe care a iubit-o a murit la naştere, dar bunica ta şi fiul său au fost mult mai norocoşi, iar apoi, doi ani mai târziu, a reuşit să ducă la bun sfârşit şi sarcina din care s-a născut fiica lui Fintan.
— A violat-o, am spus, aproape sperând că aşa a fost.
Bunica mea fusese cea mai cinstită femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Nu mi-o puteam imagina înşelând pe cineva, mai ales că promisese în fața lui Dumnezeu că-i va fi credincioasă bunicului meu.
— Nu, nu a făcut asta. Ea îşi dorea copii, deşi nu voia să-şi înşele soțul. Lui Fintan nu-i păsa de sentimentele celor din jur şi o dorea cu disperare, continuă Niall. Dar nu a fost niciodată violent. Nu ar fi violat-o. Oricum, fiul meu putea convinge orice femeie să facă orice, chiar şi ceva ce era împotriva moralei sale. Iar dacă ea era frumoasă, la fel era şi el.
Am încercat să-mi imaginez femeia care trebuie să fi fost în bunica pe care o ştiam. Şi nu am reuşit.
— Cum era tatăl tău, nepotul meu? întrebă Niall.
— Era un bărbat frumos, am zis. Era un om muncitor, un tată bun.
Niall zâmbi uşor.
— Ce simțea mama ta față de el?
Această întrebare îmi răni amintirile plăcute pe care le aveam cu tatăl meu.
— Ea, ea... Îi era cu adevărat devotată. Poate în detrimentul copiilor ei.
— Era obsedată?
Tonul lui Niall nu era unul de judecată, ci afirmativ, ca şi cum ar fi ştiut deja răspunsul meu.
— Foarte posesivă, am recunoscut. Deşi aveam doar şapte ani când au murit, chiar şi atunci îmi dădusem seama de asta. Cred că am considerat că aşa era normal. Ea voia cu adevărat să-i ofere lui toată atenția ei. Uneori, Jason şi cu mine îi

stăteam în drum. Şi era foarte geloasă, îmi amintesc.

Am încercat să par amuzată, ca şi cum gelozia mamei mele faţă de tata era o glumă încântătoare.

— Era partea de zână din el care o atrăgea atât de tare, explică Niall. Aşa se întâmplă cu unii oameni. A văzut supranaturalul din el şi asta a fermecat-o. Spune-mi, a fost o mamă bună?

— A încercat din greu, am şoptit.

A încercat. Mama mea ştia teoretic ce înseamnă să fii o mamă bună. Ştia cum se comportă o mamă bună cu copiii ei. Se străduia să parcurgă toţi paşii. Dar toată dragostea ei adevărată fusese păstrată pentru tatăl meu, care se simţise tulburat de intensitatea pasiunii ei. Acum, ca adult, îmi dădeam seama de asta. Pe când eram copil, mă simţisem doar confuză şi rănită.

Vârcolacul cu păr roşu aduse salata şi o puse în faţa noastră. Voia să ne întrebe dacă mai dorim ceva, dar era prea speriat. Simţise atmosfera care domnea la masă.

— De ce te-ai hotărât acum să te întâlneşti cu mine? l-am întrebat. De când ştii de mine?

Mi-am aşezat şervetul în poală şi am rămas cu furculiţa în mână. Ar trebui să iau o înghiţitură. Risipa nu făcea parte din educaţia mea. Educaţie săvârşită de bunica mea. Care făcuse sex cu un bărbat care era pe jumătate zână (care rătăcea prin curte ca un câine vagabond). Destul sex într-o perioadă lungă de timp, astfel încât să rezulte doi copii.

— Mă crezi sau nu, am ştiut de familia ta în ultimii şaizeci de ani. Dar fiul meu, Fintan, mi-a interzis să mă întâlnesc cu oricare dintre voi.

Băgă cu grijă o bucată de roşie în gură, o ţinu acolo, se gândi la ea, o mestecă. Mânca aşa cum aş face eu dacă aş merge într-un restaurant cu specific nicaraguan sau indian.

— Ce s-a schimbat acum? am întrebat, dar mi-am dat seama imediat. Aşadar, fiul tău e mort.

— Da, zise, şi puse jos furculiţa. Fintan e mort. În fond, era pe jumătate om. Şi a trăit şapte sute de ani.

Trebuia oare să-mi exprim o părere în legătură cu asta? Eram atât de apatică, de parcă Niall îmi injectase novocaină în

centrul emoțional. Ar fi trebuit probabil să întreb cum, cum a murit *bunicul,* dar nu mă puteam hotărî să o fac.

— Aşadar, te-ai decis să vii să-mi spui asta. De ce? Eram mândră de cât de calmă reuşisem să par.

— Sunt bătrân, chiar şi pentru cei de felul meu. Mi-ar plăcea să te cunosc. Nu pot să răscumpăr felul în care viața ți-a fost modelată de moştenirea pe care ți-a oferit-o Fintan. Dar voi încerca să-ți fac viața mai uşoară, dacă-mi dai voie.

— Poți să mă scapi de telepatie? am întrebat imediat.

O speranță nebună, amestecată cu teamă, mă încălzi ca o rază de soare.

— Mă întrebi dacă pot elimina ceva ce face parte din celulele ființei tale, zise Niall. Nu, nu pot face asta.

M-am prăbuşit în scaunul meu.

— M-am gândit să-ntreb, am zis, luptându-mă cu lacrimile. Mi se împlinesc trei dorințe sau asta e valabil doar în cazul geniilor?

Niall se uită la mine fără nici o urmă de umor.

— N-ai vrea să dai peste un geniu, zise. Iar eu nu sunt ceva pe seama căruia să te amuzi. Sunt un prinț.

— Scuze, am spus. Mi-e cam greu să mă obişnuiesc cu toate astea… străbunicule.

Nu mi-i aminteam pe străbunicii mei umani. Bunicii mei – da, cred că unul dintre ei nu fusese cu adevărat bunicul meu – niciunul dintre ei nu a arătat sau nu s-a comportat în vreun fel precum această creatură. Bunicul meu, Stackhouse, a murit în urmă cu şaisprezece ani, iar părinții mamei mele au murit înainte ca eu să devin adolescentă. Aşa că o cunoscusem pe bunica mea, Adele, mai bine decât pe oricare dintre ceilalți, de fapt, mai bine decât îmi cunoscusem părinții adevărați.

— Spune-mi, cum de Eric a devenit intermediar pentru tine? În fond, eşti o zână. Vampirii înnebunesc când simt o zână.

De fapt, majoritatea vampirilor îşi pierd controlul când sunt în preajma zânelor. Doar un vampir foarte disciplinat se poate abține când în raza mirosului său se află o zână. Naşa mea, zâna Claudine, avea oroare să se afle în preajma sugătorilor de sânge.

— Îmi pot suprima esența, explică Niall. Mă pot vedea, dar

nu mă pot mirosi. Este o magie foarte bună. Pot să-i împiedic pe oameni şi să mă remarce, aşa cum ai băgat de seamă.

Felul în care a spus asta mi-a dat de înțeles nu numai că e foarte în vârstă şi foarte puternic, dar şi foarte mândru.

— Tu ai trimis-o pe Claudine la mine?

— Da, sper că ți-a fost de folos. Doar oamenii care au şi sânge de zână pot avea o astfel de relație cu o zână adevărată. Ştiam că ai nevoie de ea.

— Oh, da, mi-a salvat viața, am recunoscut. E minunată. M-a dus chiar şi la shopping. Toate zânele sunt la fel de drăguțe precum Claudine, sau la fel de frumoase ca fratele ei?

Claude, stripper, şi acum antreprenor, era pe cât de frumos putea fi un bărbat, şi avea personalitatea unui dovleac narcisist.

— Draga mea, zise Niall, în ochii oamenilor toți suntem foarte frumoşi; dar anumite zâne pot fi şi foarte rele, într-adevăr.

Acum venea partea neplăcută. Aveam impresia că descoperirea unui străbunic care era zână pursânge se presupunea că ar trebui să fie o veste bună din punctul de vedere al lui Niall – dar ăsta era doar vârful aisbergului. Acum urmau veştile proaste.

— Ai rămas nedescoperită atâta vreme, explică Niall, în parte pentru că asta îşi dorea Fintan.

— Dar m-a supravegheat?

Aproape că am simțit cum mi se încălzeşte sufletul auzind asta.

— Fiul meu avea remuşcări pentru faptul că doi copii fuseseră condamnați la o existență nemeritată – adică nici acceptați, nici respinşi – prin care trecuse şi el în calitate de zână... care nu era chiar zână. Mi-e teamă că ceilalți din neamul nostru nu au fost chiar drăguți cu el. Privirea străbunicului meu era calmă. Am făcut tot ce am putut ca să-l apăr, dar nu a fost suficient. Fintan a descoperit că nu era suficient de uman ca să treacă drept om, cel puțin nu pentru mult timp.

— Nu arăți aşa în mod normal? am întrebat foarte curioasă.

— Nu.

Şi, pentru o fracţiune de secundă, am văzut o lumină aproape orbitoare, cu Niall în mijlocul ei, frumos şi perfect. Nu e de mirare că Einin a crezut că e un înger.

— Claudine mi-a spus că se străduieşte să ajungă sus, am zis. Ce înseamnă asta?

Mă pierdeam pur şi simplu în această conversaţie. M-am simţit ca şi cum aş fi fost pusă la podea de toate aceste informaţii şi luptam să mă repun emoţional pe picioare. Nu prea-mi ieşea.

— Nu ar fi trebuit să-ţi spună asta, răspunse Niall. Cântări bine argumentele înainte să continue.

— Teriantropii sunt fiinţe umane cu o schimbare genetică, vampirii sunt fiinţe umane moarte, transformate în altceva, dar zânele au doar forma de bază în comun cu oamenii. Sunt multe feluri de zâne – de la cele groteşti, precum goblinii, la cele minunate, ca noi.

Spuse asta fără să se gândească la sine în mod special.

— Există îngeri?

— Îngerii sunt deja o altă formă, una care a suportat o transformare aproape completă, fizică şi morală. Poate să dureze sute de ani să ajungi înger.

Biata Claudine.

— Hai să schimbăm subiectul, zise Niall. Vreau să ştiu totul despre tine. Fiul meu m-a ţinut departe de mătuşa şi de tatăl său, şi mai apoi de copiii lor. Moartea sa a survenit prea târziu ca să mai apuc să o cunosc pe verişoara ta, Hadley. Dar acum te pot vedea şi atinge pe tine.

Ceea ce, coincidenţă, Niall tocmai făcea într-un fel care nu era chiar uman: mâna sa nu o ţinea pe a mea, era aşezată pe umărul meu, sau pe spate. Nu acesta era felul în care interacţionau oamenii, dar nu mă deranja. Nu eram atât de speriată pe cât aş fi putut să fiu, deoarece observasem că şi Claudine era foarte sensibilă la atingeri. Din moment ce nu puteam simţi vibraţii telepatice de la zâne, un contact atât de intens era suportabil. Cu o fiinţă umană obişnuită, aş fi fost bombardată cu gânduri, din moment ce atingerea îmi creştea sensibilitatea la contactul telepatic.

— Fintan mai avea şi alţi copii sau nepoţi? am întrebat.

Ar fi fost frumos să mai am şi alte rude.
— O să vorbim despre asta mai târziu, zise Niall, ceea ce îmi atrase atenția imediat. Acum, că ne cunoaştem puțin, spune-mi ce pot face pentru tine.
— De ce ar trebui neapărat să faci ceva pentru mine? am zis.
Avusesem doar conversația despre genii. Nu voiam să o iau de la capăt.
— Pot să-mi dau seama că ai avut o viață dificilă. Acum, că am voie să te văd, dă-mi voie să te ajut cumva.
— Mi-ai trimis-o pe Claudine. Îmi e de mare ajutor, am repetat.
Fără ajutorul celui de-al şaselea simț al meu îmi era greu să înțeleg starea mentală şi emoțională a străbunicului meu. Îl plângea pe fiul său? Care fusese cu adevărat relația lor? Se gândise Fintan că ne va face un bine tuturor ținându-l pe tatăl său departe de familia Stackhouse în toți aceşti ani? Era Niall periculos, sau avea intenții rele față de mine? Ar fi putut să-mi facă ceva rău de la depărtare fără să se mai deranjeze să ne întâlnim şi să plătească pentru o cină scumpă?
— Nu vrei să-mi dai mai multe explicații, nu-i aşa? Niall clătină din cap, părul său măturându-i umerii ca un mănunchi de fire de aur şi argint de o incredibilă finețe.
Îmi veni o idee.
— Îl poți găsi pe prietenul meu? am întrebat plină de speranță.
— Ai pe cineva? În afara vampirului?
— Eric nu e partenerul meu, dar, din moment ce am primit din sângele lui de câteva ori, iar el dintr-al meu…
— De asta te-am abordat prin intermediul lui. Vă uneşte o legătură.
— Da.
— Îl cunosc pe Eric Northman de multă vreme. M-am gândit că vei accepta dacă te roagă el. Am greşit?
Am fost uimită de această solicitare.
— Nu, domnule, am spus. Nu cred că aş fi venit dacă nu mi-ar fi spus că e în regulă. Nu m-ar fi adus dacă nu ar fi avut încredere în tine… Cel puțin, nu cred.
— Vrei să-l omor? Să rupem legătura?

— Nu! am exclamat, devenind agitată în sensul rău. Nu!

Câțiva oameni ne aruncară pentru prima dată o privire, auzind agitația din vocea mea, şi asta în ciuda magiei „nu te uita" a străbunicului meu.

— Celălalt prieten, zise Niall şi luă o înghițitură de somon. Cine este şi când a dispărut?

— Quinn, vârcolac-tigru, am zis. A dispărut de la explozia din Rhodes. A fost rănit, dar l-am văzut după aceea.

— Am auzit despre Piramidă, zise Niall. Ai fost acolo?

I-am povestit despre asta, iar proaspăt descoperitul meu străbunic ascultă cu o plăcută imparțialitate. Nu se arătă nici oripilat, nici încântat, şi nu simți milă pentru mine. Chiar îmi plăcea asta.

În timp ce vorbeam, am avut şansa să-mi adun sentimentele.

— Ştii ceva? am zis într-o pauză a conversației. Nu-l căuta pe Quinn. Ştie unde sunt şi i-am oferit un număr. *În mai multe sensuri decât ți-ai putea închipui,* m-am gândit supărată. O să apară atunci când o să simtă el că e bine, cred. Sau nu.

— Dar asta mă lasă fără nici un cadou pentru tine, insistă străbunicul meu.

— Oferă-mi un cec în alb, am spus zâmbind, iar apoi a trebuit să-i explic expresia. Ceva o să apară. O să... Pot să vorbesc despre tine? Cu prietenii mei? am întrebat. Nu, cred că nu.

Nu mă vedeam spunându-i prietenei mele, Tara, că aveam un străbunic nou, care era zână. Amelia ar fi fost mai înțelegătoare.

— Vreau ca relația noastră să rămână un secret, zise. Sunt atât de bucuros că te cunosc în cele din urmă, şi vreau să te cunosc mai bine. Îşi puse mâna pe obrazul meu. Dar am inamici puternici şi nu vreau să le treacă prin minte să te rănească pentru a-mi face mie rău.

Am fost de acord. Înțelegeam. Dar era cam demoralizant să ai o rudă nou-nouță şi să-ți fie interzis să vorbeşti despre ea. Mâna lui Niall se desprinse de fața mea, pentru a se îndrepta spre mâna mea.

— Şi cu Jason cum rămâne? am întrebat. O să vorbeşti şi cu el?

— Jason, zise, pe fața sa putându-se citi dezgustul. Cumva scânteia esențială a trecut pe lângă Jason. Ştiu că e făcut din acelaşi material ca şi tine, dar în el prezența sângelui de zână s-a făcut simțită doar în capacitatea lui de a atrage iubite, ceea ce, la urma urmei, nu înseamnă cine ştie ce pentru o carte de vizită. Nu ar înțelege şi nu ar aprecia legătura noastră.

Tonul străbunicului fu destul de arogant când spuse asta. Am dat să spun ceva în apărarea lui Jason, dar apoi mi-am ținut gura. Trebuia să recunosc în adâncul sufletului că Niall avea aproape sigur dreptate. Jason ar fi cerut tot felul de lucruri şi nu şi-ar fi ținut gura.

— Cât de des vei fi prin preajmă? am întrebat în loc de ce intenționasem inițial, încercând să par cât mai relaxată.

Eram conştientă de exprimarea mea stângace, dar nu ştiam cum altfel să creez un cadru pentru această relație nouă şi ciudată.

— O să încerc să te vizitez, aşa cum ar face orice altă rudă, răspunse.

M-am străduit din greu să-mi imaginez asta. Niall şi cu mine mâncând la Hamburger Palace? Împărțind o strană la biserică, duminica? Nu prea cred.

— Simt că sunt o mulțime de lucruri pe care nu mi le dezvălui, am zis nepoliticoasă.

— Atunci vom avea despre ce vorbi data viitoare, spuse, şi îmi făcu cu ochiul verde ca marea.

Mda, asta era neaşteptat. Îmi întinse o carte de vizită, un alt lucru pe care nu-l anticipasem. Scria doar Niall Brigant, cu un număr de telefon dedesubt.

— Poți să mă suni pe numărul ăsta oricând. Îți va răspunde cineva.

— Mulțumesc, am zis. Cred că-mi ştii numărul de telefon.

A dat din cap în semn de aprobare. Am crezut că se pregătea să plece, dar mai zăbovi. Părea la fel de puțin doritor să plece ca şi mine.

— Aşadar, am început dregându-mi vocea. Ce faci toată ziua?

Nu vă pot spune cât de ciudat şi de plăcut era să fiu alături de un membru al familiei. Îl aveam doar pe Jason şi nu-mi era

chiar un frate apropiat, genul căruia să-i povesteşti totul. Puteai conta pe el la nevoie, dar să pierdem vremea împreună? Asta nu avea să se întâmple niciodată.

Străbunicul meu mi-a răspuns la întrebare, dar când am încercat să-mi amintesc ce mi-a spus, nu am reuşit prea multe. Cred că a făcut o chestie din aia secretă. Mi-a povestit că deține ceva acțiuni într-o bancă sau două, o companie care face mobilă de grădină şi – iar asta mi s-a părut deosebit de ciudat – o companie care creează şi testează medicamente. M-am uitat la el cu îndoială.

— Medicamente pentru oameni? am întrebat ca să fiu sigură că am înțeles.

— Da. În cea mai mare parte, răspunse. Dar câțiva dintre chimişti fac lucruri special pentru noi.

— Pentru zâne?

Încuviință, iar părul său fin ca mătasea de porumb îi căzu în jurul feței urmând mişcarea capului.

— Există atâta fier acum, zise. Nu ştiu dacă-ți dai seama că suntem foarte sensibili la fier? Şi dacă am purta mănuşi tot timpul, am fi destul de ciudați în lumea de azi.

Am privit la mâna sa dreaptă, cum stătea peste a mea pe fața albă de masă. Mi-am retras degetele şi i-am atins pielea. Se simțea ciudat de catifelată.

— E ca o mănuşă invizibilă, am constatat.

— Exact, aprobă el. Este unul dintre produsele lor. Dar destul despre mine.

Chiar când devenea mai interesant, m-am gândit. Dar îmi puteam da seama că străbunicul meu n-avea nici un motiv încă să-mi încredințeze toate secretele sale.

Niall m-a întrebat despre slujba pe care o aveam, despre şeful meu, şi despre rutina mea zilnică, aşa cum ar face un străbunic real. Deşi era clar că nu-i surâdea ideea unei strănepoate care munceşte, partea cu barul nu păru să-l deranjeze. Aşa cum am spus, Niall nu era uşor de citit. Gândurile sale îi aparțineau doar lui; dar am observat că, din când în când, se oprea din vorbit.

În cele din urmă, cina s-a terminat şi mi-am aruncat o privire către ceas, uimită de câte ore trecuseră. Trebuia să plec.

Munceam a doua zi. Mi-am cerut scuze că trebuie să-l părăsesc, mulţumindu-i străbunicului meu (încă mă ia cu tremurat când mă gândesc la el în calitatea asta) pentru masă şi, ezitând, m-am aplecat să-l sărut pe obraz în timp ce mă săruta şi el. Păru să-şi ţină respiraţia cât l-am sărutat eu şi i-am simţit pielea catifelată şi lucioasă, ca o prună mătăsoasă, sub buzele mele. Deşi putea arăta ca un om, nu simţeai tot asta când îl atingeai.

S-a ridicat când am plecat, dar a rămas la masă, să se ocupe de notă, am presupus. Am ieşit fără să reţin nimic din ceea ce ochii mei au văzut pe drum. Eric mă aştepta în parcare. Băuse nişte Sângeadevărat în timp ce mă aştepta, şi citea în maşină, care era parcată sub un felinar.

Mă simţeam extenuată.

Nu am realizat cât de stresantă fusese cina mea cu Niall până când nu am ieşit de sub influenţa lui. Deşi stătusem aşezată pe un scaun confortabil întreaga cină, eram obosită ca şi cum am fi stat de vorbă în timp ce alergam.

Niall fusese capabil să-şi mascheze mirosul de zână faţă de Eric în restaurant, dar am văzut din tremurul nărilor lui Eric că mirosul îmbătător se lipise de mine. Ochii lui Eric se închiseră de plăcere şi chiar se linse ostentativ pe buze. M-am simţit ca un cotlet la limita razei de acţiune a unui câine flămând.

— Termină! m-am răstit la el. Nu aveam nici un chef.

Cu un efort uriaş, Eric încercă să se stăpânească.

— Când miroşi aşa, zise, aş vrea să ţi-o trag şi să te muşc şi să mă frec de tine.

Asta era destul de sugestiv exprimat şi n-o să neg că n-am avut o secundă (împărţită între plăcere şi teamă) în care mi-am imaginat o astfel de activitate. Dar aveam lucruri mai importante la care să mă gândesc.

— Abţine-te, i-am replicat. Ce ştii despre zâne? În afară de ce gust au?

Eric se uită la mine cu o privire ceva mai limpede.

— Sunt minunate, bărbaţi sau femei. Incredibil de dure şi feroce. Nu sunt nemuritoare, dar trăiesc foarte mult, dacă nu păţesc ceva. Poţi să le omori cu ajutorul fierului, de exemplu.

Mai sunt şi alte feluri în care poţi să le termini, dar e dificil. Le place să stea mai mult între ele. Le plac zonele cu climă temperată. Nu ştiu ce mănâncă sau beau când sunt între ele. Gustă din alimentele altor culturi; am văzut chiar şi o zână gustând sânge. Au despre ele însele o părere mult mai bună decât ar trebui. Când îşi dau cuvântul, şi-l țin întotdeauna.

Se gândi o clipă, după care continuă:

— Au puteri magice deosebite. Nu toate fac acelaşi lucru. Şi sunt magice. Magia este esența lor. Nu au divinități în afara rasei lor, deoarece deseori au fost confundate cu unele. De fapt, unele dintre ele au luat atributele unei divinități.

M-am uitat mirată la el.

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu că ar fi *sfinte,* zise Eric. Vreau să spun că zânele care locuiesc în păduri se identifică cu acestea atât de tare, încât să le faci rău unora înseamnă să le faci rău şi celorlalte. Aşa că numărul lor a scăzut foarte mult. Evident, vampirii nu se vor amesteca în politica zânelor şi în supraviețuirea lor... pur şi simplu pentru că ne sunt irezistibile.

Nu m-am gândit niciodată să o întreb pe Claudine despre toate astea. În primul rând, pentru că nu-i plăcea să vorbească despre ce înseamnă să fii zână, şi când apărea din senin, asta se întâmpla de obicei când aveam necazuri şi atunci era foarte preocupată de situația mea. În al doilea rând, îmi imaginam că mai există doar o mână de zâne în lume, dar Eric îmi spunea că odinioară erau la fel de multe zâne cât erau şi vampiri, deşi rasa zânelor se afla în declin.

Prin contrast, numărul vampirilor – cel puțin în America – era categoric în creştere. Existau trei proiecte de lege care-şi croiau drum prin Congres şi care aveau ca subiect imigrarea vampirilor. America avea reputația (alături de Canada, Japonia, Norvegia, Suedia, Anglia şi Germania) unei țări care tratase Marea Revelație cu un calm relativ.

În seara Marii Revelații, care fusese pregătită cu deosebită grijă, vampirii din lumea întreagă apăruseră la televiziune, radio, în persoană, în funcție de cel mai bun mijloc de comunicare dintr-o anumită zonă, pentru a anunța populației umane: „Salut! Noi chiar existăm. Dar nu reprezentăm un

pericol pentru voi! Noul sânge sintetic descoperit de japonezi ne satisface pe deplin necesitățile nutriționale."

Cei şase ani au constituit o lungă perioadă de studiu.

În seara asta, am îmbogățit cu multe date depozitul meu de informații despre supranatural.

— Deci vampirii dețin supremația, am concluzionat.

— Nu suntem în război, zise Eric. Nu ne-am mai războit de secole.

— Aşadar, în trecut, vampirii şi zânele s-au luptat unu cu alții? Adică, lupte pe bune?

— Da, zise Eric. Şi dacă ar începe din nou, primul pe care l-aş elimina ar fi Niall.

— De ce?

— Este foarte puternic în lumea zânelor. Are puteri magice deosebite. Dacă e sincer în dorința lui de a te lua sub aripa sa protectoare, eşti în acelaşi timp şi foarte norocoasă şi foarte ghinionistă.

Eric porni maşina şi ieşi din parcare. Nu îl văzusem pe Niall ieşind din restaurant. Poate că se evaporase din sala de mese. Sper că a achitat nota mai întâi.

— Cred că va trebui să te rog să-mi explici asta, am zis.

Dar aveam impresia că nu voiam cu adevărat să aflu răspunsul.

— Odinioară erau mii de zâne în Statele Unite, începu Eric. Acum sunt doar câteva sute. Dar cele care au rămas sunt supraviețuitori foarte determinați. Şi nu toți aceştia sunt prieteni ai prințului.

— Oh, bun. Mai aveam nevoie de un grup de ființe supranaturale care să nu mă placă, am bombănit.

Am condus prin noapte în linişte, pe drumul ce ducea către autostrada interstatală şi apoi spre est, către Bon Temps. Eric păru foarte îngândurat. Şi eu aveam destule la care să mă gândesc; mai multe decât aflasem la cină, asta era sigur.

Am descoperit că, în ansamblu, mă simțeam precaută, dar fericită. Era grozav să ai un fel de străbunic... Întârziat. Niall părea sincer nerăbdător să stabilească o relație cu mine. Mai aveam o mulțime de întrebări de pus, dar puteau aştepta până ne cunoşteam mai bine unul pe celălalt.

Maşina lui Eric putea merge al naibii de repede, iar vampirul nu respecta limita legală de viteză pe autostrada interstatală. Nu am fost extrem de surprinsă când am văzut luminile intermitente din spatele nostru.

Eram surprinsă doar că o maşină de poliție putea prinde din urmă bolidul lui Eric.

— Hopa, am spus, iar Eric înjură într-o limbă care probabil nu mai fusese rostită cu voce tare de secole.

Dar în ziua de azi, chiar şi şeriful Districtului 5 trebuia să asculte de legile umane sau cel puțin trebuia să se prefacă. Eric opri la marginea drumului.

— Cu o plăcuță de înmatriculare pe care scrie BLDSKR[7] la ce te aştepți? am întrebat, amuzându-mă fără jenă.

Am văzut forma întunecată a polițistului ieşind din maşina oprită în spatele nostru, ținând ceva în mână – clipboard, lanternă?

Am privit mai cu atenție. Mi-am întins antenele. O masă de agresiune şi frică rezona în urechea mea interioară.

— Vârcolac! Ceva nu e în regulă, am spus, iar mâna cea mare a lui Eric mă împinse jos, la podea, unde aş fi fost mai adăpostită dacă m-aş fi aflat într-o altfel de maşină şi nu un Corvette.

Atunci polițistul se apropie de geamul maşinii şi încercă să mă împuşte.

---

7 Prescurtare pentru *Blood Sucker* - sugător de sânge.

Capitolul 5

ERIC se întoarse astfel încât să acopere fereastra şi să nu-l lase pe trăgător să ţintească în interiorul maşinii şi se trezi nimerit în gât. Pentru un moment oribil, Eric căzu pe spate în scaun, fără nici o expresie pe chip şi cu sânge întunecat curgându-i şiroaie pe pielea albă. Am ţipat, ca şi cum ţipătul m-ar fi putut proteja, iar arma se îndreptă spre mine în timp ce atacatorul se aplecă în maşină ca să poată ţinti fără să fie incomodat de trupul lui Eric.

Dar a fost un prost că s-a gândit să acţioneze aşa. Mâna lui Eric se încleşta pe braţul bărbatului, iar vampirul începu să strângă. „Poliţistul" se porni să strige şi el, încercând inutil să se lupte cu Eric cu mâna goală. Arma căzu pe mine. Am avut noroc că nu s-a descărcat în cădere. Nu ştiu prea multe despre pistoale, dar ăsta era mare şi arăta periculos; m-am îndreptat şi l-am ţintit pe cel care încercase să mă împuşte.

Îngheţă pe loc, pe jumătate înăuntru şi jumătate în afara maşinii. Eric îi rupsese deja mâna. Prostul ar fi trebuit să se teamă mai mult de vampirul care-l ţinea, decât de chelneriţa care abia ştia să tragă cu arma, dar pistolul avea totuşi parte de toată atenţia lui.

Eram sigură că aş fi aflat dacă patrulele rutiere ar fi decis să împuşte vitezomanii în loc să le dea amenzi.

— Cine eşti? am întrebat şi cred că nimeni nu mă putea învinui dacă vocea mea nu era foarte calmă. Cine te-a trimis?

— Ei mi-au spus, icni vârcolacul.

Acum, că aveam timp să observ amănuntele, mi-am putut da seama că nu purta o uniformă completă a poliţiei rutiere. Haina avea culoarea potrivită, iar pălăria era cea corectă, dar pantalonii nu erau de la costumul de uniformă.

— Care ei? am întrebat.

Dinţii lui Eric se înfipseră în umărul vârcolacului, în ciuda

rănii, Eric îl trăgea în maşină pe falsul poliţist, centimetru cu centimetru. Mi se părea cinstit ca Eric să primească nişte sânge din moment ce pierduse atât de mult din al său. Asasinul începu să plângă.

— Nu-l lăsa să mă transforme în vampir, îmi ceru cu disperare.

— Ai fi al naibii de norocos, am spus, nu pentru că aş fi crezut cu adevărat că era al naibii de bine să fii vampir, ci pentru că eram sigură că Eric avea ceva mult mai rău în minte.

Am ieşit din maşină pentru că nu avea nici un rost să încerc să-l conving pe Eric să-i dea drumul vârcolacului. Oricum nu m-ar fi ascultat, cu pofta de sânge pe care o avea. Legătura mea cu Eric era factorul crucial în această decizie. Eram fericită că se bucura bând sângele de care avea nevoie. Eram furioasă că cineva încercase să-l rănească. Din moment ce amândouă aceste sentimente nu s-ar fi regăsit în mod normal în paleta mea emoţională, ştiam cărei cauze se datorau.

În plus, interiorul maşinii devenise neplăcut de aglomerat cu mine, Eric şi mare parte din atacator.

În mod miraculos, nu a trecut nici o maşină cât timp m-am deplasat eu de-a lungul drumului către maşina atacatorului nostru, care (deja nu mai reprezenta o surpriză) s-a dovedit a fi o simplă maşină albă, cu sirene ataşate ilegal. Am stins farurile şi, apăsând şi deconectând fiecare fir şi buton pe care le-am putut găsi, am reuşit să opresc şi semnalele luminoase. Eric stinsese farurile maşinii sale cu câteva clipe înainte de întâlnire. Am privit rapid în interiorul maşinii albe, dar nu am văzut nici un plic alb pe care să scrie „Revelaţii despre cine m-a angajat, în caz că voi fi prins". Aveam nevoie de un indiciu. Ar fi trebuit cel puţin să existe un număr de telefon pe un petic de hârtie, un număr de telefon pe al cărui proprietar să-l pot găsi într-un anuar. Dacă aş fi ştiut cum să fac acest lucru... la naiba! Am pornit înapoi spre maşina lui Eric, observând la lumina farurilor unei camionete că pe geamul şoferului nu mai ieşea nici o pereche de picioare, ceea ce făcea ca maşina să arate mult mai puţin suspectă. Dar trebuia să plecăm de aici.

M-am uitat în Corvette şi era goală. Singura dovadă a ceea ce se întâmplase era o pată de sânge pe scaunul lui Eric şi am

scos un şervețel din geantă, am scuipat pe el şi am frecat pata de sânge uscat. O soluție nu prea elegantă, dar practică.

Brusc, Eric apăru lângă mine şi a trebuit să-mi înăbuş un strigăt. Era încă excitat de atacul neaşteptat şi mă împinse pe lateralul maşinii, ținându-mi capul în poziția corectă pentru un sărut. Am simțit un val de plăcere şi am fost foarte aproape să spun: „La naiba, ia-mă acum, vikingule uriaş." Nu era numai legătura de sânge care mă îndemna să accept oferta sa tacită, ci şi amintirea faptului că Eric era minunat în pat. Dar m-am gândit la Quinn şi m-am dezlipit de gura lui Eric cu un mare efort.

Pentru o clipă, nu am crezut că avea să-mi dea drumul, dar o făcu.

— Lasă-mă să văd, am zis cu voce tremurată, şi i-am dat la o parte gulerul cămăşii ca să mă uit la rana făcută de glonț.

Eric aproape se vindecase, dar, bineînțeles, cămaşa îi era pătată de sânge.

— Ce-a fost asta? mă întrebă. Era vreun duşman de-al tău?

— Habar nu am.

— A tras în tine, zise Eric, ca şi cum eu aş fi fost un pic mai înceată la minte. Pe tine te voia prima.

— Dar dacă acționa aşa doar ca să-ți producă ție un rău? Dacă voia să dea vina pe tine pentru moartea mea?

Eram atât de sătulă să fiu obiectul unor comploturi, încât aveam bănuiala că voiam să-l conving pe Eric că el e de fapt ținta. O altă idee îmi trecu prin minte şi m-am agățat de ea.

— Dar cum ne-au găsit?

— Cineva care ştia că ne întoarcem la Bon Temps în seara asta, zise Eric. Cineva care ştia în ce maşină sunt.

— Nu ar putea fi Niall, am zis, şi apoi m-am gândit de două ori la sclipirea de loialitate față de nou-nouțul autoproclamat străbunic.

În fond, ar fi putut să mintă tot timpul cât am stat la masă. De unde să ştiu eu? Nu puteam intra în mintea sa. Ignoranța era un sentiment ciudat.

Dar nu credeam că Niall mințise.

— Nici eu nu cred că a fost zâna, zise Eric. Dar mai bine vorbim despre asta pe drum. Asta nu e un loc bun în care să

mai pierdem vremea.
Avea dreptate cu asta. Nu ştiam unde pusese cadavrul şi mi-am dat seama că nici nu-mi păsa. În urmă cu un an, m-ar fi dat peste cap să las în urmă un cadavru în timp ce noi goneam pe autostradă. Acum, eram doar fericită că el era cel ce zăcea în pădure şi nu eu.
Eram un creştin îngrozitor, dar un supravieţuitor decent.
În timp ce mergeam prin întuneric, am cântărit prăpastia ce se căsca în faţa mea, aşteptând să fac un pas în plus. M-am simţit trasă în toate direcţiile. Mi se părea tot mai greu să execut doar ceea ce era corect, când ceea ce părea mai rapid era cu mult mai acceptabil. Haide, îmi transmise necruţător creierul meu, chiar nu înţelesesem că frumosul Quinn mă părăsise? Nu ar fi luat legătura cu mine dacă ar fi considerat că formăm un cuplu? Nu avusesem întotdeauna o slăbiciune pentru Eric, care făcea dragoste ca un tren care năvăleşte într-un tunel? Nu aveam toate dovezile că Eric mă putea apăra mai bine decât oricine altcineva?
Cu greu mi-am putut aduna suficientă energie ca să mă declar şocată de aceste gânduri.
Dacă te afli în situaţia de a te gândi pe cine să alegi drept iubit doar pentru capacitatea acestuia de a te apăra, eşti destul de aproape să selectezi un partener pentru că ţi se pare că are trăsături demne de a fi transmise generaţiilor următoare. Şi dacă ar fi existat vreo posibilitate să am un copil cu Eric (deşi gândul mă făcu să mă cutremur), el ar fi fost în capul listei, o listă pe care nici nu ştiam că o fac. M-am imaginat ca pe o femelă păun uitându-se după masculul păun cu cea mai frumoasă coadă, sau ca pe o lupoaică aşteptând ca liderul haitei (cel mai puternic, cel mai deştept, cel mai curajos) să se împerecheze cu ea.
Bine, m-am oprit. Eram o fiinţă umană. Am încercat să fiu o femeie bună. Trebuia să-l găsesc pe Quinn pentru că îi făcusem o promisiune. Oarecum.
Nu, gata, fără ambiguităţi!
— La ce te gândeşti, Sookie? întrebă Eric din întuneric. Gândurile îţi trec prea repede pe chip pentru a le putea urmări.

Faptul că mă putea vedea – nu numai pe întuneric, ci în timp ce se presupunea că trebuie să fie atent la drum – era exasperant şi înfricoşător. Iar ca o dovadă a superiorității mele, femeia peşterii din interiorul meu zise:

— Eric, pur şi simplu, du-mă acasă. Sunt supraîncărcată emoțional.

Nu mai spuse nimic. Poate era înțelept sau poate vindecarea era dureroasă.

— Trebuie să mai vorbim despre asta, zise când intră pe drumul ce ducea la casa mea.

Parcă în fața casei, întorcându-se spre mine cât putea de mult în maşina strâmtă.

— Sookie, sunt rănit. Pot să...

Se aplecă spre mine, trecându-şi degetele peste gâtul meu. La simpla idee, corpul mă trăda. Un freamăt începu de jos, şi asta era greşit. O persoană nu ar trebui să fie încântată la ideea de a fi muşcată. Asta era rău, nu-i aşa? Am strâns pumnii atât de tare, încât unghiile mi-au pătruns în palmă.

Acum, că-l puteam vedea mai bine, acum, că interiorul maşinii era luminat de strălucirea aspră a luminii de siguranță, mi-am dat seama că Eric era chiar mai palid decât de obicei. În timp ce-l priveam, glontele începu să iasă din rană, iar el se lăsă pe spate în scaun, cu ochii închişi. Milimetru cu milimetru, glonțul fu împins afară şi căzu în mâna mea. Mi-am amintit cum Eric m-a pus cândva să-i scot un glonț din braț. Ha! Ce ticălos fusese. Glonțul ar fi ieşit de la sine. Indignarea mă trezi la realitate.

— Cred că ajungi până acasă, am spus, deşi simțeam nevoia aproape irezistibilă de-a mă apleca spre el pentru a-i oferi gâtul sau încheietura mâinii.

Am strâns din dinți şi am ieşit din maşină.

— Te poți opri la Merlotte's şi să iei nişte sânge la sticlă, dacă ai nevoie.

— Ai o inimă de piatră, zise Eric, dar nu păru cu adevărat supărat sau afectat.

— Aşa este, am zis şi i-am zâmbit. Ai grijă, m-ai auzit?

— Bineînțeles, zise. Şi nu opresc nici pentru toată poliția.

Am făcut un efort să intru în casă fără să privesc înapoi.

Când am intrat pe uşă şi am închis-o în urma mea, m-am simţit brusc uşurată. Slavă Cerului! M-am întrebat dacă aveam să mă întorc la fiecare pas care mă ducea mai departe de el. Chestia asta cu legătura de sânge era cu adevărat enervantă. Dacă nu aveam grijă şi nu eram atentă, aveam să fac ceva ce puteam regreta.

— Sunt doar o femeie, ascultă-mi strigătul! am zis.

— Aoleu, ce-a declanşat asta? întrebă Amelia, iar eu am tresărit.

Venea pe hol din bucătărie, în cămaşă de noapte, cu halatul asortat, de culoarea piersicii, cu dantelă crem. Toate lucrurile Ameliei erau drăguţe. Nu critica niciodată gusturile celorlalţi în materie de cumpărături, dar nici nu purta nimic de la Wal-Mart.

— Am avut o seară dificilă, am zis.

Am privit în jos spre hainele mele. Am zărit doar o pată mică de sânge pe albastrul bluzei de mătase. Trebuia să o pun la înmuiat.

— Cum au mers lucrurile pe aici?

— M-a sunat Octavia, zise Amelia şi, deşi încerca să-şi păstreze vocea calmă, am simţit valurile de anxietate care veneau dinspre ea.

— Mentorul tău.

Nu eram în cel mai bun moment al meu.

— Da, unicul.

Se aplecă să-l ia în braţe pe Bob, care părea întotdeauna să fie prin preajmă dacă Amelia era supărată. Îl ţinu la piept şi-şi îngropa faţa în blana lui.

— A aflat, bineînţeles. Chiar şi după Katrina şi după toate schimbările care au avut loc în viaţa ei, a trebuit să scoată la iveală *greşeala.* (Aşa o numea Amelia: greşeala.)

— Mă întreb cum o numeşte Bob, am comentat. Amelia privi către mine peste capul lui Bob şi mi-am dat seama imediat că am spus un lucru lipsit de tact.

— Scuze, am zis. Nu gândeam. Dar poate nu e foarte realist să te gândeşti că poţi scăpa din asta fără să dai socoteală, nu-i aşa?

— Ai dreptate, zise.

Nu părea prea încântată că aveam dreptate, dar cel puțin recunoscuse.

— Am greşit, continuă ea. Am încercat ceva ce nu ar fi trebuit, iar Bob a plătit prețul.

Uau, când Amelia se hotăra să se confeseze, dădea tot ce avea.

— Va trebui să-mi primesc pedeapsa, zise. Poate îmi vor lua dreptul de a practica magia pentru un an. Poate mai mult.

— Oh, asta pare dur, am replicat.

În mintea mea, mentorul ei doar o certa pe Amelia în fața unor magicieni şi vrăjitori şi ce-or mai fi, apoi aceştia îl transformau pe Bob înapoi. Bob avea să o ierte imediat pe Amelia şi să-i spună că o iubeşte. Din moment ce el o ierta, şi restul audienței făcea la fel, iar Amelia şi Bob veneau la mine acasă şi trăiau împreună, o bună bucată de timp. (Nu eram prea hotărâtă asupra duratei.)

— Asta este cea mai blândă pedeapsă cu putință, explică Amelia.

— Oh.

— Nu vrei să ştii restul sentințelor posibile. Avea dreptate. Nu voiam.

— Ei, în ce aventură misterioasă te-a dus Eric? întrebă Amelia.

Amelia nu ar fi putut informa pe nimeni despre destinația şi traseul nostru; nu ştia unde mergeam.

— Ah, a vrut să mă ducă la un restaurant nou în Shreveport. Avea un nume franțuzesc. A fost destul de drăguț.

— Aşadar, a fost un fel de întâlnire?

Mi-am dat seama că se întreba ce loc ocupa Quinn în relația mea cu Eric.

— Oh, nu, nu o întâlnire, am spus neconvingătoare chiar şi pentru mine. Nici un fel de acțiune de tipul băiat-fată. Doar, ştii tu, am ieşit în oraş.

Ne-am sărutat. Am fost împuşcați.

— E un tip arătos, într-adevăr, zise Amelia.

— Da, nu există nici o îndoială. Am întâlnit ceva tipi arătoşi. Îți aminteşti de Claude?

Îi arătasem Ameliei posterul care venise prin poştă cu două

săptămâni în urmă, o prezentare a copertei pentru romanul de dragoste pentru care pozasem cu Claude. Fusese impresionată – ce femeie nu ar fi fost?

— Ah, am mers să-l văd pe Claude într-un număr de striptease, săptămâna trecută.

Amelia nu mă putea privi în ochi.

— Şi nu m-ai luat şi pe mine!

Claude era o persoană dezagreabilă, mai ales în comparație cu sora lui, Claudine, dar era năucitor de frumos. Se afla în stratosfera Brad Pitt în ceea ce priveşte frumusețea masculină. Bineînțeles era homosexual. N-ați fi pus pariu?

— Te-ai dus când eu eram la muncă?

— M-am gândit că nu o să fii de acord să mă duc, zise, lăsând capul în jos. Adică, pentru că eşti prietenă cu sora lui. Am fost cu Tara. JB era la muncă. Eşti furioasă pe mine?

— Nu. Nu-mi pasă.

Prietena mea, Tara, era proprietara unui magazin de haine, iar proaspătul ei soț lucra la centrul de gimnastică pentru femei. Mi-ar plăcea să-l văd pe Claude în plină desfăşurare.

— Cred că se simțea bine, zise. Nu există nimeni care să-l iubească mai mult pe Claude decât Claude, nu-i aşa? Aşadar, cu toate aceste femei care se uitau la el şi-l admirau. Nu iubeşte femeile dar, cu siguranță, îi place să fie admirat.

— Adevărat. Hai să mergem şi noi o dată împreună să-l vedem.

— Bine, zise, şi mi-am putut da seama că era din nou destul de veselă. Acum, spune-mi ce ai comandat la noul restaurant ritos.

Aşa că i-am spus. Dar, în tot acest timp, mi-am dorit să nu trebuiască să păstrez tăcerea asupra străbunicului. Voiam atât de tare să-i spun Ameliei despre Niall: cum arăta, ce spusese, că aveam în spate o întreagă istorie pe care nu o ştiusem. Şi îmi va trebui ceva vreme să procesez prin ce trecuse bunica mea, să schimb imaginea pe care o aveam despre ea în lumina faptelor pe care le aflasem. Şi trebuia să reanalizez amintirile neplăcute pe care le aveam despre mama mea. Dragostea pentru tatăl meu o lovise în plin şi i-a făcut copii pentru că-l iubea. Doar ca să descopere că nu voia să-l

împartă cu ei, mai ales cu mine, o altă femeie. Cel puțin asta era noua perspectivă.

— Au mai fost ceva lucruri, am spus căscând de să-mi rup fălcile.

Era foarte târziu.

— Dar acum trebuie să mă duc la culcare. Am primit vreun telefon sau altceva?

— A sunat vârcolacul ăla din Shreveport. Voia să vorbească cu tine şi i-am spus că ai ieşit în oraş şi că ar trebui să te sune pe mobil. M-a întrebat dacă poate da de tine, dar i-am spus că nu ştiam unde eşti.

— Alcide, am zis. Mă întreb ce voia. M-am gândit că o să-l sun mâine.

— Şi a sunat şi o fată. A spus că a fost chelneriță la Merlotte's şi că v-ați văzut aseară la nuntă.

— Tanya?

— Da, aşa o chema.

— Ce voia?

— Nu ştiu. A zis că o să sune mâine sau o să vă vedeți la bar.

— Rahat. Sper că Sam nu a angajat-o ca să țină locul cuiva sau alte chestii din astea.

— Credeam că eu sunt cea chemată când e nevoie.

— Da, cu condiția să nu-şi dea careva demisia. Te avertizez, Sam o place.

— Tu, nu?

— Este o ticăloasă trădătoare.

— La naiba, spune-mi ce crezi.

— Fără glumă, Amelia, a acceptat o slujbă la Merlotte's doar ca să mă poată spiona pentru familia Pelt.

— Oh, ea este. Bine, nu o să te mai spioneze. O să iau măsuri.

Ăsta era un gând şi mai înspăimântător decât să lucrez cu Tanya. Amelia era o vrăjitoare puternică şi talentată, să nu mă înțelegeți greşit, dar era de asemenea tentată şi să încerce lucruri peste nivelul ei de experiență. Dovada vie o reprezenta Bob.

— Stai întâi de vorbă cu mine, te rog, am spus, iar Amelia păru surprinsă.

— Păi, bine, zise. Acum, mă duc în pat.

Porni în sus pe scări, cu Bob în brațe, iar eu m-am dus în mica mea baie ca să mă demachiez şi să-mi pun cămaşa de noapte. Amelia nu a observat petele de sânge de pe bluză şi am pus-o în chiuvetă să se înmoaie.

Ce mai zi fusese! Am petrecut un timp cu Eric, care mereu îmi amintea că eram legată de el, şi am găsit o rudă în viață, deşi nu una umană. Am aflat o mulțime de lucruri despre familia mea, cele mai multe dintre ele neplăcute. Am mâncat într-un restaurant la modă, deşi abia îmi aminteam ce comandaserăm. Şi, în cele din urmă, se trăsese cu un pistol în mine.

Când m-am târât în pat, mi-am spus rugăciunile, încercând să-l pun pe Quinn în capul listei. M-am gândit că încântarea de a descoperi un străbunic mă va ține trează în noaptea aceea, dar somnul mă cuprinse chiar când îi ceream lui Dumnezeu să mă ajute să găsesc calea prin mlaştina morală a faptului că luasem parte la o crimă.

Capitolul 6

A doua zi dimineață, cu o oră înainte să vreau să mă scol, se auzi o bătaie în uşa de la intrare. Am auzit-o doar pentru că Bob intrase în camera mea şi sărise pe pat, unde nu ar fi trebuit să se afle, aşezându-se la spatele meu, în timp ce eu stăteam culcată pe o parte. Torcea zgomotos şi m-am întins să-l scarpin după urechi, îmi plăceau pisicile. Asta nu mă oprea să-mi placă şi câinii, iar singurul lucru care mă împiedica să-mi iau un cățel era faptul că eram atât de mult plecată. Terry Bellefleur îmi oferise un pui de câine, dar ezitasem până îi dăduse pe toți. M-am întrebat dacă lui Bob i-ar plăcea să-i țină companie o pisică. Ar fi devenit Amelia geloasă dacă aş fi adus o pisică? Nu mi-am putut reține un zâmbet, după care m-am aşezat mai confortabil în pat.

Dar nu eram cu adevărat adormită şi am auzit bătaia.

Am bombănit câte ceva despre persoana de la uşă şi mi-am luat papucii, mi-am îmbrăcat minusculul halat de bumbac albastru. Dimineața era cam răcoroasă, amintindu-mi că, în ciuda zilelor blânde şi însorite, ne aflam în octombrie. Existau sărbători de Halloween[8] când era prea cald chiar şi pentru un pulover, şi sărbători de Halloween când trebuia să porți un pardesiu uşor când te duceai la colindat.

Am privit pe vizor şi am văzut o femeie neagră, în vârstă, cu o aură de păr alb. Avea pielea deschisă la culoare şi trăsăturile înguste şi ascuțite: nas, buze, ochi. Era dată cu un ruj ciclamen şi purta o salopetă galbenă. Dar nu părea înarmată sau periculoasă. Asta nu făcea decât să demonstreze cât de înşelătoare poate fi prima impresie. Am deschis uşa.

— Tânără domnişoară, sunt aici ca să o văd pe Amelia Broadway, mă informă femeia într-o engleză cu o pronunție

8 Se sărbătoreşte pe 31 octombrie.

foarte clară.
— Vă rog, intrați, am spus, pentru că era o femeie în vârstă, iar eu fusesem educată să fiu politicoasă cu persoanele în vârstă. Luați loc, am invitat-o, arătându-i canapeaua. Mă duc sus după Amelia.
Am observat că nu-şi ceruse scuze pentru că mă deranjase din pat sau pentru că apăruse neanunțată. Am urcat scările cu sentimentul că Amelia nu avea să se bucure de mesaj.
Urcam atât de rar la etaj, încât am fost surprinsă să observ cât de drăguț îl făcuse Amelia să arate. Din moment ce dormitoarele de sus avuseseră în ele doar un minim de mobilă, îl transformase pe cel din dreapta, cel mai mare, în dormitorul ei. Cel din stânga devenise salon. În ele se aflau televizorul, un fotoliu, un divan, un mic birou pentru computer şi computerul, precum şi o plantă sau două. Dormitorul, care cred că fusese construit pentru o generație a familiei Stackhouse care avusese trei băieți, unul după altul, avea doar un dulap mic, dar Amelia a cumpărat stendere pe roți pentru haine, de undeva de pe internet, şi le-a asamblat cu îndemânare. Apoi a cumpărat un paravan cu trei panouri la o licitație, l-a vopsit şi l-a aşezat în fața stenderelor ca să le camufleze. Cuvertura strălucitoare şi vechea masă pe care o revopsise ca să o folosească pe post de măsuță de machiaj adăugau un plus de culoare care ieşea în evidență în contrast cu pereții albi. Şi în tot acest decor minunat, trăia o vrăjitoare jalnică.
Amelia stătea rezemată în pat, cu părul său scurt adunat în forme ciudate.
— Pe cine am auzit jos? întrebă în şoaptă.
— O femeie neagră, cu pielea deschisă la culoare. Ceva dur în atitudinea ei. Îți spune ceva?
— Oh, Doamne! exclamă Amelia, trase adânc aer în piept şi se prăbuşi pe spate pe cele o duzină sau cam aşa ceva de perne. E Octavia.
— Păi, vino jos şi discută cu ea. Eu n-o pot ține de vorbă.
Amelia mârâi la mine, dar acceptă inevitabilul. Se dădu jos din pat şi-şi scoase cămaşa de noapte. Îşi puse un sutien, o pereche de chiloți, nişte jeanşi, şi trase un pulover dintr-un

sertar.

Am mers jos ca să-i spun Octaviei Fant că Amelia cobora imediat. Amelia trebuia să treacă pe lângă ea ca să ajungă la baie, din moment ce erau singurele scări, dar cel puțin îi puteam netezi calea.

— Pot să vă ofer nişte cafea? am întrebat. Femeia mai în vârstă era ocupată să privească în jur cu ochii săi căprui strălucitori.

— Dacă ai ceai, aş vrea o cană, zise Octavia Fant.

— Da, doamnă, avem, am spus, uşurată că Amelia insistase să-l cumpărăm.

Nu aveam nici o idee ce fel de ceai era şi speram să fie la pliculeț, pentru că nu făcusem în viața mea un ceai.

— Bine, zise, şi asta a fost tot.

— Amelia o să coboare imediat, am spus, încercând să mă gândesc la un fel amabil de a adăuga: Şi o să trebuiască să treacă valvârtej prin cameră ca să facă pipi şi să se spele pe dinți, aşa că fă-te că n-o vezi.

Am abandonat însă această cauză pierdută şi am fugit în bucătărie.

Am luat ceaiul Ameliei de pe unul din rafturile care-i aparțineau, şi, în timp ce apa fierbea, am scos două ceşti cu farfurii şi le-am pus pe o tavă. Am adăugat zaharnița şi un vas mic cu lapte şi două lingurițe. *Şervețele!* m-am gândit, şi mi-am dorit să fi avut unele din pânză în locul celor obişnuite, din hârtie. (Ăsta era felul în care Octavia mă făcea să mă simt, fără să folosească vreun pic de magie asupra mea.) Am auzit apa curgând în baia de pe hol chiar când puneam o mână de fursecuri pe o farfurie şi o aşezam pe tavă. Nu aveam flori sau vreo vază drăguță, ceea ce ar fi fost singurul lucru pe care l-aş mai fi putut adăuga. Am luat tava şi am pornit încet pe hol, spre sufragerie.

Am pus tava jos pe măsuța de cafea, în fața doamnei Fant. Privi în sus către mine cu ochii săi pătrunzători şi-mi făcu un semn de mulțumire din cap. Mi-am dat seama că nu-i puteam citi mintea. Mă abținusem, aşteptând să-mi fie cât mai la îndemână, dar ea ştia cum să mă blocheze. Nu am întâlnit nici o ființă umană care să poată face asta. Pentru o secundă,

m-am simţit aproape iritată. Apoi mi-am amintit cine şi ce era şi m-am cărat din cameră ca să-mi fac patul şi să folosesc baia mea. Am trecut pe lângă Amelia în hol, iar ea îmi aruncă o privire speriată.

Scuze, Amelia, am zis în gând, în timp ce închideam uşa dormitorului. *Eşti pe cont propriu acum.*

Nu trebuia să merg la muncă până seara, aşa că mi-am pus o pereche de jeanşi vechi şi un tricou cu Fangtasia (Barul care muşcă). Pam mi-l dăduse când barul începuse să le vândă. Mi-am vârât picioarele într-o pereche de Crocs[9] şi am intrat în bucătărie să-mi pregătesc băutura mea, cafeaua. Mi-am prăjit nişte pâine şi am luat ziarul pe care-l înhăţasem când am răspuns la uşă. Scoţând elasticul care-l ţinea rulat, am aruncat o privire primei pagini. Consiliul şcolar a avut o întâlnire, filiala locală a Wal-Mart a făcut o donaţie generoasă pentru programul after-school al Clubului Băieţi şi Fete, iar legislativul statal a votat pentru recunoaşterea căsătoriilor între vampiri şi oameni. Măi, măi. Nimeni nu a crezut că această propunere legislativă va fi acceptată.

Am deschis ziarul ca să citesc anunţurile mortuare. Mai întâi pe cele locale – nimeni cunoscut, grozav. Apoi, pe cele din regiune – oh, *nu!*

Maria-Star Cooper era titlul. Anunţul spunea doar atât: „Maria-Star Cooper, 25 de ani, rezidentă în Shreveport, a murit pe neaşteptate la ea acasă. În urma lui Cooper, fotografă, rămân mama şi tatăl ei, Matthew şi Stella Cooper of Minden, şi trei fraţi. Nu s-au stabilit detaliile ceremoniei."

Brusc, mi s-a tăiat respiraţia şi am căzut pe spate în scaun cu sentimentul că nu pot să cred aşa ceva. Maria-Star şi cu mine nu fuseserăm chiar prietene, dar îmi era destul de simpatică, iar ea şi Alcide Herveaux, o figură importantă în haita de vârcolaci din Shreveport, ieşeau împreună de luni bune. Bietul Alcide! Prima lui iubită avusese o moarte violentă, iar acum asta.

Telefonul sună, iar eu am sărit şi l-am apucat cu sentimentul teribil că urmează un dezastru.

---

9 Papuci din plastic, tip sabot.

— Alo? am spus precautǎ, ca şi cum telefonul m-ar fi putut muşca.
— Sookie, zise Alcide.
Avea o voce gravǎ, care acum era plinǎ de lacrimi.
— Îmi pare atât de rǎu, am spus. Acum am citit ziarul.
Nu mai era nimic altceva de spus. Acum ştiam de ce sunase cu o searǎ în urmǎ.
— A fost omorâtǎ, zise Alcide.
— Oh, Doamne!
— Sookie, ǎsta a fost doar începutul. Este posibil ca Furnan sǎ fie şi pe urmele tale, vreau sǎ fii atentǎ.
— Prea târziu, am spus dupǎ un moment ce mi-a fost necesar pentru a digera aceastǎ veste îngrozitoare. Cineva a încercat sǎ mǎ omoare seara trecutǎ.
Alcide dǎdu telefonul la o parte şi urlǎ. Sǎ auzi asta în miezul zilei, la telefon... Chiar şi aşa era înspǎimântǎtor.
Necazurile din haita din Shreveport se tot înmulțeau în ultima vreme. Chiar şi eu, care nu aveam nimic de-a face cu politica vârcolacilor, aflasem asta. Patrick Furnan, liderul haitei Colț Lung, îşi primise funcția ucigându-l în luptǎ pe tatǎl lui Alcide. Victoria fusese legalǎ – mǎ rog, dupǎ legea vârcolacilor – dar existaserǎ şi câteva manevre nu chiar atât de legale în timpul înfruntǎrii. Alcide – puternic, tânǎr, prosper şi ranchiunos – fusese mereu o ameninţare pentru Furnan, cel puţin în mintea acestuia.
Subiectul rǎmânea sensibil, din moment ce vârcolacii reprezentau un secret pentru populaţia umanǎ, nu se aflau la vedere ca vampirii. Ziua în care populaţia de teriantropi va ieşi la ivealǎ se apropia, şi cu paşi repezi, îi auzisem tot timpul vorbind despre asta. Dar nu se întâmplase încǎ şi nu era bine dacǎ primul lucru pe care-l descopereau oamenii despre vârcolaci erau cadavrele care apǎreau peste tot.
— Cineva va veni imediat la tine acasǎ, zise Alcide.
— Categoric, nu. Trebuie sǎ merg la muncǎ în seara asta şi am atât de puţin de-a face cu chestia asta încât sunt sigurǎ cǎ nu vor încerca din nou. Dar trebuie sǎ aflu cum de tipul a ştiut cum şi unde sǎ mǎ gǎseascǎ.
— Spune-i Amandei circumstanţele atacului, zise Alcide cu

vocea plină de furie, iar apoi la telefon veni Amanda.

Greu de crezut că atunci când am văzut-o la nuntă fuseserăm amândouă atât de vesele.

— Povesteşte-mi, rosti sec, şi am ştiut că nu e timp de comentarii.

I-am relatat povestea pe cât de concis am putut (lăsând pe dinafară numele lui Eric şi al lui Niall, şi multe alte detalii), iar ea rămase tăcută câteva secunde după ce eu am terminat de vorbit.

— Din moment ce a fost eliminat, înseamnă că avem unul mai puțin pentru care să ne facem griji, zise, cu un ton pur şi simplu uşurat. Aş vrea să fi ştiut cine e.

— Scuze, am spus puțin ironică. Mă gândeam la arma lui, nu la cartea de identitate. Cum puteți purta un război când sunteți atât de puțini?

Haita din Shreveport nu avea mai mult de treizeci de membri.

— Întăriri din alte teritorii.

— De ce ar face cineva asta?

De ce să te alături unui război care nu e al tău? Care era scopul pentru care să pierzi propriii oameni când era vorba de disputele unei alte haite?

— Ai parte de unele beneficii dacă ai sprijinit echipa învingătoare, zise Amanda. Auzi, vrăjitoarea aia mai locuieşte la tine?

— Da.

— Atunci poți face ceva ca să ne ajuți.

— Bine, am zis, deşi nu-mi aminteam să mă fi oferit. Despre ce e vorba?

— Trebuie să o întrebi pe prietena ta dacă mergând la apartamentul Mariei-Star ar fi posibil să aibă o viziune a ceea ce s-a întâmplat acolo. Vrem să vedem ce vârcolaci au fost implicați.

— E posibil, dar nu ştiu dacă o va face.

— Întreab-o acum, te rog.

— Ăăă... stai că te sun eu înapoi. Are pe cineva în vizită.

Înainte să mă întorc în sufragerie, am dat un telefon. Nu voiam să las mesajul ăsta pe robotul de la Fangtasia, care nu era încă deschis, aşa că am sunat pe mobilul lui Pam, ceva ce

nu mai făcusem până acum. În timp ce suna, m-am trezit întrebându-mă dacă îşi luase mobilul în sicriu cu ea. Era o chestie ciudată chiar şi să ți-o imaginezi. Nu ştiam dacă Pam chiar dormea într-un sicriu sau nu, dar dacă o făcea... m-am cutremurat. Bineînțeles, intră mesageria vocală, şi am spus:

— Pam, am aflat motivul pentru care Eric şi cu mine am fost atacați ieri-noapte, sau cel puțin aşa cred. E pe cale să înceapă un război al vârcolacilor, şi cred că eu am fost ținta. Cineva ne-a trădat lui Patrick Furnan. Şi eu nu am spus nimănui unde mergeam.

Ăsta era un aspect pe care Eric şi cu mine fuseserăm prea afectați ca să-l discutăm cu o seară înainte. Cum de aflase cineva, oricine, unde eram aseară? Că ne întorceam din Shreveport.

Amelia şi Octavia erau în mijlocul unei discuții, dar niciuna dintre ele nu părea supărată sau furioasă, aşa cum mă temusem.

— Scuzați-mă că vă deranjez, am spus, şi două perechi de ochi se întoarseră către mine.

Ai Octaviei erau căprui, ai Ameliei de un albastru strălucitor, dar în acest moment ambele perechi erau ciudat de asemănătoare.

— Da?

Octavia era clar cea care domina situația.

Orice vrăjitoare care valora ceva ştia despre vârcolaci. Am rezumat problemele războiului vârcolacilor în câteva fraze, le-am povestit despre atacul din noaptea trecută, de pe autostradă, şi le-am transmis cererea Amandei.

— Asta e ceva în care ar trebui să te implici, Amelia? întrebă Octavia, din vocea ei înțelegându-se clar că era un singur răspuns pe care Amelia ar fi trebuit să-l dea.

— Oh, cred că da, zise Amelia. Zâmbi. Nu se poate să se tragă în colega mea. O să o ajut pe Amanda.

Octavia nu ar fi putut arăta mai şocată mei dacă Amelia ar fi scuipat semințe de pepene pe pantalonii ei.

— Amelia! Încerci lucruri dincolo de posibilitățile tale! Asta te va băga în necazuri mari! Iată ce i-ai făcut bietului Bob Jessup.

Oh, Doamne, nu o cunoşteam pe Amelia de multă vreme, dar ştiam deja că asta nu era o metodă bună ca să facă aşa cum vrei tu. Dacă Amelia era mândră de ceva, astea erau abilitățile ei vrăjitoreşti. Să-i pui la îndoială experiența era un mod sigur de a o enerva. Pe de altă parte, Bob era o ratare majoră.

— Îl poți schimba la loc? am întrebat-o pe vrăjitoarea mai în vârstă.

Octavia îmi aruncă o privire tăioasă.

— Bineînțeles, zise.

— Atunci, de ce nu o faci şi să terminăm cu asta? am zis.

Octavia păru foarte uimită şi ştiam că nu ar fi trebuit să-i arunc asta în față aşa din scurt. Pe de altă parte, dacă voia să-i arate Ameliei că magia ei e mult mai puternică, asta era şansa ei. Bob, pisica, stătea în poala Ameliei, arătând relaxat. Octavia băgă mâna în buzunar şi scoase o cutie de medicamente plină cu ceva ce părea a fi marijuana; dar cred că orice iarbă uscată arată cam la fel, iar eu nu am avut treabă cu aşa ceva, deci nu mă pot pronunța. Oricum, Octavia luă puțin praf din chestia asta verde uscată şi se întinse ca să-l presare pe blana animalului. Bob nu păru să fie deranjat.

Fața Ameliei stătea nemişcată în timp ce o urmărea pe Octavia făcând vraja, care părea să însemne nişte latină, câteva mişcări, şi iarba menționată anterior. În cele din urmă, Octavia emise ceea ce părea a fi echivalentul ezoteric al formulei „Abracadabra!" şi arătă spre pisică.

Nu se întâmplă nimic.

Octavia repetă fraza cu şi mai multă forță. Din nou arătă cu degetul.

Şi tot fără nici un rezultat.

— Ştiți ce cred? am zis.

Nimeni nu părea să vrea să ştie, dar eram la mine acasă.

— Mă întreb dacă nu cumva Bob a fost dintotdeauna pisică şi, dintr-un motiv oarecare, temporar a fost om. De asta nu-l poți schimba înapoi. Poate acum e în forma lui adevărată.

— Asta e ridicol, îmi aruncă vrăjitoarea în vârstă. Era oarecum iritată de greşeala ei. Amelia încerca din răsputeri să se abțină să nu zâmbească.

— Dacă, şi după asta, eşti tot atât de sigură că Amelia e

incompetentă, şi întâmplător eu ştiu că nu e aşa, s-ar putea să vrei să iei în calcul să vii să vezi apartamentul Mariei-Star cu noi, am zis. Asigură-te că Amelia nu intră în necazuri.

Amelia păru indignată pentru o secundă, dar îşi dădu seama de planul meu, şi veni şi ea cu noi argumente.

— Foarte bine. O să vin, acceptă Octavia în cele din urmă cu măreție.

Nu puteam citi gândurile bătrânei vrăjitoare, dar lucrasem suficient de mult la bar ca să recunosc o persoană care se lupta cu singurătatea atunci când vedeam una.

Am luat adresa de la Amanda, care mi-a spus că Dawson păzea locul până veneam noi. Îl ştiam şi-mi plăcea, căci mă mai ajutase şi altă dată. Era proprietarul unui service pentru motociclete aflat la vreo cinci kilometri de Bon Temps, şi uneori îi ținea locul lui Sam la Merlotte's. Dawson nu făcea parte din nici o haită, iar faptul că se alăturase facțiunii rebele a lui Alcide era important.

Nu pot spune că drumul până la marginea localității Shreveport ne-a transformat în mari prietene, dar am pus-o la curent pe Octavia cu istoria problemelor din haită. Şi i-am explicat şi implicarea mea.

— Când a avut loc concursul pentru liderul haitei, am zis, Alcide m-a vrut acolo pe post de detector de minciuni. De fapt, chiar l-am prins pe tipul celălalt trişând, ceea ce a fost bine. Dar după asta, lupta s-a dat pe viață şi pe moarte, iar Patrick Furnan a fost mai puternic. L-a omorât pe Jackson Herveaux.

— Bănuiesc că au mascat moartea?

Bătrâna vrăjitoare nu părea nici şocată, nici surprinsă.

— Da, au dus corpul la o fermă izolată al cărei proprietar era, ştiind că nu-l va căuta nimeni acolo, pentru o vreme. Rănile de pe corp nu puteau fi recunoscute atunci când a fost găsit.

— A fost Patrick Furnan un lider bun?

— Chiar nu ştiu, am recunoscut. Alcide a părut întotdeauna să aibă un grup de nemulțumiți pe lângă el, şi ei sunt cei pe care-i cunosc cel mai bine din haită, deci bănuiesc că sunt de partea lui Alcide.

— Te-ai gândit vreodată că ai putea să te dai la o parte? Să laşi ca vârcolacul cel mai bun să câştige?

— Nu, am răspuns cinstit.

— Aş fi fost la fel de fericită dacă Alcide nu m-ar fi sunat ca să-mi povestească despre necazurile din haită. Dar acum că le ştiu, o să-l ajut dacă pot. Nu că aş fi vreun înger sau ceva de genul ăsta. Dar Patrick Furnan mă urăşte, şi e mai înțelept să-i ajut inamicul, în primul rând. În al doilea rând, îmi plăcea Maria-Star. Şi în al treilea rând, cineva a încercat azi-noapte să mă omoare, cineva care putea fi angajat de Furnan.

Octavia încuviință. Cu siguranță, nu era o bătrânică timidă.

Maria-Star locuise într-un apartament dintr-o clădire mai degrabă veche de pe autostrada 3 dintre Benton şi Shreveport. Era un complex mic, doar două clădiri una lângă alta, cu o parcare în față, chiar acolo, pe autostradă. În spatele clădirilor se afla un câmp, iar sediile de firme de alături erau deschise doar în timpul zilei: o agenție de asigurări şi un cabinet dentar.

Fiecare dintre cele două clădiri din cărămidă roşie era împărțită în patru apartamente. Am observat o camionetă lovită, familiară, în fața clădirii, în dreapta, şi am parcat alături. Apartamentele erau despărțite; intrai pe o uşă comună într-un hol şi de acolo câte o uşă de fiecare parte a scărilor ducea la etajul unu. Maria-Star locuise la parter, în apartamentul din stânga. Era uşor să-ți dai seama, pentru că Dawson era sprijinit de perete lângă uşă.

L-am prezentat celor două vrăjitoare ca „Dawson" pentru că nu-i ştiam numele mic. Dawson era un bărbat foarte mare. Pun pariu că puteai sparge nuci pecan pe bicepşii lui. Avea părul castaniu-închis, care începea să devină grizonant pe la tâmple, şi o mustață tăiată cu grijă. Îl ştiam de o viață, dar nu-l cunoscusem niciodată bine. Dawson avea probabil cu şapte sau opt ani mai mult ca mine, şi se căsătorise devreme. Şi a şi divorțat devreme. Fiul său, care locuia cu mama lui, era un bun jucător de fotbal american la Colegiul din Clarice. Dawson arăta mai dur decât orice tip pe care-l întâlnisem. Nu ştiu dacă era din cauza ochilor aproape negri sau a chipului dur, sau pur şi simplu din cauza mărimii.

O bandă lipită peste uşa apartamentului marca locul crimei. Ochii mi se umplură de lacrimi când am văzut-o. Maria-Star murise violent în acel loc, cu doar câteva ore înainte. Dawson

scoase un rând de chei (ale lui Alcide?) şi descuie uşa. Ne-am aplecat cu toţii ca să trecem pe sub bandă.

Şi am rămas îngheţaţi în tăcere, impresionaţi de starea micuţei sufragerii. Drumul era blocat de o masă răsturnată, cu lemnul despicat adânc. Ochii îmi rătăciră peste petele închise la culoare de pe pereţi, până când creierul realiză că respectivele pete sunt de sânge.

Mirosul era slab, dar neplăcut. Am început să respir uşor, ca să nu mi se facă rău.

— Acum, ce vrei să facem? întrebă Octavia.

— M-am gândit să faceţi o reconstrucţie ectoplasmică, aşa cum Amelia a mai făcut şi înainte, am zis.

— Amelia a făcut o reconstrucţie ectoplasmică? Octavia renunţase la tonul superior şi părea sincer surprinsă şi admirativă. Nu am văzut niciodată aşa ceva.

Amelia încuviinţă cu modestie.

— Cu Terry şi Bob şi Patsy, zise. A mers de minune. Am avut de acoperit o zonă mare.

— Atunci sunt sigură că putem face una şi aici, hotărî Octavia.

Părea interesată şi încântată. Era ca şi cum întreaga fiinţă i s-ar fi trezit la viaţă. Mi-am dat seama că ceea ce văzusem înainte era expresia ei deprimată. Şi citeam destul în mintea ei (acum, că nu se mai concentra să mă ţină la distanţă) cum Octavia a petrecut o lună după uraganul Katrina, întrebându-se de unde va veni următoarea farfurie cu mâncare, unde-şi va pune capul noaptea următoare. Acum trăia cu nişte rude, deşi nu aveam o imagine prea clară.

— Am adus cele necesare cu mine, zise Amelia. Creierul ei emana mândrie şi uşurare. Era posibil să scape din necazul cu Bob fără să plătească un preţ uriaş.

Dawson se sprijini de perete, ascultând cu vizibil interes. Din moment ce era vârcolac, puteam să-i citesc gândurile mai greu, dar îl simţeam, categoric, relaxat.

Îl invidiam. Pentru mine nu era posibil să mă simt în largul meu în acest îngrozitor apartament mic, care aproape că păstra ecoul violenţei ce se dezlănţuise între zidurile sale. Mi-era frică să mă aşez pe canapea sau pe fotoliu, ambele

tapițate cu un material în carouri albe şi albastre. Covorul era un albastru mai închis, iar zugrăveala, albă. Totul se asorta. Apartamentul era puțin cam anost pentru gustul meu. Dar fusese drăguț şi curat, şi aranjat cu grijă, şi cu mai puțin de douăzeci şi patru de ore în urmă însemnase un cămin.

Puteam vedea spre dormitor, unde aşternuturile erau răvăşite. Acesta era singurul semn de dezordine în dormitor sau bucătărie. Sufrageria fusese centrul violenței.

Din lipsă de alt spațiu unde să mă instalez, am mers să mă sprijin de peretele gol, lângă Dawson.

Nu cred că mecanicul de motociclete şi cu mine avuseserăm vreodată o conversație mai lungă, deşi fusese împuşcat în timp ce mă apăra, cu câteva luni în urmă. Am auzit că *legea* (în cazul ăsta, Andy Bellefleur şi tovarăşul lui detectiv, Alcee Beck) suspectau că la garajul lui Dawson se petreceau mai multe chestii decât nişte simple reparații de motociclete, dar nu-l prinseseră niciodată pe Dawson făcând ceva ilegal. Dawson mai era angajat, din când în când, şi ca gardă de corp, sau poate îşi oferea serviciile. Cu siguranță, slujba i se potrivea.

— Ați fost prietene, tună Dawson, arătând cu capul spre cel mai însângerat loc de pe covor, locul unde murise Maria-Star.

— Mai degrabă eram amice, am spus, nevrând să-mi asum o postură mai îndurerată decât era cazul. Am văzut-o la o nuntă cu vreo două seri în urmă.

Am dat să spun că se simțea bine atunci, dar ar fi fost stupid. Nu te îmbolnăveşti înainte să fii omorât.

— Când a fost ultima dată când a vorbit cineva cu Maria-Star? îl întrebă Amelia pe Dawson. Trebuie să stabilesc nişte repere.

— La unsprezece, aseară, zise. A sunat-o Alcide. Era plecat din oraş, are martori. Vecinii au auzit o mare hărmălaie şi, cam la treizeci de minute după asta, au sunat la poliție.

Ăsta fusese un discurs lung pentru Dawson. Amelia se întoarse la pregătirile ei, iar Octavia citea o carte subțire pe care Amelia o scosese din micul ei rucsac.

— Ai mai văzut vreodată o treabă din asta? mă întrebă Dawson.

— Da, în New Orleans. Am înțeles că sunt destul de rare şi de greu de făcut. Amelia e cu adevărat bună.
— Stă la tine? Am dat din cap.
— Aşa am auzit şi eu, zise.
Am rămas tăcuți un moment. Dawson se dovedea a fi un tovarăş odihnitor, la fel cum era şi o bucată uriaşă de muşchi.
Au avut loc câteva gesturi şi câteva incantații, cu Octavia urmărind-o pe cea care-i fusese elevă. Poate că Octavia nu făcuse niciodată o reconstrucție ectoplasmică, dar cu cât ritualul ținea mai mult timp, cu atât mai multă putere reverbera în micuța încăpere, până când şi unghiile mele începură să vibreze de la ea. Dawson nu părea chiar speriat, dar era categoric în alertă pe măsură ce presiunea magică din încăpere creştea. Îşi lăsă brațele pe lângă corp şi rămase drept, în picioare, iar eu am făcut la fel.
Deşi ştiam la ce să mă aştept, era încă uimitor pentru mine că Maria-Star apăru în cameră cu noi. Lângă mine, l-am simțit pe Dawson tresărind de surpriză.
Maria-Star îşi dădea cu ojă unghiile de la picioare. Părul negru şi lung îi era adunat într-o coadă în creştetul capului. Stătea pe covor în fața televizorului, cu o foaie de ziar întinsă cu grijă sub picioare. Imaginea creată prin magie avea acelaşi aspect tulbure pe care-l văzusem şi la reconstrucția anterioară, când o văzusem pe verişoara mea Hadley în timpul ultimelor sale ore petrecute printre noi. Maria-Star nu se vedea chiar în culori. Era ca o imagine plină cu gel strălucitor. Pentru că apartamentul nu mai era la fel aranjat ca atunci când ea stătuse în locul acela, efectul era ciudat. Stătea exact în mijlocul măsuței de cafea răsturnate.
Nu am avut prea mult de aşteptat. Maria-Star îşi termină unghiile şi rămase uitându-se la televizor (acum întunecat şi mort), în timp ce aştepta ca oja de pe unghii să se usuce. Execută câteva exerciții de picioare. Apoi strânse oja şi bureţeii pe care-i avea între degetele de la picioare şi împături ziarul. Se ridică şi se duse la baie. Din moment ce uşa de la baie din prezent era pe jumătate închisă, Maria-Star cea tulbure trebui să treacă prin ea. Din unghiul nostru, Dawson şi cu mine nu puteam vedea înăuntru, dar Amelia, ale cărei mâini erau

întinse într-un fel de gest de susținere, ridică din umeri, ca şi cum ar fi spus că Maria-Star nu făcea nimic important. Poate era vorba de pipi ectoplasmic.

În câteva minute, tânăra apăru din nou, de data aceasta în cămaşă de noapte. Se duse la baie şi se întoarse în pat. Brusc se răsuci spre uşă.

Era ca şi cum am fi urmărit o pantomimă. Categoric, Maria-Star auzise un zgomot la uşa ei, iar zgomotul era neaşteptat. Nu ştiu dacă auzise clopoțelul de la uşă, o bătaie sau pe cineva încercând să forțeze încuietoarea.

Atitudinea alertă a tinerei se transformă într-una alarmată, chiar panicată. Se întoarse în sufragerie şi luă mobilul – l-am văzut apărând atunci când ea l-a atins – şi apăsă câteva taste. Suna pe cineva folosind apelarea rapidă. Dar înainte ca telefonul să apuce măcar să sune la celălalt capăt, uşa se prăbuşi în interior şi un bărbat era peste ea, cineva pe jumătate om, pe jumătate lup. Apăru pentru că era o ființă, dar se vedea mai clar când se afla mai aproape de Maria-Star, punctul central al vrăjii. O țintui pe Maria-Star la podea şi o muşcă adânc de umăr. Gura ei se căscă şi-ți puteai da seama că țipa şi se lupta ca un vârcolac, dar el o luase total prin surprindere, iar brațele îi erau imobilizate la podea. Linii strălucitoare arătau că sângele curgea din muşcătură.

Dawson mă apucă de umăr şi am auzit un mârâit ieşindu-i din gât. Nu ştiam dacă era furios din cauza atacului asupra Mariei-Star, încântat de acțiune şi de simularea de sânge curgând, sau ambele la un loc.

Un al doilea vârcolac venea chiar în urma primului. Era în forma sa umană. Ținea un cuțit în mâna dreaptă. Îl înfipse în toracele Mariei-Star, îl scoase, se dădu înapoi şi îl înfipse din nou. În timp ce cuțitul se ridica şi cobora, picături de sânge stropeau pereții. Puteam vedea picăturile, aşa că trebuia să existe ectoplasmă (sau ce-o fi, de fapt) şi în sânge.

Nu-l cunoşteam pe primul bărbat. Pe tipul ăsta îl cunoşteam însă. Era Cal Myers, unul dintre acoliții lui Furnan şi detectiv în poliția din Shreveport.

Atacul rapid a durat doar câteva secunde. În momentul în care Maria-Star era clar rănită mortal, au ieşit pe uşă,

închizând-o în urma lor. Am fost şocată de violența şi ferocitatea crimei şi mi-am simțit respirația accelerându-se. Maria-Star, strălucind şi aproape transparentă, zăcu acolo, în fața noastră, în mijlocul dezastrului, cu pete strălucitoare de sânge pe cămaşă şi pe podeaua din jurul ei, apoi dispăru, căci în momentul acela muri.

Am rămas cu toții într-o tăcere îngrozită. Vrăjitoarele erau tăcute, cu brațele atârnând pe lângă corp, ca şi cum ar fi fost marionete ale căror sfori fuseseră tăiate. Octavia plângea, iar lacrimile îi curgeau pe obrajii ridați. Amelia arăta ca şi cum i-ar fi venit să vomite. Eu tremuram, iar Dawson părea îngrețoşat.

— Nu l-am recunoscut pe primul tip din moment ce era doar pe jumătate transformat, zise Dawson. Cel de-al doilea mi-e familiar. E polițist, nu-i aşa? În Shreveport?

— Cal Myers. Mai bine-l suni pe Alcide, am spus atunci când am fost sigură că mi-a revenit vocea. Iar Alcide va trebui să le dea acestor doamne ceva pentru deranjul lor, atunci când îşi va rezolva problemele.

Mi-am imaginat că Alcide nu se va gândi la asta din moment ce o plângea pe Maria-Star, dar vrăjitoarele au făcut această muncă fără să pomenească de recompensă. Meritau să fie răsplătite pentru efortul lor. Le costase ceva efort, amândouă zăceau acum ghemuite pe canapea.

— Doamnelor, dacă puteți, zise Dawson, mai bine ne-am mişca fundurile de aici. Nu ştim când se întoarce poliția. Laboratorul criminalistic a terminat doar cu cinci minute înainte să veniți voi.

În timp ce vrăjitoarele îşi adunau energia şi tot calabalâcul, am vorbit cu Dawson.

— Spui că Alcide are un alibi bun? Dawson dădu din cap în semn de încuviințare.

— A primit un telefon de la vecina Mariei-Star. Femeia l-a sunat pe Alcide imediat după ce a anunțat poliția, când a auzit toată zarva. Desigur, telefonul a fost către mobilul său, dar el a răspuns imediat şi ea a putut auzi zgomotul de la barul hotelului ca fundal al conversației. În plus, era la bar cu oameni pe care abia îi cunoscuse şi care jură că era acolo când

a aflat că tânăra fusese omorâtă. Nu vor uita prea curând asta.

— Cred că poliția încearcă să afle mobilul crimei. Asta era ceea ce făceau în emisiunile TV.

— Ea nu avea duşmani, zise Dawson.

— Şi acum ce facem? întrebă Amelia.

Ea şi cu Octavia stăteau în picioare, dar arătau în mod vizibil epuizate. Dawson ne conduse afară din apartament şi îl încuie.

— Mulțumesc că ați venit, doamnelor, le spuse Dawson Ameliei şi Octaviei.

Se întoarse către mine:

— Sookie, ai putea veni cu mine ca să-i explici lui Alcide ceea ce tocmai am văzut? Amelia o poate conduce pe domnişoara Fant înapoi?

— Ah. Desigur. Dacă nu e prea obosită.

Mă cățăram în camioneta lui Dawson când mi-am dat seama că acest pas m-a târât şi mai departe în războiul vârcolacilor. Apoi mi-am zis: *Patrick Fuman a încercat deja să mă omoare. Mai rău de atât nu se poate.*

Capitolul 7

Camioneta lui Dawson, un Dodge Ram, deşi lovită pe dinafară, era ordonată în interior. Nu era în nici un caz un vehicul nou – probabil avea vreo cinci ani – dar era foarte bine întreținut, atât sub capotă, cât şi în cabină.

— Nu eşti membru al haitei, nu-i aşa, Dawson?

— Mă cheamă Tray. Tray Dawson.

— Oh, scuză-mă.

Dawson ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună: *Nu-i mare lucru.*

— Nu am fost niciodată un animal gregar, zise. Nu puteam rămâne în rând. Nu puteam urma scara ierarhică.

— Atunci de ce te alături acestei lupte? am întrebat.

— Patrick Furnan a încercat să mă scoată din afaceri, zise Dawson.

— De ce ar face asta?

— Nu sunt chiar atât de multe ateliere service pentru motociclete în zonă, mai ales de când Furnan a cumpărat reprezentanța Harley-Davidson din Shreveport, explică Tray. Asta e curată lăcomie. Vrea totul numai pentru el. Nu-i pasă cine ajunge la sapă de lemn. Când şi-a dat seama că nu renunț la magazinul meu, a trimis doi băieți să mă caute. M-au bătut şi au vandalizat magazinul.

— Trebuie să fi fost foarte tari, am zis.

Era greu de crezut că ar fi putut oricine să-l bată pe Tray Dawson.

— Ai sunat la poliție?

— Nu. Polițiştii din Bon Temps nu se dau oricum în vânt după mine. Dar m-am aliat cu Alcide.

Detectivul Cal Myers, evident, nu se codea să-i facă munca murdară a lui Furnan. Myers fusese cel care colaborase cu Furnan atunci când a trişat la concursul pentru liderul haitei.

Dar am fost şocată că mersese atât de departe până la a o omorî pe Maria-Star, al cărei singur păcat era acela de a fi iubita lui Alcide. Văzusem totul cu ochii noştri.

— Care-i treaba cu tine şi cu poliția din Bon Temps? am întrebat, că tot vorbeam despre apărătorii legii.

Râse.

— Am fost polițist. Ştiai asta?

— Nu, am spus, sincer surprinsă. Glumeşti?

— Pe bune, zise. Eram polițist în New Orleans. Dar nu-mi plăcea politica, iar căpitanul meu era un adevărat ticălos, dacă-mi dai voie.

Am încuviințat cu seriozitate. Trecuse multă vreme de când cineva se scuzase pentru că folosea un limbaj mai puțin elegant în preajma mea.

— Deci, s-a întâmplat ceva.

— Da, în cele din urmă lucrurile au ajuns la limită. Căpitanul m-a acuzat că am luat nişte bani pe care nenorocitul ăla îi lăsase pe masă când l-am arestat la el acasă. Tray clătină capul cu dezgust. A trebuit să-mi dau demisia atunci. Îmi plăcea slujba.

— Ce-ți plăcea la ea?

— Nu erau două zile la fel. Da, sigur, ne urcam în maşini şi patrulam. Asta era la fel. Dar, de fiecare dată când ieşeam, se întâmpla ceva diferit.

Am fost de acord cu el. Puteam înțelege asta. Fiecare zi la bar era puțin diferită, deşi poate nu la fel de diferită pe cât fuseseră zilele lui Tray în maşina de patrulă.

Am mers în tăcere o perioadă. Îmi puteam da seama că Tray se gândeşte la ciudățenia faptului că Alcide îl învinge pe Furnan în lupta pentru supremație. Se gândea că Alcide era un tip norocos că se întâlnise cu Maria-Star şi cu mine, şi cu atât mai norocos pentru că ticăloasa de Debbie Pelt dispăruse. Bine c-a scăpat de ea, se gândi Tray.

— Acum, trebuie să te întreb ceva, zise Tray.

— De acord.

— Ai ceva de-a face cu dispariția lui Debbie? Am tras adânc aer în piept.

— Da. Autoapărare.

— Bravo ție. Cineva trebuia să o facă.

Am rămas din nou tăcuți pentru cel puțin zece minute. Nu e cazul să reînvii nişte amintiri, dar Alcide se despărțise de Debbie Pelt înainte să-l cunosc eu. Apoi, am ieşit împreună o perioadă. Debbie a decis că eu reprezint duşmanul şi a încercat să mă omoare. Eu am fost mai rapidă. Mă împăcasem cu gândul, atât cât se poate. Oricum, Alcide nu m-a mai privit niciodată cu aceiaşi ochi şi cine l-ar fi putut învinovăți? O găsise pe Maria-Star şi ăsta era un lucru bun. Fusese un lucru bun.

Am simțit lacrimi în ochi şi am privit pe fereastră. Am depăşit pista de curse şi intersecția spre mallul Pierre Bossier şi am mai trecut de câteva ieşiri înainte ca Tray să se înscrie pe rampa de ieşire.

Am cotit o perioadă printr-o periferie modestă, Tray privind atât de des în oglinda retrovizoare încât până şi eu mi-am dat seama că verifica dacă nu ne urmăreşte cineva. Tray intră brusc pe o alee şi trase în spatele unei case ceva mai mari, care era modest placată cu alb. Am parcat sub o verandă, în spate, alături de altă camionetă. Mai era un mic Nissan parcat într-o parte. Erau şi vreo două motociclete, iar Tray le aruncă o privire în care se vedea interesul profesional.

— A cui e casa? am ezitat puțin să mai pun întrebări, dar, în fond, voiam să ştiu unde mă aflu.

— A Amandei, răspunse.

Mă aşteptă să trec înaintea lui, iar eu am urcat cele trei trepte care duceau la uşa din spate şi am sunat la sonerie.

— Cine e? întrebă o voce înfundată.

— Sookie şi Dawson, am răspuns.

Uşa se deschise cu grijă, iar intrarea rămase blocată de Amanda, astfel încât să nu putem vedea dincolo de ea. Nu ştiu prea multe despre arme, dar ea avea în mână un revolver mare, cu care țintea cu hotărâre spre pieptul meu. Asta era a doua oară în două zile când aveam o armă îndreptată spre mine. Brusc, am simțit că mă ia cu frig şi amețesc.

— Bine, zise Amanda, după ce se uită aspru la noi.

Alcide stătea în spatele uşii cu puşca pregătită. Ieşi la vedere când noi intrarăm, iar când şi simțurile sale ne verificară, se

calmă. Puse puşca pe dulapul de bucătărie şi se aşeză la masă.
— Îmi pare rău pentru Maria-Star, Alcide, am spus, străduindu-mă să rostesc cuvintele printre buzele rigide.
Să ai o armă îndreptată spre tine este înspăimântător, mai ales dacă se întâmplă atât de aproape.
— Încă nu am priceput, zise cu o voce lipsită de orice intonație.
Trebuia să înțeleg că voia să spună că nu simțise încă impactul morții ei.
— Ne gândeam să ne mutăm împreună. I-ar fi salvat viața.
Nu avea nici un rost să ne gândim la ceea ce ar fi putut să fie. Asta era doar o altă modalitate de a te tortura singur. Ceea ce se întâmplase era şi aşa destul de rău.
— Ştim cine a făcut-o, zise Dawson, şi un curent electric trecu prin cameră. Erau mai mulți vârcolaci în casă – îi puteam simți acum – şi cu toții deveniseră atenți la cuvintele lui Tray Dawson.
— Ce? Cum?
Fără ca eu să percep vreo mişcare, Alcide sări imediat în picioare.
— Şi-a adus prietenele vrăjitoare să facă o reconstrucție, zise Tray făcând un semn cu capul în direcția mea. Am asistat şi eu. Erau doi tipi. Unul pe care nu l-am văzut niciodată, deci Furnan a adus şi câțiva lupi de afară. Cel de-al doilea era Cal Myers.
Mâinile mari ale lui Alcide erau încleştate. Nu părea să ştie ce să înceapă să spună. Avea prea multe reacții.
— Furnan a angajat ajutoare, zise în cele din urmă Alcide, agățându-se de o idee. Aşadar, avem dreptul să ucidem ce ne iese în cale. O să-l prindem pe unul dintre ticăloşi şi o să-l facem să vorbească. Nu putem aduce un ostatic aici; am putea fi văzuți - Tray, unde?
— Părul Câinelui, răspunse acesta.
Amanda nu se prea dădea în vânt după idee. Era proprietara acelui bar şi folosirea lui ca loc de execuție sau tortură nu i se părea atrăgătoare. Deschise gura să protesteze. Alcide se întoarse cu fața la ea şi mârâi; fața schimonosită parcă nu-i

mai aparținea lui Alcide. Ea se retrase câțiva paşi şi acceptă.

Alcide ridică vocea şi mai mult pentru următorul anunț:

— Cal Myers poate fi omorât de cine-l vede.

— Dar este un membru al haitei, iar membrii au dreptul la proces, zise Amanda, apoi se ghemui, anticipând în mod corect urletul de furie al lui Alcide.

— Nu m-ați întrebat nimic despre bărbatul care a încercat să mă ucidă, am intervenit eu.

Voiam să dezamorsez situația, dacă era posibil.

Oricât de furios ar fi fost, Alcide era prea civilizat ca să-mi amintească faptul că, spre deosebire de Maria-Star, eu trăiam, sau că o iubise pe Maria-Star mult mai mult decât îi păsase vreodată de mine. Ambele gânduri îi trecură însă prin minte.

— Era un vârcolac, am continuat. Avea cam un metru optzeci, în jur de douăzeci de ani. Proaspăt ras. Păr castaniu şi ochi albaştri, şi un semn mare din naştere pe gât.

— Oh, zise Amanda. Pare a fi… cum îl cheamă, noul mecanic de la garajul lui Furnan. Angajat săptămâna trecută. Lucky Owens. Ha! Cu cine erai?

— Cu Eric Northman, am zis.

Urmă o tăcere lungă, nu chiar prietenoasă. Vârcolacii şi vampirii sunt rivali naturali, dacă nu chiar inamici declarați.

— Aşadar, tipul e mort? întrebă cu simț practic Tray, iar eu am încuviințat.

— Unde te-a găsit? întrebă Alcide, cu o voce care era mai rațională.

— Asta este o întrebare interesantă, am zis. Eram pe autostradă, veneam dinspre Shreveport cu Eric. Fuseserăm acolo la un restaurant.

— Şi cine ştia unde te aflai şi cu cine? întrebă Amanda, în timp ce Alcide se încrunta la podea, adâncit în gânduri.

— Sau că te vei întoarce pe autostrada interstatală noaptea trecută.

Tray chiar creştea în ochii mei; era mereu la subiect, cu idei practice şi pertinente.

— I-am spus colegei mele de apartament că ies la cină, nu şi unde, am spus. Ne-am întâlnit cu cineva acolo, dar îl putem exclude. Eric ştia, pentru că făcea pe şoferul. Dar îi cunosc pe

Eric şi pe celălalt bărbat şi nu ar fi dat informaţii nimănui.
— Cum poţi fi atât de sigură? întrebă Tray.
— Eric a fost împuşcat în timp ce mă apăra, am zis. Iar persoana pe care m-a dus s-o întâlnesc e o rudă.
Amanda şi Tray nu şi-au dat seama cât de mică era familia mea, aşa că nu au realizat cât de importantă era această afirmaţie. Dar Alcide, care ştia mai multe despre mine, îmi aruncă o privire.
— Inventezi, zise.
— Nu, nu fac aşa ceva.
M-am uitat şi eu la el. Ştiam că era o zi îngrozitoare pentru Alcide, dar nu eram obligată să-i povestesc viaţa mea. Dar brusc, mi-a venit o idee:
— Ştiţi, chelnerul... el era vârcolac. Asta explica multe.
— Cum se numeşte restaurantul?
— Les Deux Poissons.
Accentul meu nu era bun, dar vârcolacii dădură din cap în semn că au înţeles.
— Kendall lucrează acolo, zise Alcide. Kendall Kent. Cu un păr lung şi roşcat?
Am încuviinţat, iar el păru trist.
— Am crezut că va veni de partea noastră. Am băut o bere împreună de vreo două ori.
— Ăsta e băiatul mai mare al lui Jack Kent. Tot ce avea de făcut era să dea un telefon, zise Amanda. Poate nu a ştiut...
— Nu e o scuză, zise Tray.
Vocea sa gravă reverberă în micuţa bucătărie.
— Kendall probabil ştia cine e Sookie de la întrecerea pentru liderul haitei. Ea e un prieten al haitei. În loc să-i spună lui Alcide că ea se afla pe teritoriul nostru şi trebuia apărată, el l-a sunat pe Fuman şi l-a anunţat unde e Sookie, poate chiar comunicându-i când a plecat spre casă. A fost uşor pentru Lucky să stea şi să aştepte.
Voiam să protestez că nu există nici o certitudine că aşa ar fi stat lucrurile, dar, când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că era posibil ca totul să se fi întâmplat exact aşa sau pe-aproape. Ca să fiu sigură că-mi aminteam corect, am sunat-o pe Amelia şi am întrebat-o dacă spusese cuiva unde

eram, în cazul că sunase cineva noaptea trecută.

— Nu, zise. A sunat Octavia, care nu te cunoştea. Am primit un telefon de la un tip vârcolac-panteră pe care l-am întâlnit la nunta fratelui tău. Crede-mă, nu te-a pomenit nimeni în discuție. Alcide a sunat foarte supărat. Tanya. Nu i-am spus nimic.

— Mulțumesc, colega, am zis. Începi să-ți revii?

— Da, mă simt mai bine, iar Octavia a plecat înapoi la familia la care stă în Monroe.

— Bine, ne vedem când mă întorc.

— Reuşeşti să ajungi la timp pentru muncă?

— Da, *trebuie* să ajung la muncă.

Din moment ce am petrecut săptămâna aia în Rhodes, trebuie să fiu atentă şi să mă țin de program o bucată de vreme, sau îmi vor sări toate chelnerițele în cap că Sam îmi dă toate liberele.

Am închis.

— Nu a spus nimănui, am zis.

— Aşadar, tu şi Eric ați avut o cină relaxantă la un restaurant scump alături de un alt bărbat.

L-am privit cu neîncredere. Era mult pe lângă subiect. M-am concentrat. Nu căutasem niciodată ceva într-aşa o agitație. Alcide simțea durere pentru pierderea Mariei-Star, vinovăție că nu o apărase, furie că fusesem atrasă în conflict, şi, mai presus de toate, nerăbdare să spargă nişte capete. Şi, cireaşă de pe tort, Alcide – total irațional – ura faptul că ieşisem cu Eric.

Am încercat să-mi țin gura din respect pentru pierderea pe care o suferise. Nu eram nici eu străină de emoții amestecate. Dar am descoperit că, brusc şi iremediabil, eram sătulă de el.

— Bine, am zis. Poartă-ți singur bătăliile. Am venit atunci când mi-ai cerut, în ambele cazuri, atât la lupta pentru postul de lider al haitei, cât şi astăzi, pe nervii şi timpul meu. Să te ia naiba, Alcide. Poate Fuman e vârcolacul cel mai bun.

M-am răsucit pe călcâie şi am zărit privirea pe care Tray Dawson i-o arunca lui Alcide în timp ce eu ieşeam din bucătărie, pornind pe scări în jos şi apoi la maşină. Dacă mi-ar fi ieşit în cale un tomberon, i-aş fi tras un picior zdravăn.

— Te duc acasă, zise Tray apărând lângă mine, iar eu am mers spre lateralul camionetei, fericită că îmi oferea mijlocul să plec.

Când am ieşit ca din puşcă, nu m-am gândit la ce se va întâmpla în continuare. O ieşire bună e compromisă dacă trebuie să te întorci şi să cauţi o firmă de taxiuri în cartea de telefon.

Credeam că Alcide mă detesta cu adevărat după dezastrul cu Debbie. Se pare că nu mă detesta cu totul.

— Oarecum ironic, nu-i aşa? am zis după un moment de tăcere. Aproape am fost împuşcată azi-noapte pentru că Patrick Furnan crede că asta l-ar supăra pe Alcide. Până acum zece minute, aş fi jurat că nu e adevărat.

Tray arăta ca şi cum mai degrabă ar fi tocat ceapă decât să suporte conversaţia asta. După o altă pauză, zise:

— Alcide se poartă ca un dobitoc, dar are multe pe cap.

— Înţeleg asta, am spus şi mi-am ţinut gura înainte să mai scot vreun cuvânt.

După cum s-a dovedit, am ajuns *la timp* ca să merg la lucru în seara aceea. Eram atât de supărată când mă schimbam de haine, încât aproape mi-am sfâşiat pantalonii negri când am tras de ei prea tare. Mi-am pieptănat părul cu un elan atât de inutil că începuse să pârâie.

— Bărbaţii sunt nişte nemernici de neînţeles.

— Mie-mi spui? Când îl căutam pe Bob astăzi, am găsit în pădure o pisică şi nişte pui. Şi ce crezi? Toţi erau alb cu negru.

Chiar nu aveam nici o idee despre ce ar trebui să comentez.

— Aşa că la naiba cu promisiunea pe care i-am făcut-o, nu-i aşa? O să mă distrez. El poate face sex, pot şi eu face sex. Şi dacă mai vomită pe cuvertura mea, îl alerg cu mătura.

Încercam să nu mă uit direct la Amelia.

— Nu te condamn, am spus încercând să-mi păstrez o voce calmă.

Era minunat să fiu în pragul unui râs isteric în loc să vreau să crap capul cuiva. Mi-am luat geanta, mi-am verificat coada în oglindă în baia de pe hol şi am ieşit pe uşa din spate ca să merg la Merlotte's.

M-am simţit obosită chiar înainte să intru pe uşa angajaţilor,

nu era un mod prea bun de a-mi începe schimbul.

Nu l-am văzut pe Sam când mi-am îndesat geanta în sertarul biroului pe care-l foloseam toți. Când am ieşit de pe holul care ducea la cele două toalete, la biroul lui Sam, la depozit şi la bucătărie (deşi uşa de la bucătărie era, în majoritatea timpului, încuiată pe dinăuntru), l-am găsit pe Sam în spatele barului. I-am făcut un semn cu mâna în timp ce îmi legam şorțul alb. Mi-am strecurat carnețelul şi un creion în buzunar, am privit în jur să o zăresc pe Ariene, pe care urma să o înlocuiesc, şi am scanat mesele din secțiunea mea.

Îmi sări inima din piept. Nu avea să fie o seară liniştită pentru mine. Câțiva nemernici îmbrăcați în tricouri cu Frăția Soarelui stăteau la una dintre mese.

Frăția era o organizație radicală care credea: a. că vampirii erau păcătoşi prin însăşi natura lor, aproape demoni; b. că trebuiau executați. „Predicatorii" din Frăție nu ar declara aşa ceva public, dar Frăția milita în favoarea eradicării totale a ne-viilor. Am auzit că exista chiar şi un mic abecedar despre cum se putea face asta. După atentatul din Rhodes, deveniseră mult mai îndrăzneți în acțiunile lor.

Grupul FS creştea pe măsură ce americanii se luptau să accepte ceva ce nu puteau înțelege – şi pe măsură ce sute de vampiri veneau în țara care le oferise cea mai bună primire dintre toate națiunile de pe pământ. Din moment ce câteva țări catolice şi musulmane adoptaseră politica uciderii vampirilor întâlniți în cale, Statele Unite acceptaseră vampirii ca refugiați politic sau religios, iar reacția la această politică era violentă. Văzusem de curând pe o maşină un abțibild pe care scria: „Mai bine-mi tai gâtul decât să recunosc că vampirii sunt vii."

FS mi se părea intolerantă şi ignorantă, şi-i dispreţuiam pe cei care se înrolau în rândurile sale. Dar eram obişnuită să-mi țin gura în legătură cu acest subiect atunci când mă aflam la bar, în acelaşi fel în care eram obişnuită să evit discuțiile despre avort sau legea armelor sau despre homosexualii din armată.

Bineînțeles, tipii din FS erau, probabil, prietenii lui Ariene. Prietena mea slabă de minte căzuse cu totul în brațele pseudoreligiei pe care FS o propovăduia.

Ariene mă informă scurt asupra meselor în timp ce se îndrepta spre ieşirea din spate, cu o expresie aspră pe faţă. În timp ce o urmăream plecând, m-am întrebat ce-i făceau copiii. Obişnuiam să fac pe bona pentru ei.

Probabil că acum mă urau dacă ascultau ce le spunea mama lor.

M-am scuturat de melancolie, pentru că Sam nu mă plătea să fiu prost dispusă. Am făcut turul clienţilor, am mai adus băuturi, m-am asigurat că toată lumea are suficientă mâncare, am dus o furculiţă curată unei femei care o scăpase pe jos pe a ei, am mai dus şerveţele la masa unde Catfish Hennessy mânca bucăţele de pui, şi am schimbat câteva vorbe amuzante cu tipii care stăteau la bar. I-am tratat pe cei de la masa FS exact la fel cum îi tratasem pe toţi ceilalţi, iar ei nu părură să-mi acorde vreo atenţie specială, ceea ce era bine. Mă aşteptam să plece fără să facă necazuri. Asta până când intră Pam.

Pam e albă ca o coală de hârtie şi arată exact ca Alice în Ţara Minunilor, dacă ar ti crescut şi ar fi devenit vampir. De fapt, în această seară, Pam avea chiar şi o panglică albastră care-i ţinea părul drept şi purta o rochie în locul ţinutei obişnuite cu pantaloni. Era adorabilă – chiar dacă arăta ca un actor-vampir dintr-un episod din *Leave It to Beaver*[10]. Rochia avea mâneci bufante cu dantelă albă, iar gulerul avea şi el dantelă albă. Năsturaşii din partea din faţă a rochiei erau albi, ca să se asorteze cu bulinele micuţe de pe fustă. Nu purta ciorapi de mătase, căci orice nuanţă ar fi cumpărat, ar fi arătat ciudat din moment ce toată pielea îi era atât de palidă.

— Bună, Pam, am spus în timp ce ea se îndrepta spre mine.

— Sookie, zise ea cu căldură, şi îmi dădu un sărut pe obraz, la fel de uşor ca un fulg de zăpadă.

Buzele erau reci în comparaţie cu obrazul meu.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

---

10 *Leave It to Beaver* - serial din anii '50, '60, familia Cleaver, protagonista serialului, fiind considerată idealizarea familiei de clasă medie, trăind în suburbii, tipică celei de-a doua jumătăţi a secolului XX.

De obicei, seara, Pam lucra la Fangtasia.
— Am o întâlnire, zise. Crezi că arăt bine? mă întrebă, făcând o piruetă.
— Oh, sigur, am zis. Tu întotdeauna arăți bine, Pam.
Ăsta era adevărul. Deşi alegerile vestimentare ale lui Pam erau deseori ultraconservatoare şi bizar de învechite, asta nu însemna că nu i se potriveau. Avea un farmec dulce-dar-mortal.
— Cine-i norocosul?
Căpătă o expresie răutăcioasă, aşa cum numai un vampir de peste două sute de ani poate arăta.
— Cine a zis că e vorba de un el? întrebă.
— Oh, corect. Am aruncat o privire înjur. Cine e norocoasa persoană?
Chiar atunci intră colega mea de apartament. Amelia purta o minunată pereche de pantaloni negri şi pantofi cu toc, cu un pulover alb-murdar şi cercei cu chihlimbar şi baga. Şi ea părea conservatoare, dar într-un fel mult mai modern. Amelia se îndreptă spre noi, îi zâmbi lui Pam şi zise:
— Ai comandat deja de băut?
Pam zâmbi într-un fel în care n-o mai văzusem până acum. Modest.
— Nu, te-am aşteptat pe tine.
Se aşezară la bar şi Sam le servi. Curând stăteau de vorbă, iar când li se terminară băuturile, se ridicară să plece.
Când trecură pe lângă mine în drum spre ieşire, Amelia zise:
— Ne vedem când ne-ntâlnim – felul ei de-a spune că s-ar putea să nu vină acasă în seara asta.
— Bine, distracție plăcută, i-am urat.
Plecarea lor era urmărită de mai multe perechi de ochi bărbăteşti. Dacă, la fel ca lentilele de la ochelari, corneele s-ar putea aburi, atunci tot bărbații din bar ar vedea în ceață.
Am făcut din nou turul meselor, aducând bere la una, lăsând o notă de plată la alta, până când am ajuns la masa cu cei doi tipi care purtau tricourile FS. Încă se mai uitau spre uşă, ca şi cum se aşteptau ca Pam să sară din nou înăuntru şi să strige: „Bau!"
— Chiar am văzut ce cred că am văzut? întrebă unul dintre

bărbați.
Avea în jur de treizeci de ani, proaspăt bărbierit, cu părul castaniu, un tip obişnuit. Celălalt era genul pe care l-aş fi privit cu reținere dacă ne-am fi aflat singuri într-un lift. Era slab, avea o barbă pe linia maxilarului, era împodobit cu câteva tatuaje care mie îmi păreau făcute acasă – tatuaje de închisoare – şi purta un cuțit legat la gleznă, ceea ce nu fusese prea greu de descoperit odată ce citisem în mintea lui că era înarmat.
— Ce crezi că tocmai ai văzut? am întrebat dulce. Păr Castaniu se gândi că eram cam prostuță. Dar ăsta era un bun camuflaj şi însemna că Ariene nu se coborâse într-atât, încât să spună tuturor totul despre micile mele ciudățenii.
Nimeni din Bon Temps (dacă îi întrebai duminica la prânz, la ieşirea din biserică) nu ar fi recunoscut că telepatia e posibilă. Dacă îi întrebai însă sâmbătă noapte, după ce ieşeau de la Merlotte's, ar fi zis că o fi ceva adevărat şi în treaba asta.
— Cred că am văzut o femeie-vampir intrând aici, ca şi cum ar fi avut dreptul. Şi mai cred că am văzut o femeie veselă plecând împreună cu ea. Jur pe Sfânta Cruce, nu-mi cred ochilor.
Se uită la mine ca şi cum ar fi fost sigur că-i împărtăşeam indignarea. Tatuaj de pârnăiaş încuviință hotărât.
— Scuzați-mă, ați văzut două femei ieşind împreună din bar şi asta vă deranjează? Nu înțeleg de ce vă supără.
Bineînțeles că pricepeam, dar uneori trebuie să te prefaci.
— Sookie! mă strigă Sam.
— Domnilor, pot să vă mai ofer ceva? am întrebat, din moment ce Sam încerca fără îndoială să mă facă să-mi revin.
Acum, amândoi se uitau ciudat la mine, pentru că intuiseră corect că nu eram tocmai un suporter al programului lor.
— Cred că suntem gata de plecare, zise Tatuaj de Pârnăiaş, sperând că voi fi pedepsită pentru că alungam clienții care plătesc. Ne poţi da nota?
Aveam nota lor pregătită şi am pus-o pe masă, între ei. Amândoi se uitară la ea, trântiră o hârtie de zece peste şi se ridicară de pe scaune.
— Mă întorc imediat cu restul, am spus.

— Nu e nevoie, zise Păr Castaniu, deşi tonul îi era acru şi nu părea încântat de serviciile mele.

— Ticăloşilor, am bombănit, şi m-am dus la casa de la bar.

Sam zise:

— Sookie, trebuie să te abţii.

Am fost atât de surprinsă, încât m-am holbat la Sam. Eram amândoi în spatele barului, iar Sam amesteca o vodcă collins[11]. Sam continuă în şoaptă, păstrându-şi privirea aţintită asupra mâinilor:

— Trebuie să-i serveşti ca pe toţi ceilalţi.

Nu se întâmpla prea des ca Sam să mă trateze ca pe un angajat oarecare şi nu ca pe un asociat de încredere. M-a durut; cu atât mai mult, cu cât mi-am dat seama că avea dreptate. Deşi fusesem în aparenţă politicoasă, le-aş fi (şi aşa ar fi trebuit) înghiţit ultimele remarci fără nici un comentariu, dacă nu ar fi avut tricourile cu FS. Merlotte's nu era afacerea mea. Era a lui Sam. Dacă clienţii nu se mai întorceau, ar fi suferit consecinţele. În cele din urmă, dacă ar fi trebuit să concedieze chelneriţele, aş fi plecat şi eu.

— Îmi pare rău, am zis, deşi nu-mi era uşor să o spun.

I-am zâmbit lui Sam şi m-am dus să fac un tur inutil al meselor, unul care probabil că trecuse linia dintre atentă şi enervantă. Dar, dacă m-aş fi dus la toaleta angajaţilor sau la cea pentru clientela feminină, aş fi sfârşit plângând, pentru că mă durea că fusesem admonestată şi mă durea că greşisem; dar cel mai tare mă durea că fusesem pusă la locul meu.

Când am închis în acea seară, am plecat cât de repede şi cât de discret am putut. Ştiam că trebuie să depăşesc faptul că fusesem rănită, dar preferam să mă vindec acasă la mine. Nu voiam să discut cu Sam, sau cu oricine altcineva, dacă tot veni vorba. Holly se uita la mine cu mult prea multă curiozitate.

Aşa că am ţâşnit afară spre parcare cu geanta şi cu şorţul încă pe mine. Tray stătea sprijinit de maşina mea. Am tresărit înainte să mă pot abţine.

— Te-ai speriat? mă întrebă.

---

11 Cocktail din vodcă, suc de lămâie, zahăr pudră şi apă minerală carbogazoasă.

— Nu, m-am supărat, am răspuns. Ce faci aici?
— Te conduc acasă, zise. E Amelia acolo?
— Nu, a plecat la o întâlnire.
— Atunci, categoric, verific casa, spuse uriaşul şi se urcă în camioneta sa, ca să mă urmeze către Hummingbird Road.
Nu găseam nici un motiv pentru care să-l refuz. De fapt, mă făcea să mă simt bine faptul că aveam pe cineva cu mine, cineva în care aveam destulă încredere.
Casa mea era cum o lăsasem, sau, mai degrabă, cum o lăsase Amelia. Luminile de siguranță de afară se aprinseră automat, iar ea lăsase aprinse lumina de deasupra chiuvetei din bucătărie şi pe cea de pe veranda din spate. Cu cheile în mână, am pornit către uşa bucătăriei.
Mâna uriaşă a lui Tray mă apucă de braț când am început să apăs pe clanță.
— Nu e nimeni aici, am spus, verificând în felul meu. Şi e păzită de vraja Ameliei.
— Stai aici cât arunc o privire, zise blând.
Am fost de acord şi l-am lăsat să intre. După câteva secunde de pauză, deschise uşa ca să-mi spună că pot intra în bucătărie. Eram gata să-l urmez prin casă pentru restul căutării, dar el spuse:
— Aş vrea un pahar de cola, dacă ai.
Mă contracarase perfect în încercarea mea de a-l urmări, făcând apel la ospitalitatea mea. Bunica mea m-ar fi ars cu pliciul de muşte dacă nu-i ofeream lui Tray o cola imediat.
Până când se întoarse el în bucătărie şi declară casa liberă de intruşi, cola rece era într-un pahar pe masă, iar alături un sendviş cu carne tocată. Şi un şervet împăturit.
Fără nici un cuvânt, Tray se aşeză, îşi puse şervetul în poală şi mancă sendvişul şi îşi bău cola. M-am aşezat în fața lui, cu un pahar în față.
— Am auzit că tipul tău a dispărut, zise Tray în timp ce-şi tampona buzele cu şervetul.
Am recunoscut.
— Ce crezi că i s-a întâmplat? I-am explicat circumstanțele.
— Aşa că nu mai am nici o veste de la el de atunci, am încheiat.

Povestea asta suna aproape ca automată, ca şi cum aş fi înregistrat-o.

— Asta e rău, spuse.

Cumva, această discuție liniştită, lipsită de dramatism, despre un subiect sensibil mă făcu să mă simt mai bine. După un minut de tăcere îngândurată, Tray zise:

— Sper să-l găseşti curând.

— Mulțumesc. Sunt foarte îngrijorată de cum îi merge.

Asta era puțin spus.

— Păi, mai bine plec şi eu, spuse. Dacă te sperii la noapte, sună-mă. Pot să ajung aici în zece minute. Nu e bine să fii singură aici, cu tot războiul ăsta care începe.

Am avut în gând o imagine a unor tancuri coborând pe aleea mea.

— Cât de rău crezi că poate fi? am întrebat.

— Tatăl meu mi-a spus că în războiul trecut, care a fost când tatăl lui era mic, haita din Shreveport s-a luptat cu cea din Monroe. Haita din Shreveport avea pe atunci vreo patruzeci de membri, luând în calcul şi jumătățile.

Jumătățile era termenul uzual pentru vârcolacii care deveneau lupi pentru că fuseseră muşcați. Se puteau transforma într-un fel de om-lup, neatingând niciodată forma perfectă de lup pe care vârcolacii înnăscuți o credeau superioară.

— Dar haita din Monroe avea şi o mână de puşti de colegiu în ea, aşa că ajungea şi ea la patruzeci, patruzeci şi cinci. La sfârşitul luptei, amândouă haitele erau reduse la jumătate.

M-am gândit la vârcolacii pe care-i cunoşteam.

— Sper că se va opri acum, am spus.

— N-o să se întâmple asta, zise Tray, practic. Au simțit gustul sângelui, iar uciderea prietenei lui Alcide în loc să-l atace pe Alcide a fost un mod laş de a începe lupta. La fel şi să încerce să pună mâna pe tine; asta doar a înrăutățit lucrurile. Nu ai nici o picătură de sânge de vârcolac. Eşti prietena haitei. Asta ar trebui să te facă de neatins, nu o țintă. Iar în după-amiaza asta, Alcide a găsit-o moartă pe Christine Larrabee.

Am fost din nou şocată. Christine Larrabee era – fusese –

văduva unuia dintre foştii lideri ai haitei. Avea o poziție privilegiată în comunitatea vârcolacilor, şi-l acceptase cu destulă reticență pe Jackson Herveaux pe post de lider al haitei. Acum îşi primise răsplata cu întârziere.

— Nu vânează nici un bărbat? am reuşit în cele din urmă să întreb.

Pe fața lui Tray se citea dispretul.

— Noo, zise vârcolacul. Singurul fel în care înțeleg eu treaba asta este că Furnan vrea să-l scoată pe Alcide din sărite. Vrea ca toată lumea să fie pe muchie de cuțit în timp ce el stă relaxat şi fără grijă. Aproape că a ajuns unde a vrut. Între durere şi insultă, Alcide o să țâşnească exact ca din puşcă. Ar fi bine să fie mai degrabă ca din puşca unui lunetist.

— Nu e strategia lui Furnan cu adevărat... neobişnuită?

— Ba da, zise Tray apăsat. Nu ştiu ce l-a apucat. Aparent, nu vrea să-l înfrunte pe Alcide într-o luptă personală. Nu vrea doar să-l învingă pe Alcide. Intenționează să-l omoare pe Alcide şi pe toți oamenii acestuia, din câte îmi dau eu seama. Câțiva dintre vârcolaci, cei cu copii mici, deja s-au repliat către el. Sunt prea speriați de ce le-ar putea face copiilor după atacurile asupra femeilor.

Vârcolacul se ridică.

— Mulțumesc pentru mâncare. Trebuie să mă duc să-mi hrănesc câinii. Încuie bine în urma mea, m-ai auzit? Şi unde ți-e mobilul?

I l-am întins, şi, cu nişte mişcări extrem de delicate pentru nişte mâini atât de mari, Tray salvă numărul său de mobil în agenda mea. Apoi plecă, făcându-mi un semn relaxat de la revedere. Avea o casă mică şi îngrijită lângă atelierul de reparații şi eram cu adevărat uşurată să aflu că estimase călătoria sa de acolo până aici la doar zece minute. Am încuiat uşa în urma lui, apoi am verificat ferestrele de la bucătărie. Bineînțeles, Amelia lăsase una din ele deschisă la un moment dat, după-amiaza. După această descoperire, m-am simțit obligată să verific fiecare fereastră din casă, chiar şi pe cele de la etaj.

După ce am făcut asta şi m-am simțit pe cât de sigură se putea, am pornit televizorul şi m-am aşezat în fața lui, fără să

văd cu adevărat ceea ce se întâmpla pe ecran. Aveam o mulțime de lucruri la care să mă gândesc.

Cu luni în urmă, mersesem la concursul pentru liderul haitei, la cererea lui Alcide, ca să fiu atentă dacă nu se trişează. Am avut ghinion că prezența mea a fost observată, iar descoperirea mea că Furnan trişează a fost făcută publică. Mi-am dat seama că fusesem atrasă în această luptă, care nu era a mea. De fapt, dacă trag linie, faptul că-l cunoşteam pe Alcide nu-mi adusese decât necazuri.

Am fost aproape uşurată să simt cum se adună furia la această nedreptate, dar jumătatea mea mai bună mă îndemnă să o înăbuş în faşă. Nu era vina lui Alcide că Debbie Pelt fusese o jigodie ucigaşă, şi nu era vina lui Alcide că Patrick Furnan se hotărâse să trişeze în timpul întrecerii. La fel, Alcide nu era responsabil pentru setea de sânge a lui Furnan şi pentru modul ciudat de a-şi consolida haita. M-am întrebat dacă felul său de a se comporta aducea măcar pe departe cu stilul unui lup.

Mi-am imaginat că era doar stilul Patrick Furnan. Sună telefonul, iar eu am sărit în sus de un kilometru.

— Alo? am spus, supărată că nu puteam să-mi ascund sperietura care se reflecta în voce..

— M-a sunat vârcolacul Herveaux, zise Eric. Confirmă că este în război cu liderul haitei sale.

— Bine, am zis. Aveai nevoie de confirmare de la Alcide? Mesajul meu nu era suficient?

— M-am gândit la o alternativă a teoriei că ai fost atacată ca o lovitură împotriva lui Alcide. Sunt sigur că Niall trebuie să fi menționat că are inamici.

— Ce?

— M-am întrebat dacă unul dintre inamicii ăia nu a acționat foarte rapid. Dacă vârcolacii au spioni, la fel pot avea şi zânele.

Am cântărit asta:

— Aşa că, pentru că a vrut să se întâlnească cu mine, aproape că mi-a provocat moartea.

— Dar a avut înțelepciunea să-mi ceară să te escortez până şi de la Shreveport.

— Deci mi-a salvat viața, deşi mi-a pus-o în pericol.

Tăcere.
— De fapt, am spus păşind pe un teren emoțional mai sigur, mi-ai salvat viața şi îți sunt recunoscătoare.
Aproape că m-am aşteptat ca Eric să mă întrebe cât de recunoscătoare eram, să facă aluzie la sărut... dar cu toate astea nu spuse nimic.
Chiar când eram pe cale să debitez o prostie ca să rup tăcerea, vampirul zise:
— O să intervin în războiul vârcolacilor ca să-ți apăr interesele. Sau să te apăr pe tine.
Era rândul meu pentru un moment de tăcere.
— În ordine, am zis încet.
— Dacă apar necazuri, dacă încearcă să te implice şi mai mult, sună-mă imediat, îmi zise Eric. Cred că asasinul chiar a fost trimis de liderul haitei. Cu siguranță era un vârcolac.
— Unii dintre oamenii lui Alcide au recunoscut descrierea. Tipul, Lucky nu-ştiu-cum, tocmai fusese angajat de către Furnan ca mecanic.
— Ciudat că i-a încredințat o astfel de treabă cuiva pe care abia-l cunoştea.
— Dacă tipul a fost atât de ghinionist. Eric chiar pufni. Apoi zise:
— Nu o să mai vorbesc cu Niall despre asta. Bineînțeles, i-am spus ce s-a întâmplat.
Am avut un moment de durere ridicolă, pentru că Niall nu s-a grăbit să-mi fie alături sau să sune şi să mă întrebe dacă eram bine. Îl întâlnisem doar o dată şi acum nu se purta ca infirmiera mea.
— Bine, Eric, mulțumesc, am spus şi am închis în timp ce el îşi lua la revedere.
Ar fi trebuit să-l întreb din nou despre banii mei, dar eram prea lipsită de chef; pe lângă asta, nu era problema lui Eric.
Am fost agitată tot timpul cât m-am pregătit să mă bag în pat, dar nu se mai întâmplă nimic care să mă facă şi mai agitată. Mi-am amintit de aproape cincizeci de ori că Amelia protejase casa. Protecția avea să funcționeze indiferent dacă ea era sau nu acasă.
Aveam nişte încuietori bune la uşă.

Eram obosită.

În cele din urmă, am adormit, dar m-am trezit de mai multe ori, ascultând dacă nu apărea vreun asasin.

Capitolul 8

În dimineața următoare, m-am trezit cu ochii umflați. Eram amețită şi mă durea capul. Aveam ceva ce semăna cu o mahmureală emoțională. Ceva trebuia să se schimbe. Nu mai puteam petrece încă o noapte ca asta. M-am întrebat dacă ar fi trebuit să-l sun pe Alcide şi să văd dacă se pregătea de luptă. Poate mă primeau şi pe mine? Dar chiar şi numai ideea de a avea de-a face cu asta mă înfuria.

Nu am putut împiedica un gând să-mi treacă prin minte: *Dacă Quinn ar fi fost aici, aş fi putut sta în propria-mi casă fără frică.* Şi, pentru o clipă, nu am fost doar îngrijorată pentru prietenul meu rănit şi dispărut, am fost furioasă pe el.

Eram montată să fiu furioasă pe *cineva.* Simțeam prea multă emoție împrăştiată prin preajmă.

Ei bine, ăsta era începutul unei zile foarte speciale, nu-i aşa?

Nici urmă de Amelia. Presupun că şi-a petrecut noaptea cu Pam. Nu aveam nici o problemă dacă ele aveau o relație. Voiam pur şi simplu ca Amelia să fie prin preajmă pentru că mă simțeam singură şi speriată. Absența ei lăsa o pată albă în peisajul meu.

Măcar aerul era mai rece în dimineața asta. Se simțea clar că se apropia toamna, era chiar aici aşteptând să se ridice din pământ şi să-şi ceară drepturile asupra frunzelor şi ierbii şi florilor. Mi-am pus un pulover peste cămaşa de noapte şi am ieşit pe veranda din față să-mi beau prima cană de cafea. Am ascultat un timp păsările; nu erau la fel de gălăgioase ca primăvara, dar cântecele şi discuțiile lor mi-au dat de ştire că, în acea dimineață, în pădure nu se întâmpla nimic neobişnuit. Mi-am terminat cafeaua şi am încercat să-mi planific ziua, dar mă tot loveam de un blocaj mental. E greu să faci planuri dacă bănuieşti că e cineva care încearcă să te omoare. Dacă m-aş fi putut desprinde se problema posibilei mele morți iminente,

trebuia să dau cu aspiratorul jos, să bag nişte rufe la spălat şi să merg la bibliotecă. Dacă supravieţuiam acestor sarcini, trebuia să mă duc la muncă.

M-am întrebat unde era Quinn.

M-am întrebat când o să am din nou veşti de la străbunicul meu.

M-am întrebat dacă peste noapte au mai murit cumva vârcolaci.

M-am întrebat când avea să-mi sune telefonul.

Din moment ce nimic nu s-a întâmplat pe veranda mea, m-am târât înăuntru şi mi-am văzut de rutina matinală. Când m-am privit în oglindă, mi-a părut rău că am făcut-o. Nu arătam odihnită şi proaspătă. Arătam ca o persoană îngrijorată, care nu dormise deloc. Am aplicat nişte anticearcăn sub ochi şi am folosit mai mult fard de pleoape şi de obraz ca faţa mea să prindă puţină culoare. Apoi am decis că arăt ca un clown şi am şters cea mai mare parte a fardului. După ce l-am hrănit pe Bob şi l-am certat pentru pisoi, am verificat din nou toate încuietorile şi m-am urcat în maşină ca să mă duc la bibliotecă.

Biblioteca Districtului Renard, filiala din Bon Temps, nu e o clădire mare. Bibliotecara noastră a absolvit Louisiana Tech, în Rouston, şi este o tipă tare, care se apropie de patruzeci de ani, pe nume Barbara Beck. Soţul ei, Alcee, este detectiv în poliţia din Bon Temps, şi sper cu adevărat că Barbara nu ştie cu ce se ocupă. Alcee Beck este un om dur, care face lucruri bune… uneori. Face şi rele. Alcee a avut noroc când a convins-o pe Barbara să se mărite cu el, iar el ştie asta.

Barbara este singura angajată cu normă întreagă a filialei bibliotecii şi nu am fost surprinsă să o găsesc singură când am deschis uşa masivă. Aranja cărţile în rafturi. Barbara era îmbrăcată în ceea ce consideram a fi şic confortabil, asta însemnând că alegea tricotaje în culori strălucitoare şi pantofi asortaţi. Îi plăceau şi bijuteriile masive, îndrăzneţe.

— Buna dimineaţa, Sookie, zise, zâmbindu-mi.

— Barbara, am spus şi eu încercând să-i întorc zâmbetul.

Observă că nu sunt în apele mele, dar îşi păstră gândurile pentru ea. Nu chiar, bineînţeles, din moment ce am mica mea

problemă, dar nu spuse nimic cu voce tare. Am pus cărțile pe care le înapoiam pe biroul care trebuia şi am început să mă uit la rafturile cu noile apariții. Multe dintre ele erau variații pe tema „ajută-te singur". Ținând cont de cât de populare sunt aceste cărți şi de cât de des sunt împrumutate, toată lumea din Bon Temps ar fi trebuit să fie perfectă până acum.

Am luat două romane noi de dragoste, vreo două polițiste şi chiar şi o carte science-fiction, din care eu citesc rar. (Cred că m-am gândit că realitatea mea e mai nebună decât orice i-ar putea trece prin minte unui scriitor de science-fiction.) În timp ce mă uitam la supracoperta unei cărți scrise de un autor de care nu citisem nimic, am auzit o bufnitură în fundal şi am ştiut că a intrat cineva pe uşa din spate a bibliotecii. Nu am dat atenție; unele persoane foloseau în mod obişnuit uşa din spate.

Barbara scoase un sunet stins şi am ridicat privirea. Bărbatul din spatele ei era uriaş, cel puțin un metru nouăzeci şi şapte, şi subțire ca o lamă. Avea un cuțit uriaş, şi-l ținea la gâtul Barbarei. Pentru o clipă, am crezut că era un hoț şi m-am întrebat la ce s-o fi gândit când i-a venit ideea să jefuiască o bibliotecă. Pentru banii din taxa pe returnările întârziate?

— Să nu țipi, şuieră printre dinții lungi şi ascuțiți. Am înghețat. Barbara depăşise deja starea de frică.

Era mai mult decât terorizată. Dar mai puteam auzi încă o minte activă în clădire.

Altcineva venea foarte tăcut pe uşa din spate.

— Detectivul Beck te omoară dacă-i faci vreun rău soției sale, am rostit foarte tare.

Şi am adăugat, foarte sigură pe mine:

— Poți să-ți iei adio.

— Nu ştiu cine-i ăsta şi nici nu-mi pasă, ripostă bărbatul cel înalt.

— Mai bine ți-ar păsa, nenorocitule, zise Alcee Beck care ajunsese, tăcut, în spatele lui.

Puse arma la ceafa bărbatului.

— Acum, dă-i drumul soției mele şi aruncă imediat cuțitul.

Dar Dinți Ascuțiți nu era gata să facă asta. Se răsuci pe

călcâie, o împinse pe Barbara spre Alcee, şi fugi spre mine cu arma ridicată.

Am aruncat spre el un roman de Nora Roberts, cartonat, şi l-am nimerit exact în cap. Am întins piciorul. Orbit de impactul cu cartea, Dinți Ascuțiți se împiedică de piciorul meu, exact cum sperasem.

A căzut în propriul lui cuțit, ceea ce *nu* plănuisem.

Biblioteca se cufundă brusc în tăcere, mai auzindu-se doar respirația sacadată a Barbarei. Alcee Beck şi cu mine ne holbarăm la balta de sânge care se întindea sub bărbat.

— Aoleo! am zis.

— La naiba, zise Alcee Beck. Unde ai învățat să arunci aşa, Sookie Stackhouse?

— Softball, am răspuns, ceea ce era adevărul adevărat.

După cum vă puteți imagina, am întârziat la muncă în după-amiaza aceea. Eram chiar mai obosită decât fusesem inițial, dar mă gândeam că era posibil să supraviețuiesc zilei. Până acum, de două ori consecutiv soarta intervenise ca să prevină asasinarea mea. Bănuiam că Dinți Ascuțiți fusese trimis ca să mă ucidă şi ratase, exact cum a făcut-o şi falsul polițist de pe autostradă. Poate norocul meu nu avea să reziste şi a treia oară; dar exista o şansă să se întâmple şi asta. Care erau şansele ca un alt vampir să încaseze un glonț pentru mine, sau, accidental, Alcee Beck să treacă să lase prânzul soției sale care-l uitase acasă pe masa din bucătărie? Foarte mici, nu-i aşa? Dar le avusesem de fiecare dată.

Indiferent ce credea poliția în mod oficial (din moment ce nu-l cunoşteam pe tip, şi nimeni nu putea spune asta – şi o apucase pe Barbara, nu pe mine), Alcee Beck mă luase acum la ochi. Se pricepea de minune să interpreteze circumstanțele, şi văzuse că Dinți Ascuțiți era concentrat asupra mea. Barbara fusese doar un mod de a-mi atrage atenția. Alcee nu mă va ierta niciodată pentru asta, chiar dacă nu fusese vina mea. În plus, am aruncat acea carte cu suspect de multă forță şi îndemânare.

În locul lui probabil şi eu aş fi simțit la fel.

Aşa că acum eram la Merlotte's făcând toate mişcările la modul obosit, întrebându-mă unde să mă duc şi ce să fac, şi

de ce a înnebunit Patrick Furnan. Şi de unde apăruseră toţi aceşti străini? Nu-l ştiam pe vârcolacul care dărâmase uşa Mariei-Star. Eric fusese împuşcat de un tip care lucra la magazinul lui Patrick Furnan de doar câteva zile. Nu-l mai văzusem înainte pe Dinţi Ascuţiţi, şi era genul pe care nu-l uiţi uşor.

Întreaga situaţie nu avea nici un sens.

Brusc, mi-a venit o idee. L-am întrebat pe Sam dacă puteam da un telefon din moment ce toate mesele mele erau liniştite, iar el a acceptat, desigur. Îmi aruncase toată seara acele priviri scurte, priviri care însemnau că avea să mă încolţească şi să stea de vorbă cu mine în curând, dar acum aveam un moment de respiro. Aşa că m-am dus în biroul lui Sam, am căutat în cartea de telefon ca să aflu numărul lui Patrick Furnan, şi l-am sunat.

— Alo?

Am recunoscut vocea.

— Patrick Furnan? am întrebat doar ca să fiu sigură.:

— La telefon.

— De ce încerci să mă omori?

— Ce? Cine e?

— Oh, las-o baltă. Sunt Sookie Stackhouse. De ce faci asta?

Urmă o pauză lungă.

— Încerci să mă prinzi în capcană? întrebă.

— Cum? Crezi că înregistrez convorbirea? Vreau să ştiu de ce. Nu ţi-am făcut nimic. Nici măcar nu ies cu Alcide. Dar tu încerci să mă dai la o parte ca şi cum aş fi puternică. Ai ucis-o pe biata Maria-Star. Ai omorât-o pe Christine Larrabee. Ce înseamnă asta? Eu nu sunt importantă.

Patrick Furnan rosti rar:

— Chiar crezi că eu sunt cel care face asta? Să omor membrii de sex feminin ai haitei? Să încerc să te omor pe tine?

— Desigur.

— Nu sunt eu. Am citit despre Maria-Star. Christine Larrabee este moartă?

Păru aproape înspăimântat.

— Da, am zis, iar vocea mea era la fel de nesigură ca şi a lui. Iar cineva a încercat să mă omoare de două ori. Mi-e teamă că

vreo persoană nevinovată va fi prinsă la mijloc. Şi, bineînţeles, nu vreau să mor!

Furnan spuse:

— Soţia mea a dispărut ieri. Vocea îi era plină de durere şi teamă. Şi furie. Alcide a luat-o şi jigodia aia are să plătească.

— Alcide nu ar face aşa ceva, am ripostat. (Mă rog, eram destul de sigură că Alcide nu ar face aşa ceva.) Spui că *nu* ai ordonat atacurile împotriva Mariei-Star şi a Christinei? Şi nici a mea?

— Nu, de ce m-aş lua de femei? Nu vrem niciodată să omoram femele de vârcolac pursânge. Cu excepţia, poate, a Amandei, adăugă, lipsit de tact Furnan. Dacă aş vrea să omoram pe cineva, ar fi oricum bărbaţi.

— Cred că tu şi cu Alcide ar trebui să aveţi o discuţie. Nu el a luat-o pe soţia ta. El crede că ai înnebunit şi ataci femei.

Urmă o tăcere lungă. Furnan zise:

— Cred că ai dreptate referitor la discuţie, cu condiţia să nu fi inventat întreaga poveste ca să mă atragi într-un loc unde Alcide să mă poată omorî.

— Eu vreau doar să trăiesc şi să apuc săptămâna viitoare.

— O să fiu de acord să mă întâlnesc cu Alcide, dacă vei fi şi tu de faţă şi dacă juri să ne spui fiecăruia ce gândeşte celălalt. Eşti prietena haitei, a *întregii* haite. Ne poţi ajuta acum.

Patrick Furnan era atât de disperat să-şi găsească soţia, încât era dispus să creadă în mine.

M-am gândit la crimele care avuseseră deja loc. M-am gândit la ce se putea întâmpla în continuare, la pericolul în care se afla viaţa mea. M-am întrebat ce naiba se petrecea.

— O s-o fac, dacă tu şi Alcide veţi fi neînarmaţi, am zis. Dacă ceea ce bănuiesc este adevărat, atunci aveţi un inamic comun care încearcă să vă facă să vă omorâţi între voi.

— Dacă ticălosul cu păr negru o să fie de acord, încercăm, zise Furnan. Dacă Alcide a luat-o pe soţia mea, să nu-i fi clintit nici un fir de păr, şi mai bine să o aducă cu el, sau jur pe Dumnezeu că-l fac praf.

— Am înţeles. O să mă asigur că şi el a înţeles. Te contactăm noi, am promis şi am sperat din tot sufletul că spusesem adevărul.

Capitolul 9

Ura miezul aceleiaşi nopți, iar eu stăteam gata să ies în întâmpinarea pericolului. Şi totul se întâmpla doar din vina mea. Cu o serie rapidă de telefoane, Alcide şi Furnan au stabilit unde să se întâlnească. Mi-i imaginasem stând față în față la o masă, cu locotenenții în spatele lor, şi lămurind întreaga situație. Doamna Furnan avea să apară, iar cuplul va fi reunit. Toată lumea avea să fie mulțumită, sau măcar mai puțin ostilă. Fără ca eu să fiu prin preajmă.

Şi cu toate acestea, mă aflam la un centru de afaceri în Shreveport, acelaşi unde se ținuse şi întrecerea pentru liderul haitei. Măcar îl aveam pe Sam cu mine. Era întuneric şi rece, iar vântul îmi flutura pletele pe umeri. Mă mutam de pe un picior pe altul, nerăbdătoare să terminăm. Deşi nu era la fel de nervos ca mine, îmi dădeam seama că şi Sam simțea la fel.

Era vina mea că se afla aici. Când a devenit prea curios în legătură cu ceea ce se punea la cale între vârcolaci, a trebuit să-i spun. În fond, dacă venea cineva la Merlotte's şi încerca să mă împuşte, Sam merita măcar să ştie de ce are barul plin de găuri. M-am certat zdravăn cu el când mi-a spus că vine cu mine, dar iată-ne pe amândoi aici.

Poate mă mint singură. Poate voiam, pur şi simplu, un prieten alături de mine, cineva categoric de partea mea. Poate eram doar speriată. De fapt, nici un „poate".

Noaptea era rece şi amândoi purtam jachete impermeabile, cu glugă. Nu că am fi avut nevoie de glugă, dar, dacă se făcea mai frig, era posibil să ne bucurăm că le avem. Centrul de afaceri se întindea în jurul nostru într-o tăcere tristă. Ne aflam în zona docurilor de încărcare ale unei firme care primise încărcături uriaşe din ceva. Uşile mari din metal, care se acționau pe verticală, ridicându-se şi coborând, şi pe unde intraseră camioanele pentru a fi încărcate, arătau ca nişte ochi

mari şi strălucitori în bătaia lămpilor de siguranță rămase aprinse.

De fapt, erau o mulțime de ochi mari şi strălucitori prin preajmă în seara asta. Rechinii şi Rachetele[12] negociau. Vai, scuzați, vârcolacii Furnan şi vârcolacii Herveaux. Cele două facțiuni ale haitei puteau ajunge la o înțelegere, sau... nu. Şi chiar la mijloc se aflau Sam Teriantropul şi Sookie Telepata.

Când am simțit pulsația intensă, roşie, a creierelor vârcolacilor apropiindu-se atât de la nord, cât şi de la sud, m-am întors către Sam şi i-am spus din tot sufletul:

— Nu ar fi trebuit să te las să vii cu mine. Nu ar fi trebuit să deschid gura.

— Ți-ai făcut obiceiul să nu-mi spui multe lucruri, Sookie. Vreau să-mi povesteşti mereu ce ți se întâmplă. Mai ales dacă există vreun pericol.

Părul blond-roşcat al lui Sam îi flutură în jurul capului, în bătaia uşoarei brize care sufla printre clădiri. Am simțit că era mai puternic ca niciodată. Sam este un fel rar de teriantrop adevărat. Se poate transforma în orice animal vrea. Preferă forma unui câine pentru că acesta este familiar şi prietenos, iar oamenii nu-l împuşcă prea des. Am privit în ochii săi albaştri şi am zărit sălbăticia în ei.

— Sunt aici, zise ridicând nasul în vânt.

Apoi, cele două grupuri se aflau la trei metri de o parte şi de alta noastră, şi era momentul să ne concentrăm.

Am recunoscut fețele câtorva dintre lupii lui Furnan, care erau mai numeroşi. Cal Myers, detectivul, era printre ei. Furnan avea nevoie de ceva tupeu ca să-l aducă pe Cal cu el când îşi declara nevinovăția. Am recunoscut-o şi pe adolescenta pe care Furnan o luase ca parte a celebrării victoriei sale, după înfrângerea lui Jackson Herveaux. În seara asta arăta cu un milion de ani mai în vârstă.

Grupul lui Alcide o includea pe Amanda cea cu părul arămiu, care mă salută cu o înclinare a capului, cu o figură serioasă, şi câțiva vârcolaci pe care-i văzusem la Părul Câinelui în seara în care Quinn şi cu mine vizitaserăm barul. Fata slăbănoagă care

12 Aluzie la două echipe: The Sharks şi The Jets din NBA.

purtase bustiera de piele roşie în acea seară stătea chiar în spatele lui Alcide, şi era în acelaşi timp foarte excitată şi profund înspăimântată. Spre surprinderea mea, Dawson era şi el prezent. Nu era chiar lupul singuratic, aşa cum se descrisese.

Alcide şi Furnan se îndepărtară de haitele lor.

Aşa fusese stabilit pentru negociere, sau masă rotundă, sau cum vreți să-i spuneți: eu aveam să stau între Furnan şi Alcide. Fiecare vârcolac lider mă va apuca de o mână. Eu aveam să fiu umanul detector de minciuni, în timp ce ei vorbeau. Jurasem să spun fiecăruia dintre ei dacă celălalt minte, sau măcar aveam să fac tot posibilul. Puteam citi mințile, dar acestea pot fi înşelătoare şi mincinoase, sau doar greu de citit. Nu făcusem niciodată ceva asemănător şi m-am rugat ca abilitatea mea să fie foarte precisă în seara asta şi să o folosesc cu înțelepciune, ca să pot pune capăt pierderilor de vieți.

Alcide se apropie hotărât de mine, cu o expresie aspră în strălucirea ochilor. Pentru prima dată am remarcat că arăta mai slab şi mai bătrân. Avea ceva fire albe în părul negru, fire care nu fuseseră acolo pe vremea când tatăl său trăia. Nici Patrick Furnan nu arăta bine. Avusese întotdeauna o tendință spre rotunjire şi acum arăta ca şi cum ar fi luat vreo şapte-zece kilograme bune. Să fie lider al haitei nu s-a dovedit benefic pentru el. Iar şocul răpirii soției sale lăsase urme adânci pe chipul său.

Am făcut ceva ce nu credeam că voi face vreodată. Am întins mâna dreaptă către el. A apucat-o şi fluxul ideilor sale trecu prin mine imediat. Chiar şi creierul său complicat de vârcolac era uşor de citit pentru că era atât de concentrat. Am întins mâna stângă spre Alcide, iar el o apucă prea strâns. Pentru un lung minut, m-am simțit pur şi simplu inundată. Apoi, cu un efort uriaş, i-am canalizat pe un flux, astfel încât să nu fiu copleşită. Putea fi uşor pentru ei să mintă cu voce tare, dar nu e la fel de uşor să minți şi în propria ta minte. Nu constant. Am închis ochii. Datul cu banul îi conferise lui Alcide dreptul primei întrebări.

— Patrick, de ce mi-ai ucis femeia? Cuvintele sunau ca şi

cum ar fi lăsat urme adânci în gâtul lui Alcide. Era un vârcolac pursânge şi se arăta pe cât de amabil poate fi un vârcolac.

— Nu am ordonat nici unuia dintre oamenii mei să ucidă unul de-al tău, răspunse Patrick Furnan.

Părea atât de obosit că abia mai putea sta în picioare, iar gândurile sale se comportau la fel: încet, slăbite, luând-o pe o cale pe care o trasase el în minte. Era mai uşor de citit decât Alcide. Credea în ceea ce spunea.

Alcide ascultă cu multă atenție, şi zise apoi:

— Ai spus cuiva care nu face parte din haita ta să le ucidă pe Maria-Star şi pe Sookie şi pe doamna Larrabee?

— Nu am dat niciodată ordin ca vreunul dintre voi să fie ucis, răspunse Furnan.

— Crede ce spune, am zis.

Din nefericire, Furnan nu avea să tacă din gură.

— Te urăsc, zise, la fel de obosit ca şi mai înainte. Aş fi fericit dacă te-ar lovi un camion. Dar nu am ucis pe nimeni.

— Crede şi asta, am spus, poate puțin cam sec. Alcide întrebă:

— Cum poți pretinde că eşti nevinovat când Cal Myers e în haita ta? A înjunghiat-o mortal pe Maria-Star.

Furnan păru confuz.

— Cal nu a fost acolo, zise.

— Crede ce spune, i-am zis lui Alcide. M-am întors cu fața spre Furnan.

— Cal a fost acolo şi a omorât-o pe Maria-Star. Deşi mă străduiam să nu-mi pierd concentrarea, am auzit şoapte pornind în jurul lui Cal Myers, am văzut cum restul vârcolacilor pleacă de lângă el. Era rândul lui Furnan să pună întrebări.

— Soția mea, zise, şi vocea i se frânse. De ce ea?

— Nu am luat-o pe Libby, spuse Alcide. Nu aş răpi niciodată o femeie, mai ales una vârcolac cu pui. Nu aş ordona nici altcuiva să o facă.

Credea asta.

— Alcide nu a făcut-o şi nici nu a ordonat altcuiva să o facă.

Dar Alcide îl ura feroce pe Patrick Furnan. Furnan nu avusese nevoie să-l omoare pe Jackson Herveaux în punctul

culminant al competiției, dar o făcuse. Mai bine să-ți începi domnia cu eliminarea rivalului. Jackson nu s-ar fi supus niciodată, şi ar fi fost ani buni un spin în coastă. Primeam gânduri din ambele părți, frânturi de idei atât de puternice că-mi ardeau creierul, astfel că am spus:

— Calmați-vă, amândoi.

L-am putut simți pe Sam în spatele meu, căldura sa, atingerea minții sale şi i-am cerut şi lui:

— Sam, nu mă atinge, bine? înțelese şi se dădu la o parte.

— Nici unul dintre voi nu a omorât pe nimeni dintre cei care au murit. Şi niciunul dintre voi nu a ordonat asta. Cel puțin din câte-mi dau eu seama.

Alcide interveni:

— Dă-ni-l pe Cal Myers să-l interogăm.

— Şi atunci unde e soția mea? mârâi Furnan.

— E moartă şi-ngropată, se auzi o voce clară. Iar eu sunt gata să-i iau locul. Cal e al meu.

Cu toții am privit în sus, pentru că vocea venise dinspre acoperişul plat al clădirii. Acolo, sus, stăteau patru vârcolaci, iar femeia brunetă care vorbise era cea mai aproape de margine. Avea simțul spectacolului. Trebuie să recunosc. Femeile-vârcolac au putere şi statut, dar nu sunt şefi de haită… niciodată. Această femeie era clar mare şi tare, deşi avea probabil doar un metru cincizeci şi cinci. Se pregătise să se transforme, adică era dezbrăcată. Sau poate voia doar ca Alcide şi Furnan să vadă ce ar putea primi. Şi anume, mult atât cantitativ, cât şi calitativ.

— Priscilla, zise Furnan.

Mi s-a părut un nume atât de nepotrivit pentru un vârcolac, încât chiar m-am trezit zâmbind, ceea ce era o idee rea în situația dată.

— Nu, am răspuns eu în locul lui.

Mintea mea naviga printre gândurile pe care le puteam citi şi se agăță de o amenințare în particular.

— Furnan, Cal e creația ei, am spus. Te-a trădat.

— M-am gândit că dacă aleg câteva ticăloase importante, voi doi o să vă omorâți reciproc, mărturisi Priscilla. Păcat că nu a mers.

— Cine-i asta? îl întrebă din nou Alcide pe Furnan.
— Este partenera lui Arthur Hebert, un lider de haită din Districtul St. Catherine.
St. Catherine era mult în sud, chiar la est de New Orleans. Fusese grav afectat de Katrina.
— Arthur a murit. Nu mai avem casă, spuse Priscilla Hebert. O vrem pe a voastră.
Ei, asta era destul de clar.
— Cal, de ce ai făcut asta? îşi întrebă Furnan adjunctul.
Cal ar fi trebuit să se urce pe acoperiş cât mai putea. Vârcolacii Furnan şi vârcolacii Herveaux făcuseră un cerc în jurul lui.
— Cal e fratele meu, strigă Priscilla. Să nu vă atingeți de vreun fir de păr din capul lui.
Se simțea acum o notă de disperare în vocea ei, notă pe care nu o mai sesizasem până atunci. Cal privi în sus, la sora lui, nemulțumit. Îşi dăduse seama în ce necaz se afla şi eram destul de sigură că îşi dorea ca ea să tacă. Acesta avea să fie ultimul său gând.
Brațul lui Furnan ieşi brusc din mânecă, acoperit cu păr. Cu o forță uriaşă, se repezi la fostul său acolit şi-i scoase mațele. Mâna cu gheare a lui Alcide îi zbură partea din spate a capului, în timp ce trădătorul căzu la podea. Sângele lui Cal țâşni spre mine descriind un arc. În spatele meu, Sam vibra de la energia transformării sale care era pe cale să se producă, provocată de tensiunea, mirosul sângelui şi scâncetul meu involuntar.
Priscilla Hebert urlă de furie şi durere. Cu o grație neomenească, sări de pe acoperişul clădirii în parcare, urmată de oamenii ei de încredere (lupii ei de încredere?).
Războiul începuse.
Sam şi cu mine ne-am nimerit în mijlocul lupilor din Shreveport. Când haita Priscillei începu să se apropie din toate părțile, Sam zise:
— O să mă transform, Sookie.
Nu-mi dădeam seama la ce ar putea fi de folos un collie în această situație, dar am răspuns:
— Bine, şefu'.

Îmi zâmbi oarecum strâmb, după care îşi smulse hainele şi se aplecă. Peste tot în jurul nostru vârcolacii făceau la fel. Noaptea rece era plină de zgomotul vâscos, zgomotul unor lucruri dure care se mişcă printr-un lichid gros, lipicios, care caracterizează transformarea din om în animal. Lupi uriaşi se îndreptau şi se scuturau peste tot în jurul meu; i-am recunoscut în forma lor de lupi pe Alcide şi Furnan. Am încercat să număr lupii din haita noastră reunită, dar ei se mişcau întruna, poziționându-se pentru bătălia ce avea să urmeze, şi nu puteam cu nici un chip să-i număr.

M-am întors către Sam ca să-l ating pentru încurajare, dar m-am trezit lângă un leu.

— Sam, am şoptit, iar el a scos un răget.

Toată lumea îngheță o bună bucată de timp. La început, lupii din Shreveport erau la fel de speriați ca lupii din St. Catherine, dar părură să-şi dea seama că Sam era de partea lor, şi schelălăieli de încântare răsunară printre clădirile pustii.

Apoi începu lupta.

Sam încercă să mă apere din toate părțile, ceea ce era imposibil, dar era o încercare galantă. Ca o ființă umană neînarmată, mă aflam practic complet neajutorată în această luptă. Era un sentiment extrem de neplăcut, de fapt, un sentiment îngrozitor.

Reprezentam cel mai fragil lucru de la fața locului.

Sam era magnific. Labele sale uriaşe țâşneau rapid, iar când loveau vreun lup, acesta era pus *la pământ.* Mă agitam în jurul lui ca un elf nebun, încercând să nu-i stau în cale. Nu puteam urmări tot ceea ce se întâmpla. Grupuri de lupi din St. Catherine se formau pentru a-i ataca pe Furnan, Alcide şi Sam, în timp ce peste tot în jurul nostru se duceau lupte corp la corp. Mi-am dat seama că aceste grupuri fuseseră însărcinate cu nimicirea liderilor, şi am înțeles că se planificase totul în amănunt. Priscilla Hebert nu calculase şi o retragere rapidă pentru fratele ei, dar asta nu o încetinea deloc.

Nimeni nu părea să fie preocupat de mine, din moment ce nu reprezentam o amenințare. Dar aveam toate şansele să fiu atacată de luptătorii care-şi dezveleau colții şi să fiu la fel de

grav rănită ca şi cum aş fi fost una dintre ținte. Priscilla, acum sub forma unui lup gri, voia să-l atace pe Sam. Bănuiesc că dorea să demonstreze că are mai mult curaj decât oricine atacând cel mai mare şi mai periculos animal. Dar Amanda muşca din picioarele din spate ale Priscillei în timp ce aceasta din urmă îşi croia drum prin îmbulzeală. Priscilla răspunse întorcând capul ca să-şi arate colții către lupul mai tânăr. Amanda se retrase, iar când Priscilla se întoarse ca să-şi reia înaintarea, Amanda țâşni ca să o muşte din nou de picioare. Din moment ce muşcătura Amandei era suficient de puternică pentru a sfărâma oase, asta era mai mult decât un simplu inconvenient, iar Priscilla se întoarse cu totul spre ea. Înainte să pot măcar gândi *Oh, nu,* Priscilla o apucă pe Amanda cu fălcile sale de fier şi-i rupse gâtul.

În timp ce eu rămăsesem să mă holbez îngrozită, Priscilla lăsă să cadă corpul Amandei şi se întoarse ca să sară în spatele lui Sam. El se scutură violent, dar ea îşi înfipsese colții în ceafa lui şi nu se lăsa.

Ceva în mine se rupse, la fel de clar ca şi oasele Amandei. Mi-am pierdut orice urmă de instinct de conservare şi am făcut un salt în aer, ca şi cum şi eu aş fi fost un lup. Ca să nu alunec de pe masa mişcătoare de animale, mi-am înfipt mâinile în blana de pe gâtul Priscillei, mi-am strâns picioarele înjurai mijlocului ei şi am încolăcit-o cu brațele. Priscilla nu voia să-i dea dramul lui Sam, aşa că se scutura într-o parte şi în cealaltă ca să mă dea jos. Dar eu mă agățăm de ea ca o maimuță ucigaşă.

În cele din urmă, trebui să-i dea drumul lui Sam pentru a se lupta cu mine. Am strâns tot mai tare, iar ea încercă să mă muşte, dar nu putea să se întoarcă bine spre mine din moment ce eram în spatele ei. Era capabilă să se întoarcă suficient pentru a-mi zgâria picioarele cu colții, dar nu mă putea apuca. Durerea abia se simțea. Mi-am întețit şi mai mult strânsoarea până când brațele începură să mă doară ca naiba. Dacă aş fi cedat oricât de puțin, aş fi ajuns lângă Amanda.

Deşi toate acestea se întâmplară atât de repede încât era greu să-ți crezi ochilor, mă simțeam ca şi cum încercam să omor această creatură de o veşnicie. Nu gândeam cu adevărat

„mori, mori", în mintea mea; eu doar voiam ca ea *să nu mai facă ceea ce făcea,* iar ea nu ceda, fir-ar să fie. Atunci se auzi un răget care-ți spărgea timpanul, şi dinți uriaşi trecură la câțiva centimetri de brațele mele. Am înțeles că trebuie să dau dramul strânsorii, iar în momentul în care mâinile mele se descleştară, am căzut de pe lup, rostogolindu-mă pe asfalt, ca să aterizez într-o grămadă un metru mai încolo.

Se auzi un fel de *puf!* Şi Claudine stătea deasupra mea. Purta un tricou fără mâneci şi pantaloni de pijama, şi era nepieptănată. Printre picioarele ei am văzut leul desprinzând capul lupului cu o muşcătură, apoi scuipându-l dezgustat. Apoi se întoarse ca să supravegheze parcarea, evaluând celelalte amenințări.

Unul dintre lupi sări la Claudine. Aceasta demonstra că era perfect trează. În timp ce animalul se afla încă în aer, mâinile sale îl apucară de urechi. Îl roti, folosind chiar inerția lui. Claudine aruncă uriaşul lup cu gestul unui student care azvârle o cutie de bere, iar lupul se izbi cu zgomot de docul de încărcare, după care nu se mai mişcă. Viteza atacului şi rezultatul său erau incredibile.

Claudine nu se mişcă din poziția sa, iar eu eram suficient de deşteaptă ca să stau la locul meu. De fapt, eram epuizată, speriată, şi puțin murdară de sânge, deşi numai stropii roşii de pe piciorul meu păreau să fie ai mei. O luptă durează atât de puțin şi, cu toate acestea, foloseşte resursele corpului cu o viteză uimitoare. Cel puțin aşa se întâmplă cu oamenii. Claudine arăta destul de în formă.

— Vino-ncoace, rahat cu blană, urla ea înhățând cu ambele mâini un vârcolac care se strecura spre ea pe la spate.

Se răsuci fără să-şi mişte picioarele, o manevră care ar fi imposibilă pentru un corp omenesc muritor. Vârcolacul fu aruncat şi primi exact acelaşi tratament ca şi tovarăşul său de haită. Din câte îmi dădeam eu seama, Claudine nici măcar nu respira greu. Ochii îi păreau mai larg deschişi şi mai alerți decât de obicei, şi-şi ținea corpul uşor ghemuit, în mod clar gata de acțiune.

S-au mai auzit o mulțime de urlete şi lătrături, şi mârâieli, şi schelălăieli de durere, şi bufnituri la care nu aveam curajul să

mă gândesc ce înseamnă. Dar după, probabil, încă vreo cinci minute de luptă, zgomotul se stinse.

Claudine nici măcar nu aruncă vreo privire în jos spre mine în tot acest timp, deoarece era concentrată să mă apere. Când se uită, îmi făcu cu ochiul. Deci arătam destul de rău.

— Am întârziat, zise, trăgându-şi picioarele în aşa fel încât acum stătea lângă mine.

Se apropie mai mult, iar eu am apucat-o de mână. Cât ai clipi, eram pe picioarele mele. Am îmbrățişat-o. Nu numai că voiam să o fac, simțeam chiar această nevoie. Claudine mirosea întotdeauna atât de bine, iar corpul ei era în mod curios mai ferm la atingere decât cel omenesc. Părea fericită să mă îmbrățişeze şi ea, şi am stat agățate una de cealaltă câteva clipe, în timp ce eu îmi recăpătăm echilibrul.

Apoi am ridicat capul să privesc înjur, temându-mă de ceea ce aveam să văd. Cei căzuți zăceau în grămezi de blană în jurul nostru. Petele întunecate de pe asfalt nu erau de ulei. Ici şi colo, câte un lup murdar adulmeca printre cadavre căutând pe cineva anume. Leul era aşezat la vreun metru mai încolo, gâfâind. Blana îi era pătată cu sânge. Avea o rană deschisă la umăr, cea provocată de Priscilla. Se mai vedea o muşcătură pe spate.

Nu ştiam ce să fac mai întâi.

— Mulțumesc, Claudine, am spus şi am sărutat-o pe obraz.

— Nu pot să o fac întotdeauna, mă atenționa Claudine. Nu conta pe salvare automată.

— Am cumva un buton de panică pentru zâne? De unde ai ştiut să vii?

Mi-am dat seama că nu avea să răspundă.

— Oricum, fii sigură că apreciez această salvare, încă ceva, cred că ştii că mi-am întâlnit străbunicul.

Bolboroseam fără rost. Eram atât de fericită că sunt în viață!

Înclină capul.

— Prințul este bunicul meu, zise.

— Oh, am răspuns. Aşadar, suntem un fel de verişoare?

Se uită în jos la mine, cu privirea sa limpede, întunecată, calmă. Nu arăta ca o femeie care ucisese doi lupi cât ai clipi.

— Da, zise. Cred că da.

— Şi cum îi spui? Bunicuţule? Tataie?
— Îi spun „stăpâne".
— Oh.
Plecă să verifice lupii de care se ocupase (eu eram destul de sigură că erau morţi), aşa că m-am îndreptat spre leu. M-am ghemuit lângă el şi mi-am pus braţul pe după gâtul lui. Torcea. Automat, l-am scărpinat în creştetul capului şi în spatele urechilor, la fel cum făceam cu Bob. Torsul s-a intensificat.
— Sam, am zis. Mulţumesc foarte mult. Îţi datorez viaţa. Cât de grave îţi sunt rănile? Cum pot să te ajut?
Sam oftă. Îşi puse capul jos.
— Eşti obosit?
Atunci aerul din jurul său începu să vibreze, iar eu m-am retras de lângă el. Ştiam ce urmează. După câteva clipe, corpul care zăcea lângă mine era uman, nu animal. L-am studiat temătoare şi am văzut că încă mai avea rănile, dar erau mult mai mici decât atunci când era leu. Toţi teriantropii sunt grozavi când vine vorba de vindecat. Cât de mult mi s-a schimbat viaţa îmi pot da seama după faptul că nu mi se părea important că Sam era în costumul lui Adam. Depăşisem oarecum această problemă, ceea ce era bine, deoarece erau corpuri dezbrăcate peste tot în jurul meu. Cadavrele se transformau înapoi, la fel ca şi lupii răniţi.
Fusese mai uşor să mă uit la cadavre în forma lor de lup.
Cal Myers şi sora lui, Priscilla, erau morţi, bineînţeles, la fel ca şi cei doi lupi de care scăpase Claudine. Amanda era moartă. Fata cea slabă pe care o întâlnisem la Părul Câinelui era în viaţă, deşi grav rănită la coapsă. L-am recunoscut şi pe barmanul Amandei; părea întreg. Tray Dawson se ţinea de un braţ care părea rupt.
Patrick Furnan zăcea în mijlocul unui cerc de lupi morţi sau răniţi, toţi din haita Priscillei. Cu greutate, mi-am croit drum printre trupurile rănite şi însângerate. Puteam simţi toţi ochii, de lup sau umani, concentrându-se asupra mea în timp ce m-am aşezat lângă el. Mi-am pus degetele pe gâtul lui şi nu am simţit nimic. I-am verificat pulsul la mână. Chiar mi-am pus şi mâna pe pieptul lui. Nici o mişcare.

— S-a dus, am spus, iar cei care rămăseseră în formă de lup au început să urle.

Mult mai tulburătoare erau însă urletele scoase de vârcolacii în formă umană.

Alcide se repezi către mine. Părea să fie mai mult sau mai puțin intact, deşi îi vedeam câteva dâre de sânge pe părul de pe piept. Trecu de Priscilla cea ucisă, lovindu-i cadavrul în timp ce trecea pe lângă el. Îngenunche un moment lângă Patrick Furnan, înclinându-şi capul ca şi cum i-ar fi adus un omagiu cadavrului. Apoi se ridică în picioare. Era întunecat, sălbatic şi hotărât.

— Eu sunt liderul acestei haite! zise cu o voce clară, autoritară.

Scena deveni bizar de tăcută în timp ce lupii supraviețuitori digerau vestea.

— Acum trebuie să pleci, spuse Claudine foarte calmă, chiar în spatele meu.

Am sărit ca un iepure. Fusesem vrăjită de frumusețea lui Alcide, de sălbăticia primitivă pe care o emana.

— Ce? De ce?

— Or să-şi sărbătorească victoria şi ascensiunea unui nou lider al haitei, mă lămuri ea.

Fata slăbuță îşi încleşta mâinile şi izbi cu ele capul unui inamic căzut, dar care încă mişca. Oasele se sfărâmară cu un zgomot sec. Peste tot în jurul meu lupii învinşi erau executați, cel puțin cei grav răniți. Un mic grup de trei se târî să îngenuncheze în fața lui Alcide, cu capetele date pe spate. Doi dintre ei erau femei. Unul era un mascul adolescent. Îi ofereau lui Alcide gâturile ca semn că se predau. Alcide era foarte excitat. Peste tot. Mi-am amintit felul în care Patrick Furnan sărbătorise când a primit rolul de lider. Nu ştiam dacă Alcide avea să ucidă ostaticii sau să le-o tragă. Am respirat adânc, pregătindu-mă să zic ceva. Nu ştiu ce aş fi spus, dar mâna murdară a lui Sam îmi acoperi gura. Mi-am întors privirea ca să mă uit la el, în acelaşi timp furioasă şi agitată, iar el clătină vehement din cap. Mi-a susținut privirea suficient cât să se asigure că voi tăcea, apoi şi-a retras mâna. M-a cuprins cu brațul de talie şi m-a luat de acolo. Claudine asigura paza din

spate, în timp ce Sam mă conducea rapid cât mai departe. Mi-am ținut privirea țintă în față.

Încercam să nu ascult zgomotele din jur.

Capitolul 10

Sam avea nişte haine de rezervă în camionul său şi le trase pe el, la modul propriu. Claudine zise:

— Trebuie să mă întorc în pat, ca şi cum s-ar fi trezit ca să dea drumul pisicii afară sau să meargă până la baie, apoi *puf!*

Dispăru.

— Conduc eu, m-am oferit din moment ce Sam era rănit.

Îmi întinse cheile.

Am pornit în tăcere. Făceam un efort să-mi amintesc traseul să ajung înapoi la autostrada interstatală ca să mă întorc în Bon Temps, pentru că eram încă şocată din mai multe puncte de vedere.

— Asta este o reacție normală la luptă, zise Sam. Un val de excitare.

Am avut grijă să nu privesc spre Sam, să văd dacă avea şi el propriul său val.

— Da, ştiu asta. Am participat şi eu la ceva lupte. Cam multe.

— Plus că Alcide a urcat pe poziția de lider. Un alt motiv să fie „fericit".

— Dar toată chestia asta cu lupta a pornit pentru că a murit Maria-Star.

Aşa că ar fi trebuit să fie prea deprimat ca să se mai gândească la sărbătorirea morții inamicului său, voiam de fapt să spun.

— A pornit *toată chestia asta cu lupta* pentru că era amenințat, zise Sam. A fost o adevărată prostie din partea lui Alcide şi a lui Furnan că nu au stat de vorbă înainte să se ajungă în acest punct. Ar fi putut să-şi dea seama de ceea ce se întâmplă mult mai devreme. Dacă nu i-ai fi convins tu, ar fi fost în continuare eliminați pe rând şi ar fi început un război adevărat. Au făcut mare parte din treaba Priscillei Hebert.

Eram sătulă de vârcolaci, de agresivitatea şi de încăpăţânarea lor.

— Sam, ai trecut prin toate astea din cauza mea. Mă simt îngrozitor. Aş fi murit, dacă nu erai tu. Îţi sunt mai mult decât datoare. Şi îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

— Pentru mine este important să rămâi în viaţă, zise Sam.

Închise ochii şi dormi tot restul drumului până la rulota sa. Şchiopată pe scări în sus fără ajutor şi închise uşa în urma lui. Simţindu-mă puţin nefericită şi ceva mai mult deprimată, întrebându-mă cum să integrez ceea ce se întâmplase în acea noapte în restul vieţii mele.

Amelia şi Pam stăteau în bucătărie. Amelia făcuse nişte ceai, iar Pam lucra la un goblen. Mâinile îi zburau pur şi simplu în timp ce acul străpungea ţesătura, şi nu ştiam ce era mai uimitor: talentul ei sau alegerea ocupaţiei.

— Ce aţi pus la cale, tu şi Sam? întrebă Amelia cu un zâmbet larg. Arăţi şi bătută şi cu banii luaţi. Apoi se uită cu mai multă atenţie şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Sookie?

Chiar şi Pam puse jos goblenul şi mă privi grav.

— Miroşi, zise. Miroşi a război şi sânge.

M-am privit şi eu şi mi-am dat seama în ce hal arătam. Hainele îmi erau însângerate, distruse şi murdare, iar piciorul mă durea. Era momentul să primesc primul ajutor şi l-am primit pe cel mai bun de la sora Amelia şi sora Pam. Pam era puţin agitată din cauza rănii, dar se abţinea ca un vampir cuminte. Ştiam că-i va povesti totul lui Eric, dar pur şi simplu nu mai aveam puterea să-mi pese. Amelia rosti o vrajă de vindecare deasupra piciorului meu. Vindecarea nu era punctul ei forte, îmi spuse ea cu modestie, dar vraja ajută puţin. Piciorul meu nu mai pulsa.

— Nu eşti îngrijorată? întrebă Amelia. Asta e de la un vârcolac. Dacă te-ai molipsit?

— E mai greu să te molipseşti decât de orice maladie comună, am spus, din moment ce întrebasem aproape toate tipurile de vârcolaci pe care-i întâlnisem despre posibilitatea de a deveni unul dintre ei în urma muşcăturii lor.

În fond, au şi ei doctorii lor. Şi cercetători.

— Majoritatea oamenilor trebuie să fie muşcaţi de mai multe ori, pe tot corpul, ca să se molipsească şi nici atunci nu e sigur.

Nu e precum gripa sau ca răceala. În plus, dacă îţi curăţai rana repede, şansele scădeau şi mai mult. Turnasem o sticlă cu apă pe picior înainte să mă urc în maşină.

— Aşa că nu-mi fac nici un fel de griji, dar *am* dureri, şi cred că s-ar putea să rămân cu o cicatrice.

— Eric nu va fi prea fericit, zise Pam cu un zâmbet care anticipa momentul. Te-ai pus în pericol din cauza vârcolacilor. Ştii că are o părere proastă despre ei.

— Da, da, da, am spus fără să-mi pese. Să mă mai scutească.

Pam se lumină la faţă.

— O să-i spun asta, promise solemn.

— De ce îţi place atât de mult să-l sâcâi? am întrebat, dându-mi seama că eram aproape lipsită de energie din cauza epuizării.

— Nici odată nu am avut atât de mult material ca să-l sâcâi, răspunse ea, apoi ieşi cu Amelia din camera mea, iar eu am rămas minunat de singură în patul meu, în viaţa mea, după care am adormit.

Duşul pe care l-am făcut a doua zi dimineaţă a fost o experienţă sublimă. În clasamentul celor mai bune duşuri pe care le-am făcut vreodată, acesta ocupa cel puţin locul patru. (Cel mai reuşit a fost cel pe care l-am împărţit cu Eric, şi nici măcar nu mă puteam gândi la el fără să simt fiori peste tot.) M-am clătit. Piciorul arăta bine, şi, deşi mă dureau încă muşchii pe care de obicei nu-i foloseam prea mult, am simţit că dezastrul fusese îndepărtat şi că răul fusese învins, cel puţin pentru moment.

Cum stăteam sub jetul de apă, spălându-mi părul, m-am gândit la Priscilla Hebert. În scurta privire pe care am aruncat-o în lumea ei, am văzut că încercase cel puţin să găsească un loc pentru haita ei dezrădăcinată, şi făcuse cercetări ca să găsească o zonă slabă unde s-ar putea stabili. Poate că, dacă ar fi venit să-l roage pe Patrick Furnan, acesta ar fi fost bucuros să-i ofere un loc în haită. Dar nu ar fi cedat

niciodată conducerea. Îl omorâse pe Jackson Herveaux ca să o obțină, aşa că sigur nu ar fi acceptat nici un aranjament de conducere comună cu Priscilla, chiar dacă societatea lupilor ar fi permis asta, chestie de care mă îndoiam, mai ales ținând cont de statutul său rar, de femeie lider de haită.

Ei bine, acum nu mai era.

Teoretic, i-am admirat încercarea de a le oferi lupilor săi o casă nouă. Cum am întâlnit-o pe Priscilla în carne şi oase, nu puteam decât să mă bucur că nu i-a reuşit.

Curată şi înviorată, mi-am uscat părul şi m-am machiat. Lucram în schimbul de zi, aşa că trebuia să fiu la Merlotte's la unsprezece. Mi-am pus uniforma obişnuită formată din pantaloni negri şi tricou alb, m-am hotărât ca de data asta să-mi las părul desfăcut, şi mi-am legat şireturile la pantofii Reebok negri.

Am constatat că mă simțeam destul de bine, ținând cont de toate cele petrecute.

O mulțime de oameni erau morți şi o mare durere plana asupra evenimentelor de noaptea trecută, dar cel puțin haita invadatoare fusese învinsă, iar acum zona din Shreveport ar fi trebuit să fie liniştită o perioadă.

Războiul se terminase foarte repede, iar vârcolacii nu fuseseră dați în vileag restului lumii. Cu cât trecea mai multă vreme de când vampirii fuseseră expuşi publicului, cu atât mai mult creşteau şansele să se întâmple şi cu vârcolacii acelaşi lucru.

Am adăugat asta în uriaşa cutie cu lucruri care nu erau treaba mea.

Zgârietura de pe piciorul meu, fie prin natura ei, fie prin incantațiile Ameliei, prinsese deja coajă. Aveam zgârieturi pe brațe şi pe picioare, dar uniforma mea le acoperea. Puteam să port mânecă lungă azi, pentru că era chiar rece. De fapt, o jachetă ar fi fost chiar bună şi am regretat că nu am luat una în timp ce mă duceam spre muncă. Amelia nu apăruse încă şi nu aveam nici o idee dacă Pam era ascunsă în gaura secretă din dormitorul de rezervă. De fapt, nu era treaba mea!

În timp ce conduceam, am tot adăugat la lista cu chestiile de care nu ar fi trebuit să-mi fac griji sau să le iau în calcul. Dar

m-am oprit când am ajuns la muncă. Când mi-am văzut şeful, m-au copleşit o mulţime de gânduri pe care nu le anticipasem. Nu că Sam ar fi părut bătut sau altceva. Arăta cam ca de obicei când m-am oprit în biroul lui să-mi las geanta în sertarul obişnuit. De fapt, bătălia părea să-l fi umplut de energie. Poate că se simţise bine să se transforme în ceva mai agresiv decât un collie. Poate se bucurase să le ardă câteva unor vârcolaci. Să sfâşie câteva burţi de vârcolac… să frângă nişte spinări de vârcolac.

Bine, OK, a cui viaţă fusese salvată de sfâşierile şi frângerile menţionate anterior? Gândurile mi se limpeziră imediat. Dintr-un impuls, m-am aplecat şi l-am sărutat pe obraz. Am simţit mirosul lui Sam: loţiune de bărbierit, pădure, ceva sălbatic şi în acelaşi timp familiar.

— Cum te simţi? mă întrebă, ca şi cum întotdeauna l-aş fi sărutat de bun găsit.

— Mai bine decât am crezut, am zis. Tu?

— Mă cam doare, dar mă descurc. Holly îşi strecură capul pe uşă.

— Bună, Sookie, Sam. Intră să-şi lase şi ea geanta.

— Holly, am auzit că tu şi Hoyt formaţi un cuplu, am zis, şi am sperat că arătam zâmbitoare şi încântată.

— Da, ne potrivim, zise încercând să pară nonşalantă. Se poartă foarte frumos cu Cody, iar familia lui e chiar drăguţă.

În ciuda părului ţepos, vopsit agresiv în negru şi a machiajului exagerat, era ceva melancolic şi vulnerabil în chipul lui Holly.

Mi-a venit uşor să-i spun:

— Sper să vă meargă bine. Holly păru foarte încântată.

Ştia la fel de bine că, dacă s-ar fi măritat cu Hoyt, ar fi fost după toate regulile artei cumnata mea, din moment ce legătura dintre Jason şi Hoyt era atât de puternică.

Apoi, Sam începu să ne spună despre problemele pe care le avea cu unul dintre distribuitorii săi de bere, iar Holly şi cu mine ne-am legat şorţurile, şi ziua noastră de muncă începu. Am vârât capul pe uşa batantă ca să mă uit la personalul bucătăriei. Actualul bucătar de la Merlotte's era un fost militar, care se numea Canon. Bucătarii de minuturi veneau şi

plecau. Carson era unul dintre cei mai buni. A prins imediat mişcarea cu hamburgerii Lafayette (hamburgeri cu un sos făcut după rețeta rămasă de la un fost bucătar) şi făcea bucățelele de pui şi cartofii prăjiți exact cum trebuia, şi nu avea crize de personalitate şi nici nu încerca să înjunghie debarasatorul. Apărea la timp şi lăsa bucătăria curată la terminarea schimbului, iar asta era ceva atât de nemaivăzut că Sam i-ar fi iertat lui Carson o mulțime de ciudățenii.

Nu prea aveam clienți, aşa că Holly şi cu mine pregăteam băuturile, iar Sam era la telefon în biroul său când Tanya Grissom intră pe uşă. Femeia mărunțică, rotunjoară pe unde trebuia, arăta la fel de drăguță şi de sănătoasă ca o țărăncuță. Tanya nu punea bază pe machiaj, ci pe încrederea în sine.

— Unde e Sam? întrebă.

Gura mică i se curbă într-un zâmbet. I-am întors zâmbetul la fel de nesincer. Ticăloasa.

— Birou, am zis ca şi cum aş fi ştiut exact unde era.

— Femeia asta, zise Holly, oprindu-se în drumul ei spre tejgheaua de unde luam mâncarea. Tipa asta ascunde multe.

— De ce spui asta?

— Trăieşte în Hotshot şi umblă cu unele din femeile de acolo, zise Holly.

Dintre toți cetățenii obişnuiți din Bon Temps, Holly era dintre puținii care ştia că există creaturi ca vârcolacii şi teriantropii. Nu ştiu dacă descoperise că rezidenții din Hotshot sunt vârcolaci-panteră, dar ştia că se încrucişaseră între ei şi erau ciudați, pentru că asta era cunoscut de toată lumea în districtul Renard. Şi o considera pe Tanya (vârcolac-vulpe) vinovată de complicitate sau, măcar, *suspectă* de complicitate.

Am avut o senzație de teamă adevărată. M-am gândit: *Tanya şi Sam se pot transforma împreună. Lui Sam i-ar plăcea asta. Ar putea să se schimbe el însuşi într-o vulpe, dacă ar vrea.*

Am depus un efort uriaş să le zâmbesc clienților după ce mi-a trecut ideea asta prin minte. Mi s-a făcut ruşine când mi-am dat seama că ar trebui să fiu fericită că era cineva interesat de Sam, cineva care-i putea aprecia adevărata natură. Nu eram prea mândră de faptul că nu eram fericită deloc. Dar ea era destul de bună pentru el şi îl avertizasem în

legătură cu ea.

Tanya se întoarse pe holul care dădea spre biroul lui Sam şi ieşi pe uşa din faţă, dar nu mai părea la fel de încrezătoare pe cât arăta când intrase. I-am întors zâmbetul. Ha! Sam ieşi să toarne nişte beri. Nici el nu părea nici pe departe prea vesel.

Asta îmi şterse zâmbetul de pe faţă. În timp ce le serveam şerifului Bud Dearborn şi lui Alcee Beck prânzul (Alcee, în tot acest timp, se uita dispreţuitor la mine), m-am îngrijorat. M-am hotărât să trag cu ochiul în mintea lui Sam, pentru că eram mai bună la a-mi canaliza talentul în anumite feluri. Era de asemenea mai uşor să-l blochez şi să-l scot din activităţile mele zilnice acum, că eram legată de Eric, deşi detestam să admit asta. Nu e frumos să hoinăreşti prin gândurile altcuiva, dar întotdeauna am fost capabilă să o fac, şi asta era a doua mea natură.

Ştiu că asta e o scuză patetică. Dar eram obişnuită să ştiu, nu să mă întreb. Teriantropii sunt mai greu de citit decât oamenii obişnuiţi, iar Sam era dificil chiar şi pentru un teriantrop, dar am prins că era frustrat, nesigur şi gânditor.

Apoi am fost îngrozită de îndrăzneala mea şi de lipsa mea de maniere. Sam îşi riscase viaţa pentru mine cu o seară înainte. *Îmi salvase viaţa.* Şi iată-mă acum cotrobăindu-i prin cap ca un copil printr-o ladă plină cu jucării. Ruşinea îmi aprinse obrajii şi am pierdut şirul a ceea ce îmi cerea tipa de la masa mea, până când aceasta mă întrebă dacă mă simţeam bine. Am ieşit din starea aia şi m-am concentrat să-i iau comanda de chili şi biscuiţi uscaţi şi un pahar de ceai îndulcit. Prietena ei, o femeie în jur de cincizeci de ani, îmi ceru un hamburger Lafayette şi o salată. I-am luat şi comanda pentru sosul de salată şi bere, şi m-am îndreptat spre tejgheaua bucătăriei ca să dau comanda. Am făcut un semn cu capul spre dozatorul de bere când m-am aflat lângă Sam, iar acesta mi-a întins berea după câteva secunde. Eram prea răvăşită ca să vorbesc cu el. Îmi aruncă o privire curioasă.

Am fost bucuroasă să părăsesc barul când mi s-a terminat tura. Holly şi cu mine am predat totul lui Ariene şi Danielle şi ne-am luat gentile. Am ieşit aproape pe întuneric. Luminile de siguranţă erau aprinse deja. Avea să plouă mai târziu şi nori

groşi acopereau stelele. O puteam auzi pe Carrie Underwood13 cântând încet la jukebox. Voia ca Iisus să preia controlul. Mi s-a părut o idee bună.

Am rămas un moment lângă maşinile noastre în parcare. Vântul sufla şi era tot mai rece.

— Ştiu că Jason este cel mai bun prieten al lui Hoyt, zise Holly.

Vocea ei părea nesigură, şi, deşi chipul îi era greu de citit, ştiam că nu era sigură că voiam să aud ceea ce avea să-mi spună.

— Întotdeauna mi-a plăcut Hoyt. Era un tip în regulă în liceu. Cred – sper că nu o să te superi pe mine – cred că ceea ce m-a împiedicat să ies cu el mai de mult a fost faptul că era atât de legat de Jason.

Nu ştiam ce să răspund.

— Nu-ți place Jason? am întrebat în cele din urmă.

— Oh, ba da, îmi place Jason. Cui nu-i place? Dar este el bun pentru Hoyt? Poate fi Hoyt fericit dacă legătura dintre ei este mai slabă? Pentru că nu mă pot gândi să mă apropii de Hoyt decât dacă voi crede că poate fi alături de mine aşa cum a fost mereu cu Jason. Înțelegi ce vreau să spun.

— Da, am zis. Îmi iubesc fratele. Dar ştiu că Jason nu are obiceiul de a se gândi şi la bunăstarea altor oameni.

Şi asta era un fel delicat de a o spune. Holly zise:

— Îmi placi. Nu vreau să te rănesc. Dar mi-am imaginat că ai fi aflat oricum.

— Da, oarecum am făcut-o, am zis. Şi tu îmi placi, Holly. Eşti o mamă bună. Ai muncit din greu să ai grijă de copilul tău. Eşti în relații bune cu fostul tău soț. Dar cum rămâne cu Danielle? Aş putea spune că eşti la fel de apropiată de ea pe cât este Hoyt de Jason.

Danielle era o altă mamă divorțată, iar ea şi Holly fuseseră prietene la cataramă încă de când erau în clasa întâi. Danielle avea mai mult sprijin decât Holly. Mama şi tatăl lui Danielle

---

13 Cântăreață care a devenit cunoscută odată cu participarea la concursul American Idol, fiind desemnată învingătoarea celui de-al patrulea sezon al emisiunii în anul 2005.

erau încă în putere şi foarte fericiți să dea o mână de ajutor cu cei doi copii. Şi Danielle ieşea cu cineva de ceva vreme deja.

— Nu am crezut vreodată că e ceva ce ar putea să intervină între Danielle şi mine, Sookie.

Holly îşi trase hanoracul şi-şi căută cheile în geantă.

— Dar ea şi cu mine am luat-o uşor pe drumuri diferite. Încă ne mai vedem uneori la prânz, iar copiii noştri se joacă împreună. Holly oftă adânc. Nu ştiu. Când am devenit interesată de altceva decât de lumea de aici din Bon Temps, lumea în care am crescut, Danielle a început să creadă că e ceva în neregulă cu asta, cu curiozitatea mea. Când am hotărât să devin Wicca, a urât asta, încă o mai urăşte. Dacă ar şti despre vârcolaci, dacă ar şti ce mi s-a întâmplat...

O vrăjitoare-teriantrop a încercat să-l forțeze pe Eric să-i cedeze o parte din investițiile sale. A forțat toate vrăjitoarele locale pe care a putut să le adune într-un sabat să o ajute, inclusiv pe o Holly deloc dornică.

— Toată treaba aia m-a schimbat, zise Holly.

— Aşa s-a întâmplat, nu-i aşa? Să ai de-a face cu ființele supranaturale.

— Da. Dar ei sunt parte din lumea noastră. Într-o zi toți vor şti asta. Într-o zi... Întreaga lume va fi diferită.

Am clipit. Asta era neaşteptat.

— Ce vrei să spui?

— Când vor ieşi cu toții la lumină, zise Holly, surprinsă de lipsa mea de perspectivă. Când vor ieşi cu toții la lumină şi îşi vor recunoaşte existența. Toți, toți vor trebui să se adapteze. Dar unii oameni nu vor vrea. Poate va fi o revoltă. Războaie, poate. Poate vârcolacii se vor lupta cu toți ceilalți teriantropi, sau poate oamenii vor ataca vârcolacii şi vampirii. Sau poate vampirii – ştii că nu dau nici doi bani pe lupi – vor aştepta până într-o noapte şi apoi îi vor ucide pe toți şi-i vor pune pe oameni să le mulțumească.

Avea calități de poet, Holly. Şi era şi vizionară, într-un fel fatalist. Nu aveam nici cea mai vagă idee că Holly era atât de profundă şi din nou am fost ruşinată de mine. Cei care citesc gândurile nu ar trebui să fie luați aşa prin surprindere. Depuneam atâta efort ca să rămân afară din gândurile

oamenilor, încât pierdeam indicii importante.
— Toate astea sau niciuna, am zis. Poate oamenii vor accepta pur şi simplu. Nu în toate țările, vreau să zic, dacă te gândeşti la ce au pățit vampirii în Europa de Est şi în unele țări din America de Sud…
— Papa nu s-a pronunțat asupra acestei probleme, comentă Holly.
Am încuviințat.
— E destul de greu să ştii ce să spui, cred.
Majoritatea bisericilor au avut (iertați-mă) al dracului de mult de furcă pentru a se hotărî asupra unei politici teologice şi scripturale referitoare la cei ne-vii. Apariția vârcolacilor va mai adăuga încă o problemă la asta. Ei erau absolut vii, nu exista nici o îndoială… Dar ei aveau aproape prea multă viață, spre deosebire de cei care muriseră deja o dată.
Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul. Nu intenționasem să stau în picioare aici afară şi să rezolv problemele lumii şi să fac speculații asupra viitorului. Eram încă obosită din noaptea anterioară.
— Vorbim, Holly. Poate tu şi cu mine şi cu Amelia am putea merge la un film în Clarice, într-o seară?
— Sigur, zise, puțin surprinsă. Amelia nu are o părere prea bună despre puterile mele, dar cel puțin am putea avea o discuție ca să punem lucrurile la punct.
Prea târziu, eram convinsă că trioul nu avea să funcționeze, dar, ce naiba. Puteam măcar să încercăm.
Am condus spre casă întrebându-mă dacă va fi cineva acolo să mă aştepte. Răspunsul l-am primit când am parcat lângă maşina lui Pam, lângă uşa din spate. Pam conducea o maşină clasică, bineînțeles, o Toyota cu un abțibild cu Fangtasia pe bara de protecție. Eram doar surprinsă că nu e un minivan.
Pam şi Amelia se uitau la un DVD în sufragerie. Stăteau pe canapea, dar nu chiar încolăcite una în jurul celeilalte. Bob era făcut ghem pe şezlongul meu. Amelia avea în poală un castron cu floricele, iar Pam ținea în mână o sticlă de Sângeadevărat. Le-am ocolit ca să văd la ce se uită.

Underworld[14]. Hmmm.

— Kate Beckinsale e tare, zise Amelia. Spune, cum a fost la muncă?

— Bine, am zis. Pam, cum se face că ai două seri libere la rând?

— Merit, răspunse Pam. Nu mi-am luat liber de doi ani. Eric a fost de acord cu ceea ce mi se cuvenea. Cum crezi că aş arăta în ținuta aia neagră?

— Oh, la fel de bine ca şi Beckinsale, zise Amelia şi se întoarse spre ea să-i zâmbească.

Erau la stadiul de lugu-lugu. Considerându-mi lipsa totală de chef de aşa ceva, nu voiam să fiu prin preajmă.

— A aflat Eric mai multe despre tipul ăla, Jonathan? am întrebat.

— Nu ştiu. De ce nu-l suni? răspunse Pam total detaşată.

— Corect, nu eşti de serviciu, am bombănit şi m-am târât spre camera mea, morocănoasă şi oarecum ruşinată de mine însămi.

Am format numărul de la Fangtasia fără ca măcar să mă uit la telefon. Asta nu era bine. Şi era pe apelare rapidă pe telefonul meu mobil. La naiba. Asta nu era ceva la care să vreau să mă gândesc în acest moment.

Sună telefonul şi am abandonat cugetările mele pesimiste. Trebuia să fii cu picioarele pe pământ când îl sunai pe Eric.

— Fangtasia, barul care muşcă. Sunt Lizbet.

Una dintre amatoarele de colți. Am scotocit prin sertarele minții încercând să pun şi o față acestui nume. Gata... Înaltă, foarte rotundă şi mândră de asta, o față ca o lună, un păr castaniu superb.

— Lizbet, sunt Sookie Stackhouse, m-am prezentat.

— Oh, bună, zise ea părând uimită şi impresionată.

— Mmm... bună. Auzi, aş putea să vorbesc cu Eric, te rog?

— Să văd dacă stăpânul este disponibil, şopti Lizbet, încercând să pară respectuoasă şi foarte misterioasă.

14 Film realizat în 2003, în regia lui Len Wiseman. Este povestea lui Selene, o războinică-vampir implicată într-un război între vampiri şi vârcolaci, care se îndrăgosteşte de Michael, un vârcolac.

— Stăpân, pe naiba.

Amatorii de colți erau atât bărbați cât şi femei care iubeau atât de mult vampirii, încât voiau să fie în preajma lor în fiecare clipă în care aceştia erau treji. Slujbele în locuri ca Fangtasia erau ca aerul pentru aceşti oameni, iar ocazia de a fi muşcat era considerată aproape ceva sacru. Codul adoratorilor de colți le cerea să fie *onorați* dacă vreun sugător de sânge voia să-i testeze; iar dacă mureau din cauza asta, ei bine, asta însemna aproape o onoare. În spatele întregului patos şi al sexualității care se împletea cu acesta la un adorator tipic, exista speranța ascunsă ca vreunul dintre vampiri să-l considere „demn" de a fi transformat într-un vampir. Ca şi cum ar fi trebuit să treci un test de personalitate.

— Mulțumesc, Lizbet, am spus.

Lizbet puse receptorul jos cu un pocnet şi se duse să-l caute pe Eric. Nu aş fi putut-o face mai fericită.

— Da, zise Eric după vreo cinci minute.

— Erai ocupat?

— Ah, luam cina. Am strâmbat din nas.

— Păi, sper că te-ai săturat, am spus, cu o totală lipsă de sinceritate. Auzi, ai aflat ceva despre Jonathan?

— L-ai mai văzut? întrebă Eric tăios.

— A, nu. Doar mă întrebam.

— Dacă îl vezi, trebuie să aflu imediat.

— Bine, am înțeles asta. Ce ai aflat?

— A fost văzut şi în alte locuri, zise Eric. A venit şi aici într-o noapte când eu eram plecat. Pam e la tine acasă, nu-i aşa?

Am simțit că mi se taie picioarele. Poate că Pam nu se giugiulea cu Amelia din pură plăcere. Poate că amestecase afacerile cu o minunată poveste, şi stătea cu Amelia ca să mă țină sub supraveghere. *Ai naibii vampiri,* m-am gândit furioasă, căci întregul scenariu era mult prea apropiat de un incident din trecutul recent care mă rănise îngrozitor.

Nu aveam să-l întreb însă nimic. Ar fi fost mai rău dacă îmi confirma, preferam să rămân la stadiul de bănuială.

— Da, am spus printre buzele strânse. E aici.

— Bun, zise Eric oarecum mulțumit. Dacă Jonathan apare din nou, ştiu că ea se poate ocupa de asta. Nu că ăsta ar fi

motivul pentru care e acolo, adăugă el neconvingător.
Evident, gândul de după era legat de încercarea lui Eric de a linişti ceea ce simţise în gândurile mele negre; cu siguranţă, încercarea nu venea dintr-un sentiment de vinovăţie.
M-am încruntat la uşa dulapului meu.
— O să-mi dai vreo informaţie adevărată despre motivele pentru care eşti atât de sensibil când vine vorba de tipul acesta?
— Nu ai văzut-o pe regină de când cu Rhodes, schimbă Eric subiectul.
Asta nu avea să fie o conversaţie plăcută.
— Nu, am spus. Ce se mai aude cu picioarele ei?
— Cresc, zise Eric după o scurtă ezitare.
M-am întrebat dacă picioarele îi creşteau direct din cioturi, sau dacă picioarele creşteau pur şi simplu, iar la sfârşitul procesului aveau să apară şi labele picioarelor.
— Ăsta e un lucru bun, nu-i aşa? am zis. Să ai picioare trebuie să fie un lucru bun.
— Doare foarte tare, zise Eric, când pierzi membre şi apoi îţi cresc la loc. O să dureze ceva. Este foarte... este imobilizată.
Spusese ultimul cuvânt foarte încet, ca şi cum ar fi fost un cuvânt pe care-l ştia, dar pe care nu-l spusese niciodată cu voce tare.
M-am gândit la ceea ce-mi spunea atât explicit, cât şi implicit. Convenţiile cu Eric se desfăşurau rareori la un singur nivel.
— Nu este suficient de bine încât să poată conduce, am concluzionat. Atunci cine este?
— Şerifii au condus lucrurile, zise Eric. Gervaise a pierit în explozie, bineînţeles; asta înseamnă că am rămas eu, Cleo, şi Aria Yvonne. Ar fi fost mai simplu dacă André ar fi supravieţuit.
Am simţit o tresărire de teamă şi de vină. L-aş fi putut salva pe André. Mă temeam de el şi îl uram, şi nu am făcut-o. Am lăsat să fie omorât.
Eric rămase tăcut pentru un minut şi m-am întrebat dacă el simţea teama şi vina din sufletul meu. Ar fi fost foarte rău dacă ar fi aflat vreodată că André a fost omorât de Quinn, pentru

siguranța mea. Eric continuă:
— André ar fi putut ține lucrurile sub control pentru că era recunoscut drept mâna dreaptă a reginei. Dacă ar fi fost să aleg unul dintre favoriții ei, aş fi preferat să fie Sigebert, care e numai muşchi şi fără creier. Cel puțin Sigebert e acolo să-i păzească trupul, deşi André ar fi putut tace asta şi i-ar fi păzit şi teritoriul în acelaşi timp.
Nu-l mai auzisem niciodată pe Eric atât de vorbăreț despre treburile vampirilor. Începusem să am un sentiment îngrozitor, care-mi dădea fiori, că ştiam unde vrea să ajungă.
— Te aştepți la un fel de preluare, am spus şi am simțit o strângere de inimă. Nu din nou. Crezi că Jonathan era o iscoadă.
— Ai grijă, sau o să încep să cred că poți să-mi citeşti gândurile.
Deşi tonul lui Eric era relaxat, înțelesul celor spuse era cu două tăişuri.
— Asta e imposibil, am spus, iar dacă el a crezut că mințeam, nu a comentat nimic.
Eric părea să regrete că mi-a destăinuit atât de multe. Restul discuției noastre a fost foarte scurt. Mi-a spus din nou să-l sun imediat dacă-l zăream pe Jonathan, iar eu l-am asigurat că o voi face bucuroasă.
După ce am închis, nu m-am mai simțit la fel de somnoroasă. În onoarea nopții reci, mi-am pus pantalonii groşi de pijama, albi cu oițe roz, şi un tricou alb. Am deschis harta Louisianei şi am luat un creion. Am schițat pe ea zonele pe care le ştiam. Mi-am adunat cunoştințele din bucățile de conversații care avuseseră loc în jurul meu. Eric avea Districtul 5. Regina avea Districtul 1, care însemna oraşul New Orleans şi împrejurimile. Asta avea logică. Dar între ele era o varză. Gervaise cel mort definitiv avea zona care includea Baton Rouge, şi acolo trăia regina de când Katrina îi distrusese atât de mult proprietățile ei din New Orleans. Aşadar, ăsta trebuia să fie Districtul 2 datorită importanței sale. Dar era numit Districtul 4. Foarte uşor, am trasat o line pe care să o pot şterge şi aveam să o fac după ce mai studiam puțin problema.
Am scormonit prin minte după alte frânturi de informații.

Districtul 5 se afla în susul hărţii, întins aproape de-a latul întregului stat. Eric era mai bogat şi mai puternic decât am crezut. Sub el, şi aproape egale în teritorii, veneau Districtul 3 al lui Cleo Babbitt şi 2 al Ariei Yvonne. O linie care cobora spre golf din cel mai sud-vestic colţ al statului Mississippi marca zonele mari deţinute de Gervaise şi de regină, 4 şi respectiv 1. Cu greu îmi puteam imagina ce întorsături ale politicii vampirilor au dus la numerotare şi aranjament.

Am privit la hartă câteva minute bune înainte să şterg toate liniile pe care le trasasem. Am aruncat o privire spre ceas. Trecuse aproape o oră de la conversaţia mea cu Eric. Într-o dispoziţie melancolică, m-am spălat pe dinţi şi pe faţă. După ce m-am urcat în pat şi mi-am spus rugăciunile, am zăcut acolo trează o bucată de vreme. Am întors pe toate feţele adevărul de necontestat că cel mai puternic vampir din statul Louisiana, în acest moment, era Eric Northman, cel cu care aveam o legătură de sânge, iubitul meu din vremuri trecute. Auzisem cu urechile mele când Eric a zis că nu vrea să fie rege, nu vrea să ocupe noi teritorii; iar de când îmi dădusem seama de întinderea actuală a teritoriului său, dimensiunea acestuia făcea afirmaţia mult mai credibilă.

Îl ştiam destul de puţin pe Eric, adică doar atât cât poate o fiinţă umană cunoaşte un vampir, ceea ce nu însemna că-l cunoşteam în profunzime. Nu credeam că dorea să preia statul, sau că ar fi făcut-o. Cred că puterea sa însemna că avea o ţintă uriaşă agăţată de spate. Trebuia să încerc să dorm. Am aruncat din nou o privire spre ceas. O oră şi jumătate de când vorbisem cu Eric.

Bill se strecură în camera mea aproape fără zgomot.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat încercând să-mi păstrez vocea în şoaptă, foarte calmă, deşi fiecare nerv din corpul meu începuse să ţipe.

— Sunt agitat, zise cu vocea sa calmă, iar eu mai că am râs. Pam trebuie să plece la Fangtasia. M-a sunat să-i iau locul aici.

— De ce?

Se aşeză pe scaunul din colţ. Era destul de întuneric în camera mea, dar draperiile nu erau complet trase şi se zărea

puțină lumină de la lămpile de siguranță din curte. Exista şi o lumină de veghe în baie şi îi puteam zări conturul corpului şi o imagine vagă a feței. Bill avea o uşoară strălucire, aşa cum au toți vampirii în ochii mei.

— Pam nu a putut da de Cleo la telefon, zise. Eric a plecat de la club să rezolve ceva, iar Pam nu a putut să dea nici de el. Dar eu i-am lăsat un mesaj pe mesageria vocală; sunt sigur că mă va suna înapoi. Problema e că nu răspunde Cleo.

— Pam şi Cleo sunt prietene?

— Nu, deloc, zise el scurt. Dar Pam ar trebui să poată sta de vorbă cu ea la băcănia ei, pe care o ține deschisă toată noaptea. Cleo răspunde întotdeauna.

— De ce încerca Pam să dea de ea? am întrebat.

— Se sună una pe alta în fiecare noapte, îmi explică Bill. Apoi, Cleo o sună pe Aria Yvonne. Au un lanț, care nu trebuie întrerupt, nu în vremurile astea.

Bill se ridică cu o viteză pe care nu am putut-o urmări.

— Ascultă! şopti, cu o voce la fel de uşoară ca aripa unui fluture. Auzi?

Nu auzeam nimic. Am rămas nemişcată sub cuvertură, dorindu-mi cu ardoare ca toate astea să dispară. Vârcolaci, vampiri, necazuri, lupte. Dar nu aveam eu norocul ăsta.

— Ce auzi? am întrebat încercând să vorbesc la fel de încet ca şi Bill, un efort eşuat.

— Vine cineva, zise.

Şi apoi am auzit o bătaie la uşa din față. A fost o bătaie uşoară.

Am aruncat la o parte cuvertura şi m-am ridicat. Nu mi-am putut găsi papucii din cauză că eram atât de tulburată. Am pornit către uşa dormitorului în picioarele goale. Noaptea era rece şi eu încă nu dădusem drumul la căldură; tălpile mi se lipeau reci de lemnul lustruit al podelei.

— O să răspund eu la uşă, zise Bill, şi o luă înaintea mea fără să-l văd când s-a şi mişcat.

— Iisuse Hristoase, am bombănit şi l-am urmat. Mă întrebam unde era Amelia: dormea oare sus sau pe canapeaua din sufragerie? Am sperat că era doar adormită. Eram atât de speriată în acel moment, încât mi-am imaginat că ar putea fi

moartă.
Bill se strecură tăcut prin casa întunecată, pe hol, spre sufragerie (care încă mai mirosea a floricele), spre uşa din faţă, apoi privi prin vizor, ceea ce mi se păru amuzant. A trebuit să-mi pun o mână la gură ca să-mi acopăr chicotelile.
Nimeni nu-l împuşcă pe Bill prin ochiul vizorului. Nimeni nu încercă să dărâme uşa. Nimeni nu ţipă.
Liniştea prelungită îmi făcea pielea de găină. Nici măcar nu l-am văzut pe Bill mişcându-se. I-am auzit doar vocea rece lângă urechea mea.
— Este o femeie foarte tânără. Părul îi este vopsit blond sau alb, şi e foarte scurt şi cu rădăcinile negre. E slăbuţă. E fiinţă umană. E speriată.
Nu era singura.
Am încercat din răsputeri să mă gândesc cine putea fi vizitatorul din miezul nopţii. Brusc, am avut o bănuială.
— Frannie, am şoptit. Sora lui Quinn. Poate...
— Deschide-mi, se auzi o voce de fată. Oh, *te rog,* lasă-mă să intru.
Era exact ca într-o poveste cu stafii pe care o citisem demult. Fiecare fir de păr de pe braţe mi se zbârli.
— Trebuie să-ţi spun ce s-a întâmplat cu Quinn, continuă Frannie, iar asta mă făcu să mă hotărăsc pe loc.
— Deschide uşa, i-am zis lui Bill cu vocea mea normală. Trebuie să o lăsăm să intre.
— E o fiinţă umană, replică Bill, ca şi cum ar fi vrut să zică: „Câte necazuri ar putea să ne facă?"
Descuie uşa.
Nu voi spune că Frannie s-a prăvălit înăuntru, dar cu siguranţă nu a pierdut vremea când a intrat pe uşă şi a trântit-o în urma ei. Frannie nu-mi făcuse o primă impresie prea bună, căci era agresivă şi cu tupeu şi nu prea diplomată, dar am ajuns să o cunosc o idee mai bine când a stat alături de Quinn la spital, după explozie. Avusese o viaţă grea, şi-şi iubea fratele.
— Ce s-a întâmplat? am întrebat tăios în timp ce Frannie se duse ţintă spre cel mai apropiat scaun şi se aşeză.
— *Precis* ai un vampir aici, zise. Îmi poţi da un pahar cu apă?

Apoi voi încerca să fac ceea ce vrea Quinn.
M-am grăbit spre bucătărie şi i-am adus apa. Am aprins lumina în bucătărie, dar când m-am întors în sufragerie am rămas pe întuneric.
— Unde ți-e maşina? întrebă Bill.
— S-a stricat cam la o milă distanță de aici, zise. Dar nu am putut să stau lângă ea. Am sunat la depanări şi am lăsat cheile în contact. Sper, pentru numele lui Dumnezeu, că au scos-o de pe drum şi nu mai e la vedere.
— Spune-mi *chiar acum* ce se întâmplă, am zis.
— Versiunea scurtă sau cea lungă?
— Scurtă.
— Nişte vampiri din Vegas vin să ocupe Louisiana. A fost ca un virus care a blocat tot.

Capitolul 11

Vocea lui Bill era foarte amenințătoare.

— Unde, când, câți?

— Au scos din joc deja o parte dintre şerifi, zise Frannie, şi am putut să-mi dau seama că exista o sclipire de bucurie pentru că livra aceste ştiri fierbinți. Forțe mai mici se ocupă de cei mai slabi, în timp ce unele mai mari se adună ca să înconjoare Fangtasia, să rezolve cu Eric.

Bill pusese mâna pe telefonul mobil înainte ca Frannie să rostească toate vorbele, iar eu am rămas cu gura căscată la el. Mi-am dat seama prea târziu cât era de gravă situația Louisianei, astfel încât, pentru o secundă, mi se păru că eu făcusem să se întâmple asta pentru că mă gândisem la ea.

— Cum s-a întâmplat? am întrebat fata. Cum de a ajuns Quinn să fie implicat? Cum e? El te-a trimis aici?

— *Bineînțeles* că el m-a trimis aici, zise, ca şi cum eu aş fi fost cea mai proastă persoană pe care o întâlnise vreodată. Ştie că eşti legată de vampirul ăla, Eric, ceea ce te face şi pe tine o țintă vizată. Vampirii din Vegas chiar au trimis pe cineva să te studieze.

Jonathan.

— Vreau să zic că evaluau proprietățile lui Eric, iar tu ai fost considerată o parte dintre ele.

— De ce e asta problema lui Quinn? am întrebat, ceea ce poate nu era chiar cel mai subtil mod de a întreba, dar a înțeles ce am vrut să spun.

— Mama noastră, blestemata noastră de mamă deranjată, *mamă* care ne deranjează şi pe noi, zise cu amărăciune Frannie. Ştii că a fost capturată şi violată de nişte vânători, nu-i aşa? În Colorado. Pe vremea lui Pazvante.

De fapt, se întâmplase cam cu nouăsprezece ani în urmă, pentru că aşa a fost concepută Frannie.

— Iar Quinn a salvat-o şi i-a omorât pe toţi, deşi era doar un copil, şi s-a îndatorat la vampirii locali ca să-i determine să-l ajute să curețe locul şi să o ducă de acolo pe mama lui.

Ştiam povestea tristă a mamei lui Quinn. Încuviințam agitată de acum, pentru că voiam să aud ceva ce nu ştiam încă.

— Bine, păi, mama era însărcinată cu mine după viol, zise Frannie uitându-se la mine provocator. Aşa că m-a avut pe mine, dar nu a fost niciodată în toate mințile, iar să cresc alături de ea a fost cam greu, pricepi? Quinn scăpa de datorie luptând în arenă. (Gândiți-vă la *Gladiatorul* cu animale-vârcolaci.) Nu a fost niciodată în toate mințile, repetă Frannie. Şi a devenit din ce în ce mai rău.

— Am înțeles asta, am spus, încercând să nu ridic tonul.

Bill părea a fi pe cale să o pocnească pe Frannie ca să grăbească povestea, dar eu am clătinat din cap.

— Bine, aşadar, stătea într-un loc drăguț pentru care Quinn plătea, în afara Las Vegasului, singurul azil din America pentru oameni ca mama mea.

Azilul pentru vârcolaci-tigru deranjați mintal?

— Dar mama a scăpat şi a omorât o turistă şi i-a luat hainele şi a pornit într-o excursie prin Vegas şi a pus ochii pe un bărbat. L-a omorât şi pe el. L-a jefuit şi i-a luat banii, şi i-a jucat până am dat de ea.

Frannie se opri şi trase adânc aer în piept.

— Quinn încă se refăcea după Rhodes, iar asta aproape l-a omorât.

— Oh, nu.

Dar aveam sentimentul că încă nu ajunsesem la finalul acestei aventuri.

— Da, ce-i mai rău? Evadarea sau omorul? Probabil că turiştii aveau o părere pe tema asta. Am băgat vag de seamă că Amelia a intrat în cameră şi mi-am dat seama că nu părea uimită să-l vadă pe Bill. Aşadar, fusese trează când Bill îi luase locul lui Pam. Amelia nu o mai întâlnise pe Frannie până acum, dar nu a întrerupt-o.

— Oricum, există un mare cartel al vampirilor în Vegas, pentru că sunt câştiguri atât de mari, ne spuse Frannie. Au dat de urma mamei înainte ca poliția să o poată prinde. Au

făcut curat în urma ei, *din nou.* Se pare că Whispering Palms, locul de unde a scăpat, a alertat toate ființele supranaturale din zonă să fie pe fază. Până când am ajuns eu la cazinoul unde au prins-o pe mama, vampirii îi spuneau deja lui Quinn că se ocupaseră de tot şi că acum avea şi mai multe datorii în contul cărora să muncească. Le-a spus că se refăcea în urma unei răni grave şi că nu se putea întoarce în arenă. Ei s-au oferit să mă ia pe mine ca donator de sânge sau ca prostituată pentru vampirii care veneau în vizită, şi aproape că l-a lichidat pe cel care a spus asta.

Bineînțeles. Am schimbat o privire cu Bill. Oferta de a o „folosi" pe Frannie era menită să facă toate celelalte lucruri să pară o variantă de preferat.

— Atunci au spus că ştiau un regat foarte slab, care putea fi preluat, şi se refereau la Louisiana. Quinn le-a spus că l-ar fi putut primi gratis dacă regele Nevadei s-ar fi însurat cu Sophie-Anne, ea nefiind în poziția să refuze. Dar s-a dovedit că regele era chiar acolo. A spus că detestă ciungii şi că, în nici un caz, nu se va însura cu un vampir care şi-a omorât fostul soț, indiferent cât de atrăgător îi era regatul, chiar şi cu statul Arkansas inclus.

Sophie-Anne era şeful titular al Arkansasului, ca şi al Louisianei, din moment ce a fost găsită nevinovată de uciderea soțului ei (regele Arkansasului) de către un tribunal al vampirilor. Sophie-Anne nu a avut ocazia să-şi consolideze poziția din cauza bombei. Dar eram sigură că asta se afla pe lista ei de priorități după ce-i creşteau picioarele.

Bill îşi deschise din nou mobilul şi începu să formeze numere. Pe oricine ar fi sunat, nu i-a răspuns. Ochii săi negri aruncau flăcări. Funcționa la viteză maximă. Se aplecă să ridice o sabie pe care o lăsase sprijinită de canapea. Mda, venise înarmat. Eu nu păstram lucruri din astea în trusa mea de scule.

— Vor să ne ocupe în linişte şi repede, astfel încât presa umană să nu prindă de veste. O să încropească o poveste pentru a explica de ce vampirii cunoscuți au fost înlocuiți de unii străini, zise Bill. Ascultă... ce rol are fratele tău în toată povestea asta?

— L-au obligat să le spună câți oameni aveți şi să le spună tot ceea ce ştia despre situația din Louisiana, mărturisi Frannie.

Ca să fie totul perfect, începu să plângă.

— El nu a vrut. A încercat să negocieze cu ei, dar îl aveau la mână.

Acum Frannie arăta cu zece ani mai mult decât avea.

— A încercat să o sune pe Sookie de un milion de ori, dar erau cu ochii pe el şi i-a fost teamă că o să-i conducă direct la ea. Dar au descoperit-o oricum. Când a aflat ce vor să facă, şi-a asumat un mare risc – pentru amândoi – şi m-a trimis pe mine înainte. Am fost bucuroasă că pusesem un prieten să recupereze maşina de la tine.

— Unul dintre voi ar fi trebuit să mă sune, să-mi scrie, să facă ceva.

În ciuda momentului de criză în care ne aflam, nu m-am putut abține să nu-mi exprim amărăciunea.

— Nu putea să te lase să afli cât de gravă e situația lui. A zis că ştia că ai fi încercat să-l salvezi, dar nu exista salvare.

— Păi, sigur aş fi încercat să-l salvez, am zis. Asta faci când cineva are necazuri.

Bill rămase tăcut, dar mă fixa cu privirea. Îl salvasem şi pe el când avusese probleme. Uneori îmi părea rău că o făcusem.

— Quinn de ce e acum cu ei? întrebă Bill. Le-a dat informațiile. Ei sunt vampiri. Ce treabă au cu el?

— Îl aduc cu ei ca el să poată negocia cu comunitatea supranaturală, respectiv cu vârcolacii, zise Frannie, semănând brusc cu Domnişoara Secretară de Corporație.

Mi-a părut oarecum rău pentru Frannie. Ca rezultat al uniunii dintre o ființă umană şi un vârcolac-tigru, nu avea puteri speciale care să-i ofere un avantaj sau să-i dea material de negociere. Fața îi era mânjită de dâre de rimel, iar unghiile îi erau roase până la carne. Un dezastru.

Şi nu era momentul să mă îngrijorez pentru Frannie, pentru că vampirii din Vegas preluau controlul asupra statului.

— Ce ar fi mai bine să facem? am întrebat. Amelia, ai verificat vrăjile de pază ale casei? Intră şi maşinile noastre aici?

Amelia dădu scurt din cap.
— Bill, ai sunat la Fangtasia şi la ceilalţi şerifi? Bill încuviinţă.
— Cleo nu răspunde. Aria Yvonne a răspuns şi aflase deja despre atac. A zis că va încerca să se ascundă şi să-şi croiască drum spre Shreveport. Are şase vampiri din cuibul ei cu ea. De când Gervaise şi-a găsit sfârşitul, vampirii săi s-au pus la dispoziţia reginei, iar şeful lor este Booth Crimmons. Booth a zis că el a ieşit în seara asta, iar copilul creat de el, Audrey, care fusese lăsat cu regina şi Sigebert, nu răspunde. Nici adjunctul pe care Sophie-Anne îl trimisese la Little Rock nu răspunde.
Am rămas cu toţii tăcuţi un moment. Ideea că Sophie-Anne putea fi moartă definitiv era de neimaginat. Bill era vizibil şocat.
— Aşadar, continuă, am putea rămâne aici, sau am putea găsi un alt loc pentru voi trei. Când sunt sigur că vă las în siguranţă, o să trebuiască să ajung la Eric cât de repede pot. O să aibă nevoie de fiecare pereche de braţe în seara asta, dacă vrea să supravieţuiască.
Unii dintre ceilalţi şerifi erau, cu siguranţă, morţi. Eric ar fi putut să moară în noaptea asta. Când am realizat asta, parcă am fost lovită în faţă cu o mănuşă de box. Am tras cu greu aer în piept şi m-am străduit să rămân în picioare. Nu mă puteam gândi la asta.
— O să fim bine, zise Amelia curajoasă. Sunt sigură că eşti un luptător grozav, Bill, dar nici noi nu suntem lipsite de apărare.
Cu tot respectul datorat calităţilor de vrăjitoare ale Ameliei, eram foarte neajutorate; cel puţin în faţa vampirilor.
Bill s-a răsucit pe călcâie şi a aruncat o privire de-a lungul holului, la uşa din spate. Auzise ceva ce urechile noastre umane nu puteau sesiza. Dar, o secundă mai târziu, am auzit o voce familiară.
— Bill, lasă-mă înăuntru. Cu cât mai repede, cu atât mai bine!
— E Eric, zise Bill cu mare satisfacţie. Mişcându-se atât de repede încât părea o umbră, se duse în spatele casei.

Categoric, Eric era afară, iar ceva în interiorul meu se relaxa. Trăia. Am observat că nu se putea spune că arăta la fel de îngrijit ca de obicei. Avea tricoul rupt şi era desculț.

— Nu mai aveam cum să ajung la club, zise în timp ce el şi Bill înaintau pe hol spre noi. Casa mea nu era potrivită, nu dacă sunt singur. Nu am putut să dau de nimeni. Am primit mesajul tău, Bill. Aşa că, Sookie, sunt aici să fac apel la ospitalitatea ta.

— Bineînțeles, am rostit automat, deşi abia dacă m-am gândit la asta. Dar poate ar trebui să mergem la...

Eram pe cale să sugerez să traversăm curtea din spate şi să mergem acasă la Bill, unde era mai mult spațiu şi existau mai multe facilități pentru vampiri, când necazurile veniră din altă parte. Nu-i mai acordasem nici o atenție lui Frannie de când îşi terminase povestea. După ce ne transmisese toate veştile dramatice, începuse să realizeze potențialul dezastrului în fața căruia ne aflam.

— Trebuie să plec de aici, zise Frannie. Quinn mi-a spus să stau aici, dar voi sunteți...

Tonul ei devenea tot mai ridicat, iar ea era deja în picioare şi fiecare muşchi al gâtului îi era reliefat când îşi agita capul dintr-o parte în alta, cu mişcări din ce în ce mai violente.

— Frannie, zise Bill.

Luă capul lui Frannie între mâinile sale albe. Privi adânc în ochii fetei. Frannie se linişti.

— Stai aici, fată proastă, şi fă ce-ți spune Sookie.

— Bine, acceptă Frannie, cu voce calmă.

— Mulțumesc, am zis.

Amelia se uita la Bill oarecum şocată. Cred că nu văzuse niciodată până acum vreun vampir folosindu-şi farmecul.

— Mă duc să-mi iau puşca, am spus fără să mă adresez cuiva anume, dar, înainte să mă pot mişca, Eric se răsuci către dulapul de lângă uşa din față.

Se întinse şi scoase puşca Benelli. Se întoarse să mi-o dea cu o expresie amuzată. Privirile ni se întâlniră. Eric îşi amintise unde țineam puşca. Aflase asta când stătuse la mine, pe când îşi pierduse memoria.

Când am putut să privesc în altă parte, am văzut că Amelia

părea gânditoare, conştientă că e observată. Chiar şi în scurta mea experiență alături de Amelia, învățasem că atitudinea asta nu era ceva care să-mi placă. Însemna că era pe cale să pună punctul pe „i", şi era un punct de care nu-mi păsa.

— Nu cumva ne agităm degeaba? întrebă retoric. Poate ne panicăm fără nici un motiv.

Bill se uită la Amelia ca şi cum aceasta s-ar fi transformat într-un babuin. Frannie părea total lipsită de griji.

— În fond, zise Amelia, cu un vag zâmbet superior, de ce ar veni cineva după *noi?* Sau, mai exact, după *tine,* Sookie? Pentru că nu pot să cred că vampirii vin după *mine.* Dar, lăsând asta deoparte, de ce ar veni aici? Nu eşti o parte esențială a sistemului de apărare al vampirilor. Ce le-ar oferi un motiv bun să vrea să te omoare sau să te prindă?

Eric făcuse turul tuturor uşilor şi ferestrelor. Tocmai terminase când Amelia îşi încheia discursul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă. I-am răspuns:

— Amelia îmi explica de ce nu există nici un motiv rațional pentru care vampirii ar veni după mine în încercarea lor de a cuceri statul.

— Bineînțeles că vor veni, zise Eric, abia aruncându-i o privire Ameliei.

O examina un minut pe Frannie, încuviință cu o mişcare a capului, apoi se aşeză lângă o fereastră a sufrageriei ca să privească afară.

— Sookie are o legătură de sânge cu mine. Şi acum eu sunt aici.

— Da, zise Amelia supărată. Mulțumesc, Eric, pentru că i-ai adus direct aici.

— Amelia, nu eşti o vrăjitoare puternică?

— Ba da, sunt, zise ea precaută.

— Nu este tatăl tău o persoană bogată, cu multă influență în acest stat? Nu e mentorul tău o mare vrăjitoare?

Cine făcuse ceva cercetări pe internet? Eric şi Copley Carmichael aveau ceva în comun.

— Ba da, zise Amelia. Bine, ar fi fericiți dacă ne-ar putea prinde. Totuşi, dacă Eric nu ar fi venit aici, nu cred că ar fi trebuit să ne temem că am fi răniți.

— Te întrebi dacă într-adevăr suntem în pericol? am zis. Vampiri excitați, nebunia sângelui?
— Nu le-am fi de nici un folos dacă nu am fi în viață.
— Se mai întâmplă şi accidente, am spus, iar Bill pufni.
Nu-l mai auzisem niciodată să scoată un sunet atât de comun şi m-am uitat la el. Bill se bucura de perspectiva unei lupte bune. Avea colții scoşi. Frannie se holba la el, dar expresia ei nu se schimbase. Dacă ar fi existat cea mai mică şansă ca ea să rămână calmă şi cooperantă, poate că l-aş fi rugat pe Bill să o scoată din starea aia artificială. Îmi plăcea că Frannie era tăcută şi nemişcată, dar detestam că nu mai avea voință proprie.
— De ce a plecat Pam? am întrebat.
— Ajutorul ei e mai prețios la Fangtasia. Ceilalți s-au dus la club, iar ea îmi poate spune dacă sunt blocați înăuntru sau nu. A fost o prostie să-i sun pe toți şi să-i pun să se adune la un loc; ar fi trebuit să le zic să se împrăştie.
După cum se părea, aceasta avea să fie o greşeală pe care Eric nu o va mai repeta.
Bill rămăsese aproape de o fereastră, ascultând sunetele nopții - Se uită la Eric şi clătină din cap. Nu apăruse încă nimeni.
Telefonul lui Eric sună. Ascultă un minut, apoi zise:
— Noroc şi ție, şi închise.
— Majoritatea sunt în club, îi spuse lui Bill care încuviință.
— Unde e Claudine? mă întrebă Bill.
— Nu am nici cea mai vagă idee.
Cum se tăcea oare de Claudine apărea uneori când aveam necazuri, iar în alte dați nu venea? O epuizam?
— Dar nu cred că va veni, pentru că sunteți voi doi aici. Nu are nici un sens să vină să mă apere dacă tu şi cu Eric nu vă puteți ține colții departe de ea.
Bill înțepeni. Auzul său ascuțit prinsese ceva. Se întoarse şi schimbă o privire lungă cu Eric.
— Nu este chiar compania pe care mi-aş fi dorit-o, zise Bill pe un ton rece. Dar vom face impresie bună. Îmi pare rău de femei.
Şi se uită la mine cu ochii săi întunecați plini de o emoție

intensă. Iubire? Părere de rău? Fără un indiciu sau două dinspre mintea sa tăcută, nu-mi puteam da seama.

— Nu suntem puşi la pământ încă, zise Eric la fel de rece.

Acum puteam auzi şi eu maşinile care veneau pe alee. Amelia scoase de frică un geamăt involuntar, iar ochii lui Frannie se măriră şi mai mult, deşi zăcea pe un scaun ca paralizată. Eric şi Bill aşteptau concentraţi.

Maşinile se opriră în faţă şi se auziră portiere deschizându-se şi închizându-se, apoi cineva care se îndrepta spre casă.

A urmat o bătaie seacă, nu în uşă, ci într-unul dintre stâlpii verandei.

M-am îndreptat spre uşă, încet. Bill mă apucă de braţ şi păşi în faţa mea.

— Cine e? întrebă şi imediat ne mutarăm un metru mai încolo.

Se aşteptase să se tragă prin uşă. Nu se întâmplă asta.

— Eu sunt, vampirul Victor Madden, se auzi o voce veselă.

OK, era neaşteptat. Mai ales pentru Eric, care-şi închise scurt ochii. Identitatea lui Victor Madden şi prezenţa lui acolo îi spuseseră o poveste întreagă lui Eric, iar eu nu ştiam despre ce era vorba în această poveste.

— Îl cunoşti? i-am şoptit lui Bill. Bill zise:

— Da, l-am cunoscut.

Dar nu dădu nici un alt detaliu şi rămase pierdut în gândurile lui. N-am dorit niciodată mai mult să ştiu ce gândeşte cineva. Tăcerea mă enerva.

— Prieten sau duşman? am întrebat.

Victor râse. Era un râs cu adevărat grozav – genial, de tipul: „Râd cu tine, nu de tine."

— Asta este o întrebare excelentă, zise, şi una la care doar tu poţi răspunde. Am onoarea să vorbesc cu Sookie Stackhouse, telepat renumit?

— Ai onoarea să vorbeşti cu Sookie Stackhouse, chelneriţă, am răspuns eu rece.

Şi am auzit un sunet înfundat, al unui animal. Un animal mare.

Mi se tăiară genunchii.

— Vrăjile de protecţie vor rezista, spunea Amelia pentru sine

într-o şoaptă rapidă. Protecția va rezista, protecția va rezista.
Bill se uita la mine cu ochii săi întunecați, gândurile reflectându-i-se pe față într-o succesiune rapidă.
Frannie părea pierdută şi detaşată, dar ochii îi erau fixați asupra uşii. Auzise şi ea sunetul.
— Quinn e acolo cu ei, i-am şoptit Ameliei, din moment ce ea era singura din cameră care nu-şi dăduse seama de asta.
Amelia zise:
— E de partea *lor?*
— O au pe mama lui, i-am amintit. Dar asta m-a durut.
— Dar noi o avem pe sora lui, replică Amelia. Eric părea la fel de gânditor ca şi Bill. De fapt, acum se uitau unul la altul şi aş fi putut crede că purtau un întreg dialog fără să scoată nici un cuvânt.
Toată această gândire nu era bună. Însemna că nu se hotărâseră ce aveau să facă.
— Putem intra? întrebă încântătoarea voce. Sau am putea sta de vorbă cu unul dintre voi față în față? Se pare că aveți câteva protecții la casă.
Amelia făcu un semn de reuşită şi zise:
— Da!
După care îmi zâmbi încântată.
Nu era nimic rău în câteva autofelicitări meritate, deşi poate că momentul nu era chiar potrivit. I-am zâmbit şi eu, deşi am simțit că aveam să mă prăbuşesc.
Eric păru să se adune, şi, după ce mai schimbară o ultimă privire, el şi Bill se relaxară. Eric se întoarse spre mine, mă sărută uşor pe buze şi se uită un moment la chipul meu.
— Or să te cruțe, zise Eric, şi am înțeles că nu mi se adresa cu adevărat mie, ci lui însuşi. Eşti unică şi nu or să te sacrifice.
După care deschise uşa.

Capitolul 12

Deoarece luminile din sufragerie erau încă stinse, iar cele de siguranță, de afară, erau aprinse, din interiorul casei puteam vedea destul de bine. Vampirul care stătea singur în curte nu era foarte înalt, dar era un bărbat impresionant. Purta costum. Avea părul scurt şi ondulat, şi, deşi lumina nu era bună pentru a stabili aşa ceva, m-am gândit că e negru. Rămăsese într-o atitudine de model GQ.

Eric blocase oarecum intrarea, aşa că asta era tot ce puteam spune. Mi se părea nepoliticos să mă duc la fereastră şi să-l studiez.

— Eric Northman, zise Victor Madden. Nu te-am văzut de zeci de ani.

— Ai muncit din greu în deşert, zise neutru Eric.

— Da, afacerile au înflorit. Sunt câteva lucruri pe care vreau să le discut cu tine – mai degrabă urgente, mi-e teamă. Pot intra?

— Câți mai sunt cu tine? întrebă Eric.

— Zece, am şoptit în spatele lui Eric. Nouă vampiri şi Quinn.

Dacă un creier uman însemna o pată care vibra în conştiința mea interioară, creierul unui vampir lăsa un gol. Tot ceea ce aveam de făcut era să număr aceste goluri.

— Am patru însoțitori, zise Victor cu un ton ce părea cu adevărat sincer şi onest.

— Cred că ți-ai pierdut abilitatea de a număra, zise Eric. Cred că sunt nouă vampiri şi un teriantrop.

Victor se mişcă uşor, în timp ce mâna îi tresări.

— Nu are nici un sens să încerc să te păcălesc, bătrâne.

— Bătrâne? bombăni Amelia.

— Lasă-i să iasă din pădure ca să-i pot vedea, zise Eric.

Amelia, Bill şi cu mine am abandonat încercarea de a fi discreți şi ne-am dus la fereastră să privim. Unul câte unul,

vampirii din Las Vegas ieşiră dintre copaci. Din moment ce se aflau la granița zonei întunecate, nu-i puteam vedea pe majoritatea prea bine, dar am remarcat o femeie masivă, cu un păr castaniu des şi un bărbat nu mai înalt decât mine, care avea o barbă îngrijită şi un cercel în ureche.

Ultimul care ieşi din pădure era tigrul. Ştiam că Quinn alesese forma animală pentru că nu voia să mă privească în ochi. Mi-a părut îngrozitor de rău pentru el. Mi-am imaginat că, oricât de sfâşiată mă simțeam eu pe dinăuntru, interiorul lui era probabil carne tocată.

— Văd câteva fețe familiare, zise Eric. Sunt toți sub comanda ta?

Asta avea un înțeles pe care nu-l pricepeam.

— Da, zise Victor hotărât.

Asta îi spuse ceva lui Eric. Se dădu la o parte din prag, iar noi ceilalți ne întoarserăm să ne uităm la el.

— Sookie, mi se adresă Eric, eu nu pot să-l invit să intre. E casa ta.

Apoi se întoarse spre Amelia:

— Protecția ta e limitată? întrebă. Îl va lăsa să intre doar pe el?

— Da, zise.

Mi-ar fi plăcut să fie mai sigură.

— Trebuie să fie invitat de cineva pe care protecția îl recunoaşte, cum ar fi Sookie.

Motanul Bob se îndreptă spre uşa deschisă. Se aşeză exact în mijlocul pragului, cu coada strânsă în jurul labelor, cu ochii pironiți la musafirul nepoftit. Victor râse la apariția lui Bob, dar râsul i se stinse după câteva secunde.

— Asta nu-i o simplă felină, zise Victor.

— Nu, am spus suficient de tare încât Victor să mă audă. Nici asta de aici nu este.

Tigrul scoase un sunet înfundat, care am înțeles eu ar fi trebuit să fie prietenos. Bănuiesc că ăsta era singurul fel în care Quinn îmi putea spune că-i pare rău pentru întreaga situație. Sau poate că nu. M-am oprit exact în spatele lui Bob. Acesta îşi ridică încet capul să se uite la mine, apoi plecă la fel de indiferent precum venise. Pisicile.

Victor Madden se apropie de veranda din față. Evident, protecția nu avea să-l lase să depășească granițele și așteptă la picioarele scărilor. Amelia aprinse luminile de pe verandă, iar Victor clipi în strălucirea bruscă. Era un bărbat foarte atrăgător, dacă nu chiar frumos. Avea ochi mari, căprui. Avea dinți minunați pe care-i expunea într-un zâmbet până la urechi. Se uita la mine cu mare atenție.

— Rapoartele despre cât ești de atrăgătoare nu au exagerat deloc, zise, iar mie îmi luă un minut să înțeleg ce voia să spună.

Eram prea speriată pentru a mai fi în culmea inteligenței mele. L-am văzut pe Jonathan, spionul, printre vampirii din curte.

— Oh, am spus, deloc impresionată. Doar tu poți intra.

— Sunt încântat, răspunse făcând o plecăciune. Făcu atent un pas în față și păru ușurat. După asta, traversă veranda lin, apoi brusc se afla în fața mea, batista sa de la piept, jur pe Biblie că era o batistă albă ca zăpada, aproape atingându-mi tricoul. Încercam să nu scot nici un sunet și am reușit să stau aproape imobilă. I-am întâlnit privirea și am simțit presiunea din spatele ei. Își încerca trucurile mentale ca să vadă ce ar merge cu mine.

Nu prea multe, din experiența mea. După ce l-am lăsat să stabilească asta, m-am dat în spate ca să-l las să intre.

Victor se opri imediat ce trecu de ușă. Aruncă o privire precaută tuturor celor din cameră, deși zâmbetul nu-i pieri nici o clipă. Când îl zări pe Bill, zâmbetul chiar i se lumină:

— Ah, Compton, zise, și, deși mă așteptam la o completare care să ne lămurească, aceasta nu veni.

Îi adresă Ameliei o privire iscoditoare:

— Sursa magiei, bombăni, și-și înclină capul către ea.

Frannie avu parte de o evaluare rapidă. Când Victor o recunoscu, păru pentru o secundă extrem de nemulțumit.

Ar fi trebuit să o ascund. Pur și simplu nu m-am gândit la asta. Acum, grupul din Las Vega știa că vârcolacul Quinn o trimisese pe sora lui înainte ca să ne avertizeze. Mă întrebam dacă aveam să supraviețuim acestei descoperiri.

Dacă am fi trăit până la ziuă, noi, cei trei oameni, am fi putut

pleca oriunde cu o maşină, iar dacă maşinile nu ar fi mers, aveam telefoane şi am fi putut suna să ne remorcheze. Dar nu aveam de unde să ştim ce ajutoare care funcționau la lumina zilei aveau vampirii din Las Vegas… În afară de Quinn. Cât despre capacitatea lui Eric şi a lui Bill de a reuşi să-şi croiască drum prin linia vampirilor de afară… puteau încerca. Nu ştiam cât de departe ar putea ajunge.

— Te rog, ia loc, am zis, deşi păream la fel de convingătoare ca o habotnică încercând să întrețină o conversație cu un ateu.

Cu toții ne-am aşezat pe canapea şi pe scaune. Am lăsat-o pe Frannie acolo unde era. Ar fi fost bine să păstrăm cât mai mult calmul. Tensiunea în cameră era şi aşa palpabilă.

Am aprins câteva lămpi şi i-am întrebat pe vampiri dacă vor ceva de băut. Toți părură surprinşi. Doar Victor acceptă. După un semn de încuviințare din partea mea, Amelia se duse la bucătărie să încălzească nişte Sângeadevărat. Eric şi Bill stăteau pe canapea, Victor se aşezase pe fotoliu, iar eu m-am aşezat pe brațul şezlongului, cu mâinile încleştate în poală. A urmat o tăcere lungă până ce Victor şi-a ales replica de deschidere:

— Regina ta e moartă, vikingule, zise.

Capul lui Eric zvâcni într-un spasm. Amelia, care tocmai intra, se opri o secundă înainte de a-i duce paharul de Sângeadevărat lui Victor. Acesta îl acceptă cu o uşoară plecăciune a capului. Amelia se holbă în jos la el şi am observat că mâinile îi erau acum ascunse în faldurile rochiei. Chiar când trăgeam aer în piept să-i spun să nu facă nebunii, plecă de lângă el şi veni lângă mine.

Eric zise:

— Bănuiesc că aşa stă situația. Şi câți dintre şerifi? Trebuia să recunosc: nu puteai să-ți dai seama ce simte din vocea sa.

Victor păru că face un efort să-şi amintească.

— Stai să văd. Oh, da. Toți.

Am strâns din buze, ca să nu-mi scape nici un sunet. Amelia scoase un scaun cu spătar pe care-l ținem lângă şemineu. Îl aşeză lângă mine şi se prăbuşi pe el ca şi cum ar fi fost un sac cu nisip. Acum, că se aşezase, puteam vedea că are în mână un cuțit, cel de făcut fileuri, luat din bucătărie. Era foarte

ascuțit.

— Şi oamenii lor? întrebă Bill. Bill făcea şi el pe inocentul.

— Au mai rămas câțiva în viață. Un bărbat cu pielea închisă la culoare, pe nume Rasul... câțiva dintre servitorii Ariei Yvonne. Cei din jurul lui Cleo Babbitt au murit alături de ea, chiar şi după ce le-am făcut oferta de a se preda, iar Sigebert pare să fi pierit cu Sophie-Anne.

— Fangtasia?

Eric păstrase această întrebare pentru sfârşit pentru că abia putea să vorbească despre asta. Aş fi vrut să mă duc la el, să-l iau în brațe, dar nu ar fi apreciat deloc asta. L-ar fi făcut să pară slab.

A urmat o tăcere lungă, cât Victor a luat o înghițitură de Sângeadevărat.

Apoi, zise:

— Eric, oamenii tăi sunt toți în club. Nu s-au predat. Spun că nu o vor face până nu au veşti de la tine. Suntem gata să le dăm foc. Unul dintre protejații tăi a scăpat şi credem că este femeie... elimină orice om de-al meu care este suficient de prost încât să se despartă de ceilalți.

Bravo, *Pam.* Mi-am lăsat capul într-o parte ca să ascund un zâmbet involuntar. Amelia rânji la mine. Chiar şi Eric păru încântat, doar pentru o fracțiune de secundă. Fața lui Bill rămase imobilă.

— De ce, dintre toți şerifii, eu am rămas în viață? puse Eric întrebarea de o mie de puncte.

— Pentru că tu eşti cel mai eficient, cel mai productiv şi cel mai practic.

Victor avea răspunsul gata pregătit, pe vârful limbii.

— Şi-l ai pe unul dintre vampirii care aduc cele mai consistente venituri, trăieşte în districtul tău şi lucrează pentru tine.

Făcu un semn spre Bill.

— Regele nostru ar vrea să-ți păstreze acelaşi statut, dacă-i vei jura loialitate.

— Cred că ştiu ce-o să se întâmple dacă refuz.

— Oamenii mei din Shreveport au torțele pregătite, zise Victor cu zâmbetul său vesel. De fapt, sunt nişte dispozitive

mult mai moderne, dar ai înțeles ideea. Şi, bineînțeles, ne putem ocupa de micul grup de aici. Cu siguranță eşti atras de diversitate, Eric. Te-am urmărit aici, crezând că te vom găsi alături de elita vampirilor tăi, dar te găsim în această companie ciudată.

Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să mă enervez. Eram o companie ciudată, fără nici o urmă de îndoială.

Am observat că restul nici nu eram consultați. Totul depindea de cât era Eric de mândru.

În liniştea care se lăsase, m-am întrebat cât avea să-şi cântărească Eric decizia. Dacă nu accepta, aveam să murim cu toții. Aceasta avea să fie metoda lui Victor de a „avea grijă de noi", în ciuda gândului rostit de Eric cu voce tare, cum că eu aş fi prea valoroasă ca să fiu ucisă. Nu cred că Victor dă doi bani pe „valoarea" mea, cu atât mai puțin pe a Ameliei. Chiar dacă l-am fi copleşit pe Victor (şi cu Eric şi Bill asta era posibil), restul vampirilor de afară nu aveau decât să dea foc acestei case, aşa cum amenințau să facă şi cu Fangtasia, şi am fi pierit cu toții. Poate că ei nu puteau intra fără invitație, dar noi, cu siguranță, ar fi trebuit să ieşim afară.

Privirea mea o întâlni pe a Ameliei. În creierul ei pulsa frica, deşi făcea un efort uriaş să-şi păstreze spatele drept. Dacă l-ar fi sunat pe Copley, acesta ar fi negociat pentru viața ei, iar el avea toate atuurile pentru a negocia eficient. Dacă echipa din Las Vegas era suficient de înfometată ca să invadeze Louisiana, atunci erau suficient de înfometați şi ca să accepte mită pentru viața fetei lui Copley Carmichael. Şi, cu siguranță, Frannie va fi bine, din moment ce fratele ei era afară. Sigur o vor ierta pe Frannie ca să păstreze bunăvoința lui Quinn. Victor sublimase deja că Bill avea calități de care ei aveau nevoie, pentru că baza lui de date pe computer era profitabilă. Aşa că Eric şi cu mine eram cei de care se puteau lipsi.

M-am gândit la Sam, mi-am dorit să-l pot suna măcar pentru un minut. Dar nu l-aş fi vârât în asta pentru nimic în lume, pentru că ar fi însemnat cu certitudine moartea lui. Am închis ochii şi mi-am luat rămas-bun de la el în gând.

Se auzi un sunet dincolo de uşă şi după o clipă mi-am dat seama că provenea de la un tigru. Quinn voia să intre.

Eric se uită la mine, iar eu am clătinat din cap. Era destul de rău şi fără să-l mai amestecăm şi pe Quinn. Amelia şopti:
— Sookie.
Îşi lipi mâna de mine. Era mâna cu cuțitul.
— Nu, am zis. Nu foloseşte la nimic.
Speram că Victor nu-şi dăduse seama care erau intențiile ei.
Ochii lui Eric erau larg deschişi şi priveau parcă în viitor. Străluceau albaştri în tăcerea care se lăsase.
Apoi se întâmplă ceva cu totul neaşteptat. Frannie ieşi din transă, deschise gura şi începu să țipe. Când primul strigăt îi ieşi din gură, uşa începu să se zgâlțâie. În câteva secunde, Quinn îmi crăpă uşa, aruncându-se cu cele peste două sute de kilograme asupra ei. Frannie țâşni în picioare şi se repezi la uşă, apucând clanța şi deschizând-o înainte ca Victor să o poată înhăța, deşi a ratat-o doar cu un centimetru.
Quinn năvăli în casă atât de repede, încât îşi trânti sora la pământ. Rămase deasupra ei, scoțând un răget către noi toți.
Spre meritul lui, Victor nu păru să se teamă. Zise doar:
— Quinn, ascultă-mă.
După o secundă, Quinn tăcu. Era întotdeauna dificil de apreciat câtă umanitate mai rămâne în forma animală a unui teriantrop. Avusesem dovada că vârcolacii mă înțelegeau perfect şi comunicasem cu Quinn într-o împrejurare când era tigru; categoric, înțelegea. Dar țipătul lui Frannie îi dezlănțuise furia şi nu părea să ştie ce să facă. În timp ce Victor era atent la Quinn, am scos o carte de vizită din buzunar.
Detestam gândul că foloseam atât de curând polița în alb dată de străbunicul meu (Te iubesc, tataie, salvează-mă!), şi detestam faptul că-l aduceam fără să-l avertizez într-o cameră plină cu vampiri. Dar, dacă exista vreun moment în care era necesară intervenția unei zâne, acel moment venise, iar eu se putea să-l fi pierdut. Aveam telefonul mobil în buzunarul pijamalei. L-am scos cu grijă, l-am deschis, dorindu-mi să-l fi salvat pe apelare rapidă. Am privit în jos, am verificat numărul şi am început să apăs pe taste. Victor vorbea cu Quinn, încercând să-l convingă că Frannie nu fusese rănită.
Nu făcusem totul cum trebuia? Nu aşteptasem până când

am fost sigură că aveam nevoie de el, înainte să-l sun? Nu fusesem atât de inteligentă încât să am cartea de vizită cu mine, să am şi telefonul cu mine?

Uneori, când faci totul cum trebuie, lucrurile pot sfârşi tot prost.

Chiar când începea să sune, o mână rapidă se întinse, îmi smulse telefonul şi-l zdrobi de perete.

— Nu-l putem implica, zise Eric la urechea mea, sau va începe un război care ne va omorî pe toţi.

Cred că voia să spună toţi ai *lui,* pentru că eram destul de sigură că voi rămâne în viaţă dacă străbunicul meu începea un război, dar asta nu era de nici un folos acum. Am privit la Eric cu un sentiment care semăna foarte bine cu ura.

— Nu e nimeni pe care să-l poţi suna şi care să te ajute în această situaţie, zise compătimitor Victor Madden.

Dar, imediat, păru mai puţin mulţumit de sine însuşi, ca şi cum i-ar fi venit o idee.

— Asta dacă nu cumva e ceva ce nu ştiu despre tine, adăugă el.

— Există multe lucruri pe care nu le ştii despre Sookie, interveni Bill. Era prima dată când vorbea de când intrase Victor Madden. Să ştii asta: aş muri pentru ea. Dacă îi faci vreun rău, te omor. Bill îşi întoarse ochii negri spre Eric. Poţi spune acelaşi lucru?

Eric, pur şi simplu, nu o făcu, ceea ce-l retrogradă în cursa „Cine o iubeşte mai mult pe Sookie?" în acel moment, nici nu era atât de important.

— Şi mai e ceva, îi zise Eric lui Victor. Ceva şi mai pertinent: dacă Sookie păţeşte ceva, forţe pe care nu ţi le poţi imagina vor fi puse în mişcare.

Victor păru gânditor.

— Bineînţeles, aceasta ar putea fi. O ameninţare goală, zise. Dar, cumva, cred că vorbeşti serios. Dacă te referi totuşi la acest tigru, nu, nu cred că ne va omori pe toţi pentru ea, din moment ce le avem la mână pe mama şi sora lui. Tigrul trebuie să ne dea socoteală, din moment ce sora lui e aici.

Amelia se duse lângă Frannie şi o cuprinse pe după umeri, ca să o calmeze, dar şi ca să intre în raza de apărare a tigrului. Se

uita la mine, gândind foarte clar: „Ar trebui să încerc ceva magie? Poate o vrajă de stază?"

Era foarte inteligent din partea Ameliei să se gândească să comunice în acest fel cu mine şi m-am gândit la oferta ei. Vraja de stază ar încremeni totul exact aşa cum era. Dar nu ştiam dacă vraja ei îi putea include pe vampirii de afară şi nu vedeam cum se putea rezolva situația dacă ne încremenea pe toți din cameră, cu excepția ei. Nu putea fi mai explicită referitor la cei pe care-i afecta vraja? Mi-am dorit ca şi Amelia să fi fost telepată, şi nu mi-am mai dorit asta pentru nimeni până atunci. Aşa cum stăteau lucrurile, existau prea multe necunoscute. Reticentă, am clătinat din cap.

— Este ridicol, zise Victor. Nerăbdarea sa era calculată. Gata, ne oprim, asta este ultima mea ofertă. Accepți preluarea statelor Louisiana şi Arkansas, sau vrei să lupți până la moarte?

A mai urmat o pauză, mai scurtă.

— Accept suveranitatea regelui vostru, zise Eric cu voce neutră.

— Bill Compton? întrebă Victor.

Bill se uită la mine, cercetându-mi chipul cu ochii săi negri.

— Accept, zise.

Şi uite aşa, Louisiana avea un nou rege, iar vechiul regim fusese eliminat.

Capitolul 13

Am simțit cum iese tensiunea din mine, ca aerul dintr-un cauciuc înțepat. Eric zise:

— Victor, cheamă-ți oamenii. Vreau să te aud ce le spui.

Victor, cu un zâmbet mai larg ca niciodată, scoase un minuscul telefon mobil din buzunar şi sună pe cineva numit Delilah şi-i dădu ordine. Eric îşi folosi şi el telefonul ca să sune la Fangtasia. Eric îl informă pe Clancy despre schimbarea de lider.

— Nu uita să-i spui lui Pam, zise Eric foarte clar, ca să nu mai ucidă şi alți oameni de-ai lui Victor.

Urmă o pauză stânjenitoare. Toată lumea se întreba ce avea să urmeze.

Acum, când eram destul de sigură că aveam să trăiesc, speram că tigrul Quinn va reveni la forma sa umană şi o să pot vorbi cu el. Aveam o mulțime de vorbit. Nu eram sigură că aveam dreptul să mă simt aşa, dar mă consideram trădată.

Nu mă cred buricul pământului. Mi-am dat seama că a fost constrâns să ajungă în această situație.

Întotdeauna există o mulțime de constrângeri prin preajma vampirilor.

După cum vedeam eu lucrurile, asta era a doua oară când mama lui Quinn l-a pus în postura, absolut necugetată, de a negocia arestarea ei cu vampirii. Am înțeles că nu e responsabilă, zău că am înțeles. Nu a vrut niciodată să fie violată şi nu a ales să fie bolnavă mintal. Nu am întâlnit-o niciodată şi probabil că nu o voi întâlni vreodată, dar era cu siguranță o bombă cu explozie întârziată. Quinn a făcut şi el ce a putut. A trimis-o pe sora lui înainte ca să ne avertizeze, deşi nu era chiar sigur că asta ne va ajuta în cele din urmă.

Dar bravo lui că a încercat.

Acum, în timp ce mă uitam la tigrul care se freca de Frannie, mi-am dat seama că am făcut greşeli în relația mea cu Quinn. Şi am simțit furia de a fi trădată; indiferent cât am încercat

să-mi folosesc rațiunea, imaginea iubitului meu aflat de partea vampirilor pe care eu trebuia să-i privesc ca inamici mă inflama. Mi-am revenit, privind prin cameră.

Amelia o ştersese la baie, imediat ce o putuse părăsi în mod decent pe Frannie, care încă mai plângea. Am bănuit că tensiunea fusese prea puternică pentru colega mea vrăjitoare, iar sunetele care veneau din baie mi-au confirmat asta. Eric vorbea încă la telefon cu Clancy, pretinzând că e ocupat în timp ce prelucra uriaşa schimbare de situație. Nu-i puteam citi gândurile, dar ştiam asta. Porni pe hol, poate dorindu-şi puțină intimitate ca să-şi reorganizeze viitorul.

Victor ieşise să vorbească cu acoliții săi şi l-am auzit pe unul dintre ei spunând:

— Grozav! *Da!* ca şi cum echipa sa ar fi marcat golul câştigător, ceea ce presupun că era cazul.

Cât despre mine, am simțit o slăbiciune în genunchi, iar gândurile mele, ca un tumult, abia mai puteau fi numite gânduri. Brațul lui Bill mă cuprinse şi mă aşeză pe scaunul pe care-l eliberase Eric. I-am simțit buzele reci atingându-mi obrazul. Ar fi trebuit să am o inimă de piatră ca să nu fiu impresionată de scurtul discurs pe care i-l ținuse lui Victor – nu-l uitasem, indiferent cât de înspăimântătoare fusese noaptea – iar inima mea nu era de piatră.

Bill îngenunche la picioarele mele, cu fața albă întoarsă către mine.

— Sper că într-o zi te vei întoarce la mine, zise. Nu o să te oblig să-mi suporți prezența.

Se ridică, apoi ieşi ca să-şi întâlnească semenii vampiri. În regulă.

Slavă Domnului; noaptea nu se terminase încă.

M-am târât înapoi în dormitorul meu şi am deschis uşa, intenționând să mă spăl pe față şi pe dinți şi să fac o încercare de a-mi pieptăna părul, pentru că m-am gândit că mă va face să arăt mai puțin jalnic.

Eric stătea pe patul meu, cu fața îngropată în mâini.

Privi către mine când am intrat şi păru şocat. Ei, nici nu era de mirare, cu dura preluare şi schimbarea traumatizantă a conducătorului.

— Stând aici pe pat, simțindu-ți mirosul, zise cu o voce atât de şoptită încât făceam eforturi să aud, dragă Sookie, îmi amintesc totul.
— Oh, *la naiba,* am zis şi am intrat în baie trântind uşa.
M-am pieptănat, m-am spălat pe dinți şi pe față, dar în cele din urmă a trebuit să ies. Eram la fel de laşă ca şi Quinn, dacă nu dădeam ochii cu vampirul.
Eric începu să vorbească în momentul în care am ieşit:
— Nu pot să cred că eu...
— Da, da, ştiu, ai iubit un muritor de rând, ai făcut toate acele promisiuni, ai fost dulce de tot şi voiai să stai cu mine pentru totdeauna, am bombănit.
Cu siguranță, exista şi o variantă prescurtată a acestei scene.
— Nu pot să cred că am simțit ceva atât de puternic şi am fost atât de fericit pentru prima dată după sute de ani, zise Eric cu demnitate. Acordă-mi puțină încredere.
Mi-am frecat fruntea. Era miezul nopții, crezusem că aveam să mor, bărbatul pe care-l credeam iubitul meu tocmai îmi stricase imaginea pe care o aveam despre el. Deşi acum vampirii „lui" erau de aceeaşi parte cu vampirii „mei". Mă alăturasem emoțional vampirilor din Louisiana, chiar dacă unii dintre ei erau extrem de înspăimântători. Puteau oare Victor Madden şi echipa lui să fie mai puțin înfricoşători? Credeam că nu. Chiar în această noapte omorâseră câțiva vampiri pe care-i ştiam şi care-mi plăceau.
Şi, pe deasupra tuturor acestor evenimente, nu credeam că mă mai puteam descurca şi cu Eric care tocmai avusese o revelație.
— Putem vorbi despre asta cu altă ocazie, dacă într-adevăr trebuie să vorbim? am întrebat.
— Da, zise el după o lungă pauză. Da. Acum nu este momentul potrivit.
— Nu ştiu dacă va fi un moment potrivit pentru această conversație.
— Dar o s-o avem, zise Eric.
— Eric... oh, bine. Am făcut o mişcare de „las-o baltă" cu mâna. Mă bucur că noul regim vrea să te păstreze.

— Te-ar fi durut dacă aş fi murit.
— Da, suntem legați prin sânge, bla-bla-bla.
— Nu din cauza legăturii.
— Bine, ai dreptate. M-ar fi durut dacă ai fi murit. Şi, cel mai probabil, aş fi murit şi eu, aşa că nu m-ar fi durut prea mult. Acum, te rog, poți să te cari?
— Oh, da, zise revenind la vechiul Eric. O să *mă car* acum, dar ne vedem mai târziu. Şi fii sigură, iubita mea, că vom ajunge la o înțelegere. Cât despre vampirii din Las Vegas, vor fi potriviți să conducă un alt stat care se bazează mult pe turism. Regele Nevadei este un om puternic, iar Victor nu este cineva cu care să te poți juca. Victor este nemilos, dar nu va distruge ceva ce poate folosi. Ştie să-şi domine caracterul.
— Aşadar, nu eşti chiar nemulțumit de preluare? Nu puteam masca şocul din vocea mea.
— S-a întâmplat, zise Eric. Nu are nici un rost să fim „nefericiți" acum. Nu mai pot învia pe nimeni şi nu pot învinge Nevada de unul singur. Nu voi cere oamenilor mei să moară într-o încercare zadarnică.
Pur şi simplu, nu puteam rezona cu pragmatismul lui Eric. Îi înțelegeam argumentele şi poate că, după ce mă voi odihni, s-ar putea să fiu de acord cu el. Dar nu aici, nu acum: părea mult prea calculat pentru mine.
Desigur, avusese câteva sute de ani să ajungă astfel şi poate că trecuse prin această situație de multe ori. Ce perspectivă dezolantă.
Eric se opri în drumul său spre uşă ca să se aplece să mă sărute pe obraz. Asta era o seară de adunat sărutări.
— Îmi pare rău pentru tigru, zise el, şi asta fu încheierea serii din punctul meu de vedere.
M-am trântit pe scaunul din colțul dormitorului şi am zăcut acolo până când am fost sigură că toată lumea ieşise din casă. Când mai rămase un singur creier cu sânge cald, cel al Ameliei, am tras cu ochiul din camera mea ca să mă asigur. Da, toată lumea plecase.
— Amelia! am strigat.
— Da, răspunse ea, iar eu am pornit să o caut.
Se afla în sufragerie şi era la fel de epuizată ca şi mine.

— O să poţi dormi? am întrebat-o.
— Nu ştiu. O să încerc. Clătină din cap. Asta schimbă totul.
— Care asta?
Uimitor, înțelese ce voiam să spun.
— Oh, preluarea vampirilor. Tatăl meu are o mulțime de afaceri cu vampirii din New Orleans. Trebuia să lucreze pentru Sophie-Anne, să-i repare sediul central din New Orleans. Şi toate celelalte proprietăți. Mai bine îl sun şi-i spun. O să vrea să intre în legătură cât mai repede cu tipul cel nou.
În felul ei, Amelia avea la fel de mult simț practic ca şi Eric. Am simțit că nu mai rezonez cu nimeni de pe lumea asta. Nu-mi venea în minte nici o persoană pe care să o pot suna şi care să simtă cât de puțină tristețe pentru dispariția lui Sophie-Anne, a Ariei Yvonne, a lui Cleo… Şi lista continua. Mă făcea să mă întreb, pentru prima oară, dacă vampirii nu cumva erau obişnuiți cu moartea. Privind la toată viața care trecea pe lângă ei, apoi se stingea. Generație după generație se ducea în mormânt, în timp ce ne-viii continuau să trăiască. Şi tot aşa.
Ei bine, această ființă umană obosită – care la un moment dat avea să moară – avea nevoie de somn, în cel mai acut mod cu putință. Dacă avea să mai existe o preluare agresivă în această noapte, ea trebuia să se desfăşoare fără mine. Am încuiat din nou uşile, i-am strigat Ameliei noapte bună de la baza scărilor şi m-am târât înapoi în pat. Am stat trează cel puțin o jumătate de oră, pentru că am început să am crampe musculare chiar când să adorm. Cât pe ce să mă trezesc de-a binelea, crezând că intră cineva în cameră să mă anunțe un mare dezastru.
Dar, în cele din urmă, nici crampele nu m-au mai putut ține trează. Am dormit adânc. Când m-am trezit, soarele răsărise şi strălucea la fereastră, iar Quinn stătea pe scaunul din colț, pe care mă prăbuşisem eu cu o seară înainte, în timp ce încercam să discut cu Eric.
Devenise deja un obicei neplăcut. Nu voiam o mulțime de bărbați care să apară şi să dispară din senin în dormitorul meu. Voiam unul care să rămână.
— Cine te-a lăsat să intri? am întrebat, ridicându-mă într-un

cot.

Arăta bine pentru cineva care nu avusese parte de prea mult somn. Era un tip foarte mare, ras în cap, şi cu ochi uriaşi violeţi. Întotdeauna îmi plăcuse felul în care arăta.

— Amelia, zise. Ştiu că nu ar fi trebuit să intru, ar fi trebuit să aştept până te trezeai. Poate nu mă vrei în casă.

M-am dus la baie, ca să câştig un minut, alt scenariu, care-mi devenea prea familiar. Când am ieşit puţin mai curată şi mai trează decât atunci când intrasem, Quinn avea o cană de cafea pregătită pentru mine. Am luat o înghiţitură şi imediat m-am simţit mai capabilă să mă descurc cu orice s-ar fi ivit. Dar nu în dormitorul meu.

— Bucătărie, am zis, şi m-am dus în încăperea care fusese întotdeauna inima casei.

Fusese renovată după ce o cuprinsese focul. Acum aveam o bucătărie nou-nouţă, dar încă îmi era dor de cea veche. Masa la care familia mea mâncase ani în şir fusese înlocuită cu una modernă, iar noile scaune erau mult mai confortabile decât cele vechi, dar regretul tot mă cuprindea, când şi când, atunci când mă gândeam la ce pierdusem.

Aveam un sentiment persistent că „regretul" avea să fie tema zilei. În timpul somnului meu agitat, se pare că absorbisem o doză de simţ practic care mi se păruse atât de trist cu o seară înainte. Ca să mai amân conversaţia pe care urma să o avem, am mers până la uşa din spate şi m-am uitat să văd dacă mai era maşina Ameliei. Cel puţin eram singuri.

M-am aşezat în faţa bărbatului pe care sperasem să-l iubesc.

— Iubito, arăţi de parcă ţi-ar fi spus cineva că sunt mort, zise Quinn.

— Puteai la fel de bine să fii, am spus, pentru că trebuia să rezolv cu asta fără să mă uit în stânga sau în dreapta.

Clipi surprins.

— Sookie, ce aş fi putut face? întrebă. Ce aş fi putut face? repetă el.

Am sesizat o notă de furie în vocea sa.

— Ce aş fi putut *eu* face? am întrebat şi eu, pentru că nu aveam nici un răspuns.

— Am trimis-o pe Frannie! Am încercat să te avertizez!

— Prea puțin, prea târziu, am zis. M-am gândit mai bine imediat: nu cumva eram prea dură, nedreaptă, nerecunoscătoare? Dacă m-ai fi sunat cu săptămâni în urmă, măcar o dată, poate că aş fi avut alte sentimente. Dar bănuiesc că erai prea ocupat să încerci să o găseşti pe mama ta.

— Aşadar, te desparți de mine din cauza mamei mele, zise el.

Păru amărât şi nu-l puteam învinovăți.

— Da, am spus după o clipă în care mi-am testat propria-mi hotărâre. Cred că da. Nu e vorba atât despre mama ta, cât despre întreaga situație în care se află. Mama ta va fi întotdeauna pe primul loc câtă vreme va trăi, pentru că are atâtea probleme. Am toată înțelegerea pentru asta, crede-mă. Şi îmi pare rău că tu şi Frannie aveți o povară atât de grea de dus. Ştiu totul despre poveri.

Quinn privea în jos, la cana sa de cafea, cu chipul plin de furie şi durere. Era probabil cel mai prost moment să pun capăt acestei situații, şi, cu toate acestea, trebuia să o fac. Era prea dureroasă ca să o mai las să dureze.

— Da, ştiind toate astea, şi ştiind că țin la tine, tu nu vrei să mă mai vezi, zise Quinn, scuipând parcă fiecare cuvânt. Nu vrei să încercăm să facem să funcționeze relația.

— Şi eu țin la tine şi am sperat la mai mult, am zis. Dar noaptea trecută a fost prea mult pentru mine. Aminteşte-ți... a trebuit să-ți aflu trecutul de la altcineva. Cred că nu mi-ai spus de la început pentru că ştiai că avea să fie o problemă. Nu luptele tale în arenă – nu-mi pasă de asta. Ci despre mama ta şi Frannie... Ele sunt familia ta. Ele... depind de tine. Ele au nevoie de tine. Ele vor fi întotdeauna pe primul loc.

M-am oprit o clipă, muşcându-mi interiorul obrazului. Asta era partea cea mai grea.

— Eu vreau să fiu cea mai importantă. Ştiu că sunt egoistă, şi poate de neatins, şi poate superficială, dar vreau să fiu cea mai importantă pentru cineva. Dacă greşesc, aşa să fie. O să greşesc. Dar asta e ceea ce simt.

— Atunci nu a mai rămas nimic de discutat, zise Quinn după un moment de gândire.

Se uită la mine mâhnit. Nu puteam să-l contrazic. Puse palmele mari pe masă, se ridică în picioare şi plecă.

M-am simțit ca o ființă rea. M-am simțit mizerabil și jefuită. M-am simțit ca o ticăloasă egoistă. Dar l-am lăsat să plece.

Capitolul 14

În timp ce mă pregăteam să merg la muncă – da, chiar şi după o noapte cum fusese cea care trecuse, trebuia să merg la muncă – se auzi o bătaie la uşa din faţă. Auzisem ceva mare venind pe alee, aşa că-mi legasem şireturile în grabă.

Camionul Fedex nu era un vizitator obişnuit la mine acasă, iar femeia care sări din el îmi era necunoscută. Am deschis cu greu uşa stricată. Nu va mai arăta niciodată la fel după intrarea lui Quinn de azi-noapte. Mi-am notat în minte să sun la Lowe’s în Clarice să mă interesez de schimbarea ei. Poate Jason avea să mă ajute să o rezolv. Tipa de la Fedex aruncă o privire lungă uşii crăpate când am deschis-o în cele din urmă.

— Vrei să semnezi pentru asta? întrebă şi-mi întinse un pachet, fără nici un comentariu.

— Desigur.

Am acceptat, puţin uimită, cutia. Venea de la Fangtasia. Imediat ce camionul porni înapoi către Hummingbird Road, am desfăcut pachetul. Era un telefon mobil roşu. Avea numărul meu. Era şi un bileţel alături de el. „Iartă-mă pentru celălalt, iubito", scria. Semnat cu un E mare. Era inclus şi un încărcător. Şi un încărcător de maşină. Şi o înştiinţare că abonamentul pe următoarele şase luni fusese plătit.

Cu un sentiment confuz, am mai auzit venind un camion. Nici măcar nu m-am deranjat să mă mişc de pe verandă. Noul camion era de la Shreveport Home Depot. Adusese o uşă nouă, foarte drăguţă. Veniseră şi doi oameni care să o monteze. Toate costurile fuseseră achitate.

M-am întrebat dacă Eric avea să-mi desfunde şi chiuveta.

Am ajuns devreme la Merlotte’s, ca să pot sta de vorbă cu Sam. Dar uşa biroului său era închisă şi am putut auzi voci înăuntru. Deşi nu era chiar nemaivăzut, rar se întâmpla ca uşa biroului să nu fie larg deschisă. Am devenit brusc

îngrijorată şi curioasă. Am putut citi semnătura mentală a lui Sam, dar şi una pe care o mai întâlnisem înainte. Am auzit scrâşnetul picioarelor scaunelor pe podea şi am intrat rapid în depozit înainte ca uşa să se deschidă.

Tanya Grissom trecu pe lângă mine.

Am aşteptat câteva secunde, apoi am decis că treburile mele erau atât de urgente, încât trebuia să risc o conversație cu Sam, deşi era posibil să nu aibă tocmai dispoziția potrivită. Şeful meu era tot pe scaunul său care scârțâia, cu picioarele proptite pe birou. Părul îi era şi mai ciufulit decât de obicei. Arăta ca şi cum ar fi avut o aură roşiatică. Arăta de asemenea gânditor şi preocupat, dar când i-am zis că trebuie să-i spun nişte lucruri, a acceptat şi mi-a cerut să închid uşa.

— Ştii ce s-a întâmplat azi-noapte? am întrebat.

— Am auzit că a fost o preluare în forță, zise Sam. Se lăsă pe spate în scaunul său, iar acesta scârțâi într-un fel enervant. Eram clar cu nervii întinşi la maxim azi, aşa că a trebuit să-mi muşc buzele ca să nu mă rățoiesc la el.

— Da, poți să-i spui şi aşa.

O preluare în forță era felul aproape perfect în care o puteai descrie. I-am spus ce s-a întâmplat la mine acasă.

Sam păru tulburat.

— Eu nu mă amestec niciodată în treburile vampirilor, zise. Cei cu dublă natură şi vampirii nu se înțeleg bine. Îmi pare rău că ai fost vârâtă în asta, Sookie. Ticălosul ăla de Eric.

Arăta ca şi cum ar fi vrut să spună mai multe, dar strânse din buze.

— Ştii ceva despre regele Nevadei? am întrebat.

— Ştiu că are un imperiu media, răspunse Sam prompt. Şi are cel puțin un cazino şi nişte restaurante. Este şi proprietarul absolut al unei companii de management care se ocupă de actori-vampiri. Ştii tu, Cabaretul Elvis Ne-viu, cu toți vampirii aceia care-l imită pe Elvis, ceea ce e destul de amuzant dacă stai bine să te gândeşti, şi nişte trupe de dansatori grozave.

Amândoi ştiam că adevăratul Elvis era prin preajmă, doar că rareori era în formă ca să şi cânte.

— Dacă a fost să fie o preluare a unui stat turistic, Felipe de

Castro este cel mai potrivit vampir pentru asta. Se va asigura că oraşul New Orleans va fi reconstruit aşa cum trebuie, pentru că va vrea profitul.

— Felipe de Castro... asta sună exotic, am zis.

— Nu l-am întâlnit, dar am înțeles că e... foarte carismatic, spuse Sam. Mă întreb dacă va veni să stea în Louisiana sau dacă acest Victor Madden va fi agentul său aici. Oricum ar fi, asta nu afectează barul. Dar nu există nici o îndoială că te va afecta pe tine, Sookie.

Sam îşi lăsă jos picioarele şi se îndreptă în scaunul care protestă scârțâind.

— Aş vrea să existe o cale să te scot din mijlocul vampirilor.

— Dacă aş fi ştiut în noaptea când l-am întâlnit pe Bill tot ce ştiu acum, mă întreb dacă aş fi făcut ceva diferit, am zis. Poate i-aş fi lăsat pe cei doi Rattray să-l omoare.

Îl salvasem pe Bill de un cuplu necinstit, care s-a dovedit a fi nu numai necinstit, ci şi criminal. Erau scurgători de vampiri, oameni care atrăgeau vampirii în locuri în care puteau fi prinşi cu lanțuri de argint şi goliți de sânge, care era vândut pe bani buni pe piața neagră. Scurgătorii duceau o existență periculoasă. Cei doi Rattray plătiseră prețul.

— Nu vorbeşti serios, zise Sam. Se legănă din nou cu scaunul *(scârț! scârț!)*, apoi se ridică în picioare. Nu ai face niciodată aşa ceva.

Am fost cu adevărat încântată să aud ceva drăguț despre mine, mai ales după conversația matinală cu Quinn. Eram tentată să vorbesc cu Sam şi despre asta, dar se îndrepta spre uşă. Era vremea să mergem la muncă, amândoi. M-am ridicat şi eu. Am intrat şi ne-am reluat gesturile obişnuite. Deşi mintea numai la ele nu-mi stătea.

Ca să-mi mai înveselesc starea de spirit, am încercat să mă gândesc la ceva plăcut care mă aştepta în viitor, ceva ce să doresc cu nerăbdare. Nu-mi venea nimic în minte. Pentru un moment lung şi dezolant, am stat la bar, cu mâna pe carnețelul de comenzi, încercând să nu cad în depresie. Apoi mi-am dat singură o palmă: *Sunt o proastă! Am o casă, şi prieteni, şi o slujbă. Sunt mai norocoasă decât milioane de oameni de pe planeta asta. Lucrurile se vor îndrepta.*

Pentru un timp, asta a funcționat. Am zâmbit tuturor, iar dacă zâmbetul era prea forțat, pentru numele lui Dumnezeu, era totuşi un zâmbet.

După vreo oră sau două, Jason intră în bar cu soția lui, Crystal. Crystal părea nervoasă şi uşor gravidă, iar Jason arăta... Ei bine, avea o expresie urâtă, expresia rea pe care o capătă uneori când este dezamăgit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat imediat.

— Oh, nu prea multe, zise expansiv Jason. Ne aduci două beri?

— Sigur, am răspuns, gândindu-mă că nu mai comandase niciodată în locul lui Crystal.

Crystal era o femeie drăguță, cu ceva ani mai tânără decât Jason. Era un vârcolac-panteră, dar nu unul prea bun, mai mult din cauza consangvinizării din comunitatea din Hotshot. Crystal avea dificultăți dacă voia să se transforme atunci când nu era lună plină şi pierduse două sarcini, din câte ştiam eu. Mi-era milă pentru pierderile pe care le suferise, cu atât mai mult cu cât ştiam că panterele din comunitate o considerau slabă. Acum, Crystal era însărcinată a treia oară. Acest lucru era probabil singurul motiv pentru care Calvin a lăsat-o să se mărite cu Jason care fusese muşcat, nu născut. Asta înseamnă că el devenise panteră pentru că fusese muşcat în mod repetat, de către un mascul gelos care o voia pe Crystal pentru sine. Jason nu se putea transforma într-o panteră adevărată, ci într-o versiune jumătate om, jumătate bestie. Îi plăcea.

Le-am adus berile şi am aşteptat să văd dacă aveau să comande şi mâncare. Mi-am pus întrebări în legătură cu alcoolul băut de Crystal, dar m-am gândit apoi că nu e treaba mea.

— Mi-ar plăcea un cheeseburger cu cartofi prăjiți, zise Jason.

Asta nu era nici o surpriză.

— Şi ție, Crystal? am întrebat, încercând să par prietenoasă. În fond, era cumnata mea.

— Oh, nu am suficienți bani ca să mănânc, răspunse.

Habar nu aveam ce să spun. L-am privit întrebător pe Jason,

iar el ridică din umeri. Această ridicare din umeri spuse (surorii lui): „Am făcut o prostie şi o greşeală, dar nu o să dau înapoi pentru că sunt un rahat încăpățânat."

— Crystal, sunt bucuroasă să-ți ofer prânzul, am spus foarte încet. Ce ai vrea?

Se uită la soțul ei.

— Aş vrea acelaşi lucru ca şi el, Sookie.

Am notat comanda ei pe un bilețel separat şi m-am dus la bucătărie ca să comand. Fusesem gata să mă înfurii, iar Jason turnase gaz pe foc. Întreaga poveste era limpede în capetele lor, şi, pe măsură ce înțelegeam ce se petrecea, mi-era scârbă de amândoi.

Crystal şi Jason se stabiliseră în casa lui Jason, dar aproape în fiecare zi Crystal se ducea la Hotshot, zona ei de confort, unde nu trebuia să se prefacă. Tanya Grissom închiriase o cameră de la sora lui Crystal, camera în care Crystal stătuse când era mică. Pentru că ocupația favorită a Tanyei era shoppingul, Crystal o însoțise de câteva ori. De fapt, cheltuise toți banii pe care Jason i-i dăduse pentru cheltuielile casei. Făcuse asta două salarii la rând, în ciuda numeroaselor scene şi promisiuni.

Acum, Jason refuza să-i mai dea bani. El făcea toate cumpărăturile şi lua hainele de la curățătorie, chiar plătea şi facturile. Îi spusese lui Crystal că, dacă vrea să aibă bani, să-şi ia o slujbă. Netalentata şi gravida Crystal nu reuşise să găsească una, aşa că nu avea nici un ban.

Jason încerca să pună punctul pe „i", dar umilindu-şi soția în public făcea ca întregul demers să fie greşit. Ce idiot putea să fie fratele meu!

Ce aş fi putut eu să fac în legătură cu asta? Păi... nimic. Trebuiau să se descurce singuri. Mă uitam la doi oameni încăpățânați care nu se maturizaseră şi nu eram prea optimistă în legătură cu şansele lor.

Cu o acută senzație de jenă, mi-am amintit de neobişnuitele lor jurăminte de la căsătorie; cel puțin mie mi se păreau ciudate, deşi se pare că erau obişnuite în Hotshot. Fiind cea mai apropiată rudă în viață a lui Jason, a trebuit să promit că voi suporta pedeapsa dacă Jason greşea, la fel cum promisese

şi unchiul ei, Calvin, în contul lui Crystal. Am fost a naibii de grăbită să fac promisiunea aia.

Când le-am dus farfuriile la masă, am văzut că amândoi erau în faza de maxilare încleştate, priveau în altă parte, dar nu la tine. Am pus farfuriile jos cu grijă, le-am adus o sticlă de ketchup Heinz şi am şters-o. Mă amestecasem destul oferindu-i prânzul lui Crystal.

Exista o persoană implicată în asta la care mă *puteam* duce şi mi-am promis, atunci şi acolo, că o voi face.

Toată furia şi nefericirea mea se concentrară asupra Tanyei Grissom. Chiar voiam să-i fac ceva îngrozitor acelei femei. La ce naiba stătea prin preajmă, adulmecând prin jurul lui Sam? Care era scopul ei în a o atrage pe Crystal în această spirală a cheltuielilor? (Şi nu am crezut nici o clipă că era doar o întâmplare faptul că noua cea mai bună prietenă a Tanyei era cumnata mea.) încerca să mă enerveze de moarte? Era ca un bărzăune care se afla mereu prin preajmă şi se mai oprea din când în când… dar niciodată suficient încât să-l prinzi. În timp ce mi-am văzut de treaba mea pe pilot automat, m-am întrebat ce aş fi putut face ca să o înlătur din preajma mea. Pentru prima dată în viață, m-am întrebat dacă aş putea ține cu forța o persoană ca să-i citesc mintea. Nu va fi foarte simplu, din moment ce Tanya era teriantrop, dar mi-aş fi dat seama care era scopul ei. Şi aveam convingerea că această informație m-ar fi scutit de dureri de cap… de o mulțime.

În timp ce puneam la cale planuri şi scheme, Crystal şi Jason îşi mâncară prânzul în linişte, iar Jason plăti doar partea sa, în timp ce eu m-am ocupat de a lui Crystal. Plecară şi m-am întrebat cum avea să se desfăşoare seara lor. Eram bucuroasă că nu aveam să fac şi eu parte din ea.

Din spatele barului, Sam observase totul şi mă întrebă încet:

— Ce-au pățit ăştia doi?

— Au depresia tinerilor căsătoriți, am spus. Grave probleme de adaptare.

Păru tulburat.

— Nu-i lăsa să te implice, zise şi apoi păru că regreta că deschisese gura. Scuze, nu intenționam să-ți dau sfaturi pe care nu le-ai cerut, zise.

Ceva îmi atrase atenția. Sam îmi dădea sfaturi pentru că îi păsa de mine. În starea mea suprasolicitată, asta era un motiv de lacrimi sentimentale.

— E-n regulă, şefule, am spus încercând să par veselă şi fără griji.

M-am răsucit pe călcâie şi m-am dus să-mi verific mesele. Şeriful Bud Dearborn stătea în zona mea, ceea ce era neobişnuit. În mod normal, îşi alegea un scaun în altă parte dacă ştia că lucrez. Bud avea un coş cu inele de ceapă în fața sa, stropite din abundență cu ketchup, şi citea un ziar din Shreveport. Povestea de pe prima pagină era Poliția caută şase persoane, şi m-am oprit să-l întreb pe Bud dacă-mi dădea şi mie ziarul după ce-l termina de citit.

Mă privi cu suspiciune. Ochii săi, îngropați în fața şifonată, mă scanau ca şi cum ar fi suspectat că va găsi un hanger însângerat agățat la centura mea.

— Desigur, Sookie, zise după ceva timp. Ai ascuns vreunul din oamenii ăştia la tine acasă?

I-am zâmbit, anxietatea transformându-mi zâmbetul în rânjetul larg al cuiva care nu era în toate mințile.

— Nu, Bud. Vreau doar să aflu ce se întâmplă în lume. Am rămas în urmă cu ştirile.

— O să-l las pe masă, zise şi reîncepu să citească. Cred că mi-ar fi pus în cârcă şi dispariția lui Jimmy Hoffa[15] dacă ar fi găsit o dovadă care să țină. Nu că ar fi crezut neapărat că sunt o criminală, dar bănuia că e ceva necurat cu mine şi poate eram implicată în lucruri pe care nu şi le dorea în districtul său. Bud Dearborn şi Alcee Beck aveau amândoi această convingere, mai ales de la moartea tipului din bibliotecă. Din fericire pentru mine, s-a dovedit că tipul avea un cazier mare cât o zi de post; şi nu numai că avea cazier, ci săvârşise infracțiuni cu violență. Deşi Alcee ştia că acționasem ca să mă apăr, nu avea să mai aibă niciodată încredere în mine. Şi nici Bud Deraborn.

Când Bud şi-a terminat berea şi inelele de ceapă şi a plecat

---

15 Lider sindical a cărui dispariție misterioasă nu a fost elucidată nici până acum.

să instaureze teroarea printre infractorii din Districtul Renard, am dus ziarul la bar şi am citit articolul, cu Sam uitându-se peste umărul meu. Stătusem deliberat departe de ştirile legate de baia de sânge din zona de birouri. Eram sigură că un lucru atât de grav nu putea fi ascuns de comunitatea de vârcolaci; tot ceea ce puteau face era să încurce pistele pe care avea să le urmeze poliția. S-a dovedit că aşa se şi întâmplase.

După mai mult de douăzeci şi patru de ore, poliția rămâne confuză în căutările sale legate de dispariția a şase cetățeni din Shreveport. Ceea ce-i încurcă este imposibilitatea de a găsi pe cineva care să fi văzut vreunul dintre aceşti oameni după ora zece, miercuri seara.

— Nu putem găsi nici un punct comun între ei, a declarat detectivul Willie Cromwell.

Printre cei dispăruți se numără un detectiv al poliției din Shreveport, Cal Myers; Amanda Whatley, proprietara unui bar din zona centrală a Shreveportului; Patrick Furnan, proprietarul reprezentanței locale a firmei Harley Davidson şi soția sa, Libby; Christine Larrabee, văduva lui John Larrabee, administratorul pensionar al şcolii; Julio Martinez, un pilot de la Baza Aeriană din Barksdale. Vecinii familiei Furnan spun că nu au văzut-o pe Libby nici cu o zi înaintea dispariției lui Furnan, iar vărul lui Christine Larrabee declară că nu a reuşit să ia legătura telefonic cu ea de trei zile, aşa încât poliția speculează că cele două femei ar fi putut să dispară înaintea celorlalți. Dispariția detectivului Cal Myers a agitat forțele de poliție. Partenerul său, detectivul Mike Loughlin, a spus:

— Myers era unul dintre detectivii promovați de curând, şi nu am avut timp să ne cunoaştem prea bine. Nu am nici cea mai vagă idee ce i s-ar fi putut întâmpla.

Myers, care avea 29 de ani, lucra la poliția din Shreveport de şapte. Nu era căsătorit.

— Dacă ar fi toți morți, ar fi de presupus că măcar unul dintre cadavre ar fi apărut până acum, a declarat ieri detectivul Cromwell. Le-am cercetat toate locuințele şi birourile pentru indicii, dar, până acum, nu am găsit nimic.

Ca misterul să fie şi mai mare, luni, un al rezident din Shreveport a fost ucis. Maria-Star Cooper, asistent fotograf, a

fost măcelărită în apartamentul său de pe autostrada 3.
— Apartamentul arăta ca o măcelărie, a spus proprietarul, ajuns printre primii la locul faptei.
Nu s-au raportat suspecți în acest caz.
— Toată lumea o iubea pe Maria-Star, spune mama ei, Anita Cooper. Era atât de talentată şi de drăguță.
Poliția nu ştie încă dacă moartea lui Cooper este legată de celelalte dispariții.
Alte noutăți ar fi că Don Dominica, proprietarul parcului de rulote Don's, a raportat lipsa proprietarilor a trei rulote parcate pe proprietatea sa de o săptămână.
— Nu sunt sigur câți oameni stăteau în fiecare dintre ele, a zis el. Au venit toți împreună şi au închiriat pentru o lună. Numele de pe contract este Priscilla Hebert. Cred că în fiecare rulotă erau cel puțin şase oameni. Toți mi se păreau destul de normali.
Întrebat dacă lucrurile lor se aflau tot acolo, Dominica a răspuns:
— Nu ştiu, nu am verificat. Nu am avut timp de asta. Dar nu am văzut nici urmă de ei de zile întregi.
Alți rezidenți ai parcului de rulote nu s-au întâlnit cu nou-veniții.
— Erau foarte retraşi, ne-a spus un vecin. Şeful poliției, Parfit Graham, a declarat:
— Sunt sigur că vom rezolva aceste crime. Informațiile corecte vor ieşi la suprafață. Între timp, dacă cineva ştie ceva despre locul unde s-ar putea afla oricare dintre aceşti oameni, să sune la Tipster.
Am luat în calcul această idee. Mi-am imaginat că dau telefon. „Toți aceşti oameni au murit ca rezultat al războiului vârcolacilor", aş fi spus. „Toți erau vârcolaci, iar o haită dezrădăcinată şi înfometată din sudul Louisianei a considerat că disensiunile apărute în rândurile haitei din Shreveport crea o deschidere pentru ea."
Nu cred că m-ar fi ascultat prea mult.
— Aşadar, nu au găsit încă locul, zise Sam foarte încet.
— Cred că într-adevăr era un loc bun de întâlnire.
— Totuşi, mai devreme sau mai târziu...

— Da. Mă întreb ce a mai rămas?

— De acum, echipa lui Alcide a avut suficient timp, zise Sam. Aşa că nu prea mult. Probabil că au ars corpurile într-un loc ferit. Sau le-au îngropat pe terenul cuiva.

M-am cutremurat. Slavă Domnului că nu a trebuit să iau parte la asta; şi măcar *nu ştiam* cu adevărat unde sunt îngropate corpurile. După ce mi-am verificat mesele şi am mai servit nişte băuturi, m-am întors la ziar şi l-am deschis la necrologuri. Citind coloana cu ridul „Decese locale" am avut un şoc groaznic.

SOPHIE-ANNE LECLERQ, importantă femeie de afaceri, rezidentă în Baton Rouge de la uraganul Katrina, a murit de Sino-SIDA în casa ei. Leclerq, femeie-vampir, avea afaceri extinse în New Orleans şi în multe alte oraşe din stat. Surse apropiate lui Leclerq spun că a trăit în Louisiana mai bine de o sută de ani.

Nu văzusem niciodată un necrolog al unui vampir. Ăsta era pură invenție. Sophie-Anne nu avusese Sino-SIDA, singura boală care se transmitea de la oameni la vampiri. Sophie-Anne avusese probabil un atac acut al Domnului Țeapă. Sino-SIDA era temută printre vampiri, în ciuda faptului că se transmitea greu. Cel puțin reprezenta o explicație digerabilă pentru comunitatea de afaceri umană, cu privire la motivul pentru care afacerile lui Sophie-Anne erau conduse de un alt vampir, şi era o explicație pe care nimeni nu o va cerceta îndeaproape, mai ales că nu exista nici un corp care să o contrazică. Ca să apară în ziarul de azi, probabil că cineva sunase imediat după ce fusese omorâtă, poate chiar înainte ca ea să fie moartă. Pfui! M-am cutremurat.

M-am întrebat ce s-a întâmplat cu adevărat cu Sigebert, garda de corp devotată a lui Sophie-Anne.

Victor lăsase să se înțeleagă că Sigebert murise odată cu regina, dar nu a spus asta foarte clar. Nu puteam crede că garda de corp mai era încă în viață. Nu ar fi lăsat pe nimeni să se apropie suficient încât să o omoare pe Sophie-Anne. Sigebert fusese alături de ea atât de mulți ani, sute şi sute, încât nu cred că ar fi supraviețuit pierderii ei.

Am lăsat ziarul deschis la necrologuri şi l-am pus pe biroul

lui Sam, imaginându-mi că barul era un loc prea aglomerat ca să vorbim despre asta, chiar dacă am fi avut timp. Aveam un aflux de clienți. Alergam cât puteam ca să-i servesc şi să bag în buzunar şi nişte bacşişuri generoase. Dar, după săptămâna pe care o avusesem, nu numai că era greu să mă simt, cum era normal, fericită de primirea acestor bani, îmi era chiar imposibil să am o senzație normală, să fiu bucuroasă că eram la muncă. Am făcut tot ce puteam ca să zâmbesc şi să răspund atunci când mi se vorbea.

Până când terminam tura, nu mai voiam să vorbesc cu nimeni despre nimic.

Dar, bineînțeles, nu a ieşit cum am vrut eu. În curtea din față a casei mele stăteau două femei care aşteptau şi amândouă emanau furie. Pe una o ştiam deja: Frannie Quinn. Femeia de lângă ea era probabil mama lui Quinn. În strălucirea crudă a luminilor de siguranță am putut să o văd bine pe femeia a cărei viață fusese aşa un dezastru. Mi-am dat seama că nimeni nu mi-a spus cum o cheamă. Era încă drăguță, dar într-un stil gotic, ce nu era prea blând cu vârsta ei. Avea în jur de patruzeci de ani; fața îi era slabă, ochii încercănați. Părul închis la culoare lăsa să se vadă destul de multe fire albe şi era foarte înaltă şi slabă. Frannie purta un tricou prin care i se vedea sutienul, blugi strâmți şi bocanci. Mama ei purta în mare aceeaşi ținută, dar diferit colorată. Cred că Frannie era cea responsabilă cu ținuta mamei ei.

Am parcat lângă ele, pentru că nu intenționam să le invit înăuntru. Am coborât din maşină ezitând.

— Ticăloaso! explodă Frannie cu pasiune. Chipul ei tânăr era împietrit de furie.

— Cum ai putut să-i faci asta fratelui meu? A îndurat atât de multe pentru tine!

Era şi ăsta un fel de a privi lucrurile.

— Frannie, am zis, păstrându-mi vocea cât de calmă şi de egală am putut, ce se întâmplă între mine şi Quinn chiar că nu e treaba ta.

Uşa din față se deschise şi Amelia ieşi pe verandă.

— Sookie, ai nevoie de mine? întrebă şi am putut mirosi magia în jurul ei.

— Intru imediat, doar o secundă, am spus tare, dar nu i-am cerut să intre în casă.

Doamna Quinn era un vârcolac-tigru pursânge, iar Frannie era şi ea pe jumătate; amândouă erau mai puternice decât mine.

Doamna Quinn făcu un pas în faţă şi se uită întrebătoare la mine.

— Tu eşti cea pe care o iubeşte John, zise. Tu eşti cea care te-ai despărţit de el.

— Da, doamnă. Pur şi simplu, relaţia nu avea să meargă.

— Îmi spun că trebuie să mă duc înapoi în locul ăla din deşert, zise. Acolo unde ţin toţi vârcolacii nebuni.

Nu mai spune...

— Aşa fac? am zis limpede, ca să fie clar că nu aveam nimic de-a face cu ei.

— Da, zise şi amuţi din nou, ceea ce era oarecum o uşurare.

Însă Frannie nu terminase cu mine.

— Ţi-am împrumutat maşina, zise. Şi am venit să te avertizez.

— Şi îţi mulţumesc, am spus.

Inima mi se frânse. Nu mă puteam gândi la nici un cuvânt magic care să uşureze durerea din aer.

— Crede-mă, aş fi vrut ca lucrurile să fie altfel. Patetic, dar adevărat.

— Ce nu e în regulă cu fratele meu? întrebă Frannie. E arătos, te iubeşte, are bani. *E un tip grozav.* Ce nu e în regulă cu tine de nu-l vrei?

Răspunsul cinstit – că îl admiram cu adevărat pe Quinn, dar că nu voiam să ocup locul doi după nevoile familiei lui – nu putea fi spus din două motive: e dureros şi nu era nevoie, şi aş fi putut fi rănită ca urmare. Doamna Quinn poate că nu era în deplinătatea facultăţilor mintale, dar asculta cu o agitaţie crescândă. Dacă se transforma în tigru, habar nu aveam ce urma să se întâmple. Era posibil să fugă în pădure, dar şi să atace. Toate acestea mi-au trecut prin minte în scurte imagini. Trebuia să spun ceva.

— Frannie, am spus foarte încet şi rar pentru că nu aveam nici o idee despre ceea ce avea să urmeze. Nu e nimic în

neregulă cu fratele tău. Cred că e cel mai grozav. Dar prea multe lucruri sunt împotriva noastră ca pereche. Vreau ca el să aibă toate şansele să formeze un cuplu cu o femeie foarte, foarte norocoasă. Aşa că l-am lăsat liber. Crede-mă, şi pe mine mă doare.

Asta era în mare parte adevărat, ceea ce putea fi de oarecare ajutor. Dar speram că Amelia are buricele degetelor pregătite să livreze nişte magie reuşită. Şi speram să nimerească vraja. Ca să fiu mai sigură, am început să mă îndepărtez de Frannie şi de mama ei.

Frannie era pe cale să treacă la acțiune, iar mama ei părea tot mai agitată. Amelia înaintase până la marginea verandei. Mirosul magiei se intensificase. Pentru un lung moment, noaptea păru să-şi țină respirația.

Şi apoi, Frannie se întoarse:

— Haide, mamă, zise, şi cele două femei urcară în maşina lui Frannie.

Am profitat de moment ca să fug pe verandă. Amelia şi cu mine am stat umăr la umăr fără să scoatem un cuvânt până când Frannie porni maşina şi plecă.

— Ei, zise Amelia. Aşadar, te-ai despărțit de el, înțeleg.

— Da.

Eram epuizată.

— Are prea multe probleme pe cap. Apoi am tresărit.

— Aoleo, nu credeam că o să ajung să spun asta, mai ales ținând cont de problemele mele.

— El o are pe mama lui...

Amelia era clar foarte receptivă în seara asta.

— Da, o are pe mama lui. Auzi, mulțumesc că ai ieşit din casă şi ai riscat mult.

— Pentru ce sunt buni vecinii? Amelia mă îmbrățişa uşor şi continuă:

— Arăți ca şi cum ai avea nevoie de un castron cu supă, după care să mergi la culcare.

— Da, am zis. Sună perfect.

Capitolul 15

A doua zi, am dormit până foarte târziu. Şi am dormit buştean. Nu am visat. Nu m-am agitat şi nu m-am foit. Nu m-am sculat ca să fac pipi. Când m-am trezit, era aproape amiază, aşa că bine că nu trebuia să merg la muncă la Merlotte's până seara.

Auzeam voci în sufragerie. Ăsta era dezavantajul de a avea un coleg de apartament. Era cineva acolo când te trezeai, iar uneori acea persoană avea musafiri. Oricum, Amelia se pricepea de minune să facă suficientă cafea pentru mine atunci când se trezea mai devreme. Această perspectivă m-a convins să mă ridic din pat.

Trebuia să mă îmbrac din moment ce aveam vizitatori; în afară de asta, cealaltă voce era a unui bărbat. M-am aranjat sumar în baie şi mi-am scos cămaşa de noapte. Mi-am pus un sutien, un tricou şi o pereche de pantaloni de doc. Suficient. M-am dus direct în bucătărie şi am descoperit că Amelia făcuse într-adevăr multă cafea. Şi lăsase şi o cană pregătită pentru mine. Grozav. Am umplut-o şi am băgat nişte pâine în prăjitor. Uşa de la veranda din spate se trânti şi m-am întors surprinsă, ca să-l văd pe Tyrese Marley intrând cu un braț plin de lemne de foc.

— Unde ții lemnele după ce le aduci în casă? întrebă.

— Am un suport lângă şemineul din sufragerie. Tăiase lemnele aduse de Jason şi aranjate lângă magazia de unelte primăvara trecută.

— Foarte drăguț din partea ta, am spus, clătinându-mă. Ai băut cafea? Vrei pâine prăjită? Sau… am aruncat o privire către ceas… ce zici de un sendviş cu şuncă sau carne tocată?

— Mâncare, sună bine, zise, pornind fără grabă pe hol, ca şi cum lemnele nu ar fi cântărit nici un gram.

Aşadar, musafirul din sufragerie era Copley Carmichael. Nu aveam mei cea mai vagă idee de ce tatăl Ameliei se afla aici.

M-am străduit să încropesc vreo două sendvişuri, am pus nişte apă într-un pahar şi două feluri de chipsuri lângă farfuria sa, astfel încât Marley să poată alege ce vrea. După care m-am aşezat şi eu la masă şi mi-am băut în cele din urmă cafeaua şi mi-am mâncat pâinea prăjită. Încă mai aveam nişte gem de prune făcut de bunica şi încercam să nu fiu melancolică de fiecare dată când îl foloseam. Nu avea nici un rost să las gemul să se strice. Cu siguranță, ea aşa ar fi privit lucrurile.

Marley se întoarse şi se aşeză în fața mea fără nici un semn de jenă. M-am relaxat.

— Apreciez efortul tău, am spus, după ce a luat o înghițitură din mâncare.

— Nu am nimic altceva de făcut cât ei doi stau de vorbă, zise Marley. Şi în plus, dacă ea va mai sta aici toată iarna, el va fi bucuros dacă fata lui va avea cu ce să facă focul. Cine a adus lemnele astea pentru tine şi nu le-a spart?

— Fratele meu, am zis.

— Hmm, zise Marley şi se puse pe mâncat. Mi-am terminat pâinea prăjită, mi-am mai pus o cană de cafea şi l-am întrebat pe Marley dacă mai avea nevoie de ceva.

— E suficient, mulțumesc, zise şi desfăcu punga de chipsuri cu aromă de grătar.

Mi-am cerut scuze şi m-am dus să fac un duş. Era categoric mai rece azi şi am luat un tricou cu mânecă lungă dintr-un sertar pe care nu-l deschisesem de luni bune. O vreme de Halloween. Era mai mult decât timpul să cumpăr un dovleac şi nişte bomboane... nu că aş fi avut prea mulți colindători. Pentru prima dată după zile întregi mă simțeam normal; asta însemnând confortabil de mulțumită de mine şi de lume. Erau multe după care să plâng, şi aveam să o fac, dar nu mă plimbam aşteptând o palmă peste față.

Bineînțeles, în clipa în care mi-a trecut asta prin cap, am început să mă gândesc la lucruri rele. Mi-am dat seama că nu am auzit nimic de vampirii din Shreveport. Perioada de trecere de la un regim la altul se dovedea probabil plină de tensiuni şi negocieri, şi era mai bine să-i las în pace. Nu aveam vreo veste nici de la vârcolacii din Shreveport. Din moment ce investigația

legată de dispariția tuturor acelor oameni era încă în derulare, însemna un lucru bun.

Şi pentru că tocmai mă despărțisem de prietenul meu, asta însemna (teoretic) că eram liberă şi disponibilă.

M-am machiat atent, ca un prim pas spre libertate. Şi apoi mi-am dat şi cu ruj. Era greu să am spirit de aventură, de fapt. Nu fusese dorința mea să devin disponibilă.

Când am terminat de făcut patul, Amelia mi-a bătut la uşă.

— Intră, am spus împăturindu-mi cămaşa de noapte şi punând-o în sertar. Ce-ai pățit?

— Tatăl meu doreşte să-ți ceară o favoare, zise.

Am putut simți cum fața îmi încremeneşte. Bineînțeles, trebuia să fie ceva ce Copley îşi dorea foarte mult, dacă venise tocmai din New Orleans ca să vorbească cu fiica lui. Şi mi-am putut imagina care era cererea.

— Spune, am zis, încrucişându-mi brațele la piept.

— Oh, Sookie, limbajul tău corporal deja spune nu!

— Ignoră-mi corpul şi zi ce ai de zis.

Oftă adânc ca să-mi arate cât era de reticentă în a mă băga în treburile tatălui ei. Dar îmi dădeam seama că se simțea în acelaşi timp şi foarte încântată că-i ceruse să-l ajute.

— Păi, pentru că i-am spus despre preluarea făcută de vampirii din Vegas, a vrut să-şi restabilească contactele de afaceri cu vampirii. Ar dori să le fie prezentat. Spera că tu poți, cumva, intermedia asta.

— Nici măcar nu-l cunosc pe Felipe de Castro.

— Nu, dar îl ştii pe acel Victor. Şi se pare că are în vedere propria lui avansare.

— Îl ştii la fel de bine ca şi mine, am subliniat.

— Poate, dar ceea ce e mai important e că ştie cine eşti tu, iar eu sunt doar cealaltă femeie din cameră, zise Amelia, iar eu am înțeles ce voia să spună, deşi nu-mi plăcea asta. Vreau să zic, ştie cine sunt eu, cine e tatăl meu, dar pe tine te-a remarcat.

— Oh, Amelia, am mormăit, şi pentru o clipă mi-a venit s-o pocnesc.

— Ştiam că n-o să-ți placă asta, dar el a zis că e gata să plătească, un fel de taxă, îngână Amelia, părând ruşinată.

Mi-am fluturat mâinile prin față, ca să alung acel gând. Nu

aveam să-l las pe tatăl prietenei mele să mă plătească pentru ca să dau un telefon sau să fac ce aveam de făcut. În acel moment, am ştiut că m-am hotărât să fac asta pentru binele Ameliei.

Ne-am dus în sufragerie ca să stăm de vorbă cu Copley, faţă în faţă.

M-a salutat cu mult mai mult entuziasm decât la precedenta vizită. Şi-a fixat privirea asupra mea, întregul arsenal „sunt numai ochi şi urechi". L-am privit sceptică. Pentru că nu era prost, s-a prins imediat.

— Scuzaţi-mă, domnişoară Stackhouse, că am dat buzna atât de curând după ultima mea vizită, zise, plin de servilism. Dar lucrurile în New Orleans sunt atât de disperate! Încercăm să reclădim şi să dăm înapoi locurile de muncă. Această relaţie este foarte importantă pentru mine şi eu am o mulţime de angajaţi primul rând, nu credeam că afacerile lui Copley Carmichael sufereau chiar şi fără contractele pentru reconstrucţia proprietăţilor vampirilor. Doi, nu credeam nici un minut că singura lui motivaţie era refacerea oraşului distrus; dar, după un moment în care i-am cercetat mintea, eram dispusă să recunosc că asta justifica o parte din graba lui.

De asemenea, Marley spărsese lemnele pentru iarnă şi le cărase în casă. Asta conta pentru mine mai mult decât orice altceva.

— O să sun la Fangtasia în seara asta, am spus. O să văd ce spun ei. Asta este limita până la care mă implic.

— Domnişoară Stackhouse, vă sunt cu adevărat îndatorat, zise. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Şoferul dumneavoastră a făcut-o deja, am zis. Dacă ar putea termina de spart stejarul ăla, asta ar fi o mare favoare.

Nu sunt un bun spărgător de lemne şi ştiu asta pentru că am încercat. Trei sau patru buturugi şi sunt terminată.

— Asta face?

Copley reuşi cu succes să pară uimit. Nu eram sigură dacă era sincer sau nu.

— Ei, cât de întreprinzător e Marley!

Amelia zâmbea şi încerca să nu-l lase pe tatăl ei să-şi dea

seama.
— Bine, atunci am stabilit, spuse ea sec. Tati, pot să-ți pregătesc un sendviş sau o supă? Avem chipsuri şi salată de cartofi.
— Sună bine, zise, încercând să pară un om obişnuit cu asemenea meniuri.
— Marley şi cu mine am mâncat deja, am spus ca din întâmplare. Amelia, trebuie să merg în oraş. Ai nevoie de ceva?
— Mi-ar trebui nişte timbre, zise. Mergi la poştă? Am ridicat din umeri.
— Mi-e în drum. La revedere, domnule Carmichael.
— Spune-mi Cope, te rog, Sookie.
Ştiusem că avea să spună asta. Bineînțeles, îmi zâmbi cu amestecul perfect de admirație şi respect.
Mi-am luat geanta şi m-am îndreptat spre uşa din spate. Marley, în cămaşă, încă mai tăia la stiva de lemne. Speram că fusese ideea lui şi speram, de asemenea, să primească o mărire de salariu.
Nu aveam ceva concret de rezolvat în oraş. Dar nu mai avusesem chef să continui conversația cu tatăl Ameliei. M-am oprit lângă magazin şi am luat mai multe şervețele de hârtie, pâine şi ton, apoi m-am oprit la Sonic şi am luat un Oreo Blast[16]. Oh, eram o fată rea, nu exista nici o îndoială. Stăteam în maşina mea ocupându-mă de Blast, când am zărit un cuplu interesant la două maşini distanță. Acestea nu mă observaseră, se pare, pentru că Tanya şi Ariene vorbeau foarte concentrate. Cele două erau în Mustangul Tanyei. Părul lui Ariene, proaspăt colorat, era roşu ca focul până la rădăcină şi strâns la spate într-o agrafă banană. Fosta mea prietenă purta un top cu imprimeu tigru, asta e tot ce puteam vedea din ținuta ei. Tanya purta o bluză drăguță vernil şi un pulover maro-închis. Şi asculta cu atenție.
Am încercat să cred că vorbeau despre orice altceva decât despre mine. Adică, încercam să nu fiu prea paranoică. Dar când îți vezi fosta amică vorbind cu inamica ta recunoscută, trebuie să iei în calcul că e posibil ca tu să fii subiectul despre

---

16 Băutură pe bază de lapte şi biscuiți.

care se discută nu tocmai plăcut.

Nu era atât faptul că nu mă plăceau. Întreaga mea viață am cunoscut oameni care nu mă plăceau. Ştiusem exact de ce şi cât de mult nu mă plăceau. Asta este foarte neplăcut, după cum vă puteți imagina. Ceea ce mă deranja era că m-am gândit că Ariene şi Tanya chiar puneau la cale ceva.

M-am întrebat ce aş putea afla. Dacă m-aş fi apropiat, categoric, m-ar fi observat, dar nu eram sigură că le puteam „auzi" de acolo de unde mă aflam acum. M-am aplecat, ca şi cum aş fi avut de lucru cu CD-playerul şi m-am concentrat asupra lor. Am încercat să sar sau să ocolesc mental oamenii şi maşinile care se interpuneau, ca să ajung la ele, ceea ce nu era uşor.

În cele din urmă, tiparul familiar al lui Ariene mă ajută să ajung la ele. Prima impresie pe care am avut-o a fost una de plăcere. Ariene se bucura foarte tare, căci avea toată atenția unui nou auditoriu şi vorbea despre convingerile noului său prieten legate de necesitatea de a omori vampirii şi poate şi pe oamenii care colaborau cu ei. Ariene nu avea convingeri ferme, pe care să şi le fi format singură, dar era grozavă la adoptarea convingerilor altor oameni dacă acestea i se potriveau emoțional.

Când Tanya a avut o izbucnire puternică de exasperare, m-am mutat pe tiparul gândurilor ei. Reuşisem. Am rămas în poziția mea pe jumătate ascunsă, mâna mişcându-mi-se din când în când peste CD-urile din micul suport de maşină, în timp ce încercam să aud tot ce puteam.

Tanya era încă plătită de familia Pelt: de Sandra Pelt, mai precis. Şi, treptat, am ajuns să înțeleg că Tanya fusese trimisă aici ca să facă tot ce putea ca eu să mă simt mizerabil.

Sandra Pelt era sora lui Debbie Pelt, pe care o împuşcasem mortal la mine în bucătărie. (După ce ea a încercat să mă omoare *pe mine*. De mai multe ori. Vreau să subliniez asta.)

La naiba. Eram sătulă până-n gât de toată povestea cu Debbie Pelt. Femeia aia însemnase o adevărată pacoste pentru mine câtă vreme fusese în viață. Fusese la fel de răutăcioasă şi răzbunătoare ca şi sora ei mai mică, Sandra. Am suferit din cauza morții ei, m-am simțit vinovată, am avut remuşcări, am

simțit că aveam tatuat pe frunte un mare C, de la „Cain". E destul de rău să omori un vampir, dar cadavrul dispare şi resturile sunt „şterse" oarecum. Să omori o ființă umană, te schimbă pentru totdeauna. Aşa trebuie să fie.

Dar e posibil să te saturi de sentimentul ăsta, să oboseşti de povara pe care o simți continuu. Iar eu mă săturasem şi obosisem de Debbie Pelt. Apoi, sora şi părinții ei au început să-mi provoace probleme, au pus să fiu răpită. Roata s-a întors şi au ajuns ei la mâna mea. În schimbul faptului că le-am dat drumul, au fost de acord să mă lase în pace. Sandra a promis să păstreze distanța până mureau părinții ei. Mă întrebam dacă cei doi Pelt erau încă în viață.

Am pornit maşina şi am început să mă învârtesc prin Bon Temps, făcând cu mâna chipurilor familiare pe care le vedeam în aproape fiecare vehicul pe lângă care treceam. Nu aveam nici cea mai vagă idee încotro să merg. M-am oprit lângă părculețul oraşului şi m-am dat jos din maşină. Am început să hoinăresc, cu mâinile adânc înfundate în buzunare. Mintea mea era foarte agitată.

Îmi amintesc noaptea în care i-am mărturisit primului meu iubit, Bill, că unchiul meu mă molestase pe când eram copil. Bill pusese atât de mult la suflet povestea mea, încât a aranjat ca un vizitator să se oprească acasă la unchiul meu. Una peste alta, unchiul meu murise căzând pe scări. Fusesem furioasă pe Bill că intervenise asupra trecutului meu. Dar nu puteam să neg că să-l ştiu mort pe unchiul meu mă ajuta să mă simt bine. Această profundă uşurare mă făcea să mă consider complice la asasinat.

Când am încercat să găsesc supraviețuitori sub rămăşițele hotelului Piramida din Gizeh, am dat peste cineva care încă mai trăia, un vampir care voia să mă țină sub control în beneficiul reginei. André fusese grav rănit, dar ar fi trăit, dacă Quinn nu s-ar fi târât până la el şi nu l-ar fi scos complet din joc. Am plecat fără să-l opresc pe Quinn sau să-l salvez pe André, iar asta mă făcea mai vinovată de moartea lui André decât de cea a unchiului meu.

M-am plimbat prin parcul pustiu, lovind frunzele căzute care-mi ieşeau în cale. Mă luptam cu o tentație care mă

scârbea. Trebuia doar să-i spun oricăruia dintre numeroşii membri ai comunității supranaturale, iar Tanya ar fi fost moartă. Sau aş fi putut să-mi concentrez eforturile asupra sursei şi să o elimin pe Sandra. Şi, din nou, ce uşurare ar fi plecarea ei din această lume.

Pur şi simplu, nu puteam să o fac.

Dar nici nu puteam trăi cu Tanya agățată de urmele mele. Făcuse tot ce-i stătea în putință să distrugă relația deja fragilă a fratelui meu cu soția sa. Asta nu era corect.

În cele din urmă, m-am gândit la persoana potrivită pe care să o consult. Iar aceasta stătea cu mine, aşa că era convenabil.

Când m-am întors la mine acasă, tatăl Ameliei şi amabilul său şofer plecaseră. Amelia era în bucătărie şi spăla vase.

— Amelia, am zis, iar ea a tresărit. Scuze, am adăugat. Ar fi trebuit să calc mai apăsat.

— Speram ca tatăl meu şi cu mine să ne înțelegem ceva mai bine, mărturisi ea. Dar nu cred că e posibil. Are nevoie de mine să fac ceva pentru el acum, pe loc.

— Ei, măcar avem tăiat lemnul de foc. Râse şi se şterse pe mâini.

— Arăți ca şi cum ai avea ceva important de zis.

— Vreau să lămuresc lucrurile înainte să-ți spun această poveste lungă. Îi fac tatălui tău o favoare, dar o fac în realitate pentru tine, am mărturisit. Sun la Fangtasia pentru tatăl tău, indiferent ce se întâmplă, pentru că eşti colega mea de cameră şi asta o să te facă fericită. Aşa că asta e stabilit. Acum, o să-ți povestesc despre un lucru îngrozitor pe care l-am făcut.

Amelia se aşeză la masă, iar eu m-am aşezat în fața ei, exact cum făcusem mai devreme cu Marley.

— Sună interesant, zise. Sunt gata. Dă-i drumul. I-am povestit Ameliei totul: despre Debbie Pelt, Alcide, Sandra Pelt şi părinții ei, promisiunea lor că Sandra nu mă va deranja din nou câtă vreme trăiesc ei. Ce aveau ei împotriva mea şi cum mă simțeam eu. Tanya Grissom, care făcea pe spionul, o nemernică, sabotoare a căsniciei fratelui meu.

— Uau! făcu Amelia când am terminat. Se gândi o clipă.

— Bine, mai întâi lasă-mă să-i verific pe domnul şi doamna Pelt.

Am folosit computerul pe care-l adusesem din apartamentul lui Hadley din New Orleans. Ne-a luat nu mai mult de cinci minute să descoperim că Gordon şi Barbara Pelt muriseră cu două săptămâni în urmă, când încercaseră să facă stânga într-o benzinărie, şi fuseseră loviți de un camion.

Ne-am uitat una la cealaltă strâmbând din nas.

— Vai de mine! zise Amelia. Urât mod de a muri.

— Mă întreb dacă a aşteptat măcar până au fost îngropați, înainte de a activa planul „Exasperați-o pe Sookie până la moarte", am zis.

— Ticăloasa asta nu o să se dea bătută. Eşti sigură că Debbie Pelt a fost adoptată? Pentru că această atitudine atât de răzbunătoare pare să fie o trăsătură de familie.

— Trebuie să fi fost cu adevărat legate, am spus. De fapt, am avut impresia că Debbie era mai mult sora Sandrei decât fata părinților ei.

Amelia încuviință gânditoare.

— E ceva patologic în chestia asta, zise. Ştii ce? Lasă-mă să văd ce pot face. Nu apelez la magie ucigaşă. Şi ai spus că nu vrei ca Sandra şi Tanya să moară, aşa că te cred pe cuvânt.

— Bine, am zis scurt. Şi... sunt dispusă să plătesc pentru asta, bineînțeles.

— Rahat, zise Amelia. Ai fost dispusă să mă iei la tine când am fost nevoită să plec din oraş. M-ai găzduit în tot acest timp.

— Păi... plăteşti chirie, am subliniat.

— Da, suficient cât să-mi acopăr partea de întreținere. Şi tu m-ai găzduit, şi nu pari să fii deranjată de situația cu Bob. Aşa că, fii convinsă, sunt foarte fericită să fac asta pentru tine. Trebuie să hotărăsc ce o să fac, de fapt. Te superi dacă mă consult cu Octavia?

— Nu, deloc, am spus încercând să nu arăt că eram uşurată la ideea ca vrăjitoarea mai în vârstă să ne ajute cu experiența ei. Ai priceput situația ei, nu-i aşa? Ai înțeles că e la limită? Fără bani?

— Da, zise Amelia. Şi nu ştiu cum să-i dau fără să o jignesc. Aceasta este o bună modalitate de a o face.

Am înțeles că stă înghesuită într-un colț din sufrageria unei nepoate. Mi-a spus asta, mai mult sau mai puțin, dar nu ştiu

ce aş putea face.

— O să mă gândesc la asta, am promis. Dacă trebuie şi trebuie neapărat să se mute din casa nepoatei, poate sta în dormitorul meu de oaspeți o perioadă.

Nu era o ofertă care să mă încânte, dar bătrâna vrăjitoare mi se păruse tare amărâtă. Avusese parte de puțină varietate când a mers în mica expediție în apartamentul bietei Maria-Star, care fusese o privelişte oribilă.

— O să încercăm să facem ceva de durată, zise Amelia. O să-i dau un telefon.

— Bine, dă-mi de ştire ce ați pus la cale. Trebuie să mă pregătesc pentru muncă.

Nu erau prea multe case între a mea şi Merlotte's, dar toate îşi agățaseră tot felul de chestii în copaci, puseseră dovleci din plastic, umflați, în curte şi unul sau doi dovleci adevărați pe verandă. Familia Prescott avea un snop de porumb, un balot de paie şi nişte tărtăcuțe şi dovleci aranjați cu grijă pe peluza din fața casei. Mi-am notat în gând să-i spun Lorindei Prescott cât de atrăgător mi se păruse aranjamentul, data viitoare când o vedeam la Wal-Mart sau la poştă.

Până când am ajuns la muncă, se făcuse întuneric. Mi-am scos telefonul să sun la Fangtasia înainte să intru.

— Fangtasia, barul care muşcă. Veniți la cel mai bun bar din Shreveport, unde morții beau în fiecare seară, anunța robotul. Pentru programul barului, apăsați tasta unu. Ca să programați o petrecere privată, apăsați tasta doi. Ca să vorbiți cu o ființă umană vie sau cu un vampir mort, apăsați trei. Şi să ştiți că apelurile-farsă nu sunt tolerate. Vă vom găsi oriunde.

Eram sigură că vocea îi aparținea lui Pam. Părea incredibil de plictisită. Am apăsat tasta trei.

— Fangtasia, unde toate visele ne-vii prind viață, zise una dintre iubitoarele de colți. Eu sunt Elvira. Cu ce vă pot ajuta?

Elvira, pe naiba.

— Eu sunt Sookie Stackhouse. Trebuie să vorbesc cu Eric, am zis.

— Te-ar putea ajuta Clancy? întrebă Elvira.

— Nu.

Elvira păru uşor năucită.

— Stăpânul este foarte ocupat, îmi explică ea, ca şi cum asta ar fi greu de priceput pentru o ființă umană ca mine.

Elvira era cu siguranță nou-venită. Sau poate deveneam eu prea arogantă. Mă enerva „Elvira".

— Auzi, am spus încercând să par amabilă. Mi-l dai pe Eric în două minute la telefon sau va fi foarte supărat pe tine.

— *Bine,* zise Elvira. Nu trebuie să fii aşa ticăloasă.

— Evident că trebuie.

— Te pun pe aşteptare, zise Elvira răutăcios.

Am privit spre uşa angajaților de la bar. Ar fi trebuit să se grăbească. Clic.

— Sunt Eric, zise el. Vorbesc cumva cu fosta mea iubită?

Până şi asta făcea ca toată ființa mea să se cutremure şi să freamăte de excitare.

— Da, da, da, am spus, mândră de cât de neafectată păream. Auzi, Eric, pe scurt, am avut azi o vizită din New Orleans, un baştan numit Copley Carmichael. A fost implicat cu Sophie-Anne în nişte negocieri legate de reconstruirea cartierului său general. Vrea să stabilească o relație de afaceri cu noul regim. Am tras adânc aer în piept. Eşti de acord? am întrebat, negând într-o singură întrebare plângăcioasă toată indiferența mea studiată.

— Da, zise, cu o notă foarte personală în voce. Da, sunt... de acord cu asta. Suntem foarte, foarte norocoşi că suntem în situația de a... Suntem foarte norocoşi.

Am lăsat aerul să iasă foarte încet, ca să nu mă audă. Bineînțeles că m-ar fi auzit oricum. Nu pot să spun că stătusem ca pe ace în legătură cu felul în care mergeau lucrurile cu vampirii, dar nici nu eram nepăsătoare.

— Bun, foarte bine, am spus sec. Acum, în legătură cu Copley. E cineva prin preajmă căruia i-ar plăcea să intre în legătură cu el despre treaba asta cu construcțiile?

— E în zonă?

— Nu ştiu. Era aici dimineață. Pot să întreb.

— Femeia-vampir cu care lucrez acum este probabil persoana potrivită cu care ar trebui să discute. Se poate întâlni cu ea la tine la bar sau aici, la Fangtasia.

— În regulă. Sunt sigură că ar accepta oricare dintre

variante.

— Dă-mi de ştire. Trebuie să sune aici şi să stabilească o întâlnire. Să ceară cu Sandy.

Am râs.

— Sandy, zici?

— Da, spuse el, suficient de serios cât să redevin şi eu tot aşa într-o clipă. Nu e deloc amuzantă, Sookie.

— Bine, bine, am înțeles. Lasă-mă să o sun pe fiica lui, care o să-l sune pe el, iar el va suna la Fangtasia, totul va fi aranjat, iar eu i-am făcut favoarea.

— E vorba de tatăl Ameliei?

— Da. E un ticălos, am spus. Dar este tatăl ei şi cred că se pricepe la construcții.

— Am stat amândoi în fața focului şi am vorbit despre viața ta, zise.

Bine, mult pe lângă subiect.

— Ăăă... da. Am făcut asta.

— Îmi amintesc şi de duşul pe care l-am făcut împreună.

— Am făcut şi asta.

— Am făcut atât de multe lucruri.

— Da. Bine.

— De fapt, dacă nu aş avea atât de multe de făcut în Shreveport, aş fi tentat să te vizitez ca să-ți amintesc cât de mult ți-au plăcut lucrurile astea.

— Dacă mă ajută memoria, am spus tăios, ți-au cam plăcut şi ție.

— Oh, da.

— Eric, chiar sunt nevoită să închid, trebuie să merg la muncă.

Sau să sufăr o combustie spontană, oricare s-ar fi întâmplat mai întâi.

— La revedere.

Putea să facă şi asta să sune sexy.

— La revedere. Eu nu puteam.

Mi-a luat o secundă să-mi adun gândurile. Îmi aminteam lucruri pe care încercasem din răsputeri să le uit. Zilele în care Eric locuise cu mine – mă rog, nopțile – am stat mult de vorbă şi am făcut mult sex.

Şi a fost minunat. Apropierea. Sexul. Râsul. Sexul. Conversaţia. Mă rog... bine.

Cumva, să merg acum să servesc beri părea, brusc, ceva cumplit de anost.

Dar asta era slujba mea şi-i datoram lui Sam să fiu prezentă şi să muncesc. Am intrat, mi-am pus geanta la locul ei, l-am salutat cu un semn din cap pe Sam şi am bătut-o pe Holly pe umăr, ca să vadă că sosisem. Făcusem schimb de ture pentru variaţie şi pentru că ne convenea, dar mai ales pentru că bacşişurile din tura de seară erau mai generoase. Holly era bucuroasă să mă vadă, pentru că avea o întâlnire cu Hoyt. Se duceau la un film şi la o cină în Shreveport. Găsise o adolescentă care să stea cu Cody. Îmi povestea asta în timp ce eu aflam totul din gândurile ei şi trebuia să mă străduiesc din greu să nu mă încurc. Asta îmi demonstra cât de tulburată fusesem de conversaţia cu Eric.

Am fost cu adevărat ocupată vreo treizeci de minute, asigurându-mă că toată lumea era aprovizionată cu mâncare şi băutură. Am prins un moment să o sun pe Amelia la scurt timp după asta, ca să-i transmit mesajul lui Eric, iar ea îmi spuse că avea să-l sune pe tatăl ei imediat ce închideam telefonul.

— Mulţumesc, Sook, zise. Eşti o minunată colegă de apartament.

Speram să se gândească la asta atunci când ea şi Octavia vor lua în calcul o soluţie magică pentru problema mea cu Tanya.

Claudine intră în Merlotte’s în acea seară, ridicând pulsul bărbaţilor în timp ce se îndrepta spre bar. Purta o bluză din mătase verde, pantaloni negri şi cizme negre cu toc. Asta o făcea să aibă cel puţin un metru nouăzeci şi doi, am estimat eu. Spre uimirea mea, geamănul ei, Claude, intră în urma ei. Pulsul crescu şi la celălalt sex cu viteza cu care se întinde un incendiu de pădure. Claude, al cărui păr era la fel de negru ca al lui Claudine, deşi nu la fel de lung, era la fel de frumos ca orice mascul care pozase vreodată într-o reclamă Calvin Klein. Claude purta o versiune masculină a ţinutei lui Claudine, şi-şi legase părul la ceafă cu o bandă din piele. Purta, de asemenea, şi cizme foarte „masculine". Deoarece făcea striptease la un

club din Monroe în seara doamnelor, Claude ştia exact cum să le zâmbească femeilor, deşi nu era interesat de ele. Retractez. Era interesat de câți bani aveau în geantă.

Gemenii nu veniseră niciodată împreună; de fapt, nu-mi amintesc ca frumosul Claude să fi pus vreodată piciorul la Merlotte's. El avea propriul local de condus, treburile lui.

Bineînțeles m-am dus să-i salut şi am primit o îmbrățişare de la Claudine. Spre uimirea mea, Claude îmi oferi şi el una. Mi-am imaginat că o făcea de dragul audienței, care însemna aproape întregul bar. Chiar şi Sam se holba; văzuți împreună, gemenii ăştia zâne erau copleşitori.

Am stat cu toții la bar, cu mine la mijloc, fiecare dintre ei ținând un braț în jurul meu, şi am auzit creiere prin întreaga cameră aprinzându-se cu fantezii, dintre care unele mă uimiră chiar şi pe mine, şi eu am văzut cele mai bizare lucruri pe care oamenii şi le pot imagina. Da, toate sunt la dispoziția norocoasei de mine, să le văd în culori.

— Îți transmitem salutări de la bunicul nostru, zise Claude.

Vocea îi era atât de înceată şi de lină, încât eram sigură că nimeni altcineva nu o putea auzi. Poate că Sam, dar el era întotdeauna foarte priceput în a fi discret.

— Se întreabă de ce nu ai sunat, zise Claudine, mai ales ținând cont de evenimentele de acum două nopți din Shreveport.

— Păi s-au terminat, am spus surprinsă. De ce să-i spun despre ceva ce s-a terminat oricum cu bine? Erai acolo. Dar am încercat să-l sun acum două seri.

— A sunat o singură dată, murmură Claudine.

— Oricum, o anume persoană mi-a spart telefonul, aşa că nu am putut termina apelul. Mi-a spus că era greşit să fac asta, că voi declanşa un război. Am supraviețuit şi în acest caz. Aşa că, totul a fost în regulă.

— Trebuie să vorbeşti cu Niall, să-i spui toată povestea, zise Claudine.

Îi zâmbi peste masă lui Catfish Hennessy, care trânti halba de bere atât de tare încât se revărsă peste margini.

— Acum, că Niall ți s-a prezentat, vrea să ai încredere în el.

— De ce nu poate folosi şi el telefonul ca toată lumea?

— El nu-şi petrece tot timpul în această lume, zise Claude. Mai există încă locuri pentru cei ca noi.

— Locuri foarte mici, zise Claudine plină de nostalgie. Dar foarte speciale.

M-am bucurat să am rude şi eram mereu bucuroasă să o văd pe Claudine, care îmi salvase viața la modul propriu. Dar cei doi frați la un loc erau copleşitori de-a dreptul – şi când stăteau atât de aproape, cu mine înghesuită între ei (chiar şi Sam îşi crease o anume imagine în minte), mirosul lor dulce, mirosul care îi făcea atât de atrăgători pentru vampiri, îmi sufoca bietul meu nas.

— Uite, zise Claude, oarecum amuzat. Cred că avem companie.

Ariene se strecura mai aproape, uitându-se la Claude ca şi cum ar fi avut în față o farfurie cu friptură la grătar şi inele de ceapă.

— Cine e prietenul tău, Sookie? întrebă.

— El este Claude, am spus. Este un văr de departe.

— Claude, încântată să te cunosc, zise Ariene. Avea ceva tupeu, luând în considerare felul în care mă privea şi cum mă trata de când începuse să se ducă la slujbele Frăției Soarelui.

Claude păru foarte indiferent. O salută cu o înclinare a capului.

Ariene se aşteptase la mai mult, şi, după un moment de tăcere, pretinse că a auzit pe cineva de la una din mesele ei chemând-o.

— Trebuie să duc o bere! zise veselă şi plecă. Am văzut-o aplecându-se peste o masă şi vorbind foarte serios cu doi tipi pe care nu-i ştiam.

— Mă bucur întotdeauna să vă văd, dar *sunt* la muncă, am spus. Aşa că ați venit doar ca să-mi spuneți că... Niall vrea să ştie de ce am sunat o dată şi apoi am închis?

— Şi nu ai mai sunat apoi ca să explici, continuă Claudine.

Se aplecă să mă sărute pe obraz.

— Te rog, sună-l în seara asta când pleci de la muncă.

— Bine, am spus.

Tot aş fi vrut ca el să fie cel care mă sună şi mă întreabă. Mesagerii erau buni, dar telefonul era mai rapid. Şi mi-ar fi

plăcut să-i aud vocea. Indiferent unde stătea străbunicul meu, s-ar fi putut strecura înapoi în această lume ca să mă sune, dacă îşi făcea griji cu adevărat pentru siguranța mea.

Sau, oricum, credeam că ar fi putut.

Bineînțeles, nu ştiam ce implică să fii un prinț-zână. Trebuia să trec şi asta la capitolul numit „probleme cu care nu mă voi confrunta niciodată".

După încă o rundă de îmbrățişări şi sărutări, gemenii ieşiră din bar, şi mulți ochi pofticioşi îi urmăriră în drumul lor spre uşă.

— Oho, Sookie, ce prieteni arătoşi ai! strigă Catfish Hennessy, şi îl însoți o aprobare unanimă.

— L-am văzut pe tipul ăla la un club în Monroe. Nu face striptease? întrebă o asistentă medicală pe nume Debbie Murray, care lucra la spitalul din Clarice. Stătea la masă cu alte două asistente.

— Da, am zis. E şi proprietarul clubului.

— Arătos *şi* cu bani, zise una dintre asistente. O chema Beverly nu-ştiu-cum.

— O duc şi pe fiică-mea la următoarea seară a doamnelor. Tocmai s-a despărțit de un pierde-vară, continuă ea.

— Păi...

Mă gândisem să le explic că, indiferent a cui era fiica, Claude nu va fi interesat, apoi mi-am zis că nu era treaba mea.

— Distracție plăcută, le-am urat, în loc.

Din moment ce luasem o pauză cu aşa-zişii mei veri, trebuia să mă grăbesc să servesc pe toată lumea. Deşi nu beneficiaseră de atenția mea pe durata vizitei, avuseseră parte de distracția oferită de gemeni, aşa că nimeni nu era cu adevărat deranjat.

Spre sfârşitul schimbului meu, intră în bar Copley Carmichael.

Arăta ciudat singur. Am presupus că Marley aştepta în maşină.

Cu costumul său minunat şi cu tunsoarea scumpă, nu prea se potrivea aici, dar trebuia să recunosc: se purta ca şi cum ar fi intrat în locuri ca Merlotte's tot timpul. S-a nimerit să stau lângă Sam, care amesteca burbon şi cola pentru o comandă la

una dintre mesele mele. I-am explicat lui Sam cine era străinul.
Am dus băutura şi am făcut semn spre o masă goală. Domnul Carmichael pricepu mesajul şi se instala acolo.
— Bună! Pot să vă ofer ceva de băut, domnule Carmichael? am întrebat.
— Te rog, adu-mi un scotch dintr-un singur fel de malț, zise. Orice ai e bun. Mă întâlnesc cu cineva aici, Sookie, mulțumită telefonului tău. Data viitoare când ai nevoie de ceva, doar dă-mi de ştire, iar eu voi face tot ce-mi stă în putință să te ajut.
— Nu e nevoie, domnule Carmichael.
— Te rog, spune-mi Cope.
— Mmm-hmm. Bine, stai să-ți aduc scotch-ul. Habar nu aveam care era un scotch dintr-un singur fel de malț, dar Sam ştia, bineînțeles, şi-mi dădu un pahar strălucitor de curat, cu o doză respectabilă în interior. Servesc tării, dar rareori beau. Majoritatea celor de pe aici consumă lucrurile obişnuite: bere, burbon şi cola, gin tonic, Jack Daniel's.
Am pus băutura şi şervețelul pe masă în fața domnului Carmichael şi m-am întors cu un castronel plin cu snackuri.
Apoi l-am lăsat singur, pentru că aveam şi alți clienți de care să mă ocup. Dar am fost atentă la el. Am observat că şi Sam îl urmărea cu atenție pe tatăl Ameliei. Dar toți ceilalți erau prea preocupați de propriile conversații şi băuturi ca să acorde atenție unui străin, unul care nu era nici pe departe la fel de interesant ca gemenii Claude şi Claudine.
La un moment dat, când nu fusesem atentă, o femeie-vampir se aşezase la masa lui Cope. Nu cred că mai ştia cineva adevărul despre ea. Devenise vampir de curând, ceea ce însemna că murise în ultimii cincizeci de ani, şi avea un păr prematur încărunțit, tuns foarte simplu. Era măruntă, avea poate un metru şaizeci, şi rotunjimi ferme în toate locurile potrivite. Purta ochelari mici, cu ramă argintie, doar de simplă fudulie, pentru că eu nu întâlnisem niciodată vreun vampir al cărui văz să nu fie absolut perfect şi, de fapt, mai ascuțit decât al oamenilor.
— Pot să vă aduc nişte sânge? am întrebat. Ochii îi erau ca nişte lasere. Când era atentă la tine, îți părea rău.

— Tu eşti femeia, Sookie, zise.

Nu am simțit nevoia să confirm un lucru de care ea era atât de sigură. Am aşteptat.

— Un pahar de Sângeadevărat, te rog, zise. Destul de cald. Şi aş vrea să-l întâlnesc pe şeful tău, dacă poți să-l înhați.

Ca şi cum Sam ar fi fost un os. Oricum, ea era un client, iar eu o chelneriță. Aşa că am încălzit Sângeadevărat pentru ea şi i-am spus lui Sam că era aşteptat.

— O să fiu acolo într-un minut, zise, pentru că tocmai pregătea o tavă cu băuturi pentru Ariene.

Am încuviințat şi am dus sângele femeii-vampir.

— Mulțumesc, zise ea politicoasă. Eu sunt Sandy Sechrest, noul reprezentant zonal al regelui Louisianei.

Habar nu aveam unde crescuse Sandy, dar fusese undeva în Statele Unite, nu în Sud.

— Mă bucur să te cunosc, am spus, dar nu cu prea mult entuziasm.

Reprezentant zonal? Nu asta erau şerifii, pe lângă celelalte funcții? Ce însemna asta pentru Eric?

În acel moment, Sam veni la masă, iar eu am plecat pentru că nu voiam să par prea curioasă. Pe lângă asta, puteam afla mai târziu, cercetându-i gândurile, dacă Sam decidea să nu-mi spună ce voia noul vampir. Se pricepea să mă blocheze, dar trebuia să facă un efort special pentru asta.

Cei trei discutară vreo două minute, apoi Sam se scuză ca să se întoarcă în spatele barului.

Am mai aruncat câte o privire, din când în când, spre vampir şi mogul, în caz că mai aveau nevoie de ceva de băut, dar niciunul dintre ei nu arăta că i-ar fi sete. Erau concentrați asupra discuției, ambii cu chipurile imobile. Nu-mi păsa suficient de ei încât să încerc să prind gândurile domnului Carmichael, şi, desigur, Sandy Sechrest era o mare necunoscută pentru mine.

Restul serii se desfăşură obişnuit. Nici măcar nu am băgat de seamă când reprezentanta regelui şi domnul Carmichael plecară. Apoi, veni timpul să închidem tot şi să pregătim mesele, astfel încât Terry Bellefleur să poată face curat dimineața devreme. Când m-am uitat în jurul meu, toată

lumea plecase în afară de Sam şi de mine.

— Ia spune, ai terminat? întrebă.

— Da, am spus după ce am mai aruncat o privire în jur.

— Ai un minut?

Întotdeauna aveam un minut pentru Sam.

Capitolul 16

Se aşeza pe scaunul din spatele biroului său şi-l înclină pe spate, în unghiul periculos obişnuit. M-am aşezat şi eu pe unul dintre scaunele care se aflau în faţa biroului, cel tapiţat. Cele mai multe lumini din clădire erau stinse, cu excepţia celei de deasupra barului şi celei din biroul lui Sam. Clădirea parcă răsuna de linişte, după vacarmul vocilor ridicate ca să acopere tonomatul şi zgomotele produse de gătit, spălat, paşi grăbiţi.

— Sandy Sechrest, zise. Are o slujbă cu totul nouă.

— Da? Şi ce se presupune că face reprezentantul regelui?

— Din câte îmi dau eu seama, călătoreşte destul de mult prin stat, ca să vadă dacă oamenii au probleme cu vreun vampir, dacă şerifii au totul în ordine şi ţin sub control propriile fiefuri, şi să raporteze regelui. Este un fel de păstrarea ordinii în variantă ne-vie.

— Oh.

M-am gândit la asta. Nu vedeam în ce fel această slujbă s-ar fi suprapus cu a lui Eric. Dacă Eric era OK, şi echipa lui avea să fie OK. Mai departe de atât, nu-mi păsa ce făceau vampirii.

— Aşadar, s-a decis să se întâlnească cu tine pentru că...?

— A auzit că am relaţii în comunitatea fiinţelor supranaturale din regiune, zise Sam sec. Voia să ştiu că e disponibilă să mă consult cu ea în orice problemă ar apărea. Am cartea ei de vizită.

O ridică. Nu ştiu dacă mă aşteptasem să picure sânge din ea, sau ce, dar era doar o carte de vizită obişnuită.

— Bine, am zis şi am ridicat din umeri.

— Ce voiau Claudine şi fratele ei? întrebă Sam. Mă simţeam foarte rău să nu-i spun lui Sam despre noul meu străbunic, dar Niall îmi ceruse să ţin totul secret.

— Nu au avut nici o veste de la mine de la lupta din Shreveport, am zis. Voia doar să verifice ce fac şi l-a luat şi pe

Claude cu ea.
Sam se uită la mine cu atenție, dar nu comentă.
— Poate, zise după un minut, asta va însemna o lungă eră de pace. Poate vom reuşi doar să lucrăm în tihnă la bar şi nimic nu se va întâmpla în comunitatea supranaturală. Sper, pentru că momentul în care vârcolacii vor apărea în fața opiniei publice e tot mai aproape.
— Crezi că se va întâmpla curând?
Nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum va reacționa America la ştirea că vampirii nu erau singurele creaturi care pândeau din întuneric.
— Crezi că toți teriantropii or să anunțe în aceeaşi seară?
— Nu avem încotro, zise Sam. Vorbim despre asta pe site-ul nostru.
Sam chiar avea o viață care nu-mi era cunoscută. Asta îmi trezi un gând. Am ezitat puțin, apoi i-am dat drumul. Erau prea multe întrebări în viața mea. Voiam să am răspunsul măcar la vreo câteva dintre ele.
— Cum ai ajuns să te stabileşti aici? am întrebat.
— Am trecut prin zonă, zise. Am fost în armată patru ani.
— Serios?
Nu-mi venea să cred că nu ştiam asta.
— Da, răspunse. Nu ştiam ce voiam să fac cu viața mea, aşa că m-am înrolat când aveam optsprezece ani. Mama a plâns, iar tata a înjurat din moment ce fusesem acceptat la colegiu, dar eu mă hotărâsem. Eram cel mai încăpățânat adolescent de pe planetă.
— Unde ai crescut?
— Cel puțin în parte, în Wright, Texas, zise. Dincolo de Fort Worth. Departe de Fort Worth. Nu era mai mare decât Bon Temps. Ne-am tot mutat în copilăria mea, pentru că tata era şi el în armată. S-a retras când aveam paisprezece ani, iar familia mamei era în Wright, aşa că ne-am dus acolo.
— A fost greu să te aşezi după ce ați călătorit atât? Eu nu trăisem decât în Bon Temps.
— A fost minunat, zise. Eram gata să stau într-un loc. Nu mi-am dat seama cât de greu avea să-mi fie să-mi găsesc locul într-un grup de copii care crescuseră împreună, dar eram în

stare să am grijă de mine. Jucam baseball şi baschet, aşa că mi-am găsit locul. Apoi m-am înrolat. Imaginează-ți.

Eram fascinată.

— Părinții tăi sunt încă în Wright? am întrebat. Trebuie să fi fost greu pentru tatăl tău în armată, fiind teriantrop.

Din moment ce Sam era teriantrop, ştiam fără ca el să-mi spună că era primul născut al unor teriantropi pursânge.

— Da. Nopțile cu lună plină erau o nenorocire. Exista o băutură din ierburi pe care bunica sa irlandeză obişnuia să o facă. A învățat cum să o prepare el singur. Avea un gust oribil, dar o bea în nopțile cu lună plină când trebuia să fie de gardă şi trebuia să fie prezent toată noaptea, şi asta-l ajuta să rămână... Dar nu voiai să fii în preajma lui a doua zi. Tata a murit acum şase ani, mi-a lăsat nişte bani. Întotdeauna mi-a plăcut zona, iar barul ăsta era de vânzare. Mi s-a părut o idee bună să investesc banii.

— Şi mama ta?

— Ea e încă în Whright. S-a măritat din nou, la doi ani după moartea tatei. E un tip în regulă. El e obişnuit.

Nu teriantrop sau alt gen de ființă supranaturală.

— Aşadar, există o limită până la care mă pot apropia de el, zise Sam.

— Mama ta e pursânge. Cu siguranță are bănuieli.

— Cred că e orb de bunăvoie. Îi spune că trebuie să iasă pentru alergarea de seară, sau îşi petrece noaptea la sora ei în Waco, sau vine până aici ca să mă viziteze, sau altă scuză.

— Trebuie să fie greu.

— Nu aş face niciodată asta. Aproape că m-am căsătorit cu o fată obişnuită când eram în armată. Dar, pur şi simplu, nu am putut să mă căsătoresc cu cineva şi să nu divulg un secret atât de mare. Îmi păstrez mințile întregi când pot să stau de vorbă cu cineva despre asta, Sookie.

Îmi zâmbi şi am apreciat încrederea pe care mi-o arăta.

— Dacă vârcolacii fac anunțul, atunci vom apărea cu toții. Voi scăpa de o mare povară.

Amândoi ştiam că se vor ivi noi probleme, dar nu avea nici un rost să vorbim despre necazuri viitoare. Necazurile veneau, oricum, la vremea lor.

— Mai ai frați sau surori? am întrebat.

— Un frate şi o soră. Sora mea e căsătorită şi are doi copii, iar fratele meu e necăsătorit. E un tip grozav.

Sam zâmbea, iar fața îi era mai relaxată decât o văzusem vreodată.

— Craig zice că se căsătoreşte în primăvară, continuă Sam. Poate mergi cu mine la nuntă.

Eram atât de uimită, că nu ştiam ce să spun, mă simțeam flatată şi încântată.

— Sună minunat. Anunță-mă când ştii data, am spus.

Ieşisem o dată cu Sam şi fusese foarte plăcut; dar asta se întâmplase în agitația problemelor mele cu Bill şi nu am mai repetat ieşirea.

Sam încuviință relaxat, iar mica izbucnire de tensiune care trecuse prin mine s-a evaporat. În fond, acesta era *Sam,* şeful meu, şi, dacă mă gândesc bine, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Intrase în rolul ăsta anul trecut. M-am ridicat. Mi-am luat geanta şi mi-am pus jacheta.

— Ai primit o invitație la petrecerea de anul acesta, de Halloween, de la Fangtasia? întrebă.

— Nu. După ultima petrecere la care m-au invitat s-ar putea să nu vrea să mă întorc, am zis. Pe lângă asta, cu toate pierderile recente, nu ştiu dacă Eric are chef să sărbătorească.

— Crezi că ar trebui să facem o petrecere de Halloween la Merlotte's? întrebă.

— Poate nu cu bomboane şi chestii din astea, am spus gânditoare. Poate o pungă cu bunătăți pentru fiecare client, cu alune prăjite? Sau un castron cu floricele de porumb portocalii pe fiecare masă? Şi nişte decorațiuni?

Sam privi în direcția barului, ca şi cum ar fi putut privi prin pereți.

— Asta sună bine. Hai să punem în practică!

De obicei, decoram doar pentru Crăciun, şi asta numai după Ziua Recunoştinței, la insistențele lui Sam.

I-am făcut cu mâna semn de noapte bună şi am ieşit din bar, lăsându-l pe Sam să verifice dacă totul e încuiat bine.

Noaptea era cam rece. Acesta avea să fie un Halloween aşa cum văzusem eu Halloween-ul în cărțile pentru copii.

În mijlocul parcării, cu fața întoarsă către luna argintie, cu ochii închişi, stătea străbunicul meu. Părul deschis la culoare îi atârna pe spate ca o mantie. Numeroasele riduri fine erau invizibile în lumina lunii sau poate scăpase cumva de ele. Avea bastonul cu el, şi din nou purta costum, un costum negru. Pe mâna dreaptă avea un inel masiv, mâna cu care ținea bastonul.

Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată.

Nu arăta nici pe departe ca un bunic uman. Bunicii umani purtau şepci promoționale de la John Deere17 şi salopete. Te duc la pescuit. Te lasă să le conduci tractorul. Se rățoiesc la tine că eşti prea răsfățat şi apoi îți cumpără bomboane. Cât despre străbunicii umani, majoritatea dintre noi nu prea ajung să-i cunoască.

Am devenit conştientă că Sam stătea lângă mine.

— Cine e? şopti.

— El este... străbunicul meu, am spus.

Se afla chiar acolo, în fața mea. Trebuia să dau o explicație.

— Oh, zise cu o voce plină de uimire.

— Abia am aflat şi eu asta, am explicat în chip de scuză.

Niall îşi întrerupse baia în raze de lună şi deschise ochii.

— Strănepoata mea, zise ca şi cum prezența mea în parcarea de la Merlotte's era o surpriză plăcută. Cine e prietenul tău?

— Niall, acesta este Sam Merlotte, proprietarul barului.

Sam întinse precaut mâna, şi, după ce o studie bine, Niall o atinse încet cu a sa. Am putut simți cum Sam a tresărit, ca şi cum străbunicul meu avea curent electric în mână.

— Strănepoata, zise Niall. Am auzit că ai fost în pericol în agitația dintre vârcolaci.

— Da, dar Sam era cu mine, apoi a venit şi Claudine, am spus, simțind în mod ciudat nevoia să mă apăr. Nu ştiam că avea să fie agitație, după cum ai zis tu, atunci când m-am dus. Am încercat să fiu un negociator de pace. Am nimerit într-o ambuscadă.

— Da, aşa a raportat Claudine, zise. Am înțeles că nemernica e moartă.

---

17 Firmă ce produce utilaje agricole.

Voia să zică Priscilla.

— Da, domnule, am zis. Nemernica e moartă.

— Şi apoi ai fost din nou în pericol o noapte mai târziu?

Începeam să mă simt de-a binelea vinovată de ceva.

— Păi, nu ăsta e obiceiul meu, am zis. S-a întâmplat că vampirii din Nevada i-au preluat pe cei din Louisiana.

Niall părea doar vag interesat.

— Dar ai ajuns până acolo încât să formezi numărul pe care ți l-am lăsat.

— Ah, da, domnule, am fost destul de speriată. Dar Eric mi-a luat telefonul din mână pentru că s-a gândit că dacă apăreai şi tu în poveste, atunci ar fi fost pur şi simplu război. După cum s-a dovedit, cred că a fost cea mai bună alegere, pentru că s-a predat lui Victor Madden.

Eram încă furioasă pentru asta, chiar şi după cadoul trimis de Eric, telefonul cel nou.

— Ahhh.

Sunetul ăsta neutru nu avea nici cap, nici coadă. Probabil că ăsta era dezavantajul de a avea un străbunic lângă tine. Fusesem chemată la raport. Aveam un sentiment pe care nu-l mai simțisem de când eram adolescentă şi bunica descoperise că chiulisem de la dusul gunoiului şi împăturitul lenjeriei. Nu-mi plăcea acum, cum nu-mi plăcuse nici atunci.

— Îți admir curajul, zise pe neaşteptate Niall. Dar eşti foarte fragilă, muritoare, cu o viață scurtă. Nu vreau să te pierd acum, când abia am reuşit să stau de vorbă cu tine.

— Nu ştiu ce să spun, am bolborosit.

— Nu vreau să te împiedic să faci nimic. Nu te vei schimba. Cum te pot apăra?

— Nu cred că poți. Nu sută la sută.

— Atunci la ce mai sunt bun?

— Nu trebuie să fii bun la ceva, am spus surprinsă. *El* nu părea să aibă paleta emoțională pe care o aveam eu. Nu ştiam cum să i-o explic.

— Este suficient pentru mine – este minunat – doar să ştiu că exişti. Că îți pasă de mine. Că am o familie în viață, indiferent cât de îndepărtată şi de diferită. Şi că nu crezi că sunt ciudată sau nebună sau penibilă.

— Penibilă? Păru uimit.
— Eşti de departe mult mai interesantă decât majoritatea oamenilor.
— Mulțumesc că nu crezi că sunt „defectă", am zis.
— Alți oameni cred că eşti „defectă"? Niall părea sincer supărat.
— Uneori nu se pot simți confortabil, zise Sam. Ştiind că ea le poate citi mințile.
— Dar tu, teriantropule?
— Cred că e grozavă, zise Sam.
Şi îmi puteam da seama că era absolut sincer. Spatele mi se îndreptă. Am simțit un val de mândrie. În căldura emoțională a momentului, aproape că i-am spus străbunicului meu despre marea problemă pe care am descoperit-o azi, ca să-i demonstrez că-i puteam face destăinuiri. Dar am avut sentimentul destul de puternic că soluția lui pentru „axa răului"
Sandra Pelt-Tanya Grissom ar fi fost să le provoace moartea într-un fel macabru. Claudine, aşa-zisa mea verişoară, o fi încercând să devină înger, o ființă asociată cu creştinismul, dar Niall Brigant era categoric din cu totul altă poveste. Am bănuit că mottoul lui este: „Îți iau ochiul înainte, în caz că-l vrei şi tu pe-al meu." Ei, poate nu chiar atât de direct, dar pe aproape.
— Nu pot face nimic pentru tine? Tonul lui părea aproape dureros.
— Mi-ar plăcea dacă ai trece să petreci ceva timp cu mine, pe acasă, când o să ai vreme. Mi-ar plăcea să-ți pregătesc cina. Vrei să faci asta?
Mă tăcea să mă simt umilă, oferindu-i ceva ce nu eram sigură că avea să aprecieze.
Se uită la mine cu ochi strălucitori. Nu-i puteam citi expresia feței, şi, deşi corpul lui avea forma unuia omenesc, simțeam că este cu totul altfel. Mister total pentru mine. Poate era exasperat sau plictisit sau scârbit de această propunere.
În cele din urmă, Niall zise:
— Da, voi face asta. O să te anunț, din timp, bineînțeles. Între timp, dacă ai nevoie de orice de la mine, sună-mă. Nu

lăsa pe nimeni să te facă să te răzgândeşti, dacă tu crezi că îţi pot fi de ajutor. O să am o discuţie cu Eric. Mi-a fost de ajutor în trecut, dar nu poate să se joace cu mine când e vorba de tine.

— Ştia de mult că suntem rude?

Mi-am ţinut respiraţia în aşteptarea răspunsului. Niall se întoarse să plece. Se răsuci puţin, aşa că-i vedeam faţa din profil.

— Nu, zise. Trebuia mai întâi să-l cunosc mai bine. I-am spus doar înainte să te aducă la întâlnire. Nu m-ar fi ajutat dacă nu-i spuneam ce voiam de la tine.

Şi dispăru. Era ca şi cum ar fi ieşit pe o uşă pe care noi nu o puteam vedea, şi, din câte ştiu eu, asta şi făcuse.

— Bine, zise Sam după o clipă. Bine, asta a fost chiar... diferit.

— Nu te deranjează toate astea?

Am făcut un semn cu mâna spre locul unde stătuse Niall. Probabil. Dacă nu cumva ceea ce văzusem noi nu era un fel de proiecţie astrală sau ceva de genul ăsta.

— Nu e treaba mea să fiu deranjat de asta. Sunt treburile tale, zise Sam.

— Aş vrea să-l iubesc, am spus. E atât de frumos şi pare să-i pese atât de mult de mine, dar este cu adevărat, cu adevărat...

— Înfricoşător, încheie Sam.

— Da.

— Şi te-a abordat prin intermediul lui Eric?

Din moment ce, aparent, străbunicul meu nu avea nici o problemă cu faptul că Sam aflase de el, i-am povestit lui Sam de prima mea întâlnire cu Niall.

— Hmm. Nu ştiu ce să zic de asta. Vampirii şi zânele nu interacţionează, din cauza tendinţei vampirilor de a le ataca pe zâne.

— Niall îşi poate masca mirosul, am explicat cu mândrie.

Sam părea copleşit de atâtea informaţii.

— Asta e un alt lucru de care nu am auzit. Sper că Jason nu ştie despre asta.

— Oh, Doamne, nu.

— Ştii că ar fi gelos şi asta l-ar face furios pe tine.

— Pentru că eu îl cunosc pe Niall şi el nu?
— Da. Invidia pur şi simplu are să-l roadă pe Jason de viu.
— Ştiu că Jason nu e cea mai generoasă persoană din lume…, am început eu, dar am renunțat când Sam pufni.
— Bine, am zis. Este egoist. Dar oricum, tot este fratele meu şi trebuie să rămân alături de el. Dar, poate e mai bine dacă nu-i spun niciodată. Totuşi, Niall nu are nici o problemă să ți se arate *fie,* după ce mi-a spus să nu divulg nimănui secretul existenței lui.
— Cred că a făcut ceva cercetări, zise împăciuitor Sam.
Mă îmbrățişa, ceea ce era o surpriză plăcută. Simțeam că am nevoie de o îmbrățişare, după apariția lui Niall. L-am îmbrățişat şi eu pe Sam. Era cald şi confortabil, şi… uman.
Dar niciunul dintre noi nu eram sută la sută umani.
În secunda următoare, m-am gândit: *Suntem şi noi umani.* Avem mai multe în comun cu oamenii decât cu celelalte componente ale noastre. Trăiam ca oamenii; aveam să murim ca oamenii. Pentru că îl cunoşteam bine pe Sam, ştiam că vrea o familie, şi pe cineva pe care să-l iubească, şi un viitor care să conțină toate lucrurile pe care oamenii obişnuiți le doresc: prosperitate, sănătate, descendenți, distracție. Sam nu voia să fie liderul vreunei haite, iar eu nu voiam să fiu prințesa nimănui – nu că vreo zână pursânge m-ar fi considerat vreodată altceva decât produsul ratat al propriei lor minunății. Asta era una dintre marile diferențe dintre mine şi Jason. Jason îşi petrece viața dorindu-şi să fie mai supranatural decât era; eu mi-am petrecut-o pe a mea dorindu-mi să fiu mai puțin, dacă telepatia mea era cu adevărat supranaturală.
Sam mă sărută pe obraz, şi apoi, după o clipă de ezitare, se întoarse spre rulota sa, trecând de poarta din gardul său viu tăiat cu grijă şi apoi în sus pe scări spre mica verandă pe care o construise lângă uşă. Când băgă cheia în broască, se întoarse să-mi zâmbească.
— Ce mai noapte, nu-i aşa?
— Da, am zis. Ce mai noapte.
Sam mă urmări cu privirea în timp ce mă urcam în maşină, tăcu un semn ca să-mi amintească să-mi încui uşile, aşteptă până m-am conformat şi apoi intră în rulota sa. Am condus

spre casă, preocupată de unele întrebări serioase şi de altele mai banale, având mare noroc că drumul nu era prea aglomerat.

Capitolul 17

A doua zi, când am ieşit din cameră, Amelia şi Octavia stăteau la masa din bucătărie. Amelia folosise toată cafeaua, dar cel puţin spălase vasul şi mi-a luat doar câteva minute să-mi fac atât de necesara cană. Amelia şi mentorul ei continuară o conversaţie foarte calmă, în timp ce eu mă învârteam prin jur să iau nişte cereale, adăugând nişte îndulcitor, turnând lapte peste ele. M-am aplecat peste castron, pentru că nu voiam să-mi stropesc maioul. Şi apropo de asta, era prea rece ca să mai port un maiou prin casă. Am scos o jachetă ieftină făcută din tricot şi am reuşit să-mi termina cafeaua şi cerealele cât se poate de confortabil.

— Ce aţi păţit? am întrebat, arătând că eram gata să interacţionez cu restul lumii.

— Amelia mi-a povestit despre problema ta, zise Octavia. Şi despre generoasa ta ofertă.

Vai! Ce ofertă?

Am încuviinţat, ca şi cum aş fi ştiut despre ce e vorba.

— O să fiu atât de fericită să plec din casa nepoatei mele, nici nu-ţi imaginezi, zise cu toată sinceritatea femeia în vârstă. Janesha are trei copii mici, inclusiv unul care merge de-a buşilea, şi un prieten care vine şi pleacă. Eu dorm pe canapeaua din sufragerie, şi când copiii se scoală dimineaţa, vin şi pornesc desenele animate. Indiferent dacă eu m-am trezit sau nu. E casa lor, desigur, şi stau acolo de săptămâni bune, aşa că nu mă mai consideră un musafir.

M-am gândit că Octavia avea să doarmă în dormitorul din faţa dormitorului meu, sau în cel de sus. Votam pentru cel de sus.

— Şi ştii, acum, că sunt bătrână, am nevoie de acces rapid la baie. Se uită la mine cu acea autocritică amuzantă pe care o folosesc oamenii atunci când recunosc o problemă legată de

trecerea timpului. Aşadar, jos ar fi minunat, mai ales pentru că am artrită la genunchi. Ți-am spus că apartamentul Janeshei era la etaj?

— Nu, am rostit printre buzele strânse. Iisuse, totul se întâmplase atât de repede.

— Acum, în legătură cu problema ta. Nu fac magie neagră, dar trebuie să scapi de aceste tinere din viața ta, atât de agentul domnişoarei Pelt, cât şi de domnişoara Pelt însăşi.

Am încuviințat energic.

— Aşadar, zise Amelia, incapabilă să mai tacă mult, am pus la cale un plan.

— Sunt numai urechi, am spus şi mi-am mai turnat o cană de cafea.

Aveam mare nevoie.

— Cel mai simplu mod de a scăpa de Tanya este să-i spui prietenului tău, Calvin Norris, ce face, zise Octavia.

Am rămas cu gura căscată la ea.

— Ah, asta ar putea avea drept rezultat nişte lucruri destul de nasoale care i s-ar întâmpla Tanyei, am zis.

— Şi nu asta vrei?

Octavia părea inocentă într-un fel foarte alunecos.

— Păi, ba da, dar nu vreau ca ea să moară. Adică nu vreau să i se întâmple ceva peste care să nu poată trece. Vreau doar să plece şi să nu se mai întoarcă.

Amelia zise:

— Plecată şi să nu se mai întoarcă... Îmi sună ca ceva radical.

Şi mie mi se păruse la fel.

— Reformulez. Vreau să se ducă să-şi vadă de viața ei, dar departe de mine, am zis. E suficient de clar?

Nu voiam să par dură, dar doream să mă fac înțeleasă cum trebuie.

— Da, domnişoară, cred că putem înțelege asta, zise Octavia cu un ton rece.

— Nu vreau să existe neînțelegeri aici, am zis. Sunt multe lucruri în joc. Cred că, oarecum, Calvin o place pe Tanya. Pe de altă parte, pun pariu că ar putea-o speria destul de zdravăn.

— Destul cât să o facă să plece pentru totdeauna?

— Va trebui să demonstrezi că spui adevărul, interveni Amelia. Despre faptul că te sabotează.
— La ce te gândeşti? am întrebat.
— În regulă, uite la ce ne-am gândit, zise Amelia, şi cât ai clipi Faza Unu era pusă la punct.
S-a dovedit a fi ceva la care m-aş fi putut gândi şi singură, dar vrăjitoarele au făcut ca planul să meargă mai repede.
L-am sunat pe Calvin acasă şi l-am rugat să se oprească pe la mine când avea să aibă un minut liber, în jurul prânzului. A părut surprins să primească veşti de la mine, dar a fost de acord să vină.
A avut o surpriză şi mai mare când a intrat în bucătărie şi le-a găsit acolo pe Amelia şi pe Octavia. Calvin, Liderul vârcolacilor-panteră care trăiau în restrânsă comunitate din Hotshot, o întâlnise pe Amelia de câteva ori, dar Octavia îi era străină. A tratat-o cu respect imediat, pentru că era capabil să-i simtă puterea. Asta ne-a fost de ajutor.
Calvin avea, probabil, în jur de patruzeci şi cinci de ani, era puternic şi solid, sigur pe el. Părul începuse să-i încărunțească, dar avea o ținută dreaptă şi un calm care nu putea să nu te impresioneze. Fusese interesat de mine o perioadă, şi-mi părea rău că nu putusem să simt acelaşi lucru. Era un om bun.
— Ce s-a întâmplat, Sookie? m-a întrebat după ce a refuzat oferta de fursecuri, ceai sau cola.
Am tras adânc aer în piept.
— Calvin, nu-mi place să fiu pârâcioasă, dar avem o problemă, am zis.
— Tanya, zise el imediat.
— Da, am spus, fără să-mi ascund uşurarea.
— E şmecheră, zise, şi mi-a părut rău să aud în vocea lui o notă admirativă.
— E un spion, interveni Amelia. Amelia putea trece direct la subiect.
— Pentru cine? întrebă Calvin, înclinându-şi capul într-o parte, deloc surprins şi curios.
I-am relatat o versiune personală a poveştii, pe care mă apuca deja greața să o tot repet. Calvin trebuia să ştie că

familia Pelt avea un cui mare împotriva mea, că Sandra avea să mă urmărească până în mormânt, că Tanya fusese trimisă pe post de spion.

Calvin îşi întinse picioarele în timp ce asculta, cu braţele încrucişate la piept. Purta jeanşi noi-nouţi şi o cămaşă în carouri. Mirosea a copaci proaspăt tăiaţi.

— Vrei să-i faci o vrajă? o întrebă pe Amelia când am terminat.

— Da, răspunse ea. Dar trebuie ca tu să o aduci aici.

— Ce efect va avea?

— O să-şi piardă interesul de a-i face rău lui Sookie şi întregii ei familii. Nu va mai vrea să o asculte pe Sandra Pelt. Nu o va afecta deloc din punct de vedere fizic.

— Îi va schimba modul în care gândeşte?

— Nu, zise Octavia. Dar nu există vrajă mai sigură decât aceea care o va face să nu mai vrea să fie aici. Dacă o facem pe aceea, va pleca şi nu va mai dori să se întoarcă.

Calvin se gândi.

— Îmi cam place fata asta, recunosc, zise. E plină de viaţă. Totuşi, am fost destul de îngrijorat de necazurile pe care i le provoca lui Crystal şi lui Jason, şi m-am întrebat ce măsuri să iau în legătură cu cheltuielile nebuneşti ale lui Crystal. Cred că asta a adus problema în centrul atenţiei.

— Îţi place? am întrebat.

Voiam să punem toate cărţile pe masă.

— Am spus că da.

— Nu, vreau să zic, îţi *place.*

— Amândoi ne-am distrat bine, din când în când.

— Nu vrei ca ea să plece, am zis. Vrei să încerci şi altceva.

— Da, eşti pe aproape. Ai dreptate: nu poate rămâne şi să continue aşa. Fie îşi schimbă comportamentul, fie pleacă. Păru nemulţumit de această perspectivă. Lucrezi azi, Sookie?

Am privit spre calendarul din perete.

— Nu, e ziua mea liberă.

Aveam două zile libere una după alta.

— Pun mâna pe ea şi o aduc aici în seara asta. Aveţi suficient timp, doamnelor?

Cele două vrăjitoare se uitară una la cealaltă şi se consultară

în tăcere.
— Da, e bine, zise Octavia.
— O aduc aici până la şapte, zise Calvin. Lucrurile mergeau neaşteptat de simplu.
— Mulţumesc, Calvin, am spus. Ne eşti de mare ajutor.
— Împuşcăm mai mulţi iepuri deodată dacă merge, zise Calvin. Desigur, dacă nu merge, voi două, doamnelor, nu vă veţi număra printre persoanele mele favorite.
Tonul din vocea lui spunea că vorbeşte cât se poate de serios.
Cele două vrăjitoare nu părură prea fericite. Calvin îi aruncă o privire lui Bob, care se întâmplă să intre în cameră.
— Bună, frate, îi spuse Calvin pisicii. Îi aruncă Ameliei o privire uimită. Mi se pare că magia ta nu funcţionează tot timpul.
Amelia păru în acelaşi timp vinovată şi jignită.
— O să facem asta să meargă, zise printre dinţi - stai să vezi.
— Abia aştept.
Mi-am petrecut restul zilei spălând rufe, făcându-mi unghiile, schimbând aşternuturile – toate acele lucruri pe care le programezi pentru ziua liberă. M-am dus la bibliotecă să schimb cărţile şi nu se întâmplă absolut nimic. Era de serviciu unul dintre asistenţii Barbarei Beck, ceea ce era bine. Nu voiam să-mi amintesc din nou groaza atacului, aşa cum avea să se întâmple de fiecare dată când aveam să o întâlnesc pe Barbara, multă vreme de acum încolo. Am observat că pata dispăruse de pe podeaua librăriei.
După asta, m-am dus la băcănie. Nu a atacat nici un vârcolac, nu s-a arătat nici un vampir. Nimeni nu a încercat să mă omoare, pe mine sau pe vreun cunoscut. Nu-mi apăru nici o rudă secretă şi nimeni nu încercă să mă implice în problemele lui sau ale ei, maritale sau de alt fel.
Practic, totul respira normalitate până când am ajuns acasă.
În seara asta trebuia să gătesc şi m-am gândit să pregătesc cotlete de porc. Am o reţetă de amestec pentru pane făcut în casă, pe care-l pregătesc într-un vas mare, aşa că am înmuiat cotletele în lapte şi apoi le-am dat prin amestec, astfel încât erau gata de pus în cuptor. Am pregătit mere umplute cu stafide, scorţişoară şi unt şi le-am pus la copt, am

condimentat nişte fasole verde de la conservă şi nişte porumb conservat şi le-am pus la foc mic. Apoi am băgat cotletele în cuptor. M-am gândit să fac biscuiți, dar se pare că erau deja mai mult decât suficiente calorii.

În timp ce eu găteam, vrăjitoarele îşi făceau de lucru în sufragerie. Păreau să se distreze de minune. Puteam auzi vocea Octaviei, care suna ca şi cum ar fi fost o profesoară la catedră. Când şi când, Amelia punea câte o întrebare.

Am bombănit în sinea mea, în timp ce găteam. Speram că magia avea să funcționeze şi eram recunoscătoare vrăjitoarelor că erau dispuse să mă ajute. Dar mă simțeam lăsată deoparte, pe frontul domestic. Faptul că pomenisem în trecere Ameliei că Octavia putea sta cu noi o perioadă avusese loc sub influența momentului. (îmi dădeam seama că trebuia să fiu mult mai atentă în conversațiile cu colega mea de acum încolo.) Octavia nu spusese că va sta în casa mea doar pentru un sfârşit de săptămână sau o lună, sau orice altă unitate de măsură a timpului. Asta mă speria.

Aş fi putut s-o prind la înghesuială pe Amelia şi să-i spun: „Nu m-ai întrebat dacă Octavia putea sta *chiar în clipa asta,* şi e vorba de casa mea." Dar *exista* o cameră liberă, iar Octavia *avea* nevoie de un loc în care să stea. Era puțin cam târziu să descopăr că nu eram chiar fericită să am o a treia persoană în casă – o a treia persoană pe care abia o cunoşteam.

Poate reuşeam să-i găsim o slujbă Octaviei, pentru că un câştig regulat i-ar fi oferit bătrânei independență şi s-ar fi mutat de aici. M-am întrebat despre starea casei ei din New Orleans. Am presupus că era de nelocuit. Indiferent câtă putere ar fi avut, bănuiesc că nici Octavia nu ar fi reuşit să refacă ceea ce distrusese un uragan. După aluzia la scări şi la nevoia urgentă de a ajunge la baie, am mai adăugat câțiva ani în contul ei, dar tot nu părea mai bătrână de, să zicem, şaizeci şi trei. Pentru vremurile actuale, era chiar tinerică.

La ora şase, le-am chemat pe Octavia şi pe Amelia la masă. Aranjasem masa şi pusesem ceai rece în pahare, dar le-am lăsat să se servească singure din oalele de pe aragaz. Nu era elegant, dar aşa aveam mai puține vase de spălat.

Nu am vorbit prea mult în timp ce mâncam. Toate trei ne

gândeam la seara care ne aştepta. Oricât aş fi detestat-o, eram puţin îngrijorată pentru Tanya.

M-am simţit ciudat la ideea de a provoca o astfel de schimbare la o persoană, dar trebuia să scap de Tanya din cârca mea şi din viaţa mea şi din vieţile celor din preajma mea. Sau trebuia să aibă o nouă atitudine legată de ceea ce avea de făcut în Bon Temps. Nu găseam o altă cale de a rezolva lucrurile. Din perspectiva aceluiaşi simţ practic, mi-am dat seama că, dacă ar fi trebuit să aleg între a-mi continua viaţa cu Tanya amestecându-se sau a-mi continua viaţa cu Tanya schimbată, nici nu se punea problema ce aveam să aleg.

Am strâns farfuriile. În mod normal, dacă una dintre noi gătea, cealaltă spăla vasele, dar cele două aveau de făcut pregătiri magice. Oricum îmi era indiferent: voiam să fiu ocupată.

Am auzit pietrişul scârţâind sub roţile unei camionete la 7:05.

Când i-am cerut să o aducă aici la şapte, nu ne-am dat seama că o va aduce ca pe un colet.

Calvin o căra pe Tanya pe umăr. Fata era măruntă, dar nu uşoară ca un fulg. Calvin făcea un efort, dar respiraţia îi era egală şi nu transpirase. Mâinile şi gleznele Tanyei erau legate, dar am observat că pusese o eşarfă pe sub funie, ca să nu fie rănită. Şi (slavă Domnului!) avea căluş, dar şi o bandană roşie elegantă. Da, categoric, şeful vârcolacilor-panteră avea o slăbiciune pentru fata asta.

Bineînţeles că ea era ca turbată, se răsucea, se zvârcolea şi ne arunca priviri feroce. Încerca să-l lovească pe Calvin, iar el o plesni peste fund.

— Încetează, îi zise, dar nu ca şi cum ar fi fost cu adevărat supărat. Ai greşit, trebuie să-ţi primeşti pedeapsa.

A intrat pe uşa din faţă şi i-a dat drumul Tanyei pe canapea.

Vrăjitoarele trasaseră câteva simboluri cu creta pe podeaua sufrageriei, o iniţiativă care nu mă încântase foarte tare. Amelia mă asigurase că putea curăţa totul, şi, din moment ce era campioana curăţeniei, le-am lăsat în pace.

Am văzut mai multe grămezi de lucruri (nu prea voiam să mă uit mai îndeaproape) aşezate în castroane, de jur împrejur.

Octavia aprinse ceva într-un bol şi-l duse spre Tanya. Dădu fumul cu mâna spre Tanya. Am făcut încă un pas în spate, iar Calvin, care stătea lângă canapea ţinând-o pe Tanya de umeri, întoarse capul. Tanya îşi ţinu respiraţia cât de mult putu.

După ce inspiră fumul, se relaxa.

— Trebuie să stea aici, zise Octavia, arătând către o zonă înconjurată de simboluri făcute cu creta.

Calvin o trânti pe Tanya pe un scaun aşezat în mijloc. Ea rămase pe loc, docilă, mulţumită fumului misterios.

Octavia începu să rostească ceva într-o limbă necunoscută. Vrăjile Ameliei fuseseră întotdeauna în latină, sau măcar într-o formă primitivă a acesteia (ea îmi spusese asta), dar m-am gândit că Octavia avea mai multe cunoştinţe. Vorbea o limbă care părea cu totul diferită.

Fusesem foarte agitată din cauza acestui ritual, dar s-a dovedit a fi destul de plicticos, dacă nu erai unul dintre participanţi. Aş fi vrut să pot deschide ferestrele ca să iasă mirosul de fum din casă şi am fost bucuroasă că Amelia s-a gândit să scoată bateriile detectoarelor de fum. Tanya simţea bineînţeles ceva, dar nu eram sigură că e dispariţia efectului Pelt.

— Tanya Grissom, zise Octavia, smulge rădăcinile răului din sufletul tău şi ieşi de sub influenţa celor care te folosesc în scopuri necurate.

Octavia făcu mai multe gesturi pe deasupra Tanyei, în timp ce ţinea în mână un obiect ciudat, care semăna izbitor cu un os uman înfăşurat în frunze de viţă. Încercam să nu mă gândesc de unde luase osul.

Tanya scâncea încet pe sub căluş, iar spatele i se arcuia alarmant. Apoi se relaxa.

Amelia făcu un semn, iar Calvin se aplecă să dezlege bandana roşie care o făcea pe Tanya să semene cu un mic bandit. Scoase din gura Tanyei o batistă, una albă, curată. Categoric, fusese răpită cu afecţiune şi respect.

— Nu pot să cred că-mi faci asta! strigă Tanya în secunda în care gura îi deveni funcţională. Nu pot să cred că m-ai răpit ca un om al peşterii, ticălosule!

Dacă mâinile i-ar fi fost libere, Calvin ar fi încasat-o cu

siguranță.
— Şi ce naiba e cu fumul ăsta? Sookie, încerci să-ți dai foc la casă? Hei, femeie, iei porcăria aia din fața mea?
Tanya se lupta cu osul înfăşurat în viță cu ambele mâini.
— Eu sunt Octavia Fant.
— Grozav, Octavia Fant. Scoate-mă din funiile astea.
Octavia şi Amelia schimbară o privire. Tanya făcu apel la mine.
— Sookie, spune-le nebunelor să-mi dea drumul! Calvin, îmi plăcea de tine înainte să mă legi şi să mă arunci aici! Ce crezi că faci?
— Îți salvez viața, zise Calvin. N-o să fugi acum, nu-i aşa? Avem de vorbit.
— Bine, zise Tanya încet, ca şi cum şi-ar fi dat seama (o puteam auzi) că era vorba de ceva serios. Despre ce e vorba?
— Sandra Pelt, am zis.
— Da, o cunosc pe Sandra. Ce-i cu ea?
— Care e legătura ta cu ea? întrebă Amelia.
— De ce te interesează, Amy? replică Tanya.
— Amelia, am corectat-o, aşezându-mă pe divanul din fața Tanyei. Şi trebuie să răspunzi la această întrebare.
Tanya îmi aruncă o privire tăioasă – avea un repertoriu întreg – şi zise:
— Am avut o verişoară care a fost adoptată de familia Pelt, iar Sandra este sora ei adoptivă.
— Eşti prietenă apropiată cu Sandra? am întrebat.
— Nu, nu chiar. Nu ne-am văzut de ceva vreme.
— Nu ai făcut o înțelegere cu ea de curând?
— Nu, Sandra şi cu mine nu ne vedem prea mult.
— Ce părere ai despre ea? întrebă Octavia.
— Cred că este o ticăloasă cu două fețe. Dar o admir, oarecum, zise Tanya. Dacă Sandra vrea ceva, nu se dă bătută. Ridică din umeri. E puțin exagerată pentru gustul meu.
— Aşadar, dacă ți-ar spune să distrugi viața cuiva, nu ai face-o?
Octavia se uita atentă la Tanya.
— Am lucruri mai bune de făcut, decât asta, zise Tanya. Poate să se ocupe singură de distrus vieți, dacă îşi doreşte asta

atât de mult.

— Nu ai face aşa ceva?

— Nu, zise Tanya.

Era sinceră, îmi dădeam seama. De fapt începuse să o sperie sensul spre care se îndreptau întrebările.

— Ah, am făcut ceva cuiva?

— Cred că te-ai implicat până peste cap, zise Calvin. Aceste doamne drăguțe au intervenit. Amelia şi domnişoara Octavia sunt... femei înțelepte. Şi o cunoşti deja pe Sookie.

— Da, o ştiu pe Sookie. Tanya îmi aruncă o privire acră. Nu vrea să fim prietene, indiferent cât mă străduiesc.

Păi, da, nu vreau să stai aproape de mine ca să nu mă înjunghii pe la spate, m-am gândit, dar nu am spus nimic.

— Tanya, ai luat-o pe cumnata mea cam des la cumpărături în ultima vreme, am zis.

Tanya izbucni în râs.

— Prea multă terapie prin shopping pentru soția gravidă? zise. Apoi păru uimită. Da, se pare că am mers la mallul din Monroe de prea multe ori pentru carnetul meu de cecuri. De unde am luat banii? Nici măcar nu-mi place atât de mult să merg la cumpărături. De ce fac asta?

— N-o s-o mai faci, zise Calvin.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac, Calvin Norris! răspunse Tanya. N-o să mai merg la shopping pentru că nu vreau eu, nu pentru că-mi spui tu să n-o fac.

Calvin păru uşurat.

Amelia şi Octavia părură uşurate.

Toți am încuviințat în acelaşi timp. Asta era Tanya, în regulă. Şi părea să aibă în minus ideile distructive ale Sandrei Pelt. Nu ştiu dacă Sandra făcuse ceva vrăjitorie sau doar îi oferise Tanyei o mulțime de bani şi o convinsese că moartea lui Debbie era vina mea, dar vrăjitoarele păreau să aibă succes în a elimina porțiunea atinsă de Sandra din caracterul Tanyei.

M-am simțit ciudat de dezumflată de această simplă – simplă pentru mine – eliminare a unui ghimpe din coastă. M-am trezit dorindu-mi să o putem răpi pe Sandra Pelt şi să o reprogramăm şi pe ea. Nu cred că ar fi fost la fel de simplu de transformat. Existau probleme grave în familia Pelt.

Vrăjitoarele erau fericite. Calvin era încântat. Eu eram uşurată. Calvin îi spuse Tanyei că avea să o ducă înapoi în Hotshot. Tanya, uşor confuză, plecă oricum cu mai multă demnitate decât venise. Nu înțelegea de ce fusese în casa mea şi nu părea să-şi amintească ce-i făcuseră vrăjitoarele. Dar nici nu părea supărată de confuzia din mintea ei.

Cea mai bună cu putință dintre lumi.

Poate Jason şi Crystal îşi vor putea rezolva problemele acum că influența răuvoitoare a Tanyei dispăruse. În fond, Crystal chiar dorise să se căsătorească cu Jason şi părea sincer încântată că era din nou însărcinată. De ce era atât de nemulțumită acum... pur şi simplu nu pricepeam.

O puteam trece şi pe ea pe lunga listă a oamenilor pe care nu-i înțelegeam.

În timp ce vrăjitoarele făceau curățenie în sufragerie cu toate ferestrele deschise – deşi era o noapte rece, voiam să scap de mirosul greu al ierburilor – m-am întins în pat cu o carte. Am descoperit că nu mă puteam concentra suficient încât să citesc. În cele din urmă, m-am decis să ies afară. Mi-am luat un hanorac şi am strigat-o pe Amelia ca să-i spun. Am stat pe unul din scaunele pe care Amelia şi cu mine le cumpărasem cu ocazia vânzărilor de sfârşit de sezon de la Wal-Mart, şi am admirat din nou masa asortată şi umbrela ei. M-am gândit că va trebui să nu uit să dau jos umbrela şi să acopăr totul pentru iarnă. Apoi m-am lăsat pe spate şi am dat frâu liber gândurilor.

Pentru câteva momente, a fost pur şi simplu minunat să stau afară, să simt mirosul copacilor şi al pământului, să aud un pitpalac scoțându-şi strigătul enigmatic din pădurea care mă înconjura. Luminile de siguranță mă făceau să mă simt protejată, deşi ştiam că e doar o iluzie. Dacă e lumină, poți doar să vezi mai bine ce vine peste tine.

Bill ieşi din pădure şi se îndreptă în tăcere spre locul în care stăteam. Se aşeză pe unul dintre scaune.

Câteva clipe nu am spus nimic. Nu am mai simțit valul de suferință care mă învăluia în ultimele luni când el era prin preajmă. Abia dacă tulbura cu prezența lui noaptea de toamnă, atât de mult făcea parte din ea.

— Selah s-a mutat în Little Rock, zise.
— Cum aşa?
— A primit o slujbă la o firmă mare, zise. Asta îmi spusese că îşi doreşte. Sunt specializaţi în imobiliare pentru vampiri.
— Are o pasiune pentru vampiri?
— Cred că da. Nu e treaba mea.
— Nu ai fost tu primul?
Poate păream un pic cam amară. Pentru mine fusese primul în toate sensurile.
— Nu face asta, zise şi se întoarse cu faţa spre mine. Era palidă şi strălucea.
— Nu, zise în cele din urmă. Nu am fost primul. Şi am ştiut întotdeauna că vampirul din mine era cel ce o atrăgea, nu persoana care era vampir.
Am înţeles ce voia să spună. Când am aflat că-i fusese ordonat să-mi intre în graţii, am simţit că telepatul din mine primise atenţia lui, nu femeia care era telepat.
— Se-ntoarce roata, am zis.
— Nu mi-a păsat de ea, zise. Sau foarte puţin. Ridică din umeri. Au fost atâtea ca ea.
— Nu-mi dau seama cum crezi că mă va face asta să mă simt.
— Îţi spun doar adevărul. Ca tine nu a mai fost nimeni.
Şi apoi se ridică şi intră înapoi în pădure, încet, în ritm uman, ca să-l privesc plecând.
Aparent, Bill ducea o luptă de gherilă ca să-mi recucerească respectul. M-am întrebat dacă visa că l-aş fi putut iubi din nou. Încă mă mai durea când mă gândeam la noaptea în care am aflat adevărul. M-am gândit că respectul meu era limita maximă a ceea ce putea spera să câştige. Încredere, dragoste? Nu prea credeam.
Am mai stat afară câteva minute, gândindu-mă la seara pe care o avusesem. Un agent inamic învins. Urma inamicul însuşi. Apoi, m-am gândit la poliţia care căuta persoanele dispărute, toţi vârcolaci, în Shreveport. M-am întrebat când vor renunţa.
Cu siguranţă, nu va trebui să am de-a face cu politica vârcolacilor prea curând; supravieţuitorii vor fi prea ocupaţi să

pună ordine în lucruri.

Speram că lui Alcide îi plăcea să fie lider şi m-am întrebat dacă reuşise să creeze încă un vârcolac pur-sânge în noaptea preluării. M-am întrebat cine i-a luat pe copiii familiei Fuman.

Dacă tot făceam speculații, m-am întrebat şi unde îşi stabilise Felipe de Castro cartierul general, în Louisiana sau rămăsese în Vegas? M-am întrebat dacă-i spusese cineva lui Bubba că Louisiana avea o nouă conducere şi m-am întrebat dacă aveam să-l mai văd vreodată. Avea unul dintre cele mai faimoase chipuri din lume, dar mintea sa fusese din păcate afectată de faptul că fusese transformat în ultima clipă de către un vampir care lucra la morga din Memphis. Bubba nu a ieşit prea bine după Katrina; a fost despărțit de ceilalți vampiri din New Orleans şi a trebuit să reziste cu şobolani şi alte animale mici (pisici abandonate, bănuiesc) până când a fost salvat într-o noapte de o echipă de vampiri din Baton Rouge. Ultima dată când auzisem ceva despre el, îl trimiseseră în alt stat ca să se odihnească şi să-şi revină. Poate că ajunsese în Vegas. Întotdeauna se simțise bine în Vegas pe când era în viață.

Brusc, mi-am dat seama că înțepenisem pentru că stătusem prea mult în aceeaşi poziție şi că noaptea devenise neplăcut de rece. Jacheta mea nu-şi făcea treaba. Era momentul să intru în casă şi să mă duc în pat. Restul casei era în întuneric şi mi-am imaginat că Amelia şi Octavia erau epuizate de vrăjile făcute.

M-am ridicat de pe scaun, am închis umbrela şi am deschis uşa magaziei de scule sprijinind umbrela de bancul de lucru pe care bărbatul pe care-l crezusem a fi bunicul meu meşterea. Am închis uşa magaziei, simțind că închideam vara înăuntru.

Capitolul 18

După o zi liberă de luni, liniştită şi tăcută, marţi m-am dus la lucru, în schimbul de prânz.

Când am plecat de acasă, Amelia vopsea o comodă pe care o găsise la magazinul local de vechituri. Octavia tăia trandafirii uscaţi. Spusese că au nevoie să fie pregătiţi pentru iarnă şi i-am spus să se ocupe de asta. Bunica mea fusese cea care se ocupa de trandafiri în casa noastră şi nu mă lăsa să mă ating nici cu un deget de ei. Eu interveneam doar dacă era nevoie să fie stropiţi împotriva aridelor. Asta fusese una dintre îndatoririle mele.

Jason veni la Merlotte's ca să mănânce de prânz cu o gaşcă de colegi de muncă. Au apropiat două mese şi au format un grup vesel de bărbaţi. Vremea mai rece fără furtuni îi făcea fericiţi pe cei de la drumurile din district. Jason părea aproape exagerat de animat, creierul său clocotea de o mulţime de gânduri. Poate că se simţea dispariţia influenţei răuvoitoare a Tanyei. Dar am făcut un efort să stau departe de gândurile lui, pentru că, în fond, era fratele meu.

Când am dus tava uriaşă cu ceai şi cola la masa lor, Jason îmi spuse:

— Crystal îţi transmite salutări.

— Cum se simte azi? am întrebat ca să arăt îngrijorarea potrivită, iar Jason făcu un cerc din arătător şi degetul mare.

Am servit ultima cană cu ceai, având grijă să o pun jos cu atenţie ca să nu se verse, şi l-am întrebat pe Dove Beck, un văr de-al lui Alcee, dacă mai dorea lămâie.

— Nu, mulţumesc, zise politicos.

Dove, care se căsătorise a doua zi după absolvire, era cu totul altă mâncare de peşte faţă de Alcee. Era mai tânăr decât vărul lui, avea treizeci de ani, şi din câte îmi dădeam eu seama – şi-mi dădeam seama destul de bine – nu avea acea sămânţă de

furie pe care o avea detectivul. Mersesem la şcoală cu una dintre surorile lui Dove.

— Ce face Angela? l-am întrebat, iar el a zâmbit.

— S-a însurat cu Maurice Kershaw, zise. Au un băiețel, cel mai drăguț din lume. Angela e o persoană cu totul nouă – nu bea, nu fumează şi e la biserică de când se deschide.

— Mă bucur să aud asta. Spune-i că am întrebat de ea, am zis şi am început să iau comenzile.

L-am auzit pe Jason explicându-le tovarăşilor lui ceva despre un gard pe care urma să-l construiască, dar nu aveam vreme să fiu atentă la el.

Jason mai întârzie după ce ceilalți bărbați plecară la maşinile lor.

— Sook, când termini treaba treci să vezi ce face Crystal?

— Bineînțeles, dar tu nu termini munca până atunci?

— Trebuie să mă duc la Clarice să iau nişte materiale. Crystal vrea să împrejmuim o parte din curtea din spate pentru copil. Aşa va avea un loc sigur în care să se joace.

Am fost surprinsă că rebela Crystal dovedea atâta prevedere şi instinct matern. Poate că faptul că va avea un copil începea să o schimbe. M-am gândit la Angela Kershaw şi la băiețelul ei.

Nu voiam să număr câte fete mai tinere decât mine erau măritate de nişte ani şi aveau copii – sau doar aveau copii. Mi-am spus că invidia e un păcat şi m-am străduit din greu să trec peste asta, zâmbind şi salutând pe toată lumea. Din fericire, era o zi plină. În timpul perioadei mai liniştite de la prânz, Sam mi-a cerut să-l ajut să facă inventarul în depozit, în timp ce Holly se ocupa de mese şi de bar. Trebuia să-i servească doar pe cei doi alcoolici obişnuiți, aşa că Holly nu avea prea mult de muncă. Pentru că eu nu mă descurcam cu Blackberry-ul lui Sam, el făcea adunările în timp ce eu număram, şi a trebuit să mă urc şi să cobor pe o scară de vreo cincizeci de ori, tot numărând şi ştergând de praf. Cumpărăm produsele de curățat angro. Le-am numărat şi pe astea. Sam era azi un maniac al numărătului.

Depozitul nu are geamuri, aşa că m-am încălzit destul de tare în timp ce lucram. Am fost bucuroasă să ies din spațiul îngust când Sam a fost mulțumit în cele din urmă. I-am scos o

pânză de păianjen din păr, în drumul meu spre baie, unde m-am spălat cu atenție pe mâini şi pe față, verificându-mi la rândul meu (cât de bine am putut) părul prins în coadă ca să văd dacă nu cumva adunasem şi eu vreo pânză de păianjen.

Pe când plecam de la bar eram atât de nerăbdătoare să fac un duş, încât era gata să cotesc la stânga spre casă. Chiar la timp mi-am amintit că promisesem să văd ce face Crystal, aşa că am făcut la dreapta.

Jason locuia în casa părinților mei şi o întreținea destul de bine. Fratele meu era genul de om mândru de casa lui. Nu-l deranja să-şi petreacă timpul liber vopsind şi făcând mici reparații, o parte a lui pe care o consideram surprinzătoare. De curând vopsise exteriorul într-o nuanță de galben, iar pe alocuri cu un alb strălucitor, iar căsuța arăta astfel foarte dichisită. Exista o alee care forma un „U" în fața casei. Adăugase încă una care ducea la poarta din spatele casei, dar eu am tras chiar în dreptul scărilor din față. Mi-am îndesat cheile maşinii în buzunar şi am traversat veranda. Am apăsat pe clanță, căci plănuiam să bag capul pe uşă şi să o strig pe Crystal, din moment ce făceam parte din familie. Uşa din față era descuiată, aşa cum erau majoritatea uşilor pe timpul zilei. Camera de zi era goală.

— Hei, Crystal, sunt Sookie! am strigat, nu foarte tare, ca să n-o sperii dacă dormea cumva.

Am auzit un sunet înfundat, un geamăt. Venea din dormitorul mare, cel pe care-l folosiseră părinții mei, şi care se afla de cealaltă parte a camerei de zi şi la dreapta.

Oh, rahat, iar pierde sarcina, m-am gândit, şi m-am repezit spre uşa închisă. Am deschis-o atât de tare că aproape am izbit-o de perete, dar nu am fost foarte atentă pentru că în pat erau Crystal şi Dove Beck.

Am fost atât de şocată, atât de furioasă şi atât de zăpăcită, încât atunci când s-au oprit şi s-au uitat la mine, am spus cel mai urât lucru la care m-am putut gândi.

— Nici nu mă mir că pierzi toți copiii!

M-am răsucit pe călcâie şi am ieşit din casă. Eram atât de furioasă, încât nici măcar nu mă puteam urca în maşină. A fost cu adevărat un ghinion că în spatele meu opri Calvin, care

sări din camionetă aproape înainte ca aceasta să oprească.
— Doamne, ce s-a întâmplat? zise. Crystal e bine?
— De ce nu o întrebi pe ea? am spus cu răutate, şi m-am urcat în maşină ca să stau acolo şi să tremur.
Calvin a fugit în casă ca şi cum ar fi trebuit să stingă un incendiu şi cred că, de fapt, era ceva de aceeaşi importanță.
— Jason, *la naiba!* am strigat, izbind cu pumnii în volan.
Ar fi trebuit să-mi fac timp să ascult gândurile lui Jason. Ştiuse foarte bine că, din moment ce el avea treabă în Clarice, Dove şi Crystal vor profita de ocazie pentru o partidă. Contase pe mine că mă voi simți responsabilă şi voi trece pe aici. Era o coincidență prea mare că apăruse şi Calvin. Probabil că-i spusese şi lui Calvin să verifice ce face Crystal. Aşa că nu se putea nega şi nici pune la îndoială – nu din moment ce ştiam şi eu, şi Calvin. Avusesem dreptate să fiu îngrijorată de termenii căsătoriei, iar acum aveam ceva nou de care să mă îngrijorez.
Plus că mi-era ruşine. Ruşine de comportamentul tuturor celor implicați. În codul meu de comportament, ceea ce nu mă face un foarte bun creştin, ce fac persoanele necăsătorite e treaba lor. Chiar şi într-o relație întâmplătoare – dacă oamenii se respectă unul pe celălalt, merge. Dar un cuplu care a promis să fie fidel, care ajurat asta în public, este guvernat de un cu totul alt set de reguli în lumea mea.
Aparent nu şi în lumea lui Crystal sau a lui Dove.
Calvin ieşi şi coborî scările arătând mai bătrân decât atunci când le urcase. Se opri lângă maşina mea. Avea o expresie similară cu a mea – deziluzie, dezamăgire, dezgust. Cam multe „dez"-uri pe aici.
— Păstrăm legătura, zise. Va trebui să facem ceremonia acum.
Crystal ieşi pe verandă înfăşurată într-un halat cu imprimeu imitație blană de leopard, şi, decât să îndur să-mi vorbească, am preferat să pornesc maşina şi să plec cât de repede am putut. Am condus spre casă ca nebună. Când am ajuns, Amelia tăia ceva pe vechiul tocător din lemn, cel care supraviețuise focului doar cu câteva urme. Se întoarse să-mi vorbească şi deschisese tocmai gura, când mi-a văzut fața. Am clătinat din cap avertizând-o să nu vorbească şi m-am dus

direct în camera mea.
Asta ar fi fost o zi minunată să fi fost singură în casă.
M-am aşezat pe scăunelul din colţul camerei, cel pe care se aşezaseră atât de mulţi vizitatori în ultima vreme. Bob stătea încovrigat pe patul meu, un loc unde îi era în mod special interzis să doarmă. Cineva deschisese uşa camerei mele în timpul zilei. M-am gândit să mă răţoiesc la Amelia pe tema asta, apoi am renunţat la idee când am văzut un teanc de lenjerie curată şi împăturită pe comoda mea.
— Bob, am zis, iar pisica se întinse şi sări în picioare cu o singură mişcare de felină.
Rămase în picioare pe patul meu, privindu-mă cu ochii aurii.
— Ieşi naibii de aici, am spus.
Cu o demnitate extraordinară, Bob sări jos din pat şi se îndreptă spre uşă. Am deschis-o câţiva centimetri şi a ieşit, reuşind să lase impresia că făcea asta pentru că aşa voia el. Am trântit uşa în urma lui.
Îmi plac pisicile. Voiam doar să fiu singură.
Sună telefonul. M-am ridicat să răspund.
— Mâine-seară, zise Calvin. Îmbracă-te cu ceva comod. La ora şapte.
Părea trist şi obosit.
— Bine, am zis, şi am închis amândoi.
Am mai rămas puţin acolo. Indiferent în ce consta această ceremonie, trebuia să particip şi eu? Da, trebuia. Spre deosebire de Crystal, eu îmi ţineam promisiunile. A trebuit să fiu de partea lui Jason la nuntă, în calitate de cea mai apropiată rudă, ca un surogat care prelua pedeapsa lui dacă i-ar fi fost necredincios soţiei. Calvin fusese alături de Crystal. Şi acum, iată unde am ajuns. Nu ştiam ce avea să se întâmple, dar ştiam că avea să fie îngrozitor. Deşi vârcolacii-panteră înţelegeau necesitatea acuplării fiecărui mascul pursânge disponibil cu fiecare femelă pursânge disponibilă (singurul fel de a produce bebeluşi-panteră pursânge) ei credeau şi că odată ce înmulţirii i se oferise o posibilitate, orice parteneriat format trebuia să fie monogam. Dacă nu voiai să faci acest jurământ, nu te combinai sau nu te căsători. Aşa stăteau lucrurile în comunitatea lor. Crystal ar fi

trebuit să ştie asta încă de la naştere, iar Jason le-a aflat de la Calvin înainte de nuntă.

Jason nu a sunat şi am fost bucuroasă. M-am întrebat ce s-a întâmplat la el acasă, dar oarecum apatică. Când l-a întâlnit Crystal pe Dove Beck? Soția lui Dove ştia de asta? Nu eram surprinsă că îl înşela pe Jason, eram doar surprinsă de alegere.

Am ajuns la concluzia că a vrut să facă trădarea ei cât de emfatică se putea. Spunea: „Fac sex cu altcineva în timp ce sunt însărcinată cu copilul tău. Şi va fi mai în vârstă decât tine. De altă rasă decât tine şi chiar va lucra pentru tine!" Răsucind cuțitul tot mai adânc. Dacă asta era răzbunarea pentru afurisitul de cheeseburger, pot să spun că era o răzbunare cât pentru o friptură.

Pentru că nu voiam să par bosumflată, am ieşit din camera mea să merg la cină, care era simplă şi gustoasă, o salată de paste cu ton, mazăre şi ceapă. După ce am strâns vasele pentru ca Octavia să se ocupe de ele, m-am retras în camera mea. Cele două vrăjitoare mergeau în vârful picioarelor pe hol pentru că se temeau să nu mă deranjeze, deşi, bineînțeles mureau de curiozitate să mă întrebe ce probleme aveam.

Dar nu au făcut-o; Dumnezeu să le binecuvânteze. Chiar nu le-aş fi putut explica. Eram prea rănită.

În această seară, am spus cam un milion de rugăciuni înainte să mă duc la culcare, dar niciuna dintre ele nu a reuşit să mă facă să mă simt mai bine.

A doua zi, m-am dus la muncă pentru că eram obligată. Să rămân acasă nu m-ar fi ajutat să mă simt mai bine. Eram foarte bucuroasă că Jason nu a venit la Merlotte’s, pentru că aş fi aruncat cu ceva în el dacă ar fi apărut.

Sam mă studie cu atenție de câteva ori şi, în cele din urmă, mă trase în spatele barului lângă el.

— Spune-mi ce se întâmplă, zise.

Începură să-mi curgă lacrimile şi am fost la un pas să fac o scenă în toată regula. M-am lăsat în jos repede, ca şi cum aş fi scăpat ceva şi am spus:

— Sam, nu mă întreba. Sunt prea supărată ca să vorbesc despre asta.

Brusc, mi-am dat seama că ar fi o mare uşurare să-i spun lui Sam, dar nu am putut, nu în barul aglomerat.

— Ştii că sunt aici dacă ai nevoie de mine. Faţa îi era serioasă. Mă bătu pe umăr. Eram norocoasă să-l am ca şef.

Gestul său îmi aminti că am o mulţime de prieteni care nu s-ar dezonora aşa cum o făcuse Crystal. Jason se dezonorase şi el pentru că ne obligase pe mine şi pe Calvin să-i urmărim trădarea ieftină. Aveam mulţi prieteni care nu ar fi făcut aşa ceva! Ironia sorţii făcea că singurul care procedase astfel era propriul meu frate.

Gândul ăsta mă făcu să mă simt mai bine şi mai puternică.

Când am ajuns acasă, îmi recăpătasem stăpânirea de sine. Nu mai era nimeni acolo. Am ezitat, întrebându-mă dacă să o sun pe Tara sau să-l implor pe Sam să-şi ia o oră liberă, sau chiar să-l sun pe Bill să vină cu mine la Hotshot… dar era doar o dovadă de slăbiciune. Asta era ceva ce trebuia să fac singură. Calvin mă avertizase să port ceva confortabil şi să nu mă îmbrac festiv, iar uniforma mea de la Merlotte's avea ambele calităţi. Dar mi s-a părut deplasat să port hainele mele de muncă la un eveniment ca ăsta. Era posibil să se lase cu sânge. Nu ştiam la ce să mă aştept. Am scos nişte colanţi şi un tricou vechi, gri. M-am asigurat că aveam părul prins. Arătam ca şi cum mă pregăteam să fac curăţenie în dulapuri.

Pe drumul spre Hotshot, am pornit radioul şi am cântat din răsputeri ca să nu mă gândesc la altele. M-am armonizat cu Evanescence şi am fost de acord cu Dixie Chicks că nu aveam să dau înapoi… un cântec numai bun să prinzi curaj.

Am ajuns la Hotshot cu mult înainte de şapte. Ultima dată fusesem aici la nunta lui Jason cu Crystal, când am dansat cu Quinn. A fost singura dată când am avut relaţii intime cu el. Privind în urmă, am regretat că am făcut acel pas. Fusese o greşeală. Mizasem pe un viitor care nu avea să se întâmple niciodată. Mă aruncasem cu capul înainte. Speram să repet niciodată aşa ceva.

Am parcat, aşa cum făcusem şi în seara nunţii lui Jason, la marginea drumului. Nu erau nici pe departe la fel de multe maşini ca în seara aia, când mult fiinţe umane se număraseră printre oaspeţi. Dar erau câteva maşini în plus. Am

recunoscut camioneta lui Jason. Celelalte aparțineau celor câțiva vârcolaci-panteră care nu trăiau în Hotshot.

Un grup era deja adunat în curtea din spate a casei lui Calvin. Oamenii îmi făcură loc să trec până când am ajuns în mijlocul adunării şi i-am găsit pe Crystal, Jason şi Calvin. Am văzut câteva fețe cunoscute. O panteră între două vârste, care se numea Maryelizabeth, mă salută. Am văzut-o şi pe fiica ei în apropiere. Fata, al cărei nume nu mi-l puteam aminti, nu era nici pe departe singurul observator minor. Am avut acel sentiment înfiorător care-mi zbârlea părul de pe mine, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când încercam să-mi imaginez viața de fiecare zi din Hotshot.

Calvin privea în jos, la ghete, şi nu ridică privirea. Nici Jason nu mă privi în ochi. Doar Crystal stătea dreaptă şi sfidătoare, privindu-mă cu ochii săi închişi la culoare, provocându-mă să îndrăznesc să o fac să-şi plece privirea. Am îndrăznit, şi, după câteva clipe, îşi coborî privirea undeva pe la jumătatea distanței.

Maryelizabeth ținea în mână o carte veche, ruptă, şi o deschise la o pagină pe care o marcase cu o bucată ruptă dintr-un ziar. Comunitatea rămase nemişcată, pregătită să rezolve problema. Acesta era şi scopul pentru care se adunaseră.

— Noi, oamenii cu colți şi gheare, suntem aici pentru că una dintre noi şi-a încălcat jurămintele, citi Maryelizabeth. La căsătoria dintre Crystal şi Jason, vârcolaci-panteră ai acestei comunități, amândoi au promis să rămână fideli jurămintelor de căsătorie, atât sub formă felină, cât şi sub formă umană. Crystal a fost însoțită de unchiul ei, Calvin, iar Jason, de sora lui, Sookie.

Am fost conştientă că toți ochii comunității adunate acolo se mutară de la Calvin la mine. O mare parte dintre aceşti ochi erau aurii-gălbui. Consangvinizarea din Hotshot produsese nişte rezultate destul de îngrijorătoare.

— Acum, pentru că soția şi-a încălcat jurămintele, fapt la care au asistat Calvin şi Sookie, unchiul ei s-a oferit să suporte pedeapsa, dat fiind faptul că tânăra e gravidă.

Asta avea să fie şi mai nasol decât bănuisem.

— Deoarece Calvin ia locul lui Crystal, Sookie, accepți să iei locul lui Jason?

Oh, rahat. Am privit spre Calvin şi mi-am dat seama că întreaga mea față îl întreba dacă există vreo ieşire din chestia asta. Şi întreaga lui față îmi spuse că nu. Chiar îi părea rău pentru mine.

Pentru asta n-o să-l iert niciodată pe fratele meu – şi nici pe Crystal.

— Sookie, interveni Maryelizabeth.

— Ce va trebui să fac? am zis şi, dacă am părut tristă şi supărată, şi furioasă, cred că aveam un motiv foarte bun.

Maryelizabeth deschise din nou cartea şi citi răspunsul.

— Existăm datorită minții şi ghearelor noastre, iar dacă încrederea este distrusă, o gheară este distrusă, zise.

M-am uitat la ea încercând să înțeleg.

— Tu sau Jason trebuie să sfărâmați degetul lui Calvin, zise simplu. De fapt, din moment ce Crystal a distrus complet încrederea, trebuie să sfărâmi cel puțin două. Mai multe ar fi mai bine. Jason trebuie să decidă, cred.

Mai multe ar fi mai bine. Iisuse Hristoase. Am încercat să fiu realistă. Cine i-ar fi putut provoca vătămările cele mai grave prietenului meu, Calvin? Fratele meu, fără îndoială. Dacă eram un prieten adevărat pentru Calvin, aveam să fac asta. Mă puteam determina să o fac? Şi apoi... nu depinde de mine.

Jason zise:

— Nu am crezut că aşa o să se întâmple, Sookie. Părea în acelaşi timp furios, confuz, şi defensiv.

— Dacă acum Calvin îi ține locul lui Crystal, vreau ca Sookie să stea în locul meu, îi spuse lui Maryelizabeth.

Nu m-am gândit niciodată că mi-aş putea urî propriul frate, dar am descoperit în acel moment că era posibil.

— Aşa să fie, zise Maryelizabeth.

Am încercat să-mi revin psihic. În fond, poate nu era atât de rău pe cât anticipasem. Mi-am imaginat că acum Calvin avea să fie biciuit sau urma să o biciuiască pe Crystal. Sau ar fi trebuit să facă ceva îngrozitor care implica poate şi cuțite; asta ar fi fost mult mai rău.

Am încercat să cred că nu putea fi atât de rău, dar asta

numai până în momentul în care doi dintre bărbați au adus două blocuri de ciment pe care le-au pus pe măsuța de picnic. Şi apoi, Maryelizabeth a scos o cărămidă. Pe care mi-a întins-o.

Am început să clatin din cap involuntar, pentru că am simțit cum mi se strângea stomacul. Greața mi-l întorcea pe dos. Uitându-mă la cărămida roşie, obişnuită, am început să-mi fac o idee despre ce va urma.

Calvin făcu un pas în față şi-mi luă mâna. Se aplecă şi-mi vorbi la ureche.

— Dragă, zise, trebuie să faci asta. Am acceptat totul când am stat alături de ea când s-a căsătorit. Şi ştiam cum e. Şi tu îl ştii pe Jason. Asta s-ar fi putut cu uşurință întâmpla invers. Atunci eu ar fi trebuit să-ți fac asta. Şi tu nu te vindeci la fel de repede. Aşa e mai bine. Şi aşa trebuie să fie. Ai noştri cer asta.

Se îndreptă şi mă privi în ochi. Ai lui erau aurii, ciudați şi ficşi.

Am strâns buzele şi m-am forțat să încuviințez. Calvin mă privi parcă dându-mi curaj şi-şi luă locul lângă masă. Îşi puse mâna pe blocurile de ciment. Fără nici un fel de ceremonie, Maryelizabeth îmi întinse cărămida. Restul panterelor aşteptară răbdătoare să duc la bun sfârşit pedeapsa. Vampirii ar fi îmbogățit ceremonia cu ținute deosebite şi probabil cu o cărămidă specială şi extraordinară din vreun vechi templu, sau ceva asemănător, dar nu şi panterele. Era doar o cărămidă ordinară. Am ținut-o cu ambele mâini, apucând-o de partea mai lungă.

După ce m-am uitat la ea un minut, i-am spus lui Jason:

— Nu vreau să mai vorbesc niciodată cu tine. M-am întors spre Crystal:

— Sper că te bucuri, javră, am zis şi m-am întors cât de repede am putut şi am trântit cărămida peste mâna lui Calvin.

Capitolul 19

Amelia şi Octavia se învârtiră în jurul meu vreo două zile înainte să-şi dea seama că să mă lase în pace e cea mai bună politică. Să le citesc gândurile temătoare m-a făcut şi mai temătoare, pentru că nu voiam să accept nici o consolare. Trebuia să sufăr pentru ce făcusem şi asta însemna că nu puteam să accept nici o uşurare a durerii. Aşa că am fost supărată şi nervoasă, şi am tunat şi-am fulgerat şi mi-am revărsat proasta dispoziție peste toată casa.

Fratele meu a venit la bar o dată şi i-am întors spatele. Dove Beck hotărâse să nu bea la Merlotte's, ceea ce era un lucru bun, deşi el era cel mai puțin vinovat din perspectiva mea, deşi asta nu-l transforma chiar în Cavalerul fără de prihană. Când Alcee Beck veni, a fost clar că fratele său i s-a confesat, pentru că Alcee arăta chiar şi mai furios decât de obicei, şi-mi prinse privirea de câte ori putu, doar ca să-mi dea de ştire că eram amândoi de aceeaşi părere.

Slavă Domnului, Calvin nu apăru. Nu aş fi putut suporta. Auzisem destule discuții prin bar de la colegii lui de muncă de la Norcross despre accidentul pe care-l avusese în timp ce-şi repara camioneta.

Cât se poate de neaşteptat, în cea de-a treia noapte, Eric intră la Merlotte's. I-am aruncat o privire şi brusc m-am relaxat şi am simțit lacrimi în ochi. Dar Eric merse direct, ca şi cum ar fi fost proprietarul locului, în biroul lui Sam. Câteva clipe mai târziu, Sam scoase capul pe uşă şi mă chemă.

După ce am intrat, nu m-am aşteptat ca Sam să închidă uşa biroului.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Sam. Încercase să afle de zile întregi, iar eu îi respinsesem toate întrebările bine intenționate.

Eric stătea în picioare, într-o parte, cu brațele încrucişate la

piept. Făcu din mână un semn care spunea: „Vorbeşte, aşteptăm." În ciuda atmosferei, prezența sa relaxa nodul pe care-l aveam în stomac.

— I-am făcut fărâme mâna lui Calvin Norris, am spus. Cu o cărămidă.

— Atunci a fost... a stat alături de cumnata ta la nuntă, zise Sam dându-şi rapid seama.

Eric nu înțelesese. Vampirii ştiu câte ceva despre vârcolaci – trebuie să ştie – dar vampirii se cred mult superiori, aşa că nu fac nici un efort să afle amănunte despre ritualurile şi ritmul vieții de vârcolac.

— A trebuit să-i zdrobească degetele, care reprezintă ghearele sale în forma de panteră, explică nerăbdător Sam. Ea a stat alături de Jason.

După care, Sam şi Eric schimbară o privire care m-a speriat din cauza acordului pe care-l marca. Niciunul dintre ei nu-l plăcea deloc pe Jason.

Sam îşi plimba privirea de la mine la Eric, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Eric să facă ceva care să mă ajute să mă simt mai bine.

— Nu-i aparțin lui, am spus tăios, deoarece toate astea mă făceau să mă simt manipulată. Credeai că venirea lui Eric o să mă facă să mă simt liberă şi fără griji?

— Nu, zise Sam, şi el părând puțin furios. Dar am sperat că te va face să vorbeşti despre orice ar fi fost în neregulă.

— Ce e în neregulă, am spus foarte liniştită. Bine, în neregulă e că fratele meu a aranjat ca eu şi cu Calvin să o verificăm pe Crystal, care e însărcinată în patru luni, şi a pus totul la punct să ajungem amândoi în acelaşi timp acasă la ei. Şi când am ajuns acolo, am găsit-o pe Crystal în pat cu Dove Beck. Aşa cum Jason ştiuse că se va întâmpla.

Eric zise:

— Şi pentru asta a trebuit să zdrobeşti degetele vârcolacului-panteră?

Ar fi putut la fel de bine să mă întrebe dacă trebuia să port oase de pui şi să mă învârtesc de trei ori, era evident că se interesa de ritualurile ciudate ale unui trib primitiv.

— Da, Eric, exact asta a trebuit să fac, am spus trist. A

trebuit să zdrobesc degetele prietenului meu cu o cărămidă, în fața unei mulțimi.

Pentru prima dată, Eric păru să-şi dea seama că greşise abordarea. Sam se uita la el exasperat.

— Şi eu am crezut că-mi vei fi de ajutor, zise.

— Am câteva probleme în Shreveport, răspunse Eric cu o notă defensivă. Inclusiv găzduirea noului rege.

Sam bombăni ceva care semăna teribil cu „Ai dracului vampiri".

Era nedrept. Mă aşteptasem la tone de simpatie când, în cele din urmă, am mărturisit motivul pentru proasta mea dispoziție. Dar acum, Sam şi Eric erau atât de ocupați să fie iritați unul de celălalt, încât niciunul dintre ei nu se mai gândea la mine.

— Bine, mulțumesc, băieți, am zis. A fost foarte distractiv. Eric ai fost de mare ajutor, apreciez cuvintele tale afectuoase.

Şi am plecat cu ceea ce bunica mea numea mare aplomb. Am intrat din nou în bar şi am servit la mese atât de supărată, că mulți au renunțat să-mi mai ceară alte băuturi.

M-am hotărât să curăț suprafețele din spatele barului, pentru că Sam era încă în birou cu Eric… deşi era posibil ca Eric să fi ieşit pe uşa din spate. Am frecat şi am lustruit şi am pus nişte beri pentru Holly, şi am aranjat lucrurile atât de meticulos încât s-ar putea să aibă probleme în a le găsi. Doar pentru o săptămână sau două.

Apoi, Sam ieşi ca să-şi ia locul, se uită la tejghea cu neplăcere mută, şi-mi făcu un semn cu capul că ar trebui să ies naibii de acolo. Proasta mea dispoziție era molipsitoare.

Ştii cum e uneori când cineva chiar încearcă să te înveselească? Când ai hotărât că, indiferent ce se întâmplă, nimic nu te-ar face să te simți mai bine? Sam mi l-a aruncat pe Eric, ca şi cum ar fi fost pilula fericirii, şi acum era supărat că nu o înghițisem. În loc să fiu recunoscătoare că lui Sam îi păsa suficient de mine încât să-l sune pe Eric, eram furioasă pe el pentru presupunerile lui.

Eram într-o dispoziție neagră.

Quinn plecase. Îl gonisem. O greşeală prostească sau o decizie înțeleaptă? Aveam să văd.

O mulțime de vârcolaci erau morți în Shreveport din cauza Priscillei, şi văzusem o parte din ei murind. Credeți-mă, asta îți rămâne în minte.

Şi mai mulți vampiri erau morți, inclusiv unii pe care-i cunoşteam foarte bine.

Fratele meu era un nemernic manipulator.

Străbunicul meu nu avea să mă ducă niciodată la pescuit.

OK, acum mă prosteam. Brusc, am zâmbit, pentru că mi l-am imaginat pe prințul zânelor într-o salopetă de blugi, veche, şi purtând o şapcă cu emblema echipei de baseball Bon Temps Hawks, ducând o cutie cu viermi şi vreo două undițe.

I-am prins privirea lui Sam în timp ce strângeam farfuriile de pe o masă. I-am făcut cu ochiul.

Se întoarse clătinând din cap, dar am zărit urma unui zâmbet în colțul gurii.

Şi aşa, pur şi simplu, proasta mea dispoziție se termină oficial. Rațiunea a învins. Nu avea nici un rost să mai sufăr din cauza incidentului din Hotshot. Făcusem ceea ce trebuia să fac. Calvin înțelesese asta mai bine decât mine. Fratele meu era un idiot, iar Crystal era o curvă. Astea erau faptele cu care trebuia să mă descurc. Garantat, amândoi erau oameni nefericiți care se comportau aşa pentru că erau căsătoriți cu persoana nepotrivită, dar amândoi erau din punct de vedere cronologic adulți, iar eu nu le puteam drege căsnicia, aşa cum nu o putusem nici împiedica.

Vârcolacii îşi rezolvaseră problemele în stilul lor, iar eu făcusem tot ce puteam ca să-i ajut. Vampirii la fel... oarecum.

Bine. Nu *foarte* bine, dar suficient.

Când am plecat de la muncă, nu am fost chiar deranjată să-l găsesc pe Eric aşteptându-mă lângă maşină. Părea să se bucure de noapte, stând de unul singur în frig. Eu tremuram pentru că nu aveam o haină prea groasă. Hanoracul meu nu era suficient.

— A fost bine să stau de unul singur o vreme, zise Eric pe neaşteptate.

— Cred că la Fangtasia eşti mereu înconjurat de lume, am spus.

— Întotdeauna înconjurat de oameni care vor diverse

lucruri, zise.
— Dar îți place asta, nu? Să fii marele şef. Eric arăta ca şi cum s-ar fi gândit la asta.
— Da, îmi place asta. Îmi place să fiu şef. Nu-mi place să fiu... supervizat. Cuvântul ăsta există? O să fiu fericit când Felipe de Castro şi acolita lui, Sandy, vor pleca. Victor va rămâne ca să preia oraşul New Orleans.
Eric se *confesa.* Asta era ceva fără precedent. Asta era un schimb normal, un dialog, între egali.
— Cum e noul rege?
Oricât de frig mi-ar fi fost, nu rezistam să nu continui conversația.
— Este frumos, nemilos şi inteligent, zise Eric.
— Ca tine.
Mi-aş fi putut da palme. Eric încuviință după un moment.
— Dar şi mai mult, zise Eric aspru. Va trebui să fiu foarte atent ca să pot să i-o iau înainte.
— Ce plăcut e să te aud spunând asta, zise o voce cu accent.
Ăsta era, categoric, un moment de genul *oh, rahat.* Un bărbat minunat ieşi dintre copaci şi am rămas uimită când l-am văzut. În timp ce Eric se înclina, l-am scanat pe Felipe de Castro de la pantofii săi strălucitori, la chipul puternic. În timp ce mă înclinam şi eu cu întârziere, mi-am dat seama că Eric nu exagerase când spusese că noul rege este chipeş. Felipe de Castro era un bărbat de origine latino, care-l făcea să pălească şi pe Jimmy Smits18, iar eu sunt o mare admiratoare a domnului Smits. Deşi probabil că avea doar un metru şaptezeci şi cinci, Castro avea o ținută atât de dreaptă şi de mândră, că nu te puteai gândi la el ca la o persoană scundă – mai degrabă îi făcea pe ceilalți bărbați să pară prea înalți. Părul negru şi des era tuns scurt, purta mustață şi barbişon. Avea pielea de culoarea caramelului şi ochi închişi la culoare, sprâncene dese şi arcuite, şi un nas îndrăzneț. Regele purta o pelerină – nu glumesc, o mantie lungă şi neagră. Era atât de impresionant încât nici măcar nu mi-a trecut prin minte să

18 Actor ce deține unul din rolurile principale în serialul de televiziune *NYPD Blue.*

chicotesc. În afară de mantie, părea îmbrăcat ca pentru o seară care ar fi putut include un dans flamenco: cămaşă albă, sacou negru şi pantaloni negri, într-o ureche avea un cercel, cu o piatră închisă la culoare. Lumina de siguranță nu mă ajuta să văd ce anume era. Rubin? Smarald?

M-am îndreptat şi mă holbam din nou. Dar când m-am uitat la Eric, am văzut că el încă nu terminase plecăciunea. Hei! Păi eu nu eram unul dintre supuşii lui şi nu aveam să fac asta din nou. Era împotriva spiritului meu american să repet plecăciunea.

— Bună, eu sunt Sookie Stackhouse, am spus, deoarece tăcerea devenea ciudată.

Am întins automat mâna, dar amintindu-mi că vampirii nu-şi strâng mâinile, am tras-o înapoi.

— Scuză-mă, am zis. Regele îşi plecă şi el capul:

— Domnişoară Stackhouse, zise, cu accentul său stâlcindu-mi numele într-un mod delicios. (Meees Steckhuss.)

— Da, domnule. Îmi pare rău că abia v-am cunoscut şi trebuie să fug, dar e foarte frig afară şi trebuie să ajung acasă.

I-am zâmbit larg, zâmbetul meu lunatic pe care-l am când sunt nervoasă.

— La revedere, Eric, am bâlbâit şi m-am ridicat pe vârfuri să-l sărut pe obraz. Dă-mi un telefon când ai un minut liber. Doar dacă nu vrei să rămân pentru vreun motiv oarecare?

— Nu, iubito, trebuie să te duci acasă, la căldurică, zise Eric, apucându-mi ambele mâini într-ale sale. Te sun când o să mă lase munca.

Când mi-a dat drumul, am făcut un fel de salut cu capul în direcția regelui (americancă! nu sunt obişnuită să fac plecăciuni!) şi am sărit în maşină înainte ca oricare dintre vampiri să se poată răzgândi în legătură cu plecarea mea. M-am simțit ca o laşă – o laşă foarte uşurată – în timp ce ieşeam cu spatele din locul meu şi plecam din parcare. Dar deja îmi făceam probleme în legătură cu plecarea mea când intram pe Hummingbird Road.

Eram îngrijorată pentru Eric. Asta era un fenomen nou, unul care mă făcea să mă simt ciudat, şi începuse în noaptea preluării. Să mă îngrijorez pentru Eric era ca şi cum aş fi fost

îngrijorată de bunăstarea unei stânci sau a unei tornade. Când a trebuit eu să-mi fac griji pentru el înainte? Era unul dintre cei mai puternici vampiri pe care-i cunoscusem. Dar Sophie-Anne fusese şi mai puternică şi apărată de uriaşul războinic Sigebert, şi uite ce pățise. M-am simțit, brusc, îngrozitor de mizerabilă. Ce era în neregulă cu mine?

Am avut o idee îngrozitoare. Poate eram îngrijorată pentru că Eric era îngrijorat? Mă simțeam îngrozitor pentru că Eric se simțea îngrozitor? Puteam să-i simt emoțiile atât de puternic şi de la o aşa mare distanță? Ar trebui să mă întorc şi să aflu ce se întâmplă? Dacă regele era crud cu Eric, nu-i puteam fi de nici un folos. Trebuia să mă opresc pe marginea drumului. Nu mai puteam conduce.

Nu avusesem niciodată un atac de panică, dar cred că aveam unul acum. Eram paralizată de nehotărâre; din nou, asta nu era unul dintre lucrurile care mă caracterizau. Luptându-mă cu mine însămi, încercând să gândesc clar, am realizat că trebuia să mă întorc indiferent dacă voiam sau nu. Era o obligație pe care nu o puteam ignora, nu pentru că eram legată de Eric, ci pentru că îl plăceam.

Pe Hummingbird Road, am tras de volan şi am întors în mijlocul drumului. Pentru că văzusem doar două maşini de când am plecat de la bar, manevra nu era o încălcare gravă a regulilor de circulație. Am condus înapoi cu o viteză mult mai mare decât cea cu care am plecat, şi când am ajuns la Merlotte's am descoperit că parcarea clienților era complet goală. Am parcat în față şi mi-am scos vechea bâtă de softball de sub banchetă. Bunica mea mi-o dăduse la a şaisprezecea mea aniversare. Era o bâtă foarte bună, deşi avusese şi zile mai bune. M-am strecurat pe lângă clădire, profitând de tufişurile de nandina care creşteau lângă fundație ca să mă mascheze. Nu pot să sufăr tufişurile astea. Sunt încâlcite şi urâte şi înalte, şi sunt alergică la ele. Deşi eram bine blindată, haină, pantaloni şi şosete, în clipa în care am început să-mi croiesc drum printre plante, nasul începu să-mi curgă.

Am tras cu ochiul după colț.

Am fost atât de şocată, încât nu puteam crede ce vedeam.

Sigebert, garda de corp a reginei, *nu* fusese omorâtă în

lovitură. Nu, domnilor, era încă printre cei ne-vii. Şi era aici, în parcarea de la Merlotte's, şi se distra de minune cu noul rege, Felipe de Castro, şi cu Eric, şi cu Sam, care fusese atras în grup probabil pentru simplul motiv că ieşise din bar ca să se ducă la rulotă.

Am tras adânc aer în piept – adânc, dar în tăcere – şi m-am străduit să analizez ceea ce vedeam. Sigebert era un munte de om, şi fusese muşchii reginei secole întregi. Fratele său, Wybert, murise în serviciul reginei, şi eram sigur că Sigebert fusese ținta vampirilor din Nevada; îşi lăsaseră urmele asupra lui. Vampirii se vindecă repede, dar Sigebert fusese rănit suficient de rău încât şi la câteva zile după luptă era încă vizibil marcat. Avea o tăietură uriaşă pe frunte şi un semn care arăta oribil chiar deasupra locului unde ar fi trebuit să-i fie inima. Avea hainele sfâşiate şi pătate şi murdare. Poate vampirii din Nevada crezuseră că se dezintegrase, când de fapt el reuşise să scape şi să se ascundă. *Nu asta era important,* mi-am spus.

Partea importantă era că reuşise să-i lege atât pe Eric, cât şi pe Felipe de Castro cu lanțuri de argint. Cum? *Nu asta era important,* mi-am spus din nou. Poate că tendința asta de a-mi lăsa gândurile să hoinărească venea de la Eric, care arăta mult mai afectat decât regele. Bineînțeles, Sigebert îl considera pe Eric trădător.

Eric sângera la cap şi avea brațul, vizibil, rupt. Castro sângera uşor la gură, aşa că probabil Sigebert îl chinuise rău. Eric şi Castro zăceau amândoi la pământ, iar în lumina de siguranță aspră păreau amândoi mai albi ca zăpada. Sam fusese legat de bara de protecție a camionetei sale, şi nu era rănit deloc, cel puțin până acum. Slavă Domnului.

Am încercat să-mi dau seama cum l-aş putea învinge pe Sigebert cu bâta mea din aluminiu, dar nu mi-a venit nici o idee bună. Dacă mă repezeam la el, l-ar fi apucat râsul. Chiar şi aşa rănit, era totuşi un vampir şi nu reprezentam nici un pericol pentru el, decât dacă-mi venea vreo idee grozavă. Aşa că am urmărit şi am aşteptat, dar în cele din urmă nu am mai suportat să-l văd făcându-i rău lui Eric; credeți-mă, când te loveşte un vampir nu e dejoacă. În plus, Sigebert se distra de

minune cu uriaşele cuţite pe care le adusese.
Cea mai mare armă pe care o aveam la dispoziţie? Maşina mea. Am simţit o uşoară undă de regret, pentru că era cea mai bună maşină pe care o avusesem vreodată, iar Tara mi-o vânduse pentru un dolar când îşi luase una nouă. Dar era singurul lucru la care mă puteam gândi că ar fi avut vreun efect asupra uriaşului Sigebert.
Aşa că m-am târât înapoi, rugându-mă ca Sigebert să fie atât de absorbit de tortura sa încât să nu observe zgomotul portierei. Mi-am sprijinit fruntea de volan şi m-am gândit cum nu m-am gândit niciodată. Am luat în calcul parcarea şi topografia ei, şi m-am gândit la locul unde erau legaţi vampirii, am tras adânc aer în piept şi am răsucit cheia în contact. Am pornit pe lângă clădire, dorindu-mi ca maşina mea să se poată târî printre afurisitele de tufişuri aşa cum o făcusem şi eu, şi am descris o curbă largă, ca să am loc să accelerez, farurile mele l-au prins pe Sigebert, am călcat acceleraţia şi m-am dus ţintă spre el. A încercat să se ferească, dar nu era prea deştept şi l-am prins cu pantalonii în vine (la propriu – chiar nu vreau să mă gândesc la următorul său plan de tortură) şi l-am lovit foarte tare, iar el a zburat prin aer, ca să aterizeze pe acoperişul maşinii cu o bufnitură zdravănă.
Am ţipat şi am frânat, pentru că până aici fusese planul meu. Alunecă jos, pe spatele maşinii, lăsând în urmă o urmă oribilă de sânge întunecat, după care dispăru din vedere. Speriată că mi-ar putea apărea în oglinda retrovizoare, am băgat în marşarier şi am accelerat din nou. *Zdronc. Zdronc.* Am lăsat schimbătorul la punctul mort şi am coborât, cu bâta în mână, ca să găsesc picioarele lui Sigebert şi o mare parte din trunchiul său sub maşina mea. M-am repezit la Eric şi am început să mă lupt cu lanţurile de argint, în timp ce el se holba la mine cu ochii măriţi. Castro înjura în spaniolă cursiv şi coerent, iar Sam spunea:
— Grăbeşte-te, Sookie, grăbeşte-te!
Ceea ce nu-mi ajuta deloc puterea de concentrare.
Am lăsat-o baltă cu afurisitele de lanţuri şi am luat un cuţit mare şi i-am tăiat legăturile lui Sam ca să mă poată ajuta. Cuţitul ajunse de două ori suficient de aproape de pielea lui ca

să-l facă să scâncească, dar făceam tot ce puteam şi nu a sângerat. Ca să-i recunosc meritele, a ajuns la Castro într-un timp record şi a început să-l elibereze, în timp ce eu am alergat înapoi la Eric, lăsând cuțitul jos lângă noi în timp ce lucram. Acum, că aveam cel puțin un aliat care îşi putea folosi mâinile şi picioarele, puteam să mă concentrez şi i-am dezlegat picioarele lui Eric (măcar acum putea să fugă – cred că aşa mă gândeam) şi apoi, mai încet, brațele şi mâinile. Argintul fusese răsucit de multe ori în jurul lui, iar Sigebert se asigurase că îi atinge mâinile. Arătau rău. Castro suferise chiar şi mai mult, pentru că Sigebert îl dezbrăcase de minunata sa mantie şi îi rupsese o parte din cămaşă.

Desfăşuram ultima parte a lanțurilor, când Eric mă dădu la o parte cât de violent putu, apucă cuțitul, sări în picioare atât de repede că am văzut doar o ceață. Apoi a fost deasupra lui Sigebert care ridicase maşina ca să-şi elibereze picioarele prinse. Începuse să se târască de dedesubt şi într-un minut ar fi putut merge.

Am zis că era un cuțit mare? Şi trebuie să fi fost şi ascuțit, pentru că Eric a aterizat lângă Sigebert şi a zis:

— Du-te la creatorul tău, şi i-a tăiat capul războinicului vampir.

— Oh! am zis cutremurată, şi m-am aşezat brusc pe pietrişul rece din parcare. Oh, uau!

Toți am rămas unde eram, pentru vreo cinci minute bune. Apoi, Sam se ridică de lângă Felipe de Castro şi-i întinse mâna să-l ajute să se ridice. Vampirul o apucă, şi, după ce se ridică în picioare se prezentă, iar Sam făcu acelaşi lucru.

— Domnişoară Stackhouse, zise regele. Îți sunt îndatorat.

Foarte adevărat.

— E în regulă, am spus cu o voce care nu era nici pe departe echilibrată cum ar fi trebuit să fie.

— Mulțumesc, zise. Dacă maşina ta e prea stricată ca să mai poată fi reparată, voi fi foarte bucuros să-ți cumpăr alta.

— Oh, mulțumesc, am spus absolut sinceră, în timp ce mă ridicam. O să încerc să merg cu ea acasă în seara asta. Nu ştiu cum aş putea explica stricăciunile. Crezi că atelierul auto mă va crede că am trecut peste un aligator?

Asta se mai întâmpla din când în când. Era ciudat că mă preocupa asigurarea maşinii?

— Dawson o să se uite la ea, zise Sam.

Vocea lui era la fel de ciudată ca a mea. Şi el crezuse că avea să moară.

— Ştiu că el repară motociclete, dar îți poate repara şi maşina. Lucrează la a lui tot timpul.

— Rezolvă tot ce e necesar, spuse Castro generos. O să plătesc. Eric, vrei să-mi explici ce s-a întâmplat?

Vocea sa era categoric mult mai hotărâtă.

— Ar trebui să-i ceri echipei tale să explice, i-o întoarse Eric, oarecum justificat. Nu ți-au spus că Sigebert, garda de corp a reginei, e mort? Şi cu toate astea, uite-l aici.

— Ai perfectă dreptate. Castro privi în jos la corpul sfărâmat. Aşadar, acesta era legendarul Sigebert. S-a dus alături de fratele său, Wybert.

Părea destul de încântat.

Nu ştiam că frații erau faimoşi printre vampiri dar, cu siguranță, fuseseră unici. Fizicul lor uriaş, engleza lor bolovănoasă şi primitivă, devotamentul lor absolut față de femeia care-i transformase cu secole în urmă – desigur, orice vampir întreg la minte ar fi admirat povestea asta. Am început să mă ridic cu greu din locul unde stăteam, iar Eric, mişcându-se mai repede decât l-aş fi putut vedea, a sărit să mă ajute. Era un moment Scarlett şi Rhett, alterat doar de faptul că mai erau doi tipi acolo, că ne aflam într-o parcare banală, şi eu mă simțeam nefericită de distrugerea maşinii mele. Şi nu chiar puțin, şocată.

— Cum de a reuşit să pună mâna pe trei tipi puternici ca voi? am întrebat.

Nu-mi făceam griji, că mă ținea Eric. Mă făcea să mă simt mititică, un sentiment de care nu mă bucur prea des.

A urmat un moment de jenă generală.

— Stăteam cu spatele la pădure, explică Castro. Avea lanțurile pregătite ca să le arunce... cuvântul vostru e aproape la fel. *Lazo.*

— *Lasso,* zise Sam.

— Ah, *lasso.* Primul l-a aruncat asupra mea, şi bineînțeles

şocul a fost mare. Înainte ca Eric să se poată arunca asupra lui, l-a prins şi pe el. Durerea provocată de argint... foarte repede am fost legați - Când acesta – făcu un semn spre Sam – a venit în ajutorul nostru, Sigebert l-a lăsat inconştient şi a luat funia din spatele camionetei lui Sam şi l-a legat şi pe el.

— Eram prea adânciți în discuție ca să fim atenți, interveni Eric.

Părea destul de supărat şi nu-l puteam învinovăți. Dar m-am decis să-mi țin gura.

— E o ironie, ah, că am avut nevoie de o fată umană să ne salveze, zise amar regele, exprimând chiar ideea pe care eu mă hotărâsem să nu o spun cu voce tare.

— Da, foarte amuzant, zise Eric cu o voce îngrozitor de puțin amuzată. De ce te-ai întors, Sookie?

— Ți-am simțit... furia că erai atacat.

În loc de „furie", a se înțelege „disperare". Noul rege păru foarte interesat.

— O legătură de sânge. Ce interesant.

— Nu, nu chiar, am zis. Sam, te deranjează să mă duci acasă? Nu ştiu, domnilor, unde v-ați lăsat maşina sau dacă ați zburat. Dar aş vrea să *ştiu* de unde a ştiut Sigebert unde să vă găsească.

Felipe de Castro şi Eric aveau aproape aceeaşi expresie de concentrare intensă.

— O să aflăm, zise Eric, şi mă puse jos. Şi apoi vor cădea capete.

Eric era bun la tăiat capete. Era una dintre îndeletnicirile sale favorite. Puteam pune pariu că şi Castro avea aceeaşi pasiune, pentru că regele arăta încântat la această perspectivă.

Sam scoase cheile din buzunar fără să rostească vreun cuvânt, iar eu m-am urcat în camionetă cu el. I-am lăsat pe cei doi vampiri adânciți în conversație. Cadavrul lui Sigebert, parțial aflat încă sub maşina mea, aproape că dispăruse, lăsând un reziduu unsuros şi închis la culoare pe pietrişul din parcare. Asta era un lucru bun legat de vampiri – nu trebuia să scapi de cadavre.

— O să-l sun pe Dawson în seara asta, zise pe neaşteptate

Sam.

— Oh, Sam, îți mulțumesc, am spus. Sunt atât de fericită că ai fost aici.

— Este parcarea barului *meu,* zise, şi poate că doar mă simțeam cu musca pe căciulă, dar cred că am detectat o urmă de reproş.

Brusc, mi-am dat cu adevărat seama că Sam nimerise într-o situație neplăcută în propria-i curte, o situație în care fusese implicat nevinovat, şi ajunsese chiar la un pas de moarte. Şi de ce se afla Eric în parcarea din spate de la Merlotte's? Ca să vorbească cu mine. Iar Felipe de Castro venise ca să vorbească cu Eric... deşi nu eram sigură de ce. Dar ideea era că prezența lor acolo era din vina mea.

— Oh, Sam, am zis aproape plângând, îmi pare rău, nu am ştiut că Eric o să mă aştepte, şi mai ales nu am ştiut că regele îl va urmări. Tot nu ştiu de ce era acolo. Îmi pare atât de rău, am zis din nou.

Aş fi zis-o şi de o sută de ori, dacă acel ton ar fi dispărut din vocea lui Sam.

— Nu e vina ta, spuse. În primul rând, eu i-am cerut lui Eric să vină încoace. E vina lor. Nu ştiu cum te-aş putea scăpa de ei.

— A fost rău, dar nu prea iei lucrurile aşa cum aş fi crezut.

— Vreau doar să fiu lăsat în pace, zise pe neaşteptate. Nu vreau să fiu implicat în politica supranaturalilor. Nu vreau să trebuiască să țin partea cuiva în rahaturile vârcolacilor. Eu nu sunt vârcolac. Eu sunt teriantrop, iar teriantropii nu se organizează. Suntem prea diferiți. Detest politica vampirilor chiar mai mult decât pe cea a vârcolacilor.

— Eşti furios pe mine.

— Nu!

Părea să se lupte cu ceea ce voia să-mi spună.

— Nu vreau asta nici pentru tine! Nu erai mai fericită înainte?

— Vrei să spui înainte să cunosc vreun vampir; înainte să aflu despre restul lumii care se află dincolo de limitele a ceea ce ştim?

Sam încuviință.

— Oarecum. Era frumos să am o cale liberă înaintea mea, am zis. Chiar m-am săturat de politică şi lupte. Dar viaţa mea nu era deloc uşoară, Sam. Fiecare zi era o luptă doar ca să acţionez ca un om obişnuit, ca şi cum nu aş fi ştiut toate lucrurile pe care le ştiu despre ceilalţi oameni. Trădarea şi infidelitatea, micile acţiuni necinstite, răutatea. Judecăţile foarte severe pe care le aruncă oamenii unii asupra celorlalţi. Lipsa lor de milă. Când ştii toate astea, uneori e greu să mergi mai departe. Să afli despre lumea supranaturală îţi pune lucrurile într-o perspectivă diferită. Nu ştiu de ce. Oamenii nu sunt mai buni sau mai răi decât fiinţele supranaturale, dar nici nu se limitează totul la ei.

— Cred că înţeleg, zise Sam, deşi părea oarecum să se îndoiască.

— În plus, am zis foarte încet, e plăcut să fii apreciat pentru lucrul care-i face pe oamenii obişnuiţi să creadă că sunt doar o fată nebună.

— Categoric, înţeleg asta, zise Sam. Dar există un preţ.

— Oh, nu-i nici o îndoială.

— Eşti dispusă să plăteşti?

— Până acum.

Am intrat pe aleea mea. Nu era nici o lumină aprinsă. Cele două vrăjitoare se duseseră la culcare, sau erau plecate să se distreze sau să facă vrăji.

— Dimineaţă îl sun pe Dawson, zise Sam. O să se uite la maşina ta, să se asigure că poţi merge cu ea, sau o va duce la atelierul său. Crezi că te descurci să ajungi la muncă?

— Sunt sigură că pot, am zis. Mă va aduce Amelia.

Sam mă conduse la uşa din spate ca şi cum m-ar fi adus acasă după o întâlnire. Lumina de pe verandă era aprinsă, ceea ce era foarte atent din partea Ameliei. Sam mă luă în braţe, o adevărată surpriză, apoi îşi lipi capul de al meu şi am stat acolo bucurându-ne unul de căldura celuilalt câteva momente.

— Am supravieţuit războiului vârcolacilor, zise. Ai reuşit să depăşeşti preluarea vampirilor. Acum am supravieţuit atacului unui uriaş. Sper că lista va continua cu reuşite.

— Acum mă sperii, am spus, amintindu-mi toate celelalte

lucruri cărora le supraviețuise.

Ar fi trebuit să fiu moartă, nu e nici o îndoială. Buzele sale calde îmi atinseră obrazul.

— Poate că ăsta e un lucru bun, zise, şi se întoarse la camioneta sa.

L-am privit urcându-se în ea şi dând cu spatele, apoi am descuiat uşa şi m-am dus la mine în cameră. După toată adrenalina şi teama şi ritmul accelerat de viață (şi moarte) din parcarea de la Merlotte's, propria mea cameră părea foarte liniştită şi curată şi sigură. Am făcut tot ce am putut ca să omor pe cineva în seara asta. A fost doar un noroc că Sigebert a supraviețuit încercării mele de omor automobilistic. De două ori. Nu puteam să mă abțin să nu remarc că nu aveam remuşcări. Asta era cu siguranță un defect, dar pe moment nici că-mi păsa. Existau, categoric, părți ale caracterului meu cu care nu eram de acord şi, poate, din când în când, aveam momente în care nu mă plăceam deloc. Dar luam fiecare zi aşa cum venea şi până acum supraviețuisem tuturor încercărilor pe care mi le oferise viața. Speram doar că această supraviețuire meritase prețul pe care-l plătisem.

Capitolul 20

Spre uşurarea mea, m-am trezit într-o casă goală. Sub acoperişul meu nu se afla nici mintea vibrantă a Ameliei, nici a Octaviei. Am zăcut în pat şi m-am desfătat cu ceea ce aflasem. Poate că data viitoare când aveam o zi liberă o voi putea petrece complet singură. Asta nu părea ceva ce se putea întâmpla, dar o fată poate să viseze. După ce mi-am planificat ziua (să-l sun pe Sam să aflu veşti despre maşină, să plătesc nişte facturi, să merg la muncă), am intrat sub duş şi m-am frecat zdravăn. Am folosit câtă apă caldă am vrut. Mi-am făcut unghiile de la mâini şi de la picioare, mi-am pus o pereche de pantaloni de trening şi un tricou şi m-am dus să-mi fac o cafea. Bucătăria strălucea de curățenie; Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Amelia.

Cafeaua era grozavă, pâinea prăjită unsă cu gem de afine, delicioasă. Chiar şi papilele mele erau fericite. După ce am strâns resturile de la micul dejun, aproape că mă apucase cântatul de plăcerea de a fi singură. M-am întors în cameră să-mi fac patul şi să mă machiez.

Bineînțeles, atunci se auzi o bătaie în uşa din spate, aproape făcându-mă să sar până în tavan. Mi-am pus nişte pantofi şi m-am dus să răspund. Tray Dawson era acolo şi zâmbea.

— Sookie, maşina ta merge, zise. A trebuit să înlocuiesc câte ceva pe ici, pe colo, şi e prima dată când a trebuit să curăț cenuşă de vampir de pe şasiu, dar acum poți circula cu ea.

— Oh, mulțumesc! Intri?

— Doar un minut, zise. Ai o cola la rece?

— Sigur că da.

I-am adus o cola, l-am întrebat dacă vrea fursecuri sau un sendviş cu unt de arahide, şi, când m-a refuzat, mi-am cerut scuze că-l las singur şi m-am dus să-mi refac machiajul. Mi-am imaginat că Dawson mă va duce la maşină, dar el mi-o

adusese acasă, aşa că trebuia să-l conduc eu.
Scosesem carnetul de cecuri şi aveam pixul în mână când m-am aşezat la masă vizavi de bărbatul solid şi l-am întrebat cât îi datoram.
— Nici un ban, zise Dawson. A plătit tipul cel nou.
— Noul rege?
— Da, m-a sunat ieri, la miezul nopții. Mi-a spus povestea, mai mult sau mai puțin, şi m-a întrebat dacă puteam să mă uit la maşină dimineața la prima oră. Eram treaz când a sunat, aşa că nu a fost o problemă. Am trecut pe la Merlotte's în dimineața asta, i-am spus lui Sam că a stricat un telefon deoarece ştiam deja totul. El a condus maşina la atelierul meu, iar eu l-am urmat, am pus-o pe elevator şi ne-am uitat bine la ea.
Acesta a fost un discurs lung pentru Dawson. Mi-am pus carnetul în geantă şi l-am ascultat, întrebându-l fără cuvinte dacă mai vrea cola, arătând cu degetul spre pahar. A clătinat din cap, dându-mi de înțeles că îi e suficient.
— A trebuit să strângem câte ceva, să îți înlocuim rezervorul pentru lichid de parbriz. Ştiam că la Rusty's Salvage se află o altă maşină ca a ta, şi nu a durat mult să rezolv problema.
Nu puteam decât să-i mulțumesc din nou. L-am condus pe Dawson la garajul său. De ultima dată când trecusem pe acolo, tunsese gazonul din curtea din față a casei sale, o căsuță modestă dar confortabilă, care se afla exact lângă atelier. Dawson adunase şi toate piesele şi bucățile de motociclete şi le pusese undeva la adăpost, în loc să le lase aruncate peste tot, la îndemână, dar total inestetic. Şi camioneta sa era curată.
Pe când Dawson cobora din maşină, i-am zis:
— Îți sunt recunoscătoare. Ştiu că maşinile nu sunt specialitatea ta şi apreciez că ai lucrat la a mea.
Mecanicul lumii ascunse, asta era Tray Dawson.
— Am făcut-o pentru că aşa am vrut, zise Dawson, apoi făcu o pauză. Dar dacă crezi că poți, aş aprecia dacă mi-ai pune o vorbă la prietena ta, Amelia.
— Nu am prea mare influență asupra Ameliei, am zis. Dar voi fi fericită să-i spun ce persoană minunată eşti.

Zâmbi foarte larg. Nu am crezut că o să-l văd vreodată pe Dawson cu un asemenea zâmbet.

— Arată foarte sănătoasă, zise, şi deoarece nu aveam habar care erau criteriile pe care-şi baza Dawson admirația, ăsta era un indiciu.

— Tu sun-o, eu voi oferi recomandările, am zis.

— S-a făcut.

Ne-am despărțit fericiți, iar el a pornit prin curtea de curând aranjată spre magazinul său. Nu ştiam dacă Dawson va fi pe gustul Ameliei sau nu, dar mă voi strădui să o conving să-i dea o şansă.

În timp ce conduceam spre casă, am ascultat motorul, să aud dacă scoate zgomote ciudate. Torcea liniştit.

Amelia şi Octavia apărură când eu plecam spre muncă.

— Cum te simți? întrebă Amelia cu un aer cunoscător.

— Bine, am zis automat.

Apoi am înțeles că ea credea că nu venisem acasă noaptea trecută. Se gândea că mă distrasem cu cineva.

— Hei, ți-l aminteşti pe Tray Dawson, nu-i aşa? L-ai întâlnit la apartamentul Mariei-Star.

— Desigur.

— O să te sune. Să fii drăguță cu el.

Am lăsat-o zâmbind în urma mea, în timp ce eu urcam în maşină.

De data asta, munca a fost plictisitoare şi obişnuită. Terry îi ținea locul lui Sam, deoarece acesta detesta să lucreze duminică după-amiază. La Merlotte's era o zi calmă. Duminica deschideam târziu şi închideam devreme, aşa că eram gata să plec spre casă pe la şapte. Nimeni nu a apărut în parcare şi am putut să mă duc direct la maşină fără să fiu acostată pentru o conversație lungă şi ciudată sau să fiu atacată.

A doua zi dimineață aveam câteva treburi în oraş. Nu mai aveam bani, aşa că m-am dus la bancomat, făcându-i cu mâna Tarei Thornton du Rone. Tara zâmbi şi îmi făcu şi ea semn cu mâna. Căsătoria îi pria şi am sperat că ei şi lui JB le mergea mai bine decât fratelui meu şi soției lui. Pe când plecam de la bancă, spre surprinderea mea, l-am zărit pe Alcide ieşind din birourile lui Sid Matt Lancaster, un vechi şi renumit avocat.

Am oprit în parcarea lui Sid Matt, iar Alcide a venit să vorbească cu mine.

Ar fi trebuit să merg mai departe şi să sper că nu m-a observat.

Conversația a fost obositoare. Alcide avea o mulțime de probleme pe cap, ca să fim cinstiți. Iubita lui era moartă, ucisă cu brutalitate. Mai mulți membri ai haitei erau şi ei morți. Avea de aranjat o uriaşă mistificare. Dar acum era liderul haitei şi trebuia să-şi sărbătorească victoria în stilul tradițional. Pe de altă parte, bănuiesc că era destul de stânjenit să facă sex cu o tânără în public, mai ales atât de repede după moartea prietenei sale. În mintea lui puteam citi o mulțime de emoții, iar el se înroşise când a venit la geamul maşinii mele.

— Sookie, nu am avut ocazia să-ți mulțumesc pentru tot ajutorul din noaptea aceea. A fost un noroc pentru noi că şeful tău s-a hotărât să vină cu tine.

Da, din moment ce tu nu mi-ai salvat viața, iar el a făcut-o, şi eu sunt bucuroasă.

— Nici o problemă, Alcide, am spus cu o voce minunat de calmă şi echilibrată.

La naiba, şi eram pe cale să am o zi bună.

— S-au calmat lucrurile în Shreveport?

— Poliția pare să nu aibă nici o idee, zise, uitându-se în jur ca să se asigure că nu mai era nimeni care să ne poată auzi. Nu au găsit încă locul, şi a plouat mult. Sperăm că vor renunța la investigație cât de repede.

— Mai plănuiți marele anunț?

— O să aibă loc curând. Liderii *celo*rlalte haite din zonă au păstrat legătura cu mine. Noi nu avem o întâlnire a tuturor liderilor, cum au vampirii, mai ales pentru că ei au al naibii de mulți lideri de haită. Se pare că vom alege un reprezentant al liderilor din fiecare stat, iar aceşti reprezentanți vor merge la o întâlnire națională.

— Asta pare un pas în direcția corectă.

— De asemenea, s-ar putea să-i întrebăm pe ceilalți vârcolaci dacă vor să ni se alăture. De exemplu, Sam, ar putea aparține haitei mele, într-un fel auxiliar, deşi nu e vârcolac. Şi ar fi bine

dacă lupii singuratici, ca Dawson, ar veni la unele petreceri ale haitei... ar veni să ni se alăture când ieşim ca lupi, sau ceva de genul ăsta.

— Lui Dawson par să-i placă lucrurile aşa cum sunt, am spus. Şi va trebui să vorbeşti cu Sam, nu cu mine, dacă vrea să se asocieze cu voi în mod oficial.

— Desigur. Se pare că ai o influență mare asupra lui. M-am gândit să pomenesc de asta.

Eu nu aşa vedeam lucrurile. Sam avea multă influență asupra mea, dar dacă eu aveam vreo influență asupra lui... nu era sigur. Alcide începu să se agite, ceea ce-mi spuse la fel de clar ca şi gândurile sale că era pe cale să meargă în treaba lui care-l adusese aici în Bon Temps.

— Alcide, am spus, dintr-un impuls. Am o întrebare.

— Desigur, zise.

— Cine are grijă de copiii familiei Furnan? Se uită la mine, apoi în altă parte.

— Sora lui Libby. Are trei ai ei, dar a zis că ar fi bucuroasă să-i ia. Sunt suficienți bani ca să-i crească. Când va veni vremea să meargă la colegiu, vom vedea ce putem face pentru băiat.

— Pentru băiat?

— Face parte din haită.

Dacă aş fi avut o cărămidă în mână, nu m-ar fi deranjat să o folosesc împotriva lui Alcide. Doamne, Dumnezeule. Am tras adânc aer în piept. Ca o scuză, sexul copilului nu avea nici o importanță. Conta sângele său pur.

— S-ar putea să fie suficienți bani din asigurare ca să meargă şi fata, zise Alcide, căci nu era prost deloc. Mătuşa nu a fost foarte clară în această privință, dar ştie că noi o vom ajuta.

— Şi ştie ce-i cu acest „noi"? Clătină din cap.

— I-am spus că e o societate secretă, ca Masoneria, căreia îi aparține Furnan.

Părea că nu mai rămăsese nimic de spus.

— Noroc, am zis.

Avusese deja o mare doză de noroc, indiferent ce ați crede despre cele două femei moarte care fuseseră prietenele sale. În

fond, el supraviețuise ca să atingă țelul tatălui său.

— Mulțumesc, şi mulțumesc din nou pentru intervenția ta în acest noroc. Eşti în continuare prietena haitei, zise foarte serios.

Minunații săi ochi verzi zăboviră pe chipul meu.

— Şi eşti una dintre femeile mele preferate, din lume, adăugă pe neaşteptate.

— Ăsta e un compliment foarte frumos, Alcide, am zis şi am plecat.

Am fost fericită că am vorbit cu el. Alcide se maturizase foarte mult în ultimele câteva săptămâni. Una peste alta, se transforma într-un bărbat pe care-l admiram mult mai mult decât îl admirasem pe cel vechi.

N-o să uit niciodată sângele şi țipetele din noaptea aceea îngrozitoare din parcul de birouri abandonat din Shreveport, dar începeam să simt că ieşise ceva bun din ea.

Când m-am întors acasă, am descoperit că Octavia şi Amelia erau în curtea din față. Greblau. Asta era o descoperire minunată. Detestam greblatul mai tare decât orice altceva pe lume, dar, dacă nu treceam prin toată curtea o dată sau de două ori pe toamnă, cantitatea de ace de pin care se strângea era uriaşă.

Mulțumisem oamenilor toată ziua. Am parcat în spate şi am ieşit pe uşa din față.

— Le bagi în saci sau le arzi? întrebă Amelia.

— Oh, le ard atunci când nu e o interdicție în vigoare, am zis. E foarte drăguț din partea voastră că v-ați gândit să faceți asta.

Nu intenționam să fac mare caz – dar, atunci când cea mai neplăcută sarcină din lume e făcută de altcineva, e o adevărată încântare.

— Am nevoie de mişcare, zise Octavia. Ieri, am fost la mall în Monroe, aşa că am mers pe jos.

M-am gândit că Amelia o trata pe Octavia mai degrabă ca pe o bunică decât ca pe o profesoară.

— A sunat Tray? am întrebat.

— Absolut.

Amelia zâmbi cu gura până la urechi.

— Crede că arăți bine. Octavia râse.

— Amelia, eşti o femeie fatală.

Ea păru fericită şi zise:

— Cred că e un tip interesant.

— Puțin mai în vârstă decât tine, am spus, ca să ştie. Amelia ridică din umeri.

— Nu-mi pasă. Sunt gata să am întâlniri. Cred că Pam şi cu mine suntem mai degrabă prietene, decât iubite. Şi deoarece am găsit puii de pisică, sunt disponibilă pentru bărbați.

— Chiar crezi că Bob a ales? Nu a fost ceva făcut doar din instinct? am zis.

Chiar atunci pisica în chestiune traversă curtea ca să vadă de ce stăteam toate afară, când în casă erau o canapea foarte bună şi câteva paturi.

Octavia scoase un oftat.

— Oh, la naiba, murmură. Se îndreptă şi întinse mâinile, rostind: *Potestas mea te informam veram tuam commutabit natura ips reaffirmet Incantaiones praeviae deletae sunt*[19].

Pisica se uită în sus la Octavia, clipind. Apoi scoase un zgomot ciudat, un fel de plânset pe care nu l-am mai auzit până atunci ieşind din gâtul unei pisici. Brusc, aerul din jurul ei deveni gros, şi dens, şi cețos, şi plin de scântei. Pisica țipă din nou. Amelia se uita la animal cu gura căscată. Octavia păru resemnată şi puțin tristă.

Pisica se contorsiona pe iarba ce se usca şi brusc îi apăru un picior uman.

— Doamne, Dumnezeule! am zis şi mi-am pus mâna la gură.

Acum avea două picioare, două picioare păroase, şi apoi un penis, şi apoi începu să fie tot mai mult un bărbat, şi în tot acest timp țipă. După două minute oribile, vrăjitorul Bob Jesup stătea pe gazon, tremurând, dar uman în întregime. După încă un minut, încetă să țipe şi doar se zvârcoli. Nu era cu adevărat o îmbunătățire, dar era mai uşor de suportat pentru urechi.

Apoi se ridică în picioare şi sări la Amelia, făcând un efort hotărât să o sugrume.

---

19 Puterea mea îți va transforma natura în forma ta adevărată şi declar că incantațiile anterioare sunt şterse (în lb. lat. în orig.).

L-am apucat de umeri să-l iau de pe ea, iar Octavia zise:

— Nu vrei să folosesc din nou magia asupra ta, nu-i aşa?

Asta se dovedi o ameninţare foarte eficientă. Bob îi dădu drumul Ameliei şi rămase tremurând în aerul rece.

— Nu pot să cred că mi-ai făcut asta, zise. Nu pot să cred că mi-am petrecut ultimele câteva luni ca pisică!

— Cum te simţi? am întrebat. Eşti slăbit? Ai nevoie de ajutor să ajungi în casă? Ai vrea nişte haine?

Se uită pierdut în jos. Nu purtase haine de ceva vreme, dar brusc se înroşi, aproape peste tot.

— Da, zise sec. Da, aş vrea nişte haine.

— Hai cu mine, am spus.

Se lăsa seara în timp ce eu îl conduceam pe Bob în casă. Bob era un tip mărunţel şi m-am gândit că o pereche de pantaloni de trening de-ai mei i s-ar potrivi. Amelia era mai înaltă, dar o donaţie de haine din partea ei era mai mult decât corectă. Am zărit un coş plin cu rufe împăturite pe scări, unde Amelia îl lăsase ca să-l ducă sus când avea să urce la ea în cameră. Jos, la fund, erau un tricou albastru vechi şi o pereche de pantaloni negri de trening. I-am întins hainele lui Bob fără un cuvânt, iar el le-a îmbrăcat cu degete tremurătoare. Am scotocit prin grămadă şi am găsit o pereche de şosete care erau albe, simple. Se aşeză pe canapea ca să şi le pună. Doar atât puteam face ca să-l îmbrac. Picioarele îi erau mai mari decât ale mele sau ale Ameliei, aşa că de pantofi nu se punea problema.

Bob îşi strânse mâinile în jurul său ca şi cum s-ar fi temut că avea să dispară. Părul negru i se lipea de cap. Clipea şi m-am întrebat ce se întâmplase cu ochelarii săi. Speram că Amelia îi păstrase pe undeva.

— Bob, pot să-ţi ofer ceva de băut? am întrebat.

— Da, te rog, zise.

Părea să aibă ceva dificultăţi să-şi convingă gura să rostească cuvintele. Mâna i se mişcă spre gură într-un gest curios şi mi-am dat seama că semăna cu mişcarea pe care o făcea pisica mea, Tina, când îşi ridica lăbuţa ca să o lingă înainte să se spele. Bob îşi dădu seama ce făcea şi lăsă brusc mâna în jos.

M-am gândit să-i aduc lapte într-un castronel, dar am considerat că ar fi fost insultător. I-am adus nişte ice tea, în schimb. Îl bău, dar se strâmbă.

— Iartă-mă, am zis. Ar fi trebuit să te întreb dacă îți place ceaiul.

— Îmi place ceaiul, zise, şi se uită la pahar ca şi cum abia ar fi făcut legătura dintre ceai şi lichidul din gura sa. Doar că nu mai sunt obişnuit cu el.

Bine, ştiu că e îngrozitor, dar chiar am deschis gura să-l întreb dacă voia nişte mâncare uscată. Amelia avea o pungă de 9Lives pe raftul de pe veranda din spate. Mi-am muşcat limba.

— Ce zici de un sendviş? am întrebat.

Habar nu aveam despre ce să vorbesc cu Bob. Despre şoareci?

— Desigur, zise.

Nu părea să ştie ce are de gând să facă în continuare.

Aşa că i-am făcut un sendviş cu unt de arahide şi dulceață şi unul cu şuncă şi castraveți pe pâine integrală cu muştar. Le mancă pe amândouă, mestecând încet şi cu grijă. Apoi zise:

— Scuză-mă, şi se ridică să meargă la baie. Închise uşa în urma lui şi stătu acolo mult timp. Amelia şi Octavia intraseră în casă până când ieşi Bob.

— Îmi pare atât de rău, zise Amelia.

— Şi mie, spuse Octavia. Părea mai în vârstă şi mai mică.

— Ai ştiut în tot acest timp cum să-l schimbi? am întrebat, încercând să-mi păstrez tonul egal şi neacuzator, încercarea ta nereuşită a fost o păcăleală?

Octavia recunoscu.

— Am fost speriată că, dacă nu veți avea nevoie de mine, nu voi mai putea veni în vizită. Ar fi trebuit să stau toată ziua acasă la nepoata mea. E mult mai frumos aici. Aş fi zis ceva în curând, pentru că mă chinuia îngrozitor conştiința, mai ales pentru că locuiesc aici. Îşi clătină capul cărunt dintr-o parte în alta. Sunt o femeie rea pentru că l-am lăsat pe Bob să fie pisică nişte zile în plus.

Amelia era şocată. Era evident că prăbuşirea de pe piedestal a profesoarei ei era ceva uimitor, categoric punând în umbră propria ei vină legată de ce-i făcuse lui Bob. Amelia era

categoric genul de persoană care trăia clipa.
Bob ieşi din baie. Veni spre noi.
— Vreau să mă duc la mine acasă, în New Orleans, zise Bob. Unde dracu' suntem? Cum am ajuns aici?
Chipul Ameliei îşi pierdu toată însufleţirea. Octavia părea tristă. Am ieşit din cameră fără să fac zgomot. Avea să fie foarte neplăcut când cele două femei aveau să-i spună lui Bob despre Katrina. Nu voiam să fiu de faţă atunci când încerca să digere această veste teribilă, pe lângă toate celelalte lucruri cărora încerca să le facă faţă.
M-am întrebat unde trăise Bob, dacă apartamentul sau casa lui erau încă în picioare, dacă bunurile îi erau cât de cât intacte. Am auzit vocea Octaviei ridicându-se şi coborând, după care se lăsă o tăcere adâncă.

Capitolul 21

A doua zi, l-am dus pe Bob la Wal-Mart să-şi cumpere nişte haine. Amelia a îndesat nişte bani în mâna lui Bob, iar tânărul i-a acceptat pentru că nu a avut de ales. Abia aştepta să scape de Amelia. Şi nu puteam spune că-l învinovățesc.

Pe drumul spre oraş, Bob continua să privească în jurul lui plin de mirare. Când am intrat în magazin, s-a dus la cel mai apropiat raft şi a început să-şi frece capul de el. I-am zâmbit larg Marciei Albanese, o femeie în vârstă, bogată, care făcea parte din comitetul şcolii. Nu o mai văzusem de la petrecerea cu cadouri pentru nunta lui Halleigh.

— Cine e prietenul tău? întrebă Marcia.

Era o fire sociabilă, dar şi curioasă. Nu a întrebat despre fiecărui capului, ceea ce mi-a făcut-o dragă pentru totdeauna.

— Marcia, acesta este Bob Jesup, un musafir din afara oraşului, am spus şi mi-am dorit să fi avut o poveste pregătită.

Bob o salută pe Marcia cu o înclinare a capului, privind-o cu ochi mari şi apoi îi întinse mâna. Măcar nu a împins-o cu capul şi nu i-a cerut să-l scarpine între urechi. Marcia i-a strâns mâna şi i-a spus lui Bob că era încântată să-l cunoască.

— Mulțumesc, şi eu mă bucur să vă cunosc, zise Bob.

Ei bine, părea chiar normal.

— Stai mult în Bon Temps, Bob? întrebă Marcia.

— Oh, Doamne, nu, zise. Iertați-mă, trebuie să-mi cumpăr nişte pantofi.

Şi plecă (foarte fluid şi sinuos) către raionul de încălțăminte pentru bărbați. Purta o pereche de papuci de plajă pe care i-i dăduse Amelia, de un verde strălucitor, care nu erau suficient de mari.

Marcia fusese clar luată prin surprindere, dar nu mă puteam gândi la o explicație bună.

— La revedere, am zis şi l-am urmat.

Bob îşi cumpără nişte pantofi sport, ciorapi, două perechi de pantaloni, două tricouri şi o jachetă, plus nişte lenjerie. L-am întrebat pe Bob ce ar vrea să mănânce, iar el m-a întrebat dacă i-aş putea face nişte crochete de somon.

— Sigur că pot, am spus, uşurată că ceruse ceva atât de simplu, şi am luat conservele de somon de care aveam nevoie.

Mai dorea şi budincă de ciocolată, şi asta era destul de uşor. A lăsat restul meniului la alegerea mea.

Am cinat devreme, înainte să merg la muncă, iar Bob păru foarte încântat de crochete şi de budincă.

Arăta şi mult mai bine, deoarece îşi făcuse duş şi se îmbrăcase cu hainele cele noi. Chiar vorbea şi cu Amelia. Am înțeles din discuția lor că-i arătase site-urile despre Katrina şi despre supraviețuitori, iar el luase legătura cu Crucea Roşie. Familia în care crescuse, cea a mătuşii sale, trăise în Bay Saint Louis, în sudul statului Mississippi, şi toți ştiam ce se întâmplase acolo.

— Ce vei face acum? am întrebat, fiindcă îmi imaginam că avusese destul timp să se gândească.

— Trebuie să văd, zise. Vreau să încerc să aflu ce s-a întâmplat cu apartamentul meu din New Orleans, dar familia e mult mai importantă. Şi trebuie să mă gândesc la ceva ce să le spun, ca să le explic unde am fost şi de ce nu am luat legătura cu ei.

Am rămas cu toții tăcuți, deoarece asta era o adevărată provocare.

— Poți să le spui că ai fost fermecat de o vrăjitoare rea, zise Amelia ursuză.

Bob pufni:

— S-ar putea să şi creadă, zise. Ştiu că nu sunt o persoană normală. Dar nu cred că vor reuşi să accepte că a durat atât de mult. Poate o să le spun că mi-am pierdut memoria. Sau că m-am dus la Vegas şi m-am măritat.

— Luai legătura cu ei în mod regulat înainte de Katrina? am întrebat.

Ridică din umeri.

— O dată la două săptămâni, zise. Nu pot să spun că suntem apropiați. Dar, cu siguranță, aş fi încercat să iau legătura cu ei

după Katrina. Îi iubesc.
Privi în gol un minut.
Am tot schimbat păreri o bucată de vreme, dar chiar nu exista nici un motiv credibil pentru care ar fi rămas atâta vreme fără să ia legătura cu familia. Amelia promise că-i va cumpăra lui Bob un bilet de autocar spre Hattiesburg, iar el va încerca să găsească de acolo un mijloc de transport spre zona cea mai afectată, ca să încerce să dea de ai săi.
Amelia îşi liniştea conştiinţa cheltuind bani cu Bob. Nu aveam nici o problemă cu asta. Aşa şi trebuia să facă; şi speram că Bob avea să-şi găsească familia, sau cel puţin să descopere ce se întâmplase cu rudele lui şi unde trăiau acum.
Înainte să plec la muncă, am stat în pragul bucătăriei un minut sau două, uitându-mă la toţi trei. Am încercat să văd la Bob ceea ce văzuse Amelia, elementul care o atrăsese pe ea atât de puternic. Bob era slab şi nu foarte înalt, iar părul negru ca tuşul îi stătea în mod natural lipit de cap. Amelia îi scosese de undeva ochelarii, iar ramele acestora erau negre şi groase.
Văzusem fiecare bucăţică din Bob şi mi-am dat seama că Mama Natură fusese generoasă cu el în secţiunea podoabelor bărbăteşti dar, cu siguranţă, asta nu era suficient ca să explice „sexcapadele" pline de ardoare ale Ameliei cu acest tip.
Apoi Bob râse, prima dată de când revenise la forma umană şi atunci am înţeles. Bob avea dinţi albi, uniformi şi buze nemaipomenite, iar când zâmbea, era în el ceva sexy sardonic şi intelectual.
Mister rezolvat.
Când mă voi întoarce acasă, el va fi plecat deja, aşa că i-am spus la revedere lui Bob, gândindu-mă că nu-l voi mai revedea niciodată, dacă nu se răzgândea şi se întorcea în Bon Temps ca să se răzbune pe Amelia.
În timp ce conduceam spre oraş, m-am întrebat dacă am putea să ne luăm o pisică adevărată. În fond, aveam deja litiera şi mâncarea pentru pisici. O să le întreb pe Amelia şi pe Octavia peste vreo două zile.
Alcide Herveaux stătea la bar şi vorbea cu Sam când eu am intrat în sala mare a barului, gata de muncă. Era ciudat că a apărut din nou.

M-am oprit o secundă, apoi mi-am pus din nou în mişcare picioarele. Am reuşit să salut cu o mişcare din cap, apoi i-am făcut semn cu mâna lui Holly ca să-i spun că preluam eu sarcinile. Ea a ridicat un deget ca să-mi arate că se ocupa de nota de plată a unui client şi apoi pleca. O femeie mi-a spus „bună", un bărbat m-a salutat şi el, şi m-am simțit instantaneu confortabil. Acesta era locul meu, casa mea departe de casă.

Jasper Voss dorea un alt rom cu cola, Catfish voia o carafă de bere pentru el şi soția lui şi încă un cuplu, iar unul dintre alcoolicii noştri, Jane Bodehouse, era gata să mănânce ceva. A zis că nu-i păsa ce, aşa că i-am adus un coş cu pui. Să o convingi pe Jane să mănânce era o adevărată problemă şi am sperat că va înghiți măcar jumătate din coş. Jane stătea la celălalt capăt al barului față de Alcide, iar Sam făcu o mişcare cu capul, din care am înțeles că dorea să mă duc lângă ei.

I-am luat comanda lui Jane şi apoi, fără nici o tragere de inimă, m-am dus la ei. M-am sprijinit de capătul barului.

— Sookie, începu Alcide, salutându-mă dând din cap, am venit să-i mulțumesc lui Sam.

— Bun, am zis sec.

Alcide încuviință, tară să mă privească în ochi. După un moment, noul lider al haitei continuă:

— Acum nimeni nu va îndrăzni să depăşească limitele. Dacă Priscilla nu ar fi atacat în acel moment, cu noi toți strânşi la un loc şi conştienți de pericolul pe care-l întâmpinam ca grup, ne-ar fi putut menține divizați şi ne-ar fi sâcâit până când ne-am fi ucis unii pe alții.

— Aşadar, ea a înnebunit, iar tu ai avut noroc, am zis.

— Am fost uniți datorită talentului tău, spuse Alcide. Iar tu vei fi întotdeauna prietena haitei. La fel şi Sam. Cere-ne un serviciu, oricând, oriunde şi vom fi acolo.

Îl salută pe Sam, puse nişte bani pe bar şi plecă. Sam zise:

— E bine să ştii că poți apela cândva la ei, nu-i aşa? A trebuit să-i zâmbesc:

— Da, e o senzație foarte plăcută.

De fapt, mă simțeam deodată plină de veselie. Când am privit spre uşă, am înțeles şi de ce. Eric tocmai intra împreună cu

Pam. S-au aşezat la una din mesele mele, iar eu m-am dus la ei roasă de curiozitate. Şi de exasperare. Nu puteau păstra distanța?
Amândoi comandară Sângeadevărat şi, după ce i-am servit lui Jane Bodehouse coşul ei cu pui, iar Sam a încălzit sticlele, m-am îndreptat din nou spre masa lor. Prezența lor nu ar fi avut nici o importanță, dacă Ariene şi tovarăşii ei nu ar fi fost în bar în acea seară.
Pufneau cu toții într-un stil neechivoc, în timp ce eu puneam sticlele în fața lui Eric şi a lui Pam şi aveam dificultăți în a-mi menține calmul de chelneriță în timp ce-i întrebam pe cei doi dacă doreau şi pahare.
— Sticla e în regulă, zise Eric. S-ar putea să trebuiască să sparg nişte capete.
Dacă eu simțeam buna dispoziție a lui Eric, Eric simțea nervozitatea mea.
— Nu, nu, nu, am spus aproape în şoaptă. Ştiam că mă pot auzi. Să-i lăsăm în pace. A fost destul război şi s-au petrecut destule crime.
— Da, se arătă Pam de acord. Putem păstra crimele pentru mai târziu.
— Sunt fericită să vă văd pe amândoi, dar am o seară agitată, am zis. Sunteți în cercetarea de piață căutând noi idei pentru Fangtasia, sau vă pot ajuta cu ceva?
— Cred că noi putem face ceva pentru tine, zise Pam.
Le zâmbi celor doi tipi cu tricouri purtând inscripția Frăția Soarelui, şi deoarece era puțin supărată, i se vedeau colții. Speram că priveliştea avea să-i calmeze, dar pentru că erau nişte idioți fără nici o urmă de realism, asta le-a aprins zelul. Pam dădu sângele pe gât şi îşi linse buzele.
— Pam, i-am spus printre dinți. Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te, nu-i mai provoca.
Pam îmi zâmbi flirtând în continuare.
Eric rosti doar un „Pam!" şi imediat toată atitudinea provocatoare dispăru, deşi Pam păru oarecum dezamăgită. Dar se aşeză dreaptă, îşi puse mâinile în poală şi îşi încrucişa gleznele. Părea cea mai cuminte şi mai inocentă făptură din lume.

— Mulțumesc, zise Eric. Draga mea, asta fiind tu, Sookie, l-ai impresionat atât de mult pe Felipe de Castro, încât ne-a permis să-ți oferim protecția noastră oficială. Asta este o decizie pe care doar regele o poate lua, înțelegi, şi e un contract care se respectă. I-ai făcut un serviciu atât de mare, încât simțea că acesta era singurul mod în care te putea răsplăti.

— Aşadar, e mare lucru?

— Da, iubirea mea, este un lucru foarte mare. Asta înseamnă că atunci când ne ceri ajutorul, suntem obligați să ne riscăm viețile pentru a o salva pe a ta. Asta nu este o promisiune pe care vampirii o fac foarte des, deoarece, cu cât trăim mai mult, cu atât viețile noastre ne sunt mai prețioase. Ai crede că lucrurile stau invers.

— Din când în când, vei găsi pe cineva care să vrea să întâlnească soarele după o viață lungă, zise Pam, ca şi când ar fi vrut să lămurească şi mai clar cum stau lucrurile.

— Da, zise Eric încruntându-se. Din când în când. Dar îți face o adevărată onoare, Sookie.

— Vă sunt recunoscătoare pentru că mi-ați adus asemenea veşti, Eric, Pam.

— Bineînțeles, speram că minunata ta colegă va veni şi ea, zise Pam.

Se uita pofticioasă la mine. Aşadar, faptul că îşi petrecuse atâta timp pe lângă Amelia nu fusese în întregime ideea lui Eric.

Am râs.

— Are multe la care să se gândească în seara asta, am zis.

Eram atât de concentrată la protecția vampirilor, încât nu am observat când cel mai scund dintre adepții FS se apropiase. Acum trecu pe lângă mine astfel încât mă lovi în umăr, împingându-mă intenționat într-o parte. M-am clătinat înainte să-mi recapăt echilibrul. Nu toată lumea a observat, dar câțiva dintre clienții barului au făcut-o.

Sam pornise deja spre noi, iar Eric era de acum în picioare. Dar atunci eu m-am întors şi i-am trântit nenorocitului tava în cap cu toată puterea de care eram în stare.

Se clătină şi el puțin.

Cei care observaseră incidentul începură să aplaude.

— Bravo ție, Sookie, strigă Catfish. Hei, ticălosule, las-o pe chelneriță în pace.

Ariene era roşie la față şi furioasă, şi explodă aproape pe loc. Sam se îndreptă spre ea şi-i şopti ceva la ureche. Ea se făcu şi mai roşie, dar îşi ținu gura. Tipul mai înalt din FS se duse la tovarăşul lui şi împreună părăsiră barul. Niciunul dintre ei nu zise nimic (nu eram sigură că mărunțelul *putea* vorbi), dar totul era foarte limpede, de parcă ar fi avut tatuat pe frunte „O să mai auziți de noi".

Am înțeles cu ce ocazie protecția vampirilor şi statutul de prietenă a haitei îmi putea fi de ajutor.

Eric şi Pam îşi terminară băuturile şi statură suficient încât să demonstreze că nu se retrag pentru că nu se simțeau bine-veniți şi nici nu plecau în urmărirea celor de la Frăție. Eric îmi lăsă bacşiş douăzeci de dolari şi-mi trimise o bezea din vârful degetelor în timp ce se îndrepta spre uşă, la fel şi Pam, ceea ce-mi atrase o privire absolut specială din partea fostei mele prietene, Ariene.

Am avut de lucru prea mult restul nopții ca să mă mai gândesc la vreunul dintre lucrurile interesante care se întâmplaseră în acea zi. După ce plecară toți clienții, chiar şi Jane Bodehouse (fiul ei venise să o ia), am aranjat decorațiunile pentru Halloween.

Sam luase câte un mic dovleac pentru fiecare masă şi desenase câte o față pe fiecare dintre ei. Eram plină de admirație, pentru că fețele erau foarte inteligent făcute, iar unele dintre ele semănau cu clienți ai barului. De fapt, una dintre ele semăna destul de mult cu iubitul meu frate.

— Habar nu aveam că poți face asta, i-am spus, iar el păru încântat.

— A fost amuzant, zise şi agăță un şir lung de frunze de toamnă – bineînțeles că erau făcute, de fapt, din pânză – în jurul oglinzii de la bar şi printre sticle.

Am desfăcut un schelet din carton, care avea mici agrafe la încheieturi, astfel încât să poată fi aşezat în diferite poziții. L-am aranjat astfel încât să pară că dansează. Nu puteam avea schelete deprimate în bar. Trebuia să avem unele vesele.

Chiar şi Ariene se relaxa puțin, pentru că asta era ceva diferit

şi distractiv, chiar dacă trebuia să stăm mai mult peste program.

Eram gata să plec acasă şi să mă bag în pat. Când le-am spus noapte bună lui Ariene şi lui Sam, Ariene nu răspunse, dar nici nu-mi aruncă privirea dezgustată cu care mă răsplătea de obicei.

Bineînțeles, ziua mea nu se terminase.

Străbunicul meu stătea pe veranda din față când am ajuns acasă. Era foarte ciudat să-l văd în balansoarul de pe verandă, în ciudata combinație de întuneric şi lumină pe care lampa de siguranță şi ora înaintată o creau. Mi-am dorit pentru o clipă să fiu şi eu la fel de frumoasă ca el, şi apoi am zâmbit în sinea mea.

Mi-am parcat maşina în față şi am coborât. M-am străduit să urc încet scările, ca să nu o trezesc pe Amelia, al cărei dormitor avea ferestrele spre față. Casa era cufundată în întuneric, aşa că eram sigură că ele erau deja în pat, asta doar dacă nu întârziaseră în stația de autobuz când îl duseseră pe Bob.

— Străbunicule, am zis. Mă bucur să te văd.

— Eşti obosită, Sookie.

— Păi, abia am scăpat de la muncă.

M-am întrebat dacă el era vreodată obosit. Nu-mi puteam imagina un prinț-zână tăind lemne sau verificând dacă are vreo țeava spartă.

— Voiam să te văd, zise. Te-ai gândit la ceva ce pot face pentru tine?

Părea plin de speranță.

Ce noapte fusese asta în care toți oamenii îmi voiau numai bine! De ce nu aveam mai multe nopți ca asta?

M-am gândit un minut. Vârcolacii făcuseră pace, în felul lor. Quinn fusese găsit. Vampirii avea o nouă conducere. Fanaticii din Frăție plecaseră din bar cu minimum de scandal. Bob era din nou om. Nu credeam că Niall avea să-i ofere Octaviei o cameră în propria sa casă, oriunde ar fi fost asta. Din câte ştiam eu, ar fi putut avea o casă într-un pârâu care susură sau sub un stejar vorbitor, undeva în adâncul pădurii.

— E ceva ce vreau, am zis, surprinsă că nu m-am gândit la asta înainte.

— Ce anume? întrebă părând destul de încântat.
— Vreau să ştiu pe unde se află un bărbat numit Remy Savoy. Posibil să fi plecat din New Orleans în timpul Katrinei. Poate să aibă un copil mic cu el.
I-am dat străbunicului meu ultima adresă cunoscută a lui Savoy.
Niall păru încrezător.
— O să-l găsesc pentru tine, Sookie.
— Voi fi recunoscătoare.
— Nimic altceva? Nu mai vrei şi altceva?
— Trebuie să întreb… o să sune destul de nepoliticos… dar nu mă pot abține să nu mă întreb de ce pari să vrei să faci atât de mult ceva pentru mine.
— De ce nu aş face-o? Eşti singura mea rudă în viață.
— Dar se pare că ai fost fericit fără mine primii mei douăzeci şi şapte de ani din viață.
— Fiul meu nu m-ar fi lăsat să mă apropii de tine.
— Mi-ai spus asta, dar nu înțeleg. De ce? Nu s-a arătat ca să-mi dea de ştire că-i păsa de mine. Nu mi s-a arătat niciodată sau…
N-a jucat Scrabble cu mine, nu mi-a trimis cadou de absolvire, nu mi-a închiriat limuzină ca să merg la balul de absolvire, nu mi-a cumpărat o rochie frumoasă, nu m-a luat în brațe în nenumăratele dați în care am plâns (nu e uşor să creşti când eşti telepat). Nu m-a salvat când unchiul meu m-a molestat, nu mi-a salvat părinții, unul dintre ei fiind fiul lui, când s-au înecat în viitură, nu a oprit un vampir să-mi dea foc la casă când eu dormeam înăuntru.
Toată această pază şi protecție, pe care aşa-zisul meu bunic, Fintan, se presupunea că o făcuse, nu se concretizase nicicum material pentru mine; şi dacă nu fusese tangibilă nu ştiam despre ea.
S-ar fi întâmplat oare şi lucruri mai rele? Greu de imaginat.
Bănuiesc că bunicul meu s-ar fi putut lupta în fiecare noapte cu hoarde de demoni lângă fereastra dormitorului meu, dar nu puteam fi recunoscătoare dacă nu ştiam despre asta.
Niall părea supărat, ceea ce era o expresie pe care n-o văzusem la el până acum.

— Sunt lucruri pe care nu ți le pot spune, zise în cele din urmă. Când voi putea, o voi face.
— Bine, am zis sec. Dar trebuie să spun că nu asta este relația pe care voiam să o am cu străbunicul meu. Acum eu îți spun totul, iar tu nu-mi spui nimic.
— Poate nu e ceea ce ai dorit, dar e tot ce-ți pot oferi, zise Niall cam înțepat. Dar te iubesc şi am sperat că asta e ceea ce contează.
— Mă bucur să aud că mă iubeşti, am spus foarte încet, pentru că nu voiam să risc să-l văd plecând de lângă Cerşetoarea Sookie. Dar, dacă te-ai comporta ca atare, ar fi şi mai bine.
— Nu mă comport ca şi cum te-aş iubi?
— Dispari şi apari atunci când îți convine. Toate ofertele de ajutor nu sunt de tipul practic, cum sunt lucrurile pe care majoritatea bunicilor – sau străbunicilor – le-ar face. Ei ar repara maşina nepoatei cu propriile mâini, sau s-ar oferi să o ajute cu taxele pentru colegiu, sau ar tunde iarba ca să nu trebuiască să o facă ea. Sau ar lua-o la vânătoare. Tu nu o să faci asta.
- Nu, zise. N-o s-o fac. Umbra unui zâmbet îi traversă fața. Nu cred că vrei să mergi la vânătoare cu mine.
Bine, nu aveam să mă gândesc prea îndeaproape la asta.
— Aşadar, nu am nici o idee de cum s-ar presupune că trebuie să fim împreună. Eşti în afara câmpului meu de referință.
— Am înțeles, zise cu seriozitate. Toți străbunicii pe care-i cunoşti sunt umani, iar eu nu sunt. Nici tu nu eşti ce m-am aşteptat.
— Da, am înțeles asta.
Oare cunoscusem vreun alt străbunic? Printre prietenii de vârsta mea, nici măcar bunicii nu erau un lucru sigur, cu atât mai puțin străbunicii. Dar cei pe care-i întâlnisem erau sută la sută umani.
— Sper că nu sunt o dezamăgire, am zis.
— Nu, zise încet. O surpriză. Nu o dezamăgire. Sunt la fel de puțin capabil să-ți prevăd acțiunile şi reacțiile, pe cât poți tu să le anticipezi pe ale mele. Va trebui să o luăm încet.

M-am trezit întrebându-mă din nou de ce nu era mai interesat de Jason, al cărui nume trezea o durere profundă în interiorul meu. Într-o bună zi, curând, va trebui să discut cu fratele meu, dar nu puteam lua în calcul această idee acum.

Eram pe punctul să-l rog pe Niall să vadă ce face Jason, dar m-am răzgândit şi am tăcut din gură. Niall se uită la mine.

— Te codeşti să-mi spui ceva, Sookie. Sunt îngrijorat când faci asta. Dar dragostea mea e sinceră şi profundă, şi o să-l găsesc pe Remy Savoy pentru tine.

Mă sărută pe obraz.

— Miroşi ca rudele mele, zise aprobator. Şi dispăru.

Aşadar, o altă misterioasă conversație cu misteriosul meu străbunic fusese încheiată tot de el, în propriile sale condiții. Din nou. Am oftat, mi-am scos cheile din geantă şi am descuiat uşa din față.

Casa era liniştită şi întunecată, iar eu mi-am croit drum prin sufragerie şi hol cu cât de puțin zgomot am putut. Am aprins veioza de la capătul patului şi mi-am văzut de rutina mea de seară, cu perdelele trase ca să oprească soarele care va încerca să mă scoale în numai câteva ore.

Am fost o ticăloasă nerecunoscătoare față de străbunicul meu? Când am recapitulat ceea ce-i spusesem, m-am întrebat dacă am părut cerşetoare şi plângăcioasă. Într-o interpretare mai optimistă, m-am gândit că a sunat ca o femeie independentă, genul de femeie care spune ce gândeşte.

Am pornit căldura înainte să mă urc în pat. Octavia şi Amelia nu se plânseseră, dar categoric a fost frig în ultimele dimineți. Mirosul de stătut care apărea întotdeauna când dădeai prima dată drumul la căldură umplu aerul, iar eu am strâmbat din nas şi m-am cuibărit sub pătură. Apoi, *fâsâitul* uşor al sistemului de încălzire mă ajută parcă să adorm.

Am auzit voci o bucată de vreme înainte să-mi dau seama că erau lângă uşa mea. Am clipit, am văzut că e ziuă şi am închis din nou ochii. Înapoi la somn. Vocile au continuat şi mi-am dat seama că se certau. Am deschis un ochi ca să arunc o privire la ceasul digital de pe măsuța de lângă pat. Era nouă şi jumătate. Câh.

Cum vocile nu se potoleau şi nici nu se îndepărtau, am

deschis în silă ambii ochi în acelaşi timp, am reținut faptul că ziua nu era însorită, şi m-am ridicat, dând la o parte cuvertura. Mi-am mutat privirea spre fereastra din stânga patului şi m-am uitat afară. Cenuşiu şi ploios, în timp ce stăteam acolo, picături de ploaie au început să lovească geamul; avea să fie genul acela oribil de zi.

M-am dus la baie şi am auzit vocile de afară estompându-se acum, când era clar că mă trezisem şi începeam să mă mişc. Am deschis uşa, ca să dau peste cele două colocatare chiar lângă ea, ceea ce nu constituia o mare surpriză.

— Nu ştiam dacă trebuie să te trezim, începu Octavia.

Părea agitată.

— Dar eu am crezut că trebuie, pentru că un mesaj dintr-o sursă magică e clar că e important, continuă povestea Amelia.

Se pare că o spusese deja de mai multe ori după expresia de pe fața Octaviei.

— Ce mesaj? am întrebat, hotărându-mă să ignor partea de ceartă a discuției.

— Acesta, zise Octavia, întinzându-mi un plic mare, galben.

Era tăcut din hârtie groasă, ca un fel de invitație super-elegantă la o nuntă. Numele meu era trecut pe el. Nici o adresă, doar numele meu. Mai mult de atât, era sigilat cu ceară. Sigiliul reprezenta capul unui unicorn.

— Bine, am zis.

Asta trebuia să fie o scrisoare foarte neobişnuită.

Am intrat în bucătărie să-mi iau o cană de cafea şi un cuțit, în ordinea asta, ambele vrăjitoare urmându-mă precum un cor antic. După ce mi-am turnat cafea şi mi-am tras un scaun să mă aşez la masă, am strecurat cuțitul sub sigiliu şi l-am desprins cu blândețe. Am deschis plicul şi am scos o hârtie. Pe ea era scrisă de mână o adresă: 1245 Bienville, Red Ditch, Louisiana. Asta era tot.

— Ce înseamnă asta? zise Octavia.

Ea şi Amelia stăteau bineînțeles grămadă lângă mine, ca să vadă bine totul.

— Este adresa cuiva pe care-l caut, am zis, ceea ce nu reprezenta chiar adevărul, dar era destul de aproape.

— Unde este Red Ditch? întrebă Octavia. Nu am auzit

niciodată de el.
Amelia scosese deja harta Louisianei din sertarul de sub telefon. Căuta oraşul urmărind cu degetul coloana de nume.
— Nu e prea departe, zise. Vezi?
Puse degetul pe un punctuleț cam la o oră şi jumătate de condus, la sud-est de Bon Temps.
Mi-am băut cafeaua cât de repede am putut şi mi-am tras nişte blugi. M-am machiat puțin, m-am pieptănat şi am ieşit pe uşa din față, să merg la maşină, cu harta în mână.
Octavia şi Amelia mă urmară afară, murind de curiozitate să ştie ce aveam de gând să fac şi ce semnificație avea mesajul primit pentru mine. Dar nu aveau decât să se întrebe, cel puțin pe moment. M-am întrebat de ce mă grăbeam să fac asta. Nu era ca şi cum s-ar fi pregătit să dispară, asta doar dacă Remy Savoy nu era cumva o zână. M-am gândit că asta era destul de puțin probabil.
Trebuia să mă întorc pentru schimbul de seară, dar aveam suficient timp.
Am mers cu radioul pornit, iar în dimineața asta aveam chef de country şi western. Travis Tritt şi Carrie Underwood mă însoțiră şi până când am ajuns în Red Ditch eram conectată la origini. Red Ditch era şi mai mic decât Bon Temps şi asta spunea ceva.
Mi-am imaginat că avea să-mi fie uşor să găsesc Bienville Street şi am avut dreptate. Era genul de stradă pe care o găseşti oriunde în America. Casele erau mici, curate, ca nişte cutii, cu garaje pentru o maşină şi o curte mică.
La 1245 curtea era împrejmuită şi am putut zări un câine negru mic, plin de energie, care alerga prin ea. Nu exista şi o cuşcă pentru câine, aşa că patrupedul era un animal care stătea atât în curte, cât şi în casă. Totul era ordonat, dar fără să fie obsesiv. Tufişurile din jurul casei erau tunse, iar curtea era greblată.
Am trecut cu maşina pe lângă ea de vreo două ori, iar apoi m-am întrebat ce aveam de gând să fac. Cum aveam să aflu ce voiam să ştiu?
Am zărit o camionetă parcată în garaj, aşa că Savoy era probabil acasă. Am tras adânc aer în piept, am parcat vizavi şi

am încercat să-mi trimit la vânătoare calitatea mea specială. Dar, într-o zonă plină de gândurile oamenilor care trăiau în aceste case, era greu. Credeam că primesc semnalele a două minți din casa pe care o supravegheam, dar era greu să fiu absolut sigură.

— La naiba, am zis şi am coborât din maşină. Mi-am pus cheile în buzunarul jachetei şi m-am dus pe alee la uşa principală. Am bătut la uşă.

— Stai aşa, fiule, spuse o voce de bărbat înăuntru şi am auzit o voce de copil spunând:

— Tad, eu! Eu deschid!

— Nu, Hunter, zise bărbatul, şi uşa se deschise. Se uita la mine prin plasa de țânțari. Îi desfăcu închizătoarea şi o deschise când văzu că sunt femeie.

— Bună, spuse. Cu ce te pot ajuta?

Am privit în jos la copilul care se ascunsese în spatele lui ca să se uite la mine. Avea probabil în jur de patru ani. Avea părul şi ochii închise la culoare. Bucățică ruptă din Hadley. Apoi am privit din nou la bărbat. Ceva în expresia lui se schimbase în timpul tăcerii mele prelungite.

— Cine eşti? spuse cu o voce cu totul diferită.

— Eu sunt Sookie Stackhouse, am zis.

Nu mă puteam gândi la nici un mod delicat de a face asta.

— Sunt verişoara lui Hadley. Abia am aflat unde sunteți.

— Nu poți avea nici o pretenție asupra lui, zise bărbatul, păstrând o notă foarte încordată în voce.

— Bineînțeles că nu, am spus surprinsă. Vreau doar să-l cunosc. Nu am prea multe rude.

Urmă o altă pauză încordată. Îmi cântărea cuvintele şi felul în care arătam şi se gândea dacă să mă lase înăuntru sau să-mi trântească uşa în nas.

— Tati, e drăguță, zise băiatul, iar asta păru să încline balanța în favoarea mea.

— Intră, spuse fostul bărbat al lui Hadley.

Am privi prin sufrageria mică, în care erau o canapea şi un fotoliu, un televizor şi un corp de bibliotecă plin de DVD-uri şi cărți pentru copii, alături de o mulțime de jucării.

— Am lucrat sâmbătă, aşa că azi sunt liber, zise în caz că

mi-aş fi imaginat că nu are serviciu. Oh, eu sunt Remy Savoy. Cred că ştii asta.

Am încuviințat.

— El este Hunter, zise, iar copilul se ruşina.

Se ascunse după tatăl său şi trase cu ochiul la mine.

— Te rog, ia loc, adăugă Remy.

Am împins un ziar spre capătul canapelei şi m-am aşezat încercând să nu mă holbez la bărbat sau la copil. Verişoara mea, Hadley, fusese deosebită şi se măritase cu un bărbat care arăta bine. Era greu de spus ce dădea această impresie. Avea nasul mare, maxilarul proeminent, iar ochii îi erau cam depărtați, dar toate aceste lucruri adunate la un loc formau un bărbat la care majoritatea femeilor s-ar fi uitat cu atenție. Părul său avea culoarea aceea intermediară între blond şi şaten, era des şi destul de lung, trecând de gulerul cămăşii. Purta o cămaşă de flanel, deschisă, peste un tricou alb Hanes. Blugi. Fără pantofi. O gropiță în bărbie.

Hunter purta pantaloni de catifea şi un tricou cu o uriaşă minge de fotbal pe piept. Hainele sale erau noi-nouțe, spre deosebire de cele ale tatălui său.

I-am terminat de studiat înainte ca Remy să mă termine el de studiat pe mine. Credea că nu semăn deloc cu Hadley. Aveam o siluetă mai plină, tenul şi părul meu erau mai deschise la culoare şi nu eram la fel de dură. Se gândea că arăt ca şi cum nu aş avea prea mulți bani. Se gândea că sunt drăguță, la fel cum zisese fiul său. Dar nu avea încredere în mine.

— De când nu mai ai veşti despre ea? am întrebat.

— Nu am mai auzit nimic de Hadley de la câteva luni după ce s-a născut el, zise Remy.

Se obişnuise cu situația, dar era şi tristețe în gândurile sale.

Hunter stătea pe podea, jucându-se cu nişte camioane, încărca nişte Duplo[20] în spatele unei basculante, care dădea cu spatele foarte încet spre maşina de pompieri, ghidată de mâna mică a lui Hunter. Spre surprinderea omulețului Duplo care stătea în cabina maşinii de pompieri, basculanta lăsă

---

20 Marcă de jucării pentru copii, cu piese care se îmbină, tip Lego, dar cu mai multe personaje.

încărcătura să cadă peste maşină. Hunter se distra de minune la asta şi spuse:

— Tati, uite!

— Am văzut, fiule.

Remy se uită cu înțeles la mine.

— De ce ai venit?

— Am aflat că există un copil cu vreo două săptămâni în urmă, am zis. Nu avea nici un rost să te caut până când nu am aflat asta.

— Nu i-am întâlnit niciodată familia, zise. De unde ştii că a fost măritată? Ea ți-a zis? Apoi adăugă fără tragere de inimă: e bine?

— Nu, am spus foarte încet.

Nu voiam ca Hunter să devină interesat de discuție. Băiatul încărca toate piesele înapoi în basculantă.

— A murit înainte de Katrina.

Am putut auzi şocul detonând ca o mică bombă în mintea sa.

— Era deja vampir, am auzit, zise nesigur, cu vocea tremurând. Genul acela de moarte?

— Nu, vreau să zic definitiv.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost atacată de alt vampir, am zis. Era gelos pe relația lui Hadley cu...

— Iubita ei?

Nu aveai cum să nu remarci amărăciunea din cuvintele şi din mintea fostului ei soț.

— Da.

— Asta a fost un şoc, zise, dar în mintea lui şocul se estompase deja.

Rămăsese doar o resemnare amărâtă, umilitoare.

— Nu am ştiut nimic din toate astea, decât după ce a murit.

— Eşti verişoara ei? îmi amintesc că îmi spunea că are doi veri... Ai un frate, nu-i aşa?

— Da, am zis.

— Ştii că a fost măritată cu mine?

— Am aflat când i-am făcut ordine în cutia de valori de la bancă, acum vreo două luni. Nu ştiam că există şi un copil. Îmi cer scuze pentru asta.

Nu eram sigură de ce îmi ceream scuze, sau cum aş fi putut şti, dar îmi părea rău că nu luasem nici măcar în calcul că Hadley şi soțul ei ar fi putut avea un copil. Hadley fusese puțin mai mare decât mine, aşa că bănuiesc că Remy avea în jur de treizeci de ani, sau pe acolo.

— Arăți bine, zise brusc, iar eu m-am înroşit înțelegând imediat ce vrea să spună.

— Hadley ți-a spus că am un handicap.

Nu m-am uitat la el, ci la băiat, care sări în picioare, anunță că trebuie să meargă la baie şi dispăru din cameră. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Da, a zis ceva... A zis că ți-a fost greu la şcoală, zise el plin de tact.

Hadley îi spusese că eram nebună de legat. Nu vedea nici un semn că ar fi aşa şi se întreba de ce s-o fi gândit Hadley la asta. Dar aruncă o privire în direcția în care dispăruse copilul şi am ştiut că se gândea că trebuie să aibă grijă din moment ce Hunter se afla în casă, trebuia să fie atent la orice semn de instabilitate – deşi Hadley nu pomenise niciodată ce fel de nebunie aveam.

— E adevărat, am zis. Mi-a fost greu la şcoală. Hadley nu mi-a fost de prea mare ajutor. Dar mama ei, mătuşa mea, Linda, era o femeie minunată înainte să o răpună cancerul. A fost întotdeauna foarte drăguță cu mine. Şi am avut şi nişte momente bune, când şi când.

— Aş putea spune acelaşi lucru. Am avut momentele noastre bune, zise Remy.

Îşi prinse genunchii cu brațele. Mâinile îi erau pline de cicatrici şi de bătături. Era un bărbat care ştia ce înseamnă munca grea.

S-a auzit un zgomot la uşa din față şi o femeie intră fără să se deranjeze să bată.

— Bună, iubitule, zise zâmbindu-i lui Remy. Când mă observă, zâmbetul i se şterse, făcu o grimasă şi dispăru.

— Kristen, ea este o rudă a fostei mele soții, zise Remy, şi nu am simțit nici o precipitare sau o scuză în glas.

Kristen avea părul lung şi castaniu, ochi căprui, şi probabil în jur de douăzeci şi cinci de ani. Purta pantaloni de doc şi un

tricou cu guleraş cu un logo pe piept, o rață care râdea. Sub rață era scris Jerry's Detailing.

— Mă bucur să te cunosc, zise nesinceră. Eu sunt Kristen Duchesne, iubita lui Remy.

— Încântată, am spus eu, mai sinceră. Sookie Stackhouse.

— Nu i-ai oferit femeii nimic de băut, Remy! Sookie, pot să-ți ofer o Cola sau un Sprite?

Ştia ce se găseşte în frigider. M-am întrebat dacă locuia aici. Nu era treaba mea atâta vreme cât se purta bine cu fiul lui Hadley.

— Nu, mulțumesc, am zis. O să trebuiască să plec imediat, am spus, în timp ce mă uitam la ceas. Trebuie să merg la muncă în seara asta.

— Unde anume? întrebă Kirsten. Era ceva mai relaxată acum.

— Merlotte's, un bar din Bon Temps, am spus. Cam la optzeci de mile de aici.

— Desigur, de unde era soția ta, zise Kristen, aruncându-i lui Remy o privire.

Remy zise:

— Mi-e teamă că Sookie a adus nişte veşti, îşi frământa mâinile, dar vocea nu-i tremură.

— Hadley e moartă.

Kristen trase adânc aer în piept, dar trebui să-şi păstreze comentariile pentru ea, fiindcă Hunter năvăli înapoi în cameră.

— Tati, m-am spălat pe mâini! strigă, iar tatăl său îi zâmbi.

— Bravo, fiule, zise şi ciufuli părul negru al băiatului.

Salut-o pe Kristen.

— Bună, Kristen, zise Hunter, fără prea mare interes.

M-am ridicat. Mi-aş fi dorit să am o carte de vizită să le-o pot lăsa. Părea de stil vechi şi ciudat să plec aşa. Dar prezența lui Kristen era ciudat de inhibitoare. Îl luă în brațe pe Hunter şi-l aşeză pe şold. Era greu pentru ea, dar se strădui să pară uşor şi un gest obişnuit, deşi nu era. Dar îl plăcea pe băiat; puteam citi asta în mintea ei.

— Kristen mă place, zise băiatul, iar eu m-am uitat cu atenție la el.

— Desigur, zise Kristen, şi râse.
Remy se uita de la Hunter la mine cu o figură tulburată, o figură care începea să pară îngrijorată.
M-am întrebat cum să-i explic lui Hunter relația noastră. Eram destul de aproape să-i fiu mătuşă, la cum se spune pe la noi. Puştilor nu le pasă de verii de gradul doi.
— Mătuşa Sookie? zise Hunter testând cuvintele. Am o mătuşă?
Am tras adânc aer în piept. *Da, Hunter, ai,* m-am gândit.
— Nu am mai avut niciodată una.
— Acum ai una, i-am spus şi l-am privit pe Remy în ochi.
Nu o recunoscuse încă în sinea lui, dar o ştia.
Era ceva ce trebuia să-i spun, fără să țin cont de prezența lui Kristen. Îi puteam simți confuzia şi impresia că se întâmpla ceva de care ea nu ştia. Dar nu aveam vreme să-mi fac griji pentru Kristen. Hunter era cel important.
— O să ai nevoie de mine, i-am spus lui Remy. Când o să se facă puțin mai mare, o să ai nevoie să stăm de vorbă. Numărul meu e în anuarul telefonic, nu plec nicăieri. Ai înțeles?
Kristen interveni:
— Ce se întâmplă? De ce am devenit atât de serioşi?
— Nu-ți face griji, Kris, rosti blând Remy. Doar nişte chestii de familie.
Kristen îl puse pe micuțul Hunter jos.
— Aha, zise cu tonul cuiva care ştie că e aburit.
— Stackhouse, i-am amintit lui Remy. Nu o amâna până când va fi prea târziu, până când va deveni prea complicat.
— Am înțeles, zise.
— Trebuie să plec, am spus din nou, ca să o liniştesc pe Kristen.
— Mătuşă Sookie, pleci? întrebă Hunter.
Nu era încă pregătit să mă îmbrățişeze, dar se gândea la asta. Mă plăcea.
— Te mai întorci?
— La un moment dat, Hunter, am promis. Poate tatăl tău te va aduce într-o zi în vizită pe la mine.
Am dat mâna cu Kristen şi cu Remy – gest care amândurora li s-a părut ciudat – şi am deschis uşa. În timp ce puneam

piciorul pe scări, Hunter zise în tăcere: *La revedere, mătuşă Sookie.*

La revedere, Hunter, i-am spus şi eu.